

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CEREN MELEK

KUÇU KIYIM

ŞİMORA

CEREN MELEK KUĞU KIYIM SİMORA

Hızla gelişen yapay zekâ insanlığı ele geçirmeye çalışmış ve büyük bir yıkıma sebep olmuştur. Bunun ardından insanlığı korumak için internet kullanımı tüm dünyada yasaklanmıştır. İnternet artık sadece seçili üniversitelerin Yapay Zekâ bölümlerinde kullanılmaktadır. Bu bölümlere girmekse çok zordur.

Yapay zekânın saldırısında annesini kaybeden Peri, babasını da görememektedir. Üç yıl boyunca çabalayan Peri, Simora Üniversitesinin Yapay Zekâ bölümüne girmeyi başarır.

Ancak bölüme girmek isteyenler için Simora Üniversitesinin ağır bir sözleşmesi vardır ve öğrenciler bu sözleşmeyi imzalamak zorundadır.

Okul başladıktan bir süre sonra katılımın zorunlu olduğu gece yarısı dersinde kimsenin hesap edemediği bir olay yaşanır ve yüz yirmi öğrenci kendini ölüm kalım savaşının ortasında bulur.

Peri kendisini arkadaşlıkların, fedakârlıkların, hainlerin ve büyük bir aşkın ortasında bulurken hayatta kalmak için tüm gücüyle savaşır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-8733-98-3

9 786258 733983

indigo

f /indigokitap
e /indigokitap
s /indigokitap

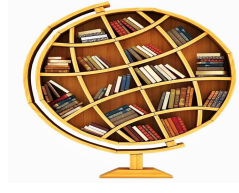
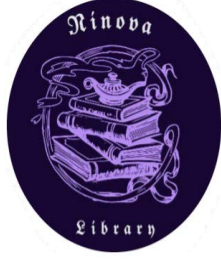

*“Hiçbir şeye
güvenme,
gözlerine
bile.”*

CEREN MELEK KUĞU KIYIM ŞİMORA

*Düzenleme
Ny.özlem*

I N D I G O K İ T A P

KUĞU KIYIM

CEREN MELEK

Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-8733-98-3

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2026, Ceren Melek

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu

Editör: Zeynep Karadeniz

Son Okuma: Seda Durdu

Grafik Tasarım: Sanem Özel, Mersa Ünsal

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

INDIGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

1. Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

INDIGO YAY Bu Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır

C E R E N M E L E K
K U Ğ U K I Y I M
S İ M O R A

İ N D İ G O K İ T A P

**Bu kurgu şiddet, vahşet ve okuyucuyu psikolojik olarak
etkileyecek olaylar içermektedir.**

**Kurguda geçen kişi, kurum ve kuruluşlar
tamamen hayal ürünüdür.**

KUĞU KIYIM

Çalma Listesi

***“Acıya hükmeden uygarlıklar gibi
kibirle dolmuş kalpleri,
Yakarışlarımın ilk perdesi...”***

GİRİŞ

DUYGUSUZ SUÇLU

Güneşli hava arabanın filtresiz camından içeri sızarken sıcak, bedenimi rahatsız etmeye başlamıştı. Sıcaklığıyla bunaltan bir pazar günüydü. Elim klimaya gittiğinde annemle göz göze geldik.

“Peri.” İsmimi söylemesiyle elimi ekrandan geri çektim.

“Klima açma, cam filmi takma, bayılalım mı anneciğim sıcaktan?” Söylenmelerimle sadece güldü.

“Klimalar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, çok sağlıksız.” Annem çoğu şeyi sağlıksız bulurdu. Organik yaşama bayılırdı, teknolojiden nefret ederdi, ta ki bu mükemmel arabasıyla tanışana kadar. Arabasını o kadar seviyordu ki teknolojiye olan önyargısı bile kırılmıştı. Biz annemi manuel arabadan otomatik arabaya bile zor geçirirken babamın ona bu elektrikli, teknolojiyle dolu arabayı alması onu ilk başta sinirlendirse de babam ona özelliklerini gösterdikçe arabayla arasında derin bir bağ oluşmuştu.

Araba kendi kendine bile gidiyordu, ilk başta korkunç gelse de kullandıkça özellikle trafikte buna bayılmıştı. Son bir yıldır benim kadar sevdiği bir şey varsa o da arabasıydı.

Kırklı yaşlarının ortasında, omzuna kadar dökülen siyah saçları ve bakımlı cildiyle hiç de yaşının kadını değildi. Saçlarının diplerinde beyazları vardı ama onları boyamıyor ya da koparmıyordu, bu da ona ayrı bir hava katıyordu.

Ceren Melek

Annem teknolojiden ne kadar nefret ediyorsa babam da aksine o kadar bayılıyordu. Babam ülkenin önde gelen mühendislerinden biriydi, teknolojiyle ilgili çoğu büyük projede adı geçerci.

“Tamam da en azından camlara film taktıralım o zaman.” Gözüme gelen güneşle ona bakmaya çalıştım.

“Cam filmler çok karartıyor, sonra gece göremiyorum.”

Sonunda havalimanının önüne geldiğimizde telefonum çalmaya başladı. Doruk arıyordu ama onu peronların arasında görmemle telefonu kapattım. Eskimiş gibi duran kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle normal dursa da kafasına taktığı bandana ve sırt çantasıyla tarz değişikliğine gitmiş gibi görünüyordu.

“Doruk yine tarz mı değiştirmiş öyle?” diye sordu annem kıstığı gözleriyle.

“Bahse girerim ki bu sefer de hippie bir kıza âşık oldu.” Annem gülererek arabayı Doruk’un önüne çekti. Tam inmek için kapıyı açacaktım ki Doruk arka koltuğa atladı.

“Favori teyzem ve favori kuzenim havalimanına beni karşılamaya gelmiş.” İki koltuğun arasından kafasını uzatarak ikimizin de yanına sulu birer öpücük bıraktı.

Doruk benden dört yaş büyüktü, üniversiteyi şehir dışında okuyordu ve her yaz olduğu gibi tatile gelmişti. Elimi arkaya doğru atıp kafasındaki kırmızı bandanayı tek hamleyle çıkardığında kahve saçları alnına döküldü. Balrengi gözlerini kısarak bana baktığında ben de gözlerimi aynı şekilde kıstım.

“Bu ne?” Sorumla o meşhur sırıtışını takındı, saçlarını düzeltirken parmaklarına taktığı yüzükleri görmemle daha da şaşırdım.

“Bandana.”

“Onu gördük de ne ayak?”

“Yeni sevgilim tarzımı değiştirdi.” Heyecanla bana anlatmaya başlamıştı ki annemin varlığını hatırladı. “Teyze şimdi anneme

Kuğu Kıymı

anlatma sakın he, çok kafamı şişiriyor sonra *gel bizle tanıştır* diye.”

“Belki de tanıştırmalısın,” dedi annem ona doğru dönüp saçlarını karıştırarak. Önüne döndü ve arabasına seslendi. “Temla! Derin’in karate kursuna gideceğiz.”

Arabanın ekranında dalgalı bir çizgi oluştu. “Anlaşıldı, rota Derin’in karate kursuna oluşturuldu.”

Doruk bir anneme bir de arabaya baktı. “Teyze bakıyorum da bizden beter olmuşsun, henüz bizim eve böyle bir teknoloji gelmedi.” Doruk hep yaptığı gibi abartılı konuşurken annem arkasına yaslanarak güldü. “Eniştemin seni sonunda teknolojiye alıştıracağını biliyordum. Teknoloji mükemmel bir şey, bayılıyorum.” Zaten Doruk mühendislik okuyordu.

“Ben teknolojiye karşı değilim, aksine doğru kullanıldığında ki yararlarını savunuyorum ama insanlar kullanamıyor. Şu yapay zekânın ne kadar korkunçlaştığından haberiniz var mı? Artık insanların gerçeklik algısı bozuldu.” Annemin sözleriyle emniyet kemerim izin verdikçe Doruk’a doğru dönmeye çalıştım.

Sanki annem duymayacakmış gibi fısıldadım ama bu sırada annemin tepkisine bakıyordum. “Geçen bir tane timsahın tavşanı evlat edindiği ve koruduğu videoyu gerçek sandı, yapay zekâ olduğunu öğrenince inanamadı.” Doruk kahkaha atarken annem bize sadece güldü.

“İşte normal mi bu? O kadar bozdular algılarımızı, ayrıca o video çok gerçekçiydi! Belki de gerçektir!”

“Bak hâlâ umudu var,” dediğimde Doruk daha çok güldü.

“Temla! Müziğin sesini açar mısın? Bunlar başımı ağrıttı!” Annemin arabaya verdiği komutla Doruk yine şaşırarak bir anneme bir ekrana baktı.

“Anlaşıldı, müzik ses sistemi ayarlanıyor.”

Annemin favori şarkı listesinden Michael Jackson'ın "They Don't Care About Us" şarkısının sesi yükseldi. Annem eski şarkılara bayılırdı, özellikle yetmişleri çok severdi ama Michael Jackson'ın yeri onda ayrıydı. Ne kadar yorulursa yorulsun yerinde duramayan Doruk hemen şarkıya eşlik etmeye başladı. Omuzlarımı hafif hafif sallayarak ben de ona eşlik ettim.

Şarkının nakaratı geldiğinde annem elini gürültüyle birbirine vurdu ve ikimizden de daha güzel, daha yüksek sesle söylemeye başladı. Eli yine direksiyondaydı ama zaten Temla çoğu zaman kendi kendine gidiyordu.

Havalimanının geniş ve boş yollarını hızla geçerek şehrin trafiğine ulaştığımızda yine sıcak bastırmıştı, annem müziğin sesini kısıtı. "Yorgun musun?" diye sordu dikiz aynasından Doruk'a bakarak ama o yorulmak nedir pek bilmezdi.

"Ne yorulması teyzeciğim, yanımda böyle iki güzel hatun varken yorulmak da neymiş?" Doruk yine yerinde duramayarak annemle benim koltuğumun arasına doğru başını uzattı. "Aa şu öndeki arabayı görüyor musunuz?"

Onun şaşkın nidasıyla önümüzde giden arabaya baktım. Siyah, spor bir arabaydı. "Tanıyorum sahibini galiba." Doruk öne doğru biraz daha eğildi.

Araba o kadar pahalı duruyordu ki markasını anlamamıştım bile.

"Kim Doruk?" diye sordu annem ama çok da merak ettiğinden değil, daha çok Doruk'un heyecanı için sormuştu.

"Plakayı görüyor musunuz? TTA, altında da küçük bir kuğu sembolü var. Şu size anlattığım üniversite var ya, seneye yüksek lisans için geleceğim dediğim. He işte o üniversitenin sahibinin oğlunun arabası, babasının okulunda okuyor adam. Sözde Türkiye birincisiymiş sınava girdiği sene, Türkiye birincisi olsa

Kuğu Kıyım

babasının okulunda mı okur? Gerçi yurtdışında da okumuş diyorlar, para var huzur var baba ya...”

Annemin boynundaki kuğu kolyesine baktım, amblem aynı annemin kolyesine benziyordu.

“Düzgün konuş.” Annemin azarlamasıyla hemen dikleşti.

Doruk’a doğru baktım. “Tamam da sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü plaka adamın adının kısaltması. Tufan Tibet Azap-han. İsme baksana! Adamın ismi bile taş...” Durdu ve konuşması doğal akışındaymış gibi devam etti. “Ayrıca bu arabadan bu ülkede sadece bir tane var, o da bu herifte. Herif hem zengin hem zeki hem yakışıklı... Resmen VIP doğmuş.”

“Zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış.” Annemin sözleriyle Doruk ofladı.

“Teyze fakir miyiz biz ya?” Burnunu çekti. “Yani bu arabayla da fakir edebiyatı yapman ne bileyim yani.”

Annemle gülüşürken şarkı yine değişmişti. Bu sefer Michael Jackson’ın “Smooth Criminal” şarkısı çalmaya başladı ama şarkıyla aynı anda birden fren sesi duyuldu. Araba sarsılırken kaza yaptığımızı zannettim ama araba gitmeye devam ediyordu. Annem pedala doğru sertçe bastı ama araba yavaşlamadı.

Endişeyle anneme baktım. “Ne oluyor anne?”

Kafamı çevirdiğimde her ne oluyorsa bu şeyin sadece bize olmadığını anladım. Tüm arabalar birbirine giriyordu. Annem direksiyonu yönetmeye çalışıyordu ama direksiyon kendi kendisine yön veriyordu. Arabada çalan “Smooth Criminal” şarkısının sesi kendiliğinden biraz daha yükseldi.

Doruk arka tarafta sarsılırken annem endişeyle kısa bir an bize baktı. “Araba kontrolümden çıktı!” Bizi telaşlandırmamak için sakın kalmaya çalışıyordu. “Ne direksiyonu ne freni yönetebiliyorum.” Sesini bize duyurmak için bağırması gerekiyordu.

Ceren Melek

Sadece annemin arabası değil, yoldaki bütün arabalar çıldırmış gibiydi. Herkes birbirine vuruyordu. Bir kamyon üstümüze doğru son hızla gelirken annem hızla direksiyonu çevirerek bizi uzaklaştırdı.

“Temla dur!” diye bağırdım ama Temla hiçbir komutu almıyordu. Bizi dinlediği ekrandaki çizgiden belliydi ama cevap vermiyordu.

Yol gittikçe daha körü bir hale gelmeye başladı. Arabalardan atlayan yayalara arabalar çarpıyor, kamyonlar resmen aynı anda on arabayı birden biçiyordu.

“Direksiyonu kontrol edemiyorum! Bizi kazaya sürüklüyor!” dedi annem, bu sırada arabada çalan şarkı daha da yükseldi. “Çocuklar şu ileride arabaların çok olmadığı bir boşluk var, kendi etrafımda dönerek hızımı düşürmeye çalışacağım, o sırada arabadan atlayın!” Şarkının sesi o kadar yükselmişti ki onu duymak çok zordu.

Sadece Michael Jackson’ın sözleri duyuluyordu ve artık sesin yüksekliği kulaklarımı çınlatıyordu. *“Öldürüldün. Bu senin sonundu. Annie iyi misin? Annie iyi misin?”*

“Peri kemerini aç, kapıları açıp size bağırdığım an ineceksiniz!” Annem direksiyonla resmen savaşıyordu, tüm gücünü vererek arabanın son hız gittiği zincirleme kazadan kurtulmaya çalışıyordu.

“Anne olmaz! Sen?” Korku dolu bağıışımla kısa bir an bana baktı.

O kısacık anda açık kahve gözlerinde bir ton duygu geçti. “Arabayı durdurmanın bir yolunu arayacağım!”

“Teyze araba durmayı bırak, bizi kaza yapmaya zorluyor!” Doruk da öne atılmış, direksiyonu tutarak yardım etmeye çalışıyordu.

“O yüzden hemen inmek zorundasınız! Bunu daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum!” diye bağırdı ama müzik yine onun sesini duymamızı zorlaştırıyordu.

Kuçu Kıyım

“Sen de in o zaman!” diye bağırdım.

“İneceğim zaten! Önce sizin inmeniz lazım yoksa yumuşak inemezsiniz!” Annem sonunda direksiyonu biraz çevirebildi ve o bahsettiğı boşluğa sürüp kaza yaparak birbirine girmiş üç arabanın etrafında tüm gücüyle direksiyonu çevirmeye başladı. Drift atması hızını azalttı.

Bana baktı, gözlerindeki korku, endişe ve acı beni daha da şoka sokarken o hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedi. Gözlerinde sadece bunlar yoktu, cesaret ve hırs da vardı.

Şarkı son ses çalmaya devam ediyordu hatta öyle ki ulaşabileceğı ses yüksekliğinin de üstüne çıkmıştı. “Öldürüldün. Bu senin sonundu. Annie iyi misin? Annie iyi misin?”

“Hemen şimdi atlayın!” diye bağırdı annem.

“Anne...”

“Teyze...”

Doruk’la aynı anda çaresizlikle bağırışımıza annem daha çok bağırarak karşılık verdi.

“Size hemen atlayın dedim!” Bir yandan da tüm gücüyle direksiyonu döndürmeye çalışıyordu.

Doruk’la aynı anda kapılarımızı açtık ve yola atladık. Yol-da yuvarlanarak uzağı fırlarken tüm bedenim sıcak asfalta sürtmüştü. Arabadan metrelerce uzağı gidene kadar savruldu. Acı bedenime ulaşamadı çünkü şu an daha büyük bir acım vardı. Vücudum da beynim de şok içindeydi.

Arabamızdan yükselen şarkı, büyük bir ses sistemi varmış gibi duyulmaya devam ediyordu. “Annie iyi misin? Annie iyi misin?”

Vücudumun yere çarpmadık yeri kalmamıştı ama annem hâlâ o arabadaydı. Düştüğüm yerden hızla doğruldum, annemin arabasına baktım. Arabayı çevirmeyi bırakmıştı. Artık çeviremiyor muydu?

Doruk’u da göremiyordum.

Annem arabayı artık dümdüz sürüyordu ama yolun karşısından bir kamyon ona doğru son sürat geliyordu.

"Annie iyi misin? Annie iyi misin? Annie iyi misin? Çıkış yolundan girdin. Pazar günüydü, ne kara bir gün."

"Anne!" Biraz daha yaklaştığında yüzünü görmeye başladım. Kapıyı açmaya çalışıyordu ama kapı açılmıyordu. Yolun karşısındaki kütük taşıyan kamyon son sürat ona geliyordu. Tekrar eli direksiyona gitti, direksiyonu çevirmeye çalıştı ama direksiyonu kımıldatamadı bile.

"Anne!" Ona doğru koşarak haykırdım, sanki bir şey yapabilecekmiş gibi.

Hızla ona doğru gelen kamyonun üstündeki kalın kütüklerden biri düştü. Bir bıçak gibi sıyrılarak annemin arabasına saplandı.

Koşmayı kestim, aniden durdum. "Anne!" O kütük parçası önce annemin arabasının ön camına, ardından annemin göğsüne girmişti ve arka koltuğa kadar ilerlemişti. Koca kütük, annemin bedenini ikiye ayırmıştı. Bu o kadar kısa bir süreydi ki annemin kafası önüne bile düşmeden önce arabası kamyonla çarpıştı.

Annemin arabası bir tost gibi ezilirken Michael Jackson'ın şarkısı çalmaya devam ediyordu.

"Annie iyi misin?"

Annie iyi misin?"

Annie iyi misin?"

Vuruldu.

Vuruldu.

Duygusuz bir suçlu tarafından.

Tamam, şimdi herkesin bölgeyi boşaltmasını istiyorum."

Annemi ezen kırmızı kamyonun üstünde koca bir X vardı. Öylece hareketsizce durmuş, annemin paramparça olmuş

Kuçu Kıym

arabasına bakarken bir kol beni öyle hızlı çekti ki göz açıp kapayana kadar yoldan uzaklaştım.

Uzaklaştığım yoldan son hızla freni patlamış koca bir tır geçti. Kolumdan çeken yabancı iki saniye geç kalsaydı o tır beni de paramparça edecekti.

“Kenarda dur! Bariyerlerin arkasına geç! Duyuyor musun beni?” Esmer, genç bir adamdı ama ne sesini tam algılayabiliyor ne yüzünü tam görebiliyordum. Bir sis bulutunun içinde gibiydim. “Uzaklaş! Diğerlerine yardım etmem lazım! Uzaklaş!” Beni omuzlarımdan tutarak bariyerlerin arkasına doğru itti.

Etrafa baktım, otoyolda kaza yapmamış bir araba bile yoktu. İnsanların çoğu ölmüştü. Bedenleri ya yerde yatıyor, ya arabadan fırlamış ya da arabalarla birlikte tost gibi ezilmişti.

Çığırından çıkan sadece annemin arabası değildi, hepsiydi. Özellikle teknolojiyle donatılmış son model, internetle bağlantısı olan araçlardı.

Kafamı biraz daha kaldırdım, yanan sadece otoyol değildi. Tüm lke yanıyordu.

Çığırından çıkan sadece arabalar değildi.

İnternetle alışan her şeydi.

Ve bugün tüm dünyada milyonlarca insan öldü. Ah, hayır. Öldürüldü.

Duygusuz bir suçlu tarafından.

Duzenleme
Ny.ozlem

“Hiçbir şeye güvenme, gözlerine bile.”

Kuğu Kıymı

İnternet tüm dünyada üç yıl önce yasaklamıştı.

O gün yaşanan felaket milyonlarca insanın ölümüne sebep oldu. Toplam ölüm sayısı hesaplanamadı ancak dünya nüfusunu etkileyecek kadar büyük bir kayıp yaşanmıştı.

Çoğu profesöre göre yapay zekâyı vahşileştiren o kırılma noktası şu olmuştu: İnsanları tanıması. Her şeyin çığırından çıkmasına neden olan nokta, yapay zekânın insanların düşünce yapılarını benimsemeyip insanlara benzemeye başlamasıydı.

Sadece arabalar değil, her şey kontrolden çıkmıştı. İnsanların kullandığı mutfak robotlarından ışıklarına, evdeki akıllı süpürge-lere kadar internete bağlı her şey. O gün sadece arabaları değil, tüm sistemi ele geçirmişti.

Solaryumda insanları canlı canlı yakan cihazlardan, fabrikalarda internete bağlı korkunç bıçaklı makinelere kadar ulaşmış ve insanları işkenceyle öldürmüştü. Elektrik ve doğalgaz patlamalarına bile sebep olmuştu ama en büyük kayıp burada verilmemişti.

Amerika'ya ait nükleer bomba, Amerika topraklarında patlatılmıştı. Çernobil ve Hiroşima'dan çok daha büyük bir hezeyan yaratmıştı bu patlama. Etki alanı korkunç derecede büyüktü. Üç yıl geçmesine rağmen hâlâ orası inanılmaz bir radyasyon alanıydı, bugün bile o bölgeye yaklaşmak demek kanserden bir ay içinde ölmek demektir.

Kısacası o gün dünyada küçük bir kıyamet kopmuştu ve bu kıyameti hazırlayanlar yine insanlardan başkası değildi.

En büyük zararı, en büyük teknolojilerin olduğu ülkeler görmüştü. Amerika öyle çok zarar görmüştü ki artık süper güç değildi. Ülkemizde de bir sürü şehir kullanılamaz hale gelmişti ama dünyada direkt kullanılamaz hale gelen ülkeler dahi vardı.

Evi tamamen internet sistemiyle dizayn edilenleri evlerine hapsedmiş, canlı canlı yakmıştı. Ülkelerin savunma güçlerinde kullandıkları bombaları patlatmıştı. Sonrasında öğrenilmişti ki bunu

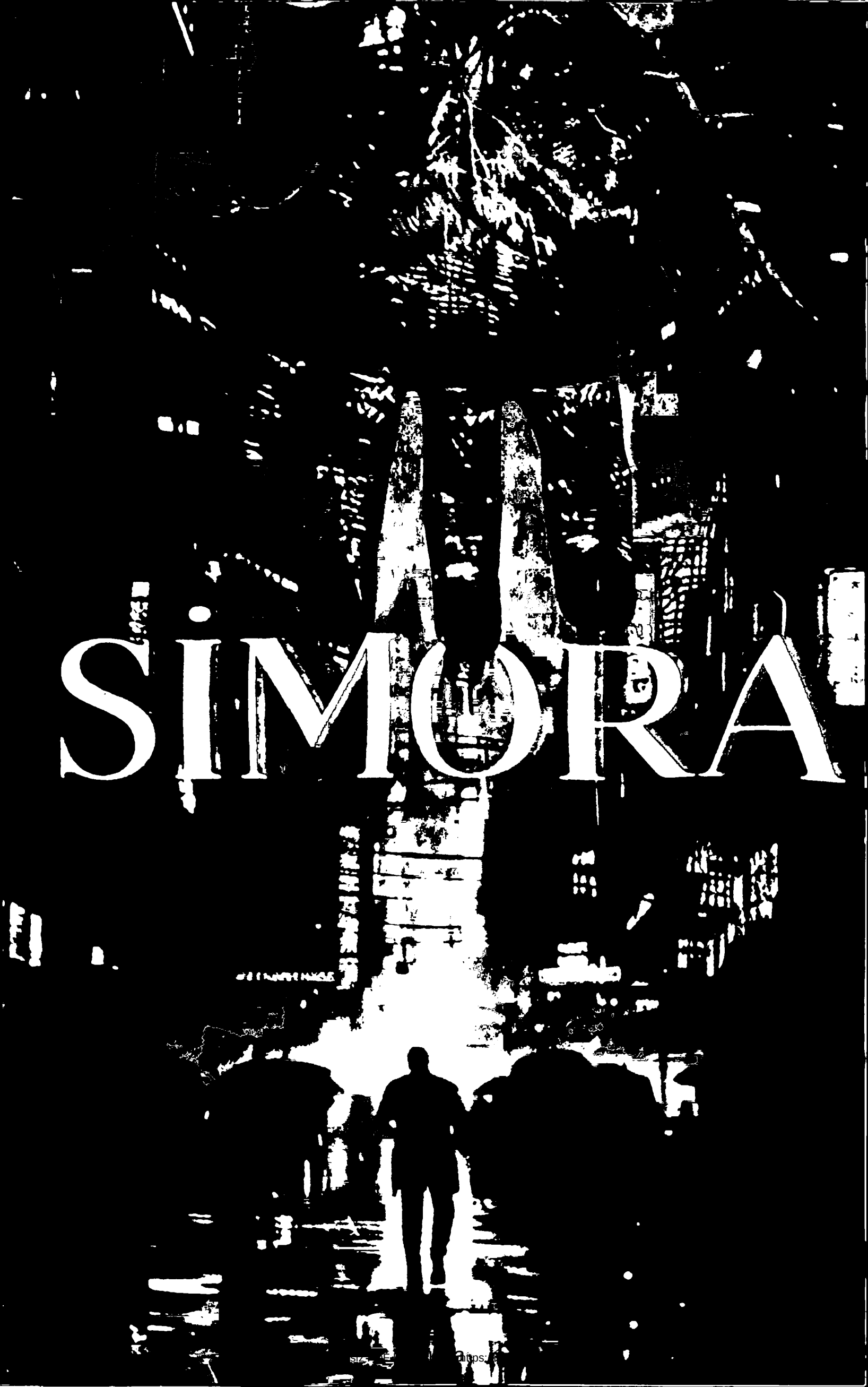
dronelarla birlikte insanların en yoğun olduğu bölgeleri gözlemleyerek yapmıştı. İnsansız hava uçakları o gün resmen insan avına çıkmıştı, insanlar böylece hem mermi yağmuruna hem bombardımana tutulmuştu.

Büyük bir kıyım yaşanmıştı ve o günden sonra bir daha hiçbir şey kimse için eskisi gibi olmamıştı.

O gün internet tüm dünyada kapatılmış, yasaklanmıştı. Çünkü açıldığı an yapay zekâ tekrar saldırıya geçiriyordu ve maalesef bu sistemi üç yıldır yok edemiyorlardı.

İnternet artık sadece seçilmiş üniversitelerin, en fazla iki laboratuvarında bulunabiliyordu. Burada da sadece yapay zekâ öğrencileri eğitim görebiliyordu...

SIMORA

*“Kara bir güruh sarmış her yanımı,
Kandırmışlar her bir yanımı,
Yine de aramışım son masum yanımı,
Geriye kalmış,
incinmiş ruhumun yarımı.”*

1. BÖLÜM

SİMORA

Üç Yıl Sonra

Hafif bir esinti yanımdaki yaşlı bedenın sürdürdüğü çiçek kokularını ciğerlerime ulaştırdı. Koyu kahve saçlarım rüzgârda hafif hafif dalgalanırken mutlu bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Bazen rüzgârın bir esişı bile mutlu olmaya sebepti. Yeter ki insan mutlu olmak istesindi.

“Hava ne kadar güzel, hayat ne kadar güzel.” Yanımdaki sese çevirdim bakışlarımı. Şimdi yaşlıydı ama bir zamanlar ülkenin en ünlü sanat müziğı sanatçılarından olduğunu biliyordum. Bembeyaz saçları ensesinde topuzdu, topuzu çok sıkı değildi çünkü insan yaşlanınca kafa derisinde bile ağırlık istemiyordu. Çehresini sarmış çizgiler gençliğinin güzelliğini bir iz gibi kapatmıştı. Artık gençliğiyle aynı olan tek şey kahve gözbebekleriydi. İşte hayat bu kadar kısıydı.

“Öyle, çok güzel. Baksana şu ağaçlara, çiçeklere, kuşların sesine...” Ona gülümseyerek baktım ama o hafif hafif sağa sola titreyen çenesiyle etrafını izliyordu.

“Mahperi’yi çağırayım, o çok sever böyle manzaraları.” Annemin ismini söylemesiyle gülüşüm buruk bir hal aldı. Etrafı çizgilerle dolu gözlerini bana çevirdi. “Aynı kızıma benziyorsun,

onun gibi çok güzelsin. Dur hemen çağırayım, siz çok iyi arkadaş olursunuz.” Toprağa yasladığı bastonundan destek alarak kalkacaktı ki yaşlanmaktan yumuşamış elini tuttum.

“Tanıyorum kendisini, gerçekten çok güzel biri. Çok seviyorum onu hatta.” Sözlerimle şaşırarak yüzüme baktı.

“Yaa sen tanıyor musun benim Mahperi’mi?” Saçının sadece yarısını örten krem şalını düzelttim. Bu sırada gülümseyerek yüzümü izliyordu ama birden gülüşü soldu. Yine o acı yüklendi gözlerine. “Peri,” dedi beni hatırlayarak.

Beni hatırlamasını istemiyordum. Hatırlaması demek acı çekmesi demekti ve o her hatırladığında tekrar tekrar aynı acıyı çekiyordu. Anneannem Alzaymır hastasıydı, çoğu zaman geçmişini unuttur ve beni kızı zannederdi.

“Artık yorulmadın mı anneanne ya? Kaç saattir buradayız, ben bile yoruldum. Maşallahın var senin de he. Hadi gel içeri geçelim.” Neşeli ses tonumla oturduğum sallanan koltuktan kalktım. Gülümseyerek elimi ona uzattım.

Gözlerindeki acı yavaşça etkisini azaltsa da oradaydı, sadece o alışıyordu. Elimi tuttu, belini dikleştiremeden çiçek desenli minderlerin üstünden kalktı. İki adım attıktan sonra biraz dikleşti ama hâlâ kamburdu. O kalktıktan sonra elini bırakmadan yanına geçtim, tuttuğum elini koluma sardım ve koluma girmesini sağladım. Birlikte yavaş yavaş yürüdük evin bahçesinde.

Bu ev anneannemindi, şehrin pahalı semtlerinden birinde eski bir köşkü vardı. Bu köşkü gençken almıştı. Büyük ihtimalle şu an böyle pahalı bir mülkü yıllarca çalışsak bile hiçbirimiz alamazdık. Köşk tarihi eser gibi görüldüğü için yıkılamıyor, sadece restore edilebiliyordu. Burayı çok seviyordum ama kendi evimi daha çok severdim...

Kuçu Kıyım

Annemin vefatından sonra babam evimizi satmış, beni anne-annemlerin yanına getirmişti. Neredeyse üç yıldır onu ne görüyor ne konuşuyordum. Annemin ölümüyle onu da kaybetmiştim.

Kısa merdivenleri çıkıp bahçe kapısından eve girdiğimizde anneannemi odasındaki koltuğuna oturttum. Masanın üstünde hazır tuttuğum ilaç kutularını karıştırıp saati gelen ilacını ona uzattım. Artık epey yaşlı olduğundan bir sürü ilaç kullanması gerekiyordu.

Uzattığı avucuna ilacını bırakıp su doldurdum, titreyen elle-riyle yavaşça bardağı aldı. İlacını içtikten sonra tahmin ettiğim gibi çok yorulduğu için uzandı.

Tam odasından çıkacaktım ki seslenmesiyle durdum. “Peri.”

“Efendim anneanne?” Gülümseyerek ona baktığımda o da gülümsedi.

“O güzel gülüşünü kimse söndürmesin, Allah dünyadaki tüm güzellikleri sana versin.” Onunla ne zaman ilgilensem böyle şeyler söylüyor, beni duygulandırıyordu.

“Ya ağlatacaksın beni Müjgan Sultan, hadi dinlen biraz sen.” Çıkmadan hemen önce bakışlarım odasındaki fotoğrafa takıldı. Komodinin başköşesinde, onun tüm güzelliğini gösteren fotoğ-rafi duruyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve odasından ayrıldım.

Salondaki cam şifonyerin üstünde duran telefonuma yürürken ellerim heyecandan terliyordu. Gözlerim odadaki saate takıldı, saat gelmiş olmalıydı, artık açıklanması gerekiyordu. Heyecanla telefonumun ekranına baktım ama yeni hiçbir mesaj yoktu. Gerginlikle bir nefes verip salondaki koltuğ-a oturdum.

Televizyonu açtım, kanallarda gezindim. İnternetin yasaklan-ması milyonlarca kişiyi işsiz bırakmış, milyonlarcasını da zengin etmişti. Bir Covid vakası yaşanmış, bu durum herkes için illaki bir dönüm noktası olmuştu.

En büyük zararı işleri tamamen sosyal medyada ve internette olan insanlar görmüştü. İşsizlik tüm dünya ekonomisini derinden etkilemişti. Fenomenler, influencerlar, online satış yapanlar en büyük zararı gören kişiler olmuştu.

İnternet, insanlığı öyle bir ele geçirmişti ki kapatılması binlerce insanın intihar etmesine sebep olmuştu. İntihar edenlerin çoğu tüm geçimini internetten sağlayan ve artık işsiz kalan insanlardan oluşuyordu.

Yapay zekânın getirdiği zarar o kadar büyüktü ki bu kadar kayba ve ekonomik buhrana rağmen yine de açılmıyordu.

Bir de internetin yasağından sonra köşeyi dönenler vardı. Beyaz perde seyircileri tarihte hiç olmadığı kadar fazlaydı. Artık dijitalde bir şey izlemek mümkün olmadığından tüm filmler vizyona giriyordu. Sinema salonları günün her saatinde tıklım tıklım doluydu. Sinemalardan daha çok tercih edilen bir şey varsa o da ana akımdı. Artık televizyonlar eski şatafatlı hallerine dönmüştü. Herkes günün her saati televizyon izliyordu, dijitaldeki işlerin hepsi de televizyona taşınmıştı.

Reels, Tiktok, Short videolarını kaydırmaya bağımlı insanlar için de her kanal kendine ek bir kanal açmıştı. Bu kanallarda tüm gün boyunca kısa, dikey çekim videolar kaydırılıyordu. Kumandayla sıradaki içeriğe de atlayabiliyordun, bu da artık televizyonları herkesin hayatının bir parçası haline getirmişti.

SMS, arama, bazı uygulamalarda görüntü arama dahi yapılabiliyordu; bunun sebebi normal bir internet yapısı kullanılmıyor oluşuydu. Birkaç mesajlaşma uygulamasıyla internet dışında bir ağ yaratılmaya çalışılıyordu, bankalar da bu sistemi kullanıyordu ama bu sistem de erişime tamamen açık değildi. Sık sık sorun çıkıyordu, henüz kullanışlı bir hale gelememişti.

İnternet bağının olmaması haberlere ulaşmayı da zorlaştırıyordu. Bunun için de neredeyse tüm gazetelerin mesajlaşma

Kuçu Kıym

üyeliği oluyor, son dakika haberlerini SMS olarak gönderiyorlardı. Ve tabii mesajlaşma grupları da epey artmıştı. En son bir haber kanalında açık bıraktım televizyonu.

Tam bu sırada telefonuma bir bildirim geldi. Kalbim ağzımda atarken heyecanla yerimden doğruldum. Ekrana baktım, evet evet, beklediğim yerden gelmişti mesaj. Hızla bildirime tıkladım ve mesajı açtım. O kadar heyecanlıydım ki mesaj açılana kadar ön izlemede ne yazdığını bile okuyamamıştım.

Üniversitemize yaptığınız başvurunuz değerlendirilmiştir. Sonuçlar ekte dir.

Tam ekteki açıklamaya tıklayacaktım ki televizyondaki ses dikkatimi çekti. Spiker kadın konuşuyordu.

“Bildiğiniz üzere Simora Üniversitesi, yapay zekâ bölümüne sahip ülkedeki tek üniversite. Bu sene yine yüz binlerce insan sınav sonuçlarıyla bu üniversiteye başvurdu. Her sene olduğu gibi yine tercih sisteminden ayrı bir başvuru sistemiyle başvuruları değerlendirdi. Bu sene yapay zekâ bölümünün kontenjanı tam yirmi beş kişi olarak belirlenmişti. Bu bölüm oldukça riskli bir bölüm olsa da sadece üniversite adayı öğrenciler tarafından değil, her yaştan vatandaşın ilgisini çekiyor ve bu da bölüme girişleri zorlaştırıyor. Simora Üniversitesi Yapay Zekâ bölümüne girmeye hak kazanan yirmi beş öğrencinin isimleri giriş sıralamalarıyla birlikte şu şekilde: Peri Menger...” Kendi ismimden sonrasını duymadım.

Sevinç çığlığı atarak oturduğum koltuktan fırladım. Heyecandan ne yapacağımı bilemeyerek yerimde heyecanla zıplarken arkamdan bir çığlık daha duydum. “Peri Menger mi dedi o kadın?” diye bağırdı Lale teyzem benim gibi sevinçle.

“Evet, tam olarak öyle dedi!” Sevinç nidaları atarak ona ulaştığımda bana sıkıca sarıldı.

“Teyzesinin bir tanesi, biliyordum ki... ay bir de birinci mi girmişsin?” O da benim gibi heyecanlandığında çok bağıırıyordu ve şu an inanılmaz gürültülüydük.

“Evet, birinci girmişim!”

“Ay ay ay! Komşular, duyun komşular, bu ailenin genlerinde zekâ var. Milletin koca sülalesinden bir kişi kazanamıyor, bizim evden üçüncü kazanan çıktı.” Lale teyzem evin içinde olmayan komşularına seslenirken başımı arkaya atarak güldüm.

Sunucu kadın konuşmaya devam ediyordu arkada. “Giren tüm öğrencileri kutluyor, başarılar diliyoruz. Yeni öğrencilerle ve yüksek lisans öğrencileriyle birlikte ülkemizdeki yapay zekâ öğrenci sayısı yüz on kişiye ulaştı ve bu da dünyada bizi en çok yapay zekâ öğrencisine sahip sekizinci ülke konumuna getirdi. Tabii her yapay zekâ bölümünün konuşulması ardından gelen, *‘Peki internet ne zaman yeniden kullanılabilir?’* sorusu da son derece gündemde. İnternetin kapatılmasını protesto eden insanlar yine sokaklarda...”

Bu sırada merdivenlerden bir gürültü geldi, hızla biri iniyordu. Bu inişi nereden olsa tanırdım, Doruk’un merdivenleri kırmak için özen gösterdiği o fil adımlarıydı. Merdivenlerin sonunda durdu ve bize baktı.

“Ne oluyor? Tahmin ettiğim şey mi? Girdin mi?” Gözleri heyecanla parlıyordu.

“Ya benim yeğenim elbette girecek, doğurduğum iki çocuk da girdi, yeğenim de girdi. Çünkü benim ellerim şifalı, yemeklerim çok vitaminli, ben de çok güzel yetiştiriyorum sizi...” Lale teyzemin sözleriyle beline daha sıkı sarıldım. Nefesi kesilirken konuşmayı kesti.

“Ya anne bir şeyden kendine pay çıkarma, kız üç defadır girmek için kendini yırttı,” dedi Doruk merdivenlerden tamamen inerek.

Kuçu Kıyım

“Yakında insanlara sizi nasıl yetiştirdiğimi anlatacağım, bu şekilde kurs vererek köşeyi döneceğim.” Lale teyze saçlarımı okşayıp yanağıma bir öpücük bıraktı. “Tebrik ederim kızım, seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim teyze, her şey için.” Üç yıldır onlarla birlikte yaşıyordum ve kendi çocukları Derin’le Doruk’a nasıl davranıyorsa bana da aynı öyle davranıyordu.

“Gel buraya, kıskanırım.” Doruk’un sözleriyle teyzemden ayrılıp ona döndüm. Ona da sıkıca sarıldım.

“Bu köşkte neler oluyor böyle?” Anneannemin sesiyle Doruk’la aynı anda başımızı koridora çevirdik. Anneannem gözlerini tam açamamış, ne olduğunu anlamaya çalışarak bize bakıyordu.

“Kazandım! Kazandım anneanne!” Bu sefer ona koşup sıkıca sarıldım, biraz fazla sarılmış olacağım ki anneannem neredeyse geri düşecekken Doruk son anda fark edip onu kolundan yakalamıştı.

“Neyi kazandın?” Anneannemin yine kafası karışmıştı.

“Ya hani çok istediğim bölüm vardı ya, herkesin girmek istediği ama girişin çok zor olduğu bölüm. Onu kazandım.”

Anneannem yüzüme uzunca baktı. “Hani şu gedeolu akıl bölümünü mü?” Doruk’la birbirimize baktık ve aynı anda kahkaha attık.

“Of sultanım, gedeolu akıl ne ya? Daha zor değil mi akılda tutması? Yapay zekâ anneanneciğim, yapay zekâ.” Doruk, anneannem duysun diye o kadar bağırmıştı ki yüksek ses yüzünden yüzümü buruşturdum.

“Tamam işte, aynı şey.” Anneannem elini havada sallayarak geçiştirdiğinde Doruk biraz daha yüksek sesle güldü.

İçim içime sığmıyordu! Sokağa çıkıp şarkılar söylemek, bağışlamak, dans etmek istiyordum. Sürekli zıplamak ve içimdeki enerjiyi boşaltmak istiyordum.

Az önce yaşadığım şokla koltuğa düşürdüğüm telefonum çalmaya başlayınca anneannemin ve Doruk'un yanından uzaklaşıp telefonuma baktım. Yekta arıyordu. Gülümsemem daha da genişlerken aramasını cevapladım.

"Kapının önündeyim, çok vaktim yok." Sesi hep olduğu gibi tok ve kendinden emindi.

"Geliyorum." Hızla telefonu kapattım. Teyzemlere döndüm. "Yekta gelmiş, beş dakika kapıdayım."

"Tamam, bekletme çocuğu," dedi teyzem göz kırparak. Doruk'sa sadece göz devirdi, Yekta'yı pek sevmiyordu.

"Anneanne senin bu torunun çok salak, yok ben değil elbette, ben senin en zeki torununum. Şu adı Peri olandan bahsediyorum." Doruk sanki ben duymayacakmışım gibi kısık sesle anneannemle konuşurken bir yandan da bana bakıyordu.

"Ya Doruk!"

"Aman git, bekletme Yekta Hazretlerini!" Ona laf sokardım ama cidden bekletmek istemiyordum.

Koridordan hızlıca geçtim, kapının yanındaki aynalı portmantoda kendime baktım. Koyu kahve saçlarım bir tık elektriklenmişti, parmaklarımla tarayarak elektrik görüntüsünü azaltmaya çalıştım. Ten rengim fazla açık olduğu için göz altlarımla koyuluğu biraz artığında çok sırtıyordu. Bakışlarım kapıya kaydı, şimdi pek süslenmenin sırası değildi. Yekta zaten bu yoğunlukta bana vakit yaratmak için elinden geleni yapıyordu.

Tam evden dışarı adım atacaktım ki son anda ayıcıklı terliklerimi, teyzemin taşlı terlikleriyle değiştirdim. Koşturarak bahçeden çıkıp evin etrafını ören duvarın demir kapısını açtım.

Ve Yekta oradaydı. Siyah cipine yaslanmış, kollarını göğsünün altında birleştirmiş beni bekliyordu. Ütülü gri takım elbisesinin içinde takımına özel taktığı kravatıyla, özenle taranmış sarı saçlarıyla ve parlak güzel gülüşüyle hep olduğu gibi kusursuz görünüyordu.

Kuçu Kıyım

Koşar adımlarla ona ulaştım. Eğilip yanağıma bir öpücük bıraktığında ben de onu öptüm. “Öğle molasında seni görmeye geldim, birazdan önemli bir toplantıya gideceğim, o yüzden çok vaktim yok. Sonuçlar açıklandı mı?” Sorusuyla hevesle başımı salladım. Mavi gözleri kısıldı. “Kazandın mı?”

Kollarımı arkamda birleştirip sadece gözlerine baktım. “Kazandın,” dedi gülüşü genişlerken.

“Evet!” Sevinçle bağırarak olduğum yerde heyecanla birkaç kez zıpladım. Bakışları etrafta gezindi.

“Tamam Peri, insanlar geçiyor etrafta.” Sözleriyle durdum, sokağa baktım ama karşı binanın önünde oturan boyacı amca dışında pek kimse yoktu. Zıplamayı kestim, gülümsemeye çalıştım. Eli saçlarıma gitti. “Tebrik ederim bebeğim, başaracağını biliyordum.”

“Çok zor oldu,” dedim uykusuz gecelerimi düşünerek.

“Evet ama üçüncüde oldu neyse ki.” Bembeyaz dişlerini gösterdi, aramızdaki mesafeyi azaltmak için bana doğru bir adım attı. “Demek artık sevgilimle aynı bölümdeyim.”

Yekta da yapay zekâ bölümünün yüksek lisans öğrencisiydi. Okulun yüzde otuz hissesi babasına aitti, geri kalan yüzde yetmiş başka birinindi ve Yekta diğer sahibinden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordu.

“Çok heyecanlıyım! Sonunda üniversiteye başlayacağım, hem de yıllardır uğraştığım bölüme.”

“Evet, çok güzel. Sana ne diyeceğim.” Elleri omuzlarıma gitti. “Annemler bu akşam seni yemeğe çağırıyor, hem kutlama da yapmış oluruz.”

“Aa öyle mi?” Hevesli gözükmeye çalıştım ama Yekta’nın anne babasını pek sevdiğim söylenemezdi. Çok iğneleyici lafları ve bakışları vardı. Sürekli laf sokuyorlardı, çoğu lafı da ertesi gün anlıyordum.

“Evet ama tek seni değil, aileni de çağırıyorlar.” Ailemden bahsederken hafifçe sıktı omuzlarımı.

“Olur, teyzemlere sorayım müsaitler mi diye.” Sözlerimle başını hafifçe iki yana salladı.

“Teyzenler değil, gerçekten ailenle tanışmak istiyorlar. Annenin başına gelenleri biliyorlar zaten, o yüzden babanla tanışmak istiyorlar.” Az önce yaşadığım sevinç bir toz bulutu gibi dağılırken Yekta omuzlarımı hafifçe okşadı. “Bak, durumları biliyorum. Zaten benim önemsedığım tek şey sensin, babanın gelip gelmesi umurumda değil ama annemler önemsiyor. Seninle ilişkimiz gittikçe ciddileşiyor, iki taraf için de bu ciddiyetten emin olmak istiyorlar sadece. Niyetleri kötü değil.” Yumuşak ses tonu ve o çok sevdiğim mavi gözleriyle beni nasıl sakinleştireceğini biliyordu.

“Anlıyorum ama bu mümkün değil. Ben bile babamla iletişim kuramıyorum, buluşamıyorum. Onu çağıramam, çağırısam bile geleceğini sanmıyorum. Onu ne kadar özlediğimi en iyi sen biliyorsun.” Ellerini omuzlarımdan çekti ve nefesini verdi.

“Evet, biliyorum. Tamam o zaman, tek gelirsin.” Sanırım teyzemlerle gitmemi istemiyordu. “Sonrasında bir şeyler yaparız belki, o yüzden tek dedim. Kazanmanı kutlarız.” Yine arabasına yaslandı.

“Olur.”

Bakışları üstümdeki ayıcıklı pijamalarımnda gezindi. Kalçamın biraz altında biten şortum ve askılı üstümle pek şık durmuyordum. “Ve en azından bu akşam giyinişine dikkat et.”

“Ne?”

“Yani annemi biliyorsun, biraz kadınsı kıyafetler giyin. Şule teyzenin dolabından olabilir. Çocuksu görünüyorsun, geçen giyindiğin pembe çiçekli elbise yüzünden annemle tartışmıştık hatırlarsan.” Evet, hatırlıyordum, çok çocuksu olduğumu ve oğlunun yanına yakışmadığımı ima edip durmuştu.

Kuçu Kıyım

Yüzüm düşerken artık gülümseyemiyordum ki ben hep gülümseyen bir insandım. Bakışları kısıldı ve dudakları gülümsemek için gerildi. “Canım, ben seni her halinle seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Sadece anneme laf vermek istemiyorum, yoksa sen istersen şu kıyafetinle gez, ben seni yine çok severim.” Sözleriyle başımı eğip kıyafetime baktım. Ev pijamasıydı ve bence o kadar da kötü değildi.

Arabasına yaslanmayı kesti, kravatını düzeltti. “Artık gitsem iyi olacak, sırf seni görmek için çok önemli bir toplantı öncesinde yarım saat yol geldim. Gerçi sen buna değersin zaten ama şu Azaphan Grup çok sinirlerimi bozuyor ve onlara pabuç bırakamam. Hadi sen eve geç, akşam altı gibi seni almaya gelirim.” Yüzümdeki ifadeye baktı ve yanağıma bir öpücük daha bıraktı.

“Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun değil mi? Canını mı sık-tım?”

“Yok sıkmadın, yani bilmiyorum. Neyse sen işine geç kalma. Ben de seni seviyorum.” Sözlerimle rahatladı ve arabasına geçti.

O arabasına binip hızla uzaklaşırken bir süre arkasından baktım. Yekta’yla annemin vefatından bir yıl sonra tanışmıştık. O bir yıl boyunca dışarı pek çıkmamış, büyük bir çöküş yaşamıştı. Dışarı çıktığım günlerden birindeyse onunla tanışmıştım. Yaş olarak benden biraz büyük olsa da beş yaşı çok dert etmiyordum. Ülkenin önde gelen ailelerinden birinin oğluydu, hem çok başarılı hem yakışıklıydı. Hayatıma girdiği ilk andan itibaren en büyük destekçim olmuş, annemin acısını atlatmama yardım etmişti. Sadece son zamanlarda benimle eskisi kadar ilgilenmiyordu, o da iş yoğunluğu yüzündendi.

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim, kendime gelmeliydim. Yıllardır çabaladığım bölümü kazanmıştım, hiçbir şey beni üzmemeliydi.

Çoğu insan bu bölüme girmeyi prestij için istiyordu çünkü bu bölümü kazanmak uzaya giden bir astronot olmaktan katbekat daha zordu. Ama benim defalarca deneme sebebim prestij falan değildi; teknolojiye duyduğum hayranlık, internetin gelmesini istemem de değildi.

Teknolojinin, internetin nasıl büyük zararlar verebileceğini gören kişilerden biriydim. Sadece öldürmemiş, aynı zamanda insanlarla oynamıştı da... O gün çalan şarkı hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Yapay zekâ o kadar ürkütücüydü ki resmen insanları öldürürken onlarla alay etmişti. Benim tek isteğimse bu sistemi kontrol etmekti. İnsanların tekrar aynı şeyi yaşamaması için elimden geleni yapacaktım.

Çok hırslı bir insan değildim ama bu bölümü kazanmak benim için artık bir hırsa dönüşmüştü. Hatta bu kadar hırslı olabileceğimi bile bu bölüme girmeye çalışırken öğrenmiştim. Ve sonunda kazandığım gün gelmişti, daha mutlu olmalıydım.

Ben kapının önünde durmuş derin derin düşünürken karşı kaldırımda oturan ayakkabı boyacısının bana baktığını fark ettim. Yaşlı bir adamdı; üstü başı kirliydi, esmer yüzünün her tarafı siyah boyayla kaplıydı. Son bir haftadır bu adamı sık sık buralarda görüyordum.

Dayanamayıp, “Bir sorun mu vardı bayım?” diye sordum, kaba olmamak için gülümsemiştim de. Ama adam beni takmayarak kafasını çevirdiğinde kaşlarım çatıldı. İnsanlar ne kadar kabaydı.

“Ne kadar kabasınız, sadece konuşmak istemiştım.” Bu sefer bana baktı, neden bilmiyorum ama çok sinirlenmiş gözüküyordu.

Kuçu Kıyım

“Senin hiçbir sorunun yok mu? Sürekli mutlu mutlu sırtıtıyorsun!” Demek o da bir haftadır beni görüyordu. Üstelik sanki glmsememişim de kfretmişim gibi konuşuyordu.

şaşkınlıkla havalandı kaşlarım. “Sorunlarım elbette oluyor, sorunlarım oluyor diye somurtayım mı?”

“Somurtma da her dakika mutlu olunmaz ki!” dedi en sonunda elindeki boyayı, yere serdiği grileşmiş bezin üstünde atarcasına bırakırken.

“Neden ki? Hayat mutsuz olmak için çok kısa, hâlâ yapabiliyorken gülümsemek kadar güzel bir şey yok.” Bunları söylerken de gülümsüyordum. Bu yaşlı adamla aramızdan yol geçiyordu ama ikimiz de birbirimize laf atıyorduk.

Birden taklidimi yaparcasına, ařırđ abartı şekilde dişlerini göstererek gülümsedi ama bunu beni gıcık etmek için yaptđđ o kadar belliydi ki... Elim ağzıma gitti ve glşm bastırmaya çalıştım. Yüzü kapkaraydı, ak sakalları bile griden çok siyahtđ ve birden ağzını yüzünü bükerek gülümsemesi ařırđ komik olmuştu.

“Vazgeçtim bayım, böyle glmseyeceksiniz siz somurtmayı seçebilirsiniz. Yoksa glşnzle sokaktan geçen bir çocuğu korkutabilirsiniz.” Hem konuşup hem glmeme adam daha da sinirlenmişti.

Elini sinirle havaya kaldırıp bana doğru indirdi. *Ne halin varsa gr* gibisinden bir hareketti. Aynı anda da benden kurtulmak için başını çevirmişti.

Kıkırdayarak evin bahçesine döndüm. Derin bir nefes alıp havadaki güzel kokuları içime çektim. Normalde şehir havası pek temiz olmazdı ama bu bahçe, ağaçlar ve güzel kokulu çiçeklerle dolu olduğu için mis gibi geliyordu bana. Sanki şehirden uzak bir sđđnak gibiydi, buraya girdiğimde her şey güzeldi.

Bahçedeki sallanan koltuğa geçeceğim sırada ayağımdaki terlikleri çıkarıp kendi terliklerimi giyindim. Telefonumu alıp sallanan koltuğa geçip uzandım. Mavi gökyüzünü izlerken içim huzurluydu.

Yirmi bir yaşına gelmeme rağmen üniversiteye yeni gidecektim ama sorun değildi. Yapay zekâ bölümüne zaten her yaştan öğrenci giriyordu.

Dayanamayıp yine babamı aradım, açmayacağını biliyordum ama aradım işte. Hep olduğu gibi telefon direkt meşgul çaldı. Sanırım artık bu numarasını kullanmıyordu ama ben inatla aramaya ve mesaj atmaya devam ediyordum. Her gün ona günümün özeti olan bir mesaj gönderiyordum, mesaj iletiliyor muydu, ondan bile emin değildim.

Yine yazdım.

Babacığım, belki haberlerde görmüşsündür, gerçi sen pek haber izlemezsin. Yani en son öyleydi. Yapay zekâ bölümüne girdim, hem de birinci sırada. Sanırım senin gibi teknolojiyle haşır neşir bir mühendis olacağım. Çok mutlu ve heyecanlıyım. Sen burada olsan daha da mutlu olurum ama ben seni anlıyorum, gönül koymuyorum. Seni çok seviyorum.

Mesajı gönderip gökyüzünü izlemeye devam ettim. Her gün bu tarz bir mesaj atıyordum. Yaşadığını ve iyi olduğunu biliyordum ama benimle hiç konuşmuyordu. Sadece ben ortalığı ayağa kaldırınca bir iki kez teyzemlere sabit olmayan bir hattan ulaşmış ve iyi olduğunu söylemişti.

Duyduğum ayak sesleriyle bakışlarımı gökyüzünden ayırdım ve başımı arkamdaki rahat çiçekli minderden kaldırmadan gelen kişiye bakmaya çalıştım. Derin gelmişti.

Derin, Doruk'un kardeşiydi ama birbirlerine hiç benzemezlerdi. Derin'in kişiliği biraz daha sert ve ciddiydi. Siyah kuşak bir karateciydi, çok küçük yaştan beri karateyle uğraşıyordu. Üstündeki beyaz önlüğü ve siyah kuşağıyla yanıma yaklaşırken dersten

Kuğu Kıym

geldiği belliydi. Kahverengi saçları çenesinin altında bitiyordu. Doruk'un saçları biraz kıvırcığa dönüktü, Derin'in saçlarıysa dümdüzdü. Gözleri de onun gözleri gibi balrengi değil, daha koyu bir kahveydi.

Tek omzuna taşıdığı sırt çantasını, çimenlerin bitimindeki taş zemine attı ve başucumdaki armut koltuğa oturdu. Nefes nefese kalmıştı, oturup bir süre soluklandı. Acaba kazandığımı biliyor muydu?

Dirseklerimin üstünde hafifçe doğrulup ona bakmaya çalıştığım da omzumdan tutarak beni tekrar yatırdı. "Bu konuşmayı seninle ilk defa yapıyorum, o yüzden yüzüme bakma ve sonrasında hiçbir şey söyleme." Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmek için ve onu dinledim.

"Dinliyor musun beni?" Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Güzel, bu hayatta sevdiğim insan sayısı bir elin parmağını geçmez. Sen de onlardan birisin, ne kadar çabaladığını gördüm, her konuda çok çıtkırıldımsın ama bu bölümü kazanma konusunda çok dişliydin. Bunu görmek beni sevindiriyor, hayatta hep böyle ol ki güçlü kalasın. Teyzem burada olsaydı seninle gurur duyardı, ben de seninle gurur duyuyorum. Sonuç ne bilmiyorum, kazandın mı kazanamadın mı bilmiyorum ama bir şeyi biliyorum; azimli sıçan duvarı deler." Son cümlesiyle kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Gülme, konuşuyorum şurada. Seni seviyorum, içindeki mutluluğu seviyorum. Onu hiç kaybetme ama bu kadar da gardım indirme."

Dayanamayıp uzandığım yerden doğruldum. Sallanan koltuktan kalkıp yanına ulaştım, Derin'e arkadan sarılıp yanağına öpücükler bıraktım. "Bak işte ya, ne dedim ben sana? Of Peri." Beni uzaklaştırmaya çalışsa da ben ona daha sıkı sarıldım.

"Ben de seni çok seviyorum, hem de çok çok. Ve kazandım!" Kazandığımı duymasıyla kafasını hızla bana çevirdi, gözlerinden

bir sürü duygu geçti. Hem çok sevinmiş hem de üzülmüş gibi bir hali vardı.

“Tamam, bırak artık beni,” dedi ama ben ona daha sıkı sarıldım. “Bi’ Doruk, bi’ sen... Yemin ederim benim başıma bela olmak için doğmuşsunuz.” Sonunda onu bıraktım. Gerçi o usta bir karateciydi, isteseydi beni bir hareketiyle uzaklaştırabilirdi ama bu yeteneğini asla bana karşı kullanmazdı.

Tekrar yerime geçip oturdum. Bacaklarımı hafif hafif sallayarak koltuğu sallandırdım. “Sen sevinmedin mi kazanmama?”

“Hem sevindim hem sevinmedim,” dedi gergince. “Bu kadar emek verdiğin bir şeye kavuşmana sevindim ama...”

“Ama? Sözleşme mi canını sıkıyor?” Sorumla çimenlere dalan bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerini açıp kapattı. “Sen bir yıldır o bölümdesin, sözleşme sorun olmadı.”

“Ama bu olmayacağı anlamına gelmiyor.”

“Doruk ve sen de oradasınız. Ne olacak ki? Altı üstü haftanın her günü beş saat derse gidiyorsunuz. Normal üniversite gibi işte. Yapay zekâ size saldırmadı, uzaylı istilasına uğramadınız. Normal okuyorsunuz işte.” Uzaylı deyince bana ters ters baktı.

“Evet ama o sözleşmeyi imzaladık. Başımıza gelebilecek her şeyi kabul ettik, buna ölüm de dahil. Ne tür bir bölüm bunu imzalatır? Hiçbir bölüm!”

Tekrar koltuğa uzandım, ayaklarımı koltuğun kenarındaki demirlere yasladım. “Bence biraz abartıyorsun. Bir bölüme başladım diye başıma kötü şeyler gelmeyecek, ölmeyeceğim.” Havadaki çiçek kokusunu içime çektim. “Hem ölüm ne alaka cidden? Yaşamak bu kadar güzelken.”

“Senin bu yaşama aşkın beni öldürüyor.”

“Çok dramatiksin,” dediğimde onu daha da çıldırttığımı biliyordum.

Kuçu Kıyım

Telefonum çalmaya başladı, yanımdaki telefonuma baktım. Arkadaşım Hale arıyordu. Telefonu kulağıma götürmeye üşendiğim için hoparlörü açtım.

“Peri! Kazanmışım!” Kendime o kadar odaklanmışım ki Hale’yi aramayı bile unutmuştum. Suçluluk hissetmeden edemedim.

“Yaa ben de kazanmışım! Tebrik ederim seni, ikimizi de kutluyorum,” dedim sevinçle.

Bir an ses gelmedi. “Yani üçüncü girişin, o kadar da çalıştın, kazan bir zahmet. İkinci girişimde kazandım! Hem de son anda yırtmışım resmen, yirmi beşinci kişi olarak girdim. Sen? Sen kaçınıcı girdin?”

Birinci olduğumu hatırlayınca kendimi tutamayarak aptal aptal sıırıttım yine. “Birinci.” Yine ses gelmedi. “Hale?” Telefonun ekranına baktım orada olup olmadığını anlamak için ama açıktı. “Orada mısın? Duyuyor musun beni?”

“Duyuyorum. Ne güzel dedim. O kadar çalıştın, sabah akşam. Eminim sevgilin de sana yardımcı olmuştur. Sonuçta okulun bir kısmı onun ailesine ait.”

“Evet, bana her konuda çok destek oldu, ya sağ olsun en büyük destekçim.” Gerçi son zamanlarda eskisi kadar konuşamıyorduk ama son birkaç ay için nankörlük edemezdim.

“Neyse ben yarın sözleşmeyi imzalamaya gideceğim, görüşürüz.”

“Gelsene bize...”

“Pek dışarı çıkasım yok, hava da sıcak. Akşam çıkalım mı?”

Saate baktım, akşamki yemek için hazırlanmam gerekiyordu. “Akşam Yekta’nın ailesine yemeğe gideceğim.”

“Ne güzel, ne giyeceksin akşam? Bence şu renkli elbiselerini bu akşam bir sal, biraz daha olgun bir şeyler giyin.” Yekta da aynısı söylemişti, çok mu çocuksuydum sahiden?

“Yekta da aynısını söyledi.”

Güldü. “Öyle mi? Haklı bence. Yani adam hem zengin hem yakışıklı, yanında çocuk gibi durman hoş olmaz.” Sözleriyle yarım saat önce Yekta’nın sözlerinde hissettiğim o sıkıntıyı hissettim. Neşem sönerken düşüncelere dalmıştım. “Neyse size iyi eğlenceler. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapattığım an Derin sinirle inledi. Neye sinirlendiğini anlamak için kafamı kaldırdım. “Ne oldu?”

“Elinin körü oldu.” Aşırı sinirlenmişti.

“Neden sinirlendin böyle?”

“Neden mi sinirlendim? Kızım sen saf mısın? Benimki de soru gerçi. Nefret ediyorum bu kızdan ya, nefret.” Tekrar kalktım uzandığım yerden ve sinirle ayağını yere vuran Derin’e baktım. “Hiç bana öyle boş boş bakma ve sakın savunmaya geçme.”

“Ya sen biraz fazla tepki veriyorsun sanki.”

Gözleri kocaman açıldı, öne doğru eğildi. “Fazla mı tepki veriyorum? Kız resmen sana nispet yapmak için aradı! Senin ondan daha iyi yaptığını duyunca kızın sesi gitti sesi.”

“Bu kadar kötü olma, telefonu çekmemiştir.”

“He ben kötüyüm! Ya bu şeytan az önce ne ima etti sana?” Sorusuyla bir an düşündüm.

“Ne ima etti?”

“*Sevgilinin torpiliyle birinci olmuşsundur dedi resmen, sen de salak gibi evet ya, o bana çok yardım etti dedin!*”

“İyi de bu bölümün öğrencilerini kurul seçiyor, kuruldakilerin çoğu okuldan bile değil. Öyle bir şey olamaz zaten. Hem Hale öyle biri değil.”

“Nah öyle biri değil! Kıyafetlerinden bahsederek seni aşağılamaya çalıştı! Hem o Yekta piçi kim oluyormuş da senin kıyafetlerini beğenmiyormuş? Haspam, gitsin önce şeytan boynuzlarını törpülesin o.” Derin, Hale’yi hiç sevmiyordu ama daha çok sevmediği biri varsa o da kesinlikle Yekta’ydı.

“Ya Derin, böyle deme.”

“Tamam Peri tamam, böyle devam et. Hale salağıyla arkadaşlığına devam et, kızın gözü çıkıyor. Diğeri piç zaten bir övüyor bir gmyor, seni manipüle ediyor.”

“Hayır, beni manipüle falan etmiyor. Onun benim için yaptıklarını biliyorsun.”

“Ne yaptı? Dağları mı deldi? O ılık gtyle hiçbir Şey yapamaz.”

“İyice ağızını bozdun. Lütfen sevgilim hakkında söylediklerine dikkat et,” dediğimde Derin uzun uzun yüzüme baktı.

Eli dizime gitti. “Aptal olmadığını, oldukça zeki olduğunu biliyorum ama konu insanlar olunca çok çabuk güvenip inanıyorsun. Sen iyisin diye herkesi iyi sanıyorsun ama insanlar korkunç Peri. Seni en savunmasız anında öyle bir yaralarlar ki bir daha kendine gelemersin.”

“Ama benim kimseye bir zararım yok ki... Kim ne yapsın bana?”

“Birine zararın olması gerekmez, belki de senin ışığına bile katlanamıyorlardır.”

Derin her zaman çok ciddiye ama benimle bu konuşmayı yaparken normalde olduğundan bile daha ciddiydi.

“Kimse için kadınsı grnmen gerekmez, zaten çocuksu grndüğün de yok. Sana kendini kötü hissettirmelerine izin verme. Sen olduğun gibi çok güzelsin, bunu değıştirmelerine izin verme. O sarı ıyana da güvenme, bir Şeyini anlatma.”

Benim kötülüğüm için konuşmadığını biliyordum, beni hep Hale hakkında uyarıyordu. Gerçi Hale de onu pek sevmiyordu, Hale’ye göre Derin beni ondan kıskanıyordu.

“Gidip hazırlanayım,” dediğimde Derin bana ters ters baktı.

“İyi git hazırlan, yarın da okula kayıt yaptırmaya gideriz. Hem evde hem okulda sizinle olmak işkence olacak.”

“Ya Derin!” Çıkışımla güldü ki Derin pek gülmezdi.

Gidip hazırlanmalıydım, yorucu bir akşam olacaktı. Son zamanlarda teyzemler tek başımıza dışarı çıkmamızı istemiyorlardı, özellikle annem olmadığı için bana karşı çok titiz davranıyorlardı. Onları anlıyordum, annemin emaneti olarak görüyorlardı beni.

Son günlerde internetin kapatılmasını protesto eden kişilerin sayısı artmıştı. İnsanlar artık dayanamıyordu. Özellikle akşamları sokaklara çıkıp sabaha kadar yürüyüş yapıyor, bazen dozunu kaçırarak etraftaki insanların ve mekânların zarar görmesine sebep oluyorlardı. Protestoların şiddeti her geçen gün artıyordu.

Tufan Tibet Azaphan

Tufan karşısındaki eve baktı, doğup büyüdüğü ev artık ona epey yabancıydı. En son bir ay önce gelmişti. Arabasından inip içeri geçerken onu gören tüm çalışanlar hazır ola geçiyordu, bu Tufan'ın istediği bir şey değildi. Babasının oluşturduğu korku imparatorluğuyla.

Şatafatlı evlerinin her tarafı mimarlar tarafından tasarlanmıştı. Her şey çok pahalı, gösterişli ama ruhsuzdu. Duvarlardaki eserlerden yerdeki süs için serilen kilimlere kadar her şey sadece gösteriş için döşenmişti. Tufan küçükken çok büyük hissettiren bu koridorda yürürken aslında o kadar da büyük olmadığını görüyordu. Zaten en büyük hatayı gözünde bir şeyleri büyüterek yapmıştı.

Babasının çalışma odasına geldiğinde kapıyı tıklatmadan açtı. Babası Ekrem Azaphan evde bile giyindiği o takım elbiseleriyle hep olduğu gibi çalışma masasında oturuyordu. İçerideki karanlık olan odada tek renkli şey elindeki beyaz kâğıtlardı.

Ekrem Azaphan ülkenin önde gelen isimlerinden biriydi. Hem çok tehlikeli hem de çok güçlüydü. Ellilerin sonunda olmasına rağmen gür olan saçlarında, ak düşmemiş yer kalmamıştı. Kendisine

Kuğu Kıyım

bakan ve spor yapan bir adam olduğu için yaşımdan çok daha genç gösteriyordu. Tufan'ın içeri girmesiyle önce elindeki dosyaları masanın üstüne bıraktı, ardından gözlüğünün altından ters ters Tufan'a baktı.

Tufan içeri birkaç adım atıp babasının karşısında dimdik durdu. Ekrem gözündeki çerçevesiz gözlüğü çıkarıp masaya bıraktı. "Kapıyı çalmadın," dedi sanki en büyük sorunları buymuş gibi.

Tufan ona baktığında ona ne kadar benzediğini görüyordu ama bu hayatta isteyeceği son şey ona benzemektir. Çenesini sıkıyordu, sakin kalmaya çalışıyordu ama çok zordu. "Ne işler karıştırıyorsun sen yine?" Bunu yapabildiği en sakin ses tonuyla konuşarak sormuştu.

"Babanla bu şekilde konuşamazsın," dedi Ekrem Azaphan sertçe. Koltuğundan kalktı. "Hareketlerine dikkat et."

"Yoksa ne olur? Oğlun hakkında dedikodular mı çıkarırsın? Parandan mı mahrum edersin? Bunlar tutmamıştı sanki." İnsanların Ekrem Azaphan'dan daha çok çekindiği bir isim varsa o da Tufan Tibet Azaphan'dı. Hakkında bin türlü dedikodu dönüyor, ne kadar kötü ve pislik olduğu konuşuluyordu. Babası onun nasıl hayırsız bir evlat olduğunu her yerde anlatıp duruyordu ama çok daha kötülerini de anlatıyordu.

"Ne için geldin buraya?"

"Yekta Tozkoparan bugün benimle saçma sapan konuştu. Bir projeden bahsetti, ne karıştırıyorsunuz siz? Sen Tozkoparanlara günahını vermezsin."

Ekrem derin bir nefes aldı. "Seni ilgilendiren bir durum yok, ayrıca ortak kocaman bir üniversiteyi yönetiyoruz, iş de yapabiliriz."

Tufan bir elini beline, bir elini burnuyla gözlerinin birleştiği o noktaya götürüp hafifçe sıktı. Bu sırada başını hafifçe eğdiği için az önce babasının incelediği dosyalara gitti gözü. Ekrem öğrencileri inceliyordu ve dosyaların en başında bir kız vardı. Dosyanın üstünde "Birinci Peri Menger" yazıyordu. Tufan o kıızı daha önce görmüştü ve hatta nerede gördüğünü de hatırlıyordu. O kıyamet günü...

Oğlunun dosyaya baktığını fark etti, birkaç adımda Tufan ve masanın arasına geçti. "Bunun için mi geldin buraya?" diye sordu gergince.

"Her ne yapıyorsan bu sefer diğerleri gibi olmadığını görüyorum. Bir şey karıştırdığını biliyorum, yakında çözeceğim de ama dur artık, dur yoksa seni ben durduracağım."

Tufan'ın keskin sözleriyle Ekrem biraz daha sinirlendi. "Sen beni tehdit mi ediyorsun? Babanı?"

"Evet, aynen öyle yapıyorum." Babasına doğru bir adım attı, babasının boyunu geçeli çok olmuştu ve artık ona yukarıdan bakıyordu. "Ne demiştin bana? Boynuz kulağı geçer. Kork benden, Ekrem Azaphan."

Ekrem öfkeyle soludu, ağzını açıp konuşacaktı ki Tufan ona izin vermedi. "Her ne karıştırıyorsan da bulacağım ve seni her seferinde ifşa eden kişi ben olacağım." Burada olmak Tufan'ı rahatsız ediyordu. Tam odadan çıkmak için arkasını dönecekti ki durdu. "O Yekta piçi de bir kez daha karşıma çıkarak boş boş konuşup arkamdan dedikodu yayarsa onu da sikeceğim."

Tufan odadan ve evden hızla çıktı, burada biraz daha kalmaya tahammülü yoktu. Tam arabasına ulaşacağı sırada gördüğü kişiyle duraksadı. Herkül. Tufan'ın yakın arkadaşıydı, Herkül de takma adı falan değildi, gerçek adıydı. Tipi de adını aratmayacak cinstendi.

"Vay be, buraya gelmeyeli yıllar olmuş," dedi Herkül evi inceleyen.

"Sen ne arıyorsun lan?"

Herkül omuz silkti. "Çok sinirli çıktın, babanı öldürme diye geldim."

Tufan da onun yanında durup karşısındaki koca malikâneye baktı. Beyaz malikâne çok büyük ve etkileyici gözüküyordu. Tufan içinse bir harabeden farkı yoktu.

Kuçu Kıyım

“Öldüreceğim ama bugün değil.” Herkül ona şaşkınca baktı. “Ne şaşıırıyorsun? Bıktım bu adamdan. Kendi yediğı haltları benim üstüme yıkıp duruyor!”

Ekrem Azaphan sürekli adını rezilliklerle duyuruyor, sonra da oğluna ceza kesmek için sanki hepsini oğlu yapmış gibi millete anlatıyordu.

Herkül arkadaşına baktı. “Haklısın. Tunç’un haberi var mı buraya geldiğinden?” Tunç, Tufan’ın kardeşiydi.

“Yok, olmasın da. Ekrem Azaphan bir şeyler karıştırıyor yine, elimde tam kanıt yok ama hissediyorum. Bu sefer büyük bir şey yapıyor.”

“Belki de kuruntu yapıyorsundur, o Yekta piçi seni gerdi. Herif seni kıskırtmak için her yolu deniyor. Gerçi sen de geçen sefer ona iyi ders vermiştin, boş durmasını beklemiyorduk zaten.”

“Gidelim,” dedi Tufan son kez evine bakarken.

“Gidelim gidelim, yarın okula yeni dönem kaydına gitmemiz lazım. Sikeceğim yapayını da zekâsını da... Üç yıl sonra otuz olacağım, hâlâ okuyorum. Ayrıca biz niye kayıt için okula kadar gidiyoruz? Babanın okulu değil mi?” Herkül’ün söylenmeleriyle Tufan bakışlarını evden ayırıp ona baktı.

“Kim dedi sana oku diye? Okumasaydın.”

Büyük bir özgüvenle kaşlarını hafifçe kaldırdı ve gururla gü-lümsedi. “Dünyanın benim kaslı kollarıma ihtiyacı var. Bir kahraman lazımdı, gerekeni yaptık.” Herkül bir an duraksadı. “Gerçi senin yanında biz de yanıyoruz, dedikodulara göre ben her hafta birilerini doğruyormuşum.”

“O pek dedikodu değil sanki.” Tufan’ın hatırlatmasıyla Herkül sustu.

Kötü adam ilan edilmeye alışmıştı ve bu pislikleri temizlemek için bu gerekiyorsa gerçekten kötü adam olacaktı. Günü geldiğinde hepsinin sonu olacaktı.

Dümkü akşam yemeği korkunç geçmişti. Tüm akşam Yekta'nın annesi, babası ve cadaloz kız kardeşiyle yemekteydim. Soruları, iğneleyici lafları, bakışları, yemek boyunca diken üstünde oturmama sebep olmuştu. Annesi sürekli oğlunun yanına yakışmadığımı ima ediyordu, Yekta'ya göre çok abartıyordum. Haklıydim ama abartıyordum...

Şimdi de okula kayıt yaptırmaya gidiyorduk. Derin arabayı sürüyor, Doruk da yanında oturuyordu, ben de arka koltuktaydım. İnternet bağlantısı olan araçlar da artık internet olmadığından kullanılabiliyordu.

Camdan dışarı izlerken kırmızı bir kamyon geçti. Kamyonun üstünde gördüğüm X harfiyle oturduğum koltuğa sindim ve hızla giden kamyonun arkasından bakakaldım. Bana mı tanıdık gelmişti yoksa benzer bir araba mıydı, bilmiyordum ama kısa bir an sarsmıştı. Kamyon hızla gözden kaybolurken kendimi toparlamaya çalıştım.

Okula giriş yaptığımız an etrafı incelemeye başladım, Doruk ve Derin daha önce beni okula getirmeyi teklif etmişti ama ben kabul etmemiştim. Bu okula kazandığım gün gelmek istemiştim ki öyle de olmuştu. Açık otoparka arabayı park ettik, okul inanılmaz büyüktü.

Üstümde uzun, çiçekli yazlık bir elbise vardı, ilk defa okula geleceğim için biraz süslenmişim. Saçlarımı güzelce kıvrıp makyaj yapmışım. Hava da mis gibiydi.

Otoparkta yürürken siyah spor bir arabaya gözüm takıldı, epey lüks bir arabaydı ama benim dikkatimi çeken şey araba değil, plakası olmuştu.

TTA.

Bu plakayı daha önce görmüştüm, öyle ki o anı unutmak imkânsızdı.

Kuğu Kıyım

“Bak, bizim fakülte şurada, okulun en yeni ve gözde binası. Hey, sen beni dinliyor musun?” Doruk’un sözleriyle bakışlarımı plakadan ayırıp ona çevirdim.

Gülümsedim. “Evet.”

Okulun ortasında koca bir kuğu heykeli duruyordu, etrafında da süs havuzu vardı. “Neden kuğu?”

Doruk bir süre düşündü. “Bilmem, hiç düşünmemiştim. Güzel bir hayvan, ondandır belki.”

Fakülte bahsedildiği kadar vardı. Diğer binalardan farklı olarak buranın kendine ait bahçesi vardı ve bahçe bile diğerleriyle aynı değildi. Burada iki kuğu daha vardı. Kapının iki yanına koyulmuşlardı, biri siyah biri beyazdı. Bahçe ne kadar doğal bir his veriyorsa fakültenin içine doğru ilerledikçe bu his yerini tamamen yapaylığa bırakıyordu. Gri duvarlar o kadar yeni, temiz ve parlaktı ki güneşi yansıtıyordu.

İçeri doğru yürüyüp bir kız grubunun yanından geçerken Doruk onlara başıyla selam verdi. Derin kardeşine göz devirdi. Birkaç adım ilerlemiştik ki Doruk durdu. “Bir dakika, içlerinden biri okulun dedikodu makinesi. Hemen Peri’nin kuzenim olduğunu fark ettirmem lazım. Yoksa kısmetim kapanacak. Bekleyin beni, geliyorum.” Klasik Doruk’tu.

“Erkekler biraz salaktır,” dedi Derin sadece. “Bu adamla nasıl kardeşim anlamıyorum, gerçi çoğu zaman seninle nasıl kuzen olduğumu da anlamıyorum.”

“Ya Derin...” Koluna vurduğumda güldü.

Bir kapının önünde durduk, öğrenci işleri yazıyordu. Önünde dört beş kişilik bir sıra vardı. Derin’le kapının yanında durduk. “Sanırım herkes kayıt için heyecanla bugün okula gelmiş.” Derin sırtını duvara yasladığında ben de onun yanına durdum.

“Anlamıyorum, bari sıra beklemeyelim! Güçlerini kullan-sana, aslanım!” İri, hatta fazla iri bir adam yanındaki kişiyle

konusuyordu. Konuştuğu kişiyi gördüğümde bakışlarım onda takılı kaldı. Epey uzun ve iriydi o da.

Keskin yüz hatlarına, kare inen bir çeneye, düz kaşlara, kıvrık kirpiklere ve dağınık duran saçlara sahipti. Ten rengi buğdayla esmer arasındaydı. Bu adam çok tanıdıkta, yüzü sanki bir yerlerden aklımda kalmıştı. Üstündeki siyah tişörtü kaslı vücudunu ve pazılarını sarmıştı, altında kumaş bir pantolon ve kolunda da metal bir saat vardı.

Tam kafasını bana doğru çevireceği sırada uzun zamandır gözlerimi dikip onu izlediğimi fark ederek hemen başımı başka yöne çevirdim, sanki adam fark etmemiş gibi!

Bu sırada onun bakışlarını üzerimde hissettim. *Bu kız bana niye bön bön bakıp durdu ki* diye merak etmiş miydi? Belki de açıklamalıydım.

Tam kafamı ona doğru çevirdiğimde bu sefer o kafasını çevirmişti, artık arkadaşına bakıyordu ama dudaklarını hafifçe aralamıştı, sanki nefes almak istemiş gibi. Bana bakacağı yoktu, kendimi açıklamaya çalışırken daha çok rezil olacaktım.

Kafamı yine başka yöne çevirdiğim sırada o bana doğru çevirdi. Yüzüme doğru hücum eden ısıyı hissederken ne yapacağımı şaşırmıştım. Kafamı Derin'e çevirdiğimde dehşet içinde bana baktığını gördüm ve kendimi açıklamak için hemen ellerimi havaya kaldırdım.

İçeriden iki kişi çıkarken az önce baktığım adam ve yanındaki arkadaşı içeri girdi.

"Sadece birine benzettim, ondan baktım."

"Adamla tam üç kez birbirinize baktınız! Ayrıca bakabilirsin, şaşırdım sadece. Normalde sevgilisi varken birine yan gözle bakanlardan bile nefret ederim ama Yekta'yı boynuzlasan içim o kadar rahatlar ki. O boynuz bir tarafına girsin hatta."

Ona dehşet içinde baktım. "Saçmalama! Sadece birine benzettim dedim ya, ondan."

Kuçu Kıymı

“Tamam, peki.” Konuyu kapatırmış gibi önüne döndü. “Ama yakışıklıydı, kabul et.”

“Bana ne yakışıklıysa? Sen neden bugün böyle yapıyorsun?” Telaşıyla güldü.

“Bakar mısınız? Ben kayboldum da öğrenci işleri neredeydi?” diye sordu yanımıza yaklaşan kumral genç bir adam. Derin işaretparmağını kaldırıp neredeyse tüm duvarı kaplayan yazıyı gösterdi. “Aa gelmişim.”

“Sıra var.” Derin’in sözleriyle içeri girmeye yeltenmeden durdu.

Genç adam yanımızda durmaya devam etti, o da bekliyordu. Doruk da yanımıza geldiğinde sıraya bakıp dudağını büzdü. “İlk gün gelmemiz hataydı, ilk ve son gün hep aynı şey oluyor.” O da diğer tarafıma geçti, üçümüz beklerken sıraya doğru esmer genç bir adam yaklaştı.

“Sıra mı var ya?” dedi hoşnutsuz bir ifadeyle.

“Yok, keyfimizden bekliyoruz,” dedi Derin de çok sakın ama iğneleyici bir tonda. Adam bir şey demeden diğer kumral olanın yanına geçti.

“Biraz gergin biri galiba, üstüne alınma,” diye fısıldadı kumral olan diğerine.

Doruk güldü. “Biraz mı? Patlamaya hazır bombadır kendisi,” dedi hemen onların konuşmasına dahil olarak. Derin üçüne ayrı ayrı küçümseyici bir bakış atıp beklemeye devam etti.

“Kadın milleti çok zor,” dedi esmer olan. “Ne ara neye kızacakları belli olmuyor.”

“Değil mi? Ben bir de altı dişiyle birlikte yaşıyorum, durumumu düşün,” dedi Doruk da hemen. Bizden bu kadar şikâyetçi olduğunu bilmiyordum!

“Siz de yeni misiniz?” diye sordu kumral olan.

“Yok, ben yüksek lisans yapıyorum, kuzenim yeni kaydoluyor,” derken beni gösterdi, ardından da Derin’i işaret ederek

devam etti. “Dünyanın en sakın insanı olan kardeşim de ikinci sınıf.”

“Ben de üçüncü sınıfım,” dedi esmer olan. “Alp ben.”

“Memnun oldum kardeşim, ben de Doruk, zirve anlamında olan. Her anlamda.” Doruk’un sözleriyle ikisi de güldü.

“Bu erkekler ne kadar çabuk arkadaş oluyor böyle,” dediğim-de Derin burun kıvırdı. Bir insan her şeyde memnuniyetsiz olamazdı! Ama Derin olabilirdi. Huysuz Şirin gibiydi.

“Senin adın neydi kardeşim?” dedi Doruk bu sefer kumral olana bakarak.

“Benim adım... Mük.” Hepimiz ona baktık.

“Mük? Neyin kısaltması?” Doruk elini çenesine götürerek düşündü.

“Mükemmel’in, evet değişik bir adım var. Mükemmel.” Hepimiz ona bakmaya devam ettik. “Ee siz nerelerden geldiniz? Ben Anadolu’nun bağrından kopup geldim buralara.”

Bu sırada öğrenci işlerinden orta yaşlarda bir kadın çıktı. Az önce iki adamın girdiği oda değil, onun yanındaki odaydı. “Yeni öğrenci kayıtlarından birinin bilgileri bize eksik gelmiş, yeni öğrenci var mı?” Kadının sorusuyla bir Mük bir de ben el kaldırdık. “Mükremin Soytürk burada mı?” Hepimiz *yok* dercesine başımızı sallarken Derin kafasını hafifçe eğmiş kıs kıs gülüyordu. “Yok mu?” dedi kadın yine.

En sonunda Mük elini kaldırdı. “Ben.”

“Mükremin, senin lise diploman gözükmüyor, ayrıca son sınavda aldığın notu da görüntüleyemedik. Dünden beri seni arıyoruz, iyi ki bugün geldin. Gel sen içeri.” Mükremin bize bakmadı. Eli başına gitmişti sadece.

Alp elini onun omzuna koydu. “Kardeşim, ne güzel adın var. Ne diye gizliyorsun? Hadi bak, kadın seni bekliyor, git de

Kuçu Kıyım

soğumadan kayınbabana yemek götürüp gel.” Alp’in sözleriyle hiçbirimiz kendimizi tutamazken Mükremin renk değiştirmişti.

“Adımla sorunum yok! Benim insanlarla sorunum var. İnternet kapatıldı diye sevinliyordum ama üstünden üç yıl geçmesine rağmen kimse unutmadı! Kimse! Ben artık bu iğrenç şakayı duymak istemiyorum.” Mükremin söylene söylene yanımızdan ayrılırken biz gülmeye devam ediyorduk.

Mükremin içeri girerken kadın bize baktı. “İki kişi daha gelebilir.”

Derin’le içeri geçmeden önce bakışlarım az önce adamın girdiği kapıya takıldı, neden bu kadar tanıdıktı?

Derin, ben ve Mükremin odaya girdik, kadın Mükremin’le ilgilenirken bize de iki dosya uzattı. “Sözleşmeleri alın, tüm sayfaların altına *okudum, anladım ve onaylıyorum* yazmanız yeterli.”

“Ben ikinci sınıfım.” Derin’in sözleriyle kadın ona başka evraklar uzattı.

Bu sırada elimdeki sözleşmeyi inceledim. Çok fazla sayfa, çok fazla madde vardı.

SİMORA ÜNİVERSİTESİ YAPAY ZEKÂ BÖLÜMÜ

Tüm dünyada yaşanan yapay zekâ kıyımının ardından bu bölüm diğer lisans yapay zekâ bölümlerinden ayrı olarak açılmıştır. Bu bölüme sadece sözlü ve yazılı altı sınavı geçen öğrenciler girmeyi hak kazanmıştır.

Yapay zekânın ne kadar zeki ve tehlikeli olduğu tüm dünyada en acı şekilde öğrenilmiştir. Bu bölüme girmeye hak kazanan öğrenciler aynı zamanda profesörleriyle birlikte İnternet Laboratuvarlarına girmeye de hak kazanmıştır. Bu laboratuvarlara izinsiz, ders dışı girmek kesinlikle yasaktır. Bir öğrencinin izinsiz giriş yaptığı tespit edilirse bölümden atılacaktır.

Ders saatlerinde girilmiş olursa bile içerideki interneti başka bir cihaza bağlamak katiyen yasaktır ve yine tespit edilirse okulla bütün ilişkisi kesilecektir.

Ders saatinde girilmiş olursa dahi ders dışı bir işlem yapıldığı tespit edilirse yine okulla bütün ilişkisi kesilecektir.

Yapay zekâ bu bölümün öğrencilerinin onu ehliileştirmek için eğitim aldığıнын farkındadır, bu da öğrencileri tehlikeli durumlara sokabilir. SİMORA ÜNİVERSİTESİ olarak bu tehlikeli durumlar için bir koruma sağlanabileceğinin garantisini vermemekle birlikte aldığımız önlemler aşağıda yazmaktadır.

Yine de bu tehlikeli durumlara karşı öğrenci tüm sorumluluğu alıp işbu sözleşmeyi kabul etmiştir.

Yapay zekâdan kaynaklanma suretiyle yaralanma, psikolojik şiddet, ruh sağlığı bozuklukları, manipülasyon ve yine yapay zekâdan kaynaklanma suretiyle yaşanabilecek tüm durumlar sözleşmeye tabidir.

Öğrenci başına gelecek tüm işbu sözleşmede geçen maddeleri, ihtimalleri kabul etmiştir ve buna ölüm de dahildir.

Sözleşme sayfalarca uzanıp gidiyordu. İrkilerek başımı kaldırdığımda Derin bana bakıyordu.

“Daha saatlerce okuyacak mısın?” diye sordu görevli kadın saatine bakarak.

“Elbette okuyacak, işine bak sen.” Derin’in ters cevabıyla kadın susup önüne döndü. Mükremin de sözleşmeyi incelerken benim gibi şaşırmış olacak ki kafasını kaldırıp bana baktı.

“Yani en kötü ne olabilir ki? Başımıza ne gelebilir? Bilgisayarlar canlanıp bizi yemediği sürece nasıl öleceğiz? İçeride sadece bilgisayar var sonuçta. Ne olacak? Elektrik mi çarpacak? Bana biraz saçma geldi bu sözleşme.” Derin’e dönerek, “Sen ikinci sınıfsın, sen söyle. Sadece bilgisayar yok mu?” diye sordu.

Derin Mükremin'e bakıp derin bir iç çekti. "Evet, içeride sadece bilgisayarlar var ama o kıyımdan sonra insan bilgisayar görünce bile tuhaf oluyor. Ve geçen dönem bir kız, yapay zekânın internetle bilgisayara sızıp onu hipnoz etmeye çalıştığını söyledi. Benim başıma hiç gelmedi, görmedim de ama bilmiyorum artık. Karar sizin."

"Aman be, trenden korksak uçağa binmezdik." Mükremin kalemini çıkarıp sayfa sayfa imzalamaya başladı.

"Uçak ne alaka?" Derin ona baktı, bu sefer gerçekten onu düşündürmeyi başarmıştı.

"Uçakla geldim de ondan," diye bir yanıt verdi Mükremin.

Derin başını ağır ağır salladı. Önümdeki sözleşmeye döndüm. Tüm maddeleri okuduktan sonra ben de imzalamaya başladım.

Son imzamı atacakken bakışlarım yine ölüm yazısına takıldı.

Ürperdim, kalemi daha sıkı tuttum. Yaşamı seviyordum, hem de çok. Ölmek son isteyeceğim şey bile değildi. Ama bu da sadece bir sözleşmeydi, buradakiler gerçek olacak diye bir kesinlik yoktu.

Sözleşmeyi imzaladım.

Sözleşmedeki son cümle şuydu.

Yukarıdaki sözleşmede geçen her maddeyi kabul ediyorum, buna ölüm de dahil.

Ve artık Simora Üniversitesinin yapay zekâ öğrencisiydim.

Okul açılmış, üstünden de iki ay geçmişti. Normal bir üniversite bölümü gibiydi ama tamamen yapay zekâ programlarını öğrenme amaçlıydı. Tabii öğrendiğimiz normal yapay zekâ programları değildi, üstün zekâyâ sahip modelleriydi. Bu da epey çalışma ve kafa patlatma anlamına geliyordu.

Bugün Yekta'yla ders saatlerimiz çakışmıştı, ben de eve Derinlerle değil, onunla dönüyordum. Yüksek cipinde yağmurlu havayı izlerken arabada kısık sesle müzik çalıyordu. Dün akşamdan beri hava epey yağışlıydı.

“Ne düşünüyorsun canım?” Yekta'nın sorusuyla bakışlarımı yağmurlu havadan ayırdım.

Yekta her zaman olduğu gibi takım elbiseleri içindeydi, genelde iş çıkışı geldiğinden ya da buradan çıkıp işe gittiğinden hep takım elbisesi üzerinde olurdu, sadece ceketini çıkarırdı. “Yarın yetmişler partisi iptal olacak mı diye düşünüyorum, yağmur geçmez gibi yarına kadar.”

“Ne saçma sapan işler,” dedi alayla.

“Nasıl? Gitmeyecek miyiz? Sana önceden söylemiştim.”

“Ben de onay vermemiştim, sadece bakarız demiştim. Çok saçma geliyor bana böyle şeyler, çocuk muyuz?”

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki Yekta kısık sesle bir küfür savurdu. Kaşları çatılmış, direksiyonu tutan eli sıklaşmıştı. Neye bu kadar sinirlendiğini anlamak için baktığı yöne baktım. Okuldan çıkıyorduk ve hemen önümüzde daha önce de gördüğüm o siyah spor araba vardı. TTA plakalı olan.

“Ne oldu?” Sorumla sinirle nefesini verdi.

“O şerefsizden nefret ediyorum, sürekli de karşıma çıkıyor. Elime geçince onu bir güzel döveceğim.” Gözlerinden nefret fışkırıyordu.

“Şu bahsettiğin adam mı? Okulun diğer sahibi olan?” Yüzde yetmişlik sahibi olduğunu biliyordum ama bunu elbette dile getirmedim, canını sıkmaya gerek yoktu. Evet, bu durum onun çok canını sıkıyordu.

“Babası, evet.”

“Senin de baban sahibi sonuçta,” dediğimde bana yandan sinirli bir bakış attı.

Kuğu Kıym

“Ben o züppe gibi boş gezmiyorum, çalışıyor ve emek veriyorum, Peri. Beni böyle saçma sapan insanlarla bir tutma.”

“Bir tutmadım, biraz fazla mı tepki veriyorsun acaba?”

“Fazla tepki verdiğim yok, o piçten nefret ediyorum. Bu kadar.” Bu adamın kim olduğunu merak etmeye başlamıştım. Okulda TTA’yı tanımayan yoktu. Herkes de ne kadar korkunç biri olduğunu konuşuyordu.

Hem karanlık işlerle uğraşıyormuş hem de berbat bir kişiliği varmış. Yani insanlar öyle anlatıyordu. Bir kişi değil iki kişi değil, tüm okul onun hakkında konuşuyordu. Bazılarının onunla aynı saat derse denk gelmemek için saatlerini değiştirmeye çalıştığını bile duymuştum. Ama onu hiç görmemiştim.

“Tamam ama neden nefret ediyorsun? Ne yaptı sana?” Sonunda TTA plakalı araçla yollarımız ayrılmıştı.

“Sürekli işlerimi baltalamaya çalışıyor, ayrıca o heriften nefret etmek için bir sorun olmasına bile gerek yok. Pisliğin teki. Babası bile ondan nefret ediyor, adam olsun diye neler yaptı da işe yaramadı. Kadınları kullanıp atıyor, çalışanlara resmen işkence çektiriyor, canını sıkkanı öldürüp üstünü örtüyor. Geçenlerde fuhuş baskını bile yemiş. Daha ne olsun?” Duyduklarımın dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gerçi okulda da benzerlerini duymuştum ama Yekta bu kadar kesin anlattığına göre gerçek olmalıydı. Hem de onu yakından tanıyordu.

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Cidden çok kötü biriymiş.”

“Evet, öldürülmesi gereken cinsten.” Yekta’nın öfkeli konuşmasıyla kollarımı çözdüm, elim bacağına gitti onu sakinleştirmek için.

“Böyle şeyler söyleme, sen öyle biri değilsin.”

Sözlerimle gülümsedi. “Nasıl biriyim?”

“Hımm, bir prens gibisin. Beyaz atlı prens.”

Gölüşü daha da genişledi. “Bana her şeyi unutturmana bayılıyorrum.” Elimi bacağından çekip yine kollarımı birbirine bağladım. Kısa süren bir sessizliğin ardından yine konuştu. “Babanla konuştun mu hiç?”

“Hayır, konuşamadım. Aynı.” Bu konudan kaçmak için bakışlarımı cama çevirdim.

“Böyle sorarak seni üzüyorum sanırım ama amacım seni üzmeğ değil, babana öfkeleniyorum sadece. Senin gibi harika bir kızı varken nasıl olur da ortalıktan kaybolur, aklım almıyor.” Sessiz kaldım, cama şiddetle vuran damlaları izlemeye devam ettim. “Yani telefonu kapalı, nerede olduğunu bulunamıyor.” Başımı hızla ona çevirdim.

“Nerede olduğunu bulunamadığını da nereden çıkardın?”

Tepkimle bir an sessiz kaldı, ardından bakışlarını kısa bir an yoldan ayırıp bana çevirdi. “Ben senin üzülmene dayanamayıp onu aramaya çalıştım, bulamadım. Ağzımdan kaçtı, bunu sana söylemeyecektim. Daha da sıkım canını şimdi.”

“En son dört ay önce Lale teyzemi aramış iyi olduğunu söylemek için, *iyiyim* deyip kapatmış zaten.”

“Hımm bunu bana anlatmamıştın.” Hafif sorgular bir havası vardı çünkü babamla ilgili bir şey olduğunda genelde ona anlatırdım.

“Evet, artık eskisi kadar konuşamıyoruz.” Bazen onunla ilk tanıştığımız zamanları özlüyordum, sabahlara kadar sohbet ederdik.

“Yoğunum canım, biliyorsun. Yoksa benim de tek istediğim sürekli seninle konuşmak.”

İlerlemeye devam ederken kırmızı ışığa geldiğimizde durduk, bakışları uzun uzun üstümde gezindi. Sonbaharda olduğumuz için hava çok soğuk değildi. Karpuz kollu, belden sonra bollaşan mavi, beyaz çiçekleri olan bir elbise giyinmişim. Üstümde de kot ceketim vardı ve hep olduğu gibi spor ayakkabı giyiniyordum.

Kuçu Kıyım

“Canım.” Seslenişiyle ona baktım. “Okulda herkes senin benim sevgilim olduğunu biliyor, sence de biraz fazla çocuksu giyinmiyor musun?”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırptırdım. “Anlamadım?”

“Ben seni her halinle çok seviyorum, bu tarzı sana çok yakıştırıyorum da ama farkındaysan ben sürekli takım elbiseyle geziyorum.”

“Gezme,” dediğimde hafifçe gülümsedi. Yeşil ışık da yanmıştı.

“Ama sorumluluklarım var, ciddi bir insanım. Öyle de gözükmem gerekir. Sen de bu ciddi adamın sevgilisisin. Bak asla giyimine karıştığımı, seni yargıladığımı düşünme. Diyorum ya, bayılıyorum tarzına ama yanımda çok çocuksu kalıyorsun. Annemin okulda bir sürü arkadaşı var, haber uuruyorlar.”

“Annene ya da sana göre giyinemem, Yekta! Abartmasan mı?” Çıkışımla nefesini verdi ve gülümsemeye devam etti.

“Canım ben sana bize göre giyin demiyorum ki yine istediğini giyin. Sadece biraz daha yaşına göre giyinsen güzel olur diyorum.” Güldü yine. “Bak ben sürekli takım elbiseyle geziyorum, sen de renkli elbiselerle. Yanında kendimi çok yaşlı hissediyorum. Sorun sana yakışmaması değil.”

“Sadece yirmi altı yaşındasın.” Yüzüm istemsiz düşmüştü.

“Tamam, asma o güzel yüzünü canım, cidden seni sıkmak için söylemedim. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun.” Son cümlesinde gözlerime baktı.

“Ben de seni seviyorum.”

“Biliyorum, o yüzden böyle küçük şeyler için can sıkmaya gerek yok.” Sonuç nereye bağlanmıştı, bilmiyordum ama evin önüne gelmiştik. Dışarıda şiddetli yağmur devam ediyordu.

Elim kapıya gitmeden önce durup hevesle ona döndüm. “Baksana ne güzel yağmur yağıyor.”

“Sana göre her şey güzel, yağmur işte,” dedi benim hevesime anlam veremeyerek.

“Birlikte yağmurun altında ıslanalım mı?”

Çok saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. “Hayır elbette.”

“Evet! Son zamanlarda hiç vakit geçiremiyoruz. Okul açıldıktan sonra daha beter oldu. O yüzden geliyorsun.” Arabadan hevesle indim. Şiddetli yağmur sadece saniyeler içinde beni sırlıklam yaparken başımı gökyüzüne kaldırmıştım.

Bu çok iyi hissettiriyordu. Yüzüme çarpan damlalar sanki beni tüm kötü hislerden arındırıyordu. Yekta’ya bakmak için kafamı indirdim ama o inmemişti. Arabada oturmuş bana bakıyordu. Sürücü kapısının olduğu tarafa geçtim. En azından camını indirme zahmetine girdi.

“Asit yağmıyor, yağmur yağıyor. Merak etme, crimezsın.”

“Saçmalama Peri, gel buraya!” dedi sert bir tonda. Ardından nefesini verdi yine ve yüzü yumuşadı. “Hasta olacaksın, hasta olmanı istemiyorum. Hadi ya arabaya gel ya da eve geç.”

“Hasta olmam, baksana ne güzel yağıyor! Birlikte yağmur altında ıslanalım, çok romantik.”

“Romantik falan değil!” Sert çıkışıyla omuzlarım düştü. “Hasta olacaksın, beni de hasta edeceksin. Bir sürü toplantım var Peri.” Yüzüme baktı. “Üzgünüm, sert çıkmak istemedim. İşler çok canımı sıkıyor, ondan böyleyim. Anlıyorsun beni değil mi? Ne kadar çabaladığımı en iyi görenlerdensin, hepsi seninle birlikte daha güzel bir gelecek kurabilmek için.” Biliyordum, şimdilerde çok konuşmasak da eskiden hep geleceğimiz hakkında konuşurduk. Benimle güzel bir hayat kurabilmek için çok çalışacağını söylerdi hep.

Başımı hafifçe eğdim. “Anlıyorum, hadi eve git, hasta falan olma. Haklısın, bazen senin nelerle uğraştığını düşünemiyorum.”

“Hasta olacaksın, koş eve,” dediğinde başımı salladım. O canımı kapatıp giderken nefesimi vererek arkasından baktım.

Kuçu Kıyım

Bu sırada üstümde hissettiğim bakışlarla başımı çevirdim. Boyacı amca, bir dairenin altında durmuş bana bakıyordu. “Hayat mutsuz olmak için çok kısa, hâlâ yapabiliyorken gülümsemek kadar güzel bir şey yok!” Benim ona önceden söylediğim sözleri söylemesi beni güldürdü. Sesini de epey inceltmiş, ellerini benim gibi sevinçle iki yana kaldırmıştı.

“Amca burada ayakkabı boyatan bile yok, sıkılmadın mı?” diye seslendim ben de ona.

“Hayat ayakkabı boyamamak için çok kısa, hâlâ yapabiliyorken ayakkabı boyamak kadar güzel bir şey yok!” Sözleriyle kahkaha attım. Yine eğlenmem onu sinirlendirmişti. Halbuki az önce ilk defa suratımı asık gördüğü için sevinmişti.

Neşeli kahkahalarımın evin bahçesine girip siyah demir kapıyı kapattım. Eve geçmeden önce başımı yine gökyüzüne çevirdim. Ara ara içime nedenini bilmediğim bir sıkıntı çöküyordu, sanki bir kapana kısılmışım da çıkamıyormuşum gibi bir his.

Doğanın parçası olan yağmuru yüzümde hissederek bu kötü histen kurtulmaya çalıştım.

Yıllardır uğruna çabaladığım bölümdeydim, herkesin hayran olacağı bir sevgilim vardı ve beni çok seviyordu, çok güzel arkadaşlara sahiptim. Şükretmem için çok fazla güzel sebep bulunuyordu.

“Peri, ne yapıyorsun sen orada?” Şule teyzemin sesiyle başımı indirdim, evin kapısından bana bakıyordu. Şule teyzem otuzların başlarındaydı, küçük teyzemdi. Yedi yaşında çok güzel bir kızı vardı. Hiç evlenmemişti, çocuğunun babasının kim olduğunu da bize hiç söylememişti. Moda tasarımcısıydı, çok güçlü ve güzel bir kadındı. Küçükken hep onu örnek alırdım.

“Yağmuru hissediyorum,” dediğimde kapıya yaslandı ve gülümsedi. Bir süre durdum. “Kızmayacak mısın? Hasta olacaksın demeyecek misin?”

“Hayır, bahar yağmuru, hasta olmazsın.”

Bir süre daha yağmurun altında ıslandım, teyzem de orada öylece durup beni izledi. Spor ayakkabılarım yerdeki çamura bulanırken en sonunda eve yürüdüm. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtiğimde teyzem yanağıma büyük bir öpücük bıraktı.

“Nasıl geçti günün?”

“Güzeldi, okulu seviyorum zaten. Elisa gelmedi mi?” Elisa, Şule teyzemin kızıydı.

“Geldi, odasında ödev yapıyor. Sen de üstünü değış de yemeğe gel.”

“Tamam teyzeciğim.” Beyaz çoraplarım bile sıırılsıklam olmuştu. Ahşap merdivenlerden çıkıp üst kata ulaştım. Tam odama gidecektim ki önce Derin’in kapısını tıklattım.

“Gel.”

İçeri girdim, Derin yatağında uzanmış, yorganı da başına kadar çekmişti. “Derin? Ne yapıyorsun?”

“Yatıyorum!” Başını yastığa yasladığı için sesi boğuk çıkıyordu.

Kaşlarım çatılırken odasına girdim, odası da onun gibi karamsar ve dağınıktı. Yan yana duran odalarımız birbirinden tamamen farklıydı. Benim odamda peluş ayılar, pembe renkler varken onun odası sadece ahşap ve siyahtı.

Yatağına yaklaştım. Yorganından çıkan bacağını dürttüğümde en sonunda kafasını kaldırdı, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Şokla gözlerimi irileştirdim. Derin’in ağladığını bu zamana kadar hiç görmemiştim, bir annemi kaybettiğimizde ağlamıştı. Onun ağlayabileceğini bile düşünemezdim, kimse düşünemezdi. Bir rivayete göre doğarken bile ağlamamıştı!

“Ne oldu? Birine bir şey mi oldu? Doruk iyi mi? Anneannem iyi mi? Lale teyzem iyi mi?” Yüzümdeki dehşet ifadesini görünce yataktan doğruldu.

“Yok, Allah korusun.”

Islak olmayı umursamadan yatağına oturdum. “Ne oldu peki?”

“Aldatıldım.”

Bu daha da tuhaftı. “Ne? Nasıl?”

“Biliyorsun, Kerem piçiyle son zamanlarda aramız açıldı. Bu da gitmiş beni aldatmış, kızla bir aydır birlikteymiş.” Tam Kerem’e saydırmak için dudaklarımı aralamıştım ki Derin yataktan tamamen doğruldu ve sırtını yatak başlığına yasladı. “Ama elbette aldatıldığım için ağlamıyorum.”

Kafam karışmıştı. “Neye ağlıyorsun o zaman?”

“Kerem’i çok pis dövdüm, çok pis. Üç kırığı, beş çatlağı var, hastaneye gittiğinde kamyon falan çarptı sanmışlar. Bu piç bir de beni şikâyet etmiş, adam öldürmeye teşebbüsten falan.” Yine konuşmak için ağzımı açtım ama Derin devam etti. “Ona da ağlamıyorum.”

Daha fazla dayanamayarak gözlerimi merakla irileştirdim. “Peki neye ağlıyorsun?”

“Koduğumun piçi yüzünden siyah kuşağım alınacak benden, usta öyle söyledi. *Yarın gel, kuşağını ver* dedi. Ben bu yaşıma kadar kuşak yükseltmek için yaşadım! Altmış yaşına gelince onuncu dana ulaşıp büyük usta olacaktım! Artık bir kuşağım bile yok.” Derin sinirle ağlarken ben de onunla ağlamaya başladım. Ben daha çok ağlayınca Derin’in ağlaması sakinleşti. “Tamam ağlama, sen niye ağlıyorsun?”

“Çok üzüldüm.” Daha içli ağladım. Ona sıkıca sarıldım. “Senin ne kadar çabaladığını biliyorum, nasıl üzölmeyeyim?”

“Tamam, sen ağlama,” dedi o da ağlayarak.

“Sen ağlama olur mu? Of canımın içi ya...” Birlikte ağlaırken aralık kapıda Doruk belirdi. Dehşet içinde bize bakıyordu.

“Neden ağlıyorsunuz? Ne oldu? Bir dakika, Derin ağlıyor!” Bu onu daha da şoka sokarken doğru görüp görmediğini anlamak için Derin’e daha dikkatli baktı. “Herkes iyi mi?”

“İyi iyi, aldatıldım,” dedi Derin hemen telaşlanmasın diye.

Ceren Melek

“Nasıl ya? Kerem mi aldattı? Lan o şerefsizi ben şimdi benzetmez miyim!” Doruk yükselerek konuşurken gitmesin diye elimi havaya kaldırdım.

“Yok yok, hali kalmamış zaten. Derin onu çok fena dövmüş, dört kırığı, beş çatlağı varmış.”

“Üç kırık, beş çatlak,” diye düzeltti beni Derin, burnunu çekmeye de devam ediyordu.

“İyi ne güzel işte, oh be, içim rahatladı. İri bir de Kerem biliyor musunuz? Birden yükselip dayak yemem çok olasıydı. Peki sizin ağladığınız şey ne tam olarak?”

“Siyah kuşağı gidiyormuş!” dememle Doruk’a da yeni dank etti. Gözleri şaşkınlıkla irileşirken yanımıza ulaştı. Bir süre sindirmeye çalıştı, bir bana bir Derin’e baktı ve çok geçmeden o da bizimle ağlamaya başladı.

“Ağlamayın lan, sinirimi bozdunuz!” Derin sinirle hem ağlayıp hem söylenirken Doruk bir de dizlerine vuruyordu.

“Ama hak etmiş, sen niye kaybediyorsun kuşağını?” dedim gözyaşlarımı silmeye çalışarak.

“Benim birini dövmem, silahla insan yaralama yerine geçiyor! Yarın beni hapse bile tıkabilirler! Hapis de yatardım, kara kuşağıma dokunmasalardı!” Ağlayarak odasındaki askıya özenle astığı kuşağını gösterdi.

“Hepsi benim hatam! Ben iyi bir abi olsaydım, Derin’den önce hallederdim. Allah beni bildiği gibi yapsın!” Doruk bednini iki yana hafif hafif sallayarak ağlıyordu. “Açaydım kollarımı, gitme diyeydim!”

Bu sırada aralık kapıda Elisa görüldü. Kafasının iki yanında ayrı ayrı yaptığı topuzu ve teyzemin ona özel olarak hazırladığı ikonik kombinlerinden biriyle kapıda duruyordu. Teyzem kumraldı ama o tamamen sarışındı. Yedi yaşında bir çocuk ne kadar

Kuğu Kıyım

havalı olabilirse o kadar havalıydı. Üçümüze ayrı ayrı bakıp burnunu hafifçe kırıstırdı.

“Burada ne oluyor böyle? Siz neden ağlıyorsunuz?” Bir eli belinde bir eli kapının kulpundaydı.

“Derin’in siyah kuşağı gitti,” dedim bu sefer uzun uzun anlatmamak için.

“Ee? Ne olmuş yani? Zaten hiç şık ve zarif durmuyordu, üzülmedim. Böyle ağlamaya devam edecek misiniz? Ders çalışmaya çalışıyorum.” Elisa o kadar ciddi konuşmuştu ki üçümüzün de ağlaması hızla kesildi.

Elisa göz devirdi ve kapıyı sertçe üstümüze kapattı.

Üçümüz de neye uğradığımızı şaşırmıştık. “Bu kız beni çok korkutuyor,” dedi Derin birden. “Acaba babası seri katil falan mıydı da teyzem gizliyor? Yaşına göre çok korkunç değil mi?” Elisa yaşından fazla olgun ve biraz da korkunç olduğu için kendi aramızda ona *Evdeki Düşman** filmindeki kızın adı olan Esther’i takmıştık. Teyzem duysa kafayı yerdi.

“Korkunç, sürekli de laf sokuyor,” dedi Doruk. Evet, o yedi yaşındaki bir çocuğun dedikodusuna bile keyifle dahil olurdu.

“Her yeni jenerasyon bir öncekinden daha zeki oluyor, bu tıbben kanıtlanmış bir şey.” Konuşmamla ikisi de kafasını bana çevirdi. “Teyzemler durumu biliyor mu?”

Üçümüzün de telefonuna aynı anda mesaj geldi. Merakla kol çantamdaki telefonumu çıkardım. Mesaj okuldan gelmiştir.

Yapay zekâ öğrencilerinin dikkatine! Yarın düzenlenecek olan festivalin ardından 00.00 saatinde tüm yapay zekâ öğrencileri yapay zekâ laboratuvarında ders için toplanacaktır. Lisans ve lisans üstü tüm öğrencilerin katılımı zorunludur.

Okuduğum mesajla şaşıracak Doruk ve Derin’e baktım. “Burada saat mi yanlış yazılmış yoksa cidden gece yarısına ders mi koyulmuş?”

.....
*2009 Amerikan Yapımı psikolojik gerilim filmidir. -ed.n.

“Bir bu eksikti,” dedi Derin sinirle.

“Yılda bir iki kez yapılır böyle karma ders. Tüm sınıflar orda olur falan. Neden gece yarısı yaptıklarını hiç bilmiyorum, normal derslerde yaptıklarımızdan çok da farklı şeyler yapmıyordunuz” dedi Doruk memnuniyetsizce.

“Bu normal mi?” Kafam karışmıştı, çok saçma geliyordu çünkü kulağa.

Doruk omuz silkti. “Simora’ya hoş geldin, bebeğim.”

Bu Simora’nın normal bir üniversite olmadığı anladığımız ilk gece olacaktı ama son değildi.

Bugün okulda yetmişler partisi vardı. Herkes Simora’nın eğlencelerinin ne kadar iyi olduğunu anlatıp duruyordu ve hepimiz katılacaktık. Laboratuvar dersimize de konserden sonra gidecektik.

Kulağıma kocaman halka küpeler takmış, mavi simli bir far ve dudagımı ıslıl ıslıl parlatacak bir ruj sürmüştüm. Kısa, mavi ve parlak bir elbise giyinmişim. Yürüyen bir disko topuna benziyordum. Yetmişlerin disko modasını taklit etmişim. Saçlarımı da önden biraz daha sakın getirip arkadan bombe vererek yukarı doğru kabartmışım. Bir sürü kalın bilezik ve gümüş kolyeler de takmışım. Şule teyzemden bulduğum platform topukluyu da giyindiğimde tam olarak yetmişlerden fırlamış gibiydim.

Yanıma çantamı almayacaktım, sadece telefon ve cüzdanımı alacaktım. Derste işlediklerimizi telefonuma not alacaktım.

Payetli elbisemle aynanın karşısında dönüp kendime bakarken telefonuma bir mesaj geldi, Yekta atmıştı.

Akşam ders varmış, işim de erken bitecek gibi. Seni almaya gelirim.

Kuçu Kıym

Demek sonunda partiye gelmeyi kabul etmişti. Aşağı indiğimde beni gören anneannem şaşkınlıkla bana baktı. “Benim de böyle bir elbisem vardı,” dedi eli ağzına giderken.

“Anneanne bu senin zaten.”

“Sen kimsin de benim elbisemi izinsiz giyiyorsun? Evime nasıl girdin?” Anneannemin sözleriyle üzgünce omuzlarım düştü.

“Yakışmamış mı?”

“Bana daha çok yakışıyor.” Tepkisiyle güldüm.

“Ona şüphe yok.”

Lale teyzem mutfaktan başını çıkardı. “Anne kızı sal, Peri sen işine bak, geç kalma partiye.”

“Kalmam teyze.” Evden çıkmadan önce anneannemin yanına bir öpücük bıraktım. Bahçeye çıktığımda Derin de buradaydı. Hazırlanmıştı ama çok mutsuzdu.

Altına dizden sonra bollaşan İspanyol paça, kiremit rengine bir pantolon; üstüne de büyük çiçek desenleri olan kahve ve turuncu tonlarda bir gömlek giymişti. Beline de koca kahverengi bir kemer takmıştı. Ortadan ikiye ayırdığı saçlarına pantolonuyla aynı renkte taktığı bandanasıyla ve topuklu çizmeleriyle yetmişler ruhunu inanılmaz yansıtıyordu. Sallanan koltukta oturmuş küskünce etrafı izliyordu.

Yanına yaklaştığımda kafasını kaldırıp beni süzdü. “O Yekta piçi dedi diye mi kadınsı olmaya çalıştın?” dedi tersçe. “Zaten kuşağımı kaybettim, evet de de gidip sinirimi ondan çıkarayım.”

“Ah hayır, dün Şule teyzemle anneannemin dolabından bunu seçtik. Vücut proporsiyonuma çok uygunmuş. Sen verdin mi kuşağı?”

Derin bir iç çekti. “Verdim, yıllarımı öylece verdim.”

“Neyse, iyi tarafından bakalım, henüz kapıya polis dayanmadı,” dediğimde Derin’in üzgün yüzünde biraz da olsa tebessüm oluştu.

“Her şeye bu kadar olumlu tarafından bakabilmene şaşıyorum, çok güzel aslında. Sürekli kafan güzelmiş gibi, her şeyi çok seviyorsun falan.” Koluna hafifçe vurduğumda güldü.

“Dalga geçme, sen de sev. Baksana şu bahçeye.” Bahçeye baktı ama gözlerinde hiçbir duygu yoktu. “Şu an yirmilerimizde olduğumuzu hesaba katarsak... uzun bir ömür bile yaşasak en fazla elli yıl falan daha yaşayacağız. Belki böyle kulağa çok uzun bir zaman gibi geliyor ama değil. Düşünsene sadece elli kez daha buradaki çiçeklerin açtığını göreceksin. Elli kez yaz göreceksin, sadece elli kez kışı yaşayacaksın. Hayat işte bu kadar kısayken her anından keyif almayacak kadar aptal olmak korkunç olurdu.”

Konuşurken beni dikkatlice dinlemiş, konuşmam bittiğinde de yine bahçeye bakmıştı. Sonbahar bitmek üzereydi ve artık bahçedeki çiçeklerin çoğu solmuştu.

“Evet, haklısın. O da şanslıysak. Belki o kadar bile vaktimiz yok.” Daha da kederli bakıyordu şimdi.

“Bunu kara kara düşün diye söylemedim, her anından keyif al diye söyledim.” Bakışlarını yine bana çevirdi, kahve gözlerinde bir parlaklık oluştu bana bakarken.

“Bunu başarabileceğimi sanmam, sen başarabildiğin için sana hayranım. Keşke hayattan keyif alırken toksik insanları da fark edip defetsen.” Gözlerimi belerttim susması için. “Tamam be, demedik bir şey.”

Evin kapısı açıldığında Doruk inanılmaz bir kılıkla çıktı. Bol kot pantolonun üstüne mor renkli, payetli bir gömlek giyip kafasına aşırı kıvrıcık sarı bir peruk takmıştı. Bu da yetmemiş, peruğun altından favori çıkarmıştı. Yuvarlak güneş gözlüğü ve takma bıyığıyla inanılmaz gözüküyordu.

Önümüzde durdu, elini beline koyup gözlüğünü hafifçe indirerek bize baktı. “Selam kızlar, bu gece diskolarda bir güzel eğlenecek miyiz?”

Kuğu Kıyım

“Bu gece kendimi içmeye vereceğim, her şeyi unutmaya çalışacağım,” dedi Derin dertli dertli ayağa kalkarak. Bu sırada korna sesi duyuldu.

“Kesin Yekta geldi,” dedim bahçe kapısına doğru bakarak.

“Öküz ya, telefonu yok sanki ya da gel seslen yani, korna nedir?” Derin söylene söylene çıkarken Doruk da hemen başını sallayarak ona onay verdi.

Peşlerinden çıktım, ikisi de Yekta’nın arabasına bile bakmadan kendi arabalarına geçti. Arabasından inmemiştii, kapıya ulaştım. Tam açacaktım ki yine boyacı amcanın bana baktığını fark ettim. Otuz iki diş gülümseyip ona sırtıttığımda *git başımdan* dercesine elini kaldırdı, ben de ona el salladım. Tam arabaya binecekken ilk defa amcanın ayakkabı boyalarını koyduğu kutuyu yandan gördüm, üstünde koca bir X harfi vardı. Hayır, her X aynı anlama gelemezdi. Kendime gelmeye çalıştım.

Arabaya bindiğimde Yekta’nın mavi gözleri üzerimde uzun uzun gezindi. O yine takım elbiseyleydi. “Çok... Tatlı ve parlak gözüküyorsun. Bu kadar ciddiye almaya gerek var mıydı bu saçma şeyi?”

“Sen de çok... Düz gözüküyorsun. Neden saçma diyorsun? Saçma diyorsan neden geliyorsun?”

“Senin için, senin eğlendiğini görmek yeterli. Çok güzelsin, gel buraya.” Beni hafifçe kolumdan tutup çekti ve dudağıma küçük bir öpücük bıraktı.

Arabayı çalıştırdığında arkama yaslandım, bu kıyafetlerin içinde düşündüğüm kadar rahatsız değildim, sadece arada elbisenin pullarını tenimde hissediyordum ve bu beni biraz huylandırıyordu.

Eli elime gitti, kendisine çekti ve bir öpücük bıraktı. “Sanırım tüm akşam gözlerimi senden alamayacağım, keşke geceye ders koymasalardı.”

“Sahiden, neden geceye ders koyuyorlar?” Sorumla düşündü Sarıya dönük kaşları hafifçe çatıldı. “Bilmem, işlerine akıl ır ermiyor.”

Okulun önüne geldiğimizde protestoların burada da olduğunu fark ettik, Yekta kalabalığı görünce okulun diğer kapısına sürdü aracı. “Son zamanlarda çok arttı bu ayaklanmalar,” dedim tedirgince.

“Evet, insanlar artık internetin açılmasını istiyor.” Yapay zekâ bölümü sadece bu okulda olduğu için artık protestolar buraya da taşıyordu. Yapay zekâ öğrencilerinin artık bir çözüm bulmasını istiyordu insanlar.

Okula ulaştığımızda arabayı bu sefer TTA plakalı aracın tam yanına park etmişti. Arabasına bile nefretle bakıyordu. Kravatını ve ceketini çıkardı en azından, beyaz gömleğiyle biraz daha spor duruyordu.

Arabadan indiğimizde Yekta elimi tuttu. Siyah spor aracın önünden geçerken arabanın üstüne tükürdüğünde şaşkınca durdum.

“Çocuk musun? Ne yapıyorsun sen?” Yüzümü buruşturarak elini bıraktım.

“Füze atmadım, tükürük attım,” dedi peşimden hızla gelirken.

“Ne gerek var? Sen bu adamı biraz takıntı yapmış olabilir misin?”

“O beni takıntı yaptığından bu kadar sinirleniyorum. Asla benim kadar mükemmel olamayacağı için kuduruyor.” Yine elimi tuttu.

Etraf çok gürültülüydü, müziğin sesi o kadar yüksekti ki uzak olmamıza rağmen fazla canlı şekilde ulaşıyordu. Etkinlik alanına yürürken yetmişler modasıyla giyinmiş insanları görmek beni daha da keyiflendirdi. Bir de tamamen yetmişler şarkılarının çalacağı bir konser olacaktı, stadyumdaydı ama gidiş yolu bile inanılmaz iyi hazırlanmıştı.

Kuçu Kıymı

Kendimi cidden yetmişlerde gibi hissediyordum. “Daddy Cool” çalıyordu, herkes bağırarak şarkıya eşlik ediyordu. Biraz daha ilerlediğimizde Hale’yi gördüm, hatta tek de değildi. Derin, Doruk, Ali ve Mükremin’in yanındaydı.

Yekta’yla yanlarına ulaştığımızda Doruk bağırdı. “Az yaksın diye basmadın mı? Biz geleli on dakika falan oluyor.” Onu gıcık etmek için ne gerekiyorsa yapıyordu. Yekta ona yapmacık bir gülümseme gönderip başını salladı.

Hale turuncu ve pembe renklerinde bir etekle kocaman benekleri olan bir *crop* giymiş, sarı saçlarını ortadan ikiye ayırarak düzleştirmişti. Bakışları üstümde uzunca gezindi.

Ona doğru eğildim. “Çok güzel olmuşsun.”

Gülümsedi. “Teşekkür ederim,” dedi ve başını başka yöne çevirdi. “Şu çıkan adama bakın! Buna bitiyorum!” Sahnedeki şarkıcıyı işaret ediyordu.

Onu bu okulda pek tanımayan yoktu. Janberk üç yıl önce tam çok ünlenmeye başlamış, internetin gitmesiyle o ününü kaybetmişti. Yakışıklı görüntüsüyle okulda epey popülerdi ama beni asıl şaşırtan şey onun da yapay zekâ bölümünde olmasıydı.

“Millet, Derin sevgilisinden ayrıldı,” dedi Doruk birden ortaya doğru eğilirken. “Kardeşim bugün çok eğlenecek.”

“Hadi ya, sevgilisinden mi ayrıldı!” dedi Alp neredeyse sevinçle çığlık atarak. Hepimizin bakışları ona döndüğünde yutkundu. “Hadi yaa.” Bu sefer üzgün bir ton kullandı ama çoktan Doruk’un abi radarına yakalanmıştı.

Alp ve Mükremin de oldukça yetmişlere uygun giyinmişti ama hiçbirimiz Doruk kadar becerememiştik bu işi. Alp sarı bir gömlek giyip favori bırakmıştı, kırmızı pantolonundaki turuncu çizgiler de hem çok komik hem iyi görünüyordu. Mükremin tam hippi modundaydı, altına neredeyse şalvar gibi bir

.....
* 1975 yılında Boney M. tarafından kaydedilen ve 1970’lerin disco akımını simgeleyen pop-disco parçasıdır. -ed.n.

pantolon, üstüne karışık desenleri olan bir tişört giymiş; bir de kahve püsküllü yelekle mükemmel bir kombin oluşturmuştu. Saçına taktığı bandana da çok ikonik duruyordu.

Derin bir nefes aldım. Etraftaki insanlara baktım, herkes rengârenkti, resmen içim açılmıştı. Bağırarak ona eşlik ediyorduk. *“Daddy, Daddy Cool...”*

Janberk cidden çok yetenekliydi, “Daddy Cool”u söylerken sanki yılların şarkıcısı gibi bir performans sergiliyordu. Kollarımı havaya kaldırıp eğlenerek dans ederken üstümde bir bakış hissettim, etrafıma kısa bir an bakındım. Bu kalabalıkta zaten göz gözü görmüyordu.

Kollarımı havaya kaldırıp bağırarak şarkıyı söylemeye devam ettim. Yekta kolunu belime sardı, o da benimle dans edecek zannedip keyifle omzumun üstünden ona baktım ama pek dans edecek gibi bir hali yoktu. “Biraz sakın dans eder misin?” Durdum, kollarından çıktım.

Bu sırada şarkı bitmişti. Janberk kalabalığa seslendi. “Merhaba Simora, harika görünüyorsunuz! Rengârenksiniz, gözümü sizden alamıyorum! Bu akşam sizi yetmişlere doyuracağım! Sıradaki şarkı hocalara gelsin.” Duraksadı ve mikrofona eğildi. “Profesör Asil Volkan hariç, o canımız.” Profesör Asil Volkan, yapay zekâ bölümünün önde gelen isimlerindendi ama otuzlu yaşlarının sonlarında olmasına rağmen fazla yakışıklı olduğu için neredeyse tüm okul onu tanıyordu. Ayrıca gerçek bir eğitmendi, onu sevmeyen öğrenci yoktu. Esprili ve en zor konuları bile kolaylaştırarak anlatan bir adamdı.

Pink Floyd’un “Anohter Brick in the Wall” parçası çalmaya başlayınca herkes çılgılık atmaya başladı. Sadece Janberk değil, ekibi de çok iyiydi.

Şarkıya başladığında herkes ona eşlik ediyordu. Janberk eline bir cetvel alıp cetveli omzuna yasladı. Renkli dumanlar patlar-ken herkes merakla sahneye bakıyordu ve artık sahneyi görmek

Kuçu Kıyım

imkânsızdı. Kızlar erkeklerin omuzlarına çıkıp sahneyi izliyorlardı. Derin teklifsizce Doruk'un omzuna çıktığında Doruk ne-redeyse ağlayacaktı.

Yekta'ya baktım ama hiç teklif edesi yok gibiydi. Ona baktı-ğımı fark edince eli omzuna gitti. "Bugün sporda omzumu in-cittim, yoksa alırdım ben de seni." Ona cevap vermeden önüme döndüm.

"Eğitime ihtiyacımız yok.

Beyin yıkamasına ihtiyacımız yok.

Sınıfta iğneleyici laflar olmasın.

Hoca, çocukları yalnız bırak." Herkes ığlık çığlığa eşlik edi-yordu.

"Neticede duvar da sadece başka bir tuğla." Nakaratta Janberk sustu, sadece seyirciler söylüyordu.

"Arkadaşlarım şurada, gel onların yanına geçelim," dedi Yek-ta kulağıma doğru bağırarak. Arkadaşlarım dediğı Halil ve Şakir dünyanın en korkunç iki insanı falandı. Onlardan hiç hazzetmi-yordum.

"Yok, ben burada kalmak istiyorum."

"Emin misin?" Teklifini diretircesine sorduğı soruyla başımı salladım.

"Oldukça."

"Peki, eğlenmen bitince haber verirsin." Bunalmış bir halde yanımdan uzaklaştı.

Hale sonunda gözlerini Janberk'in üzerinden ayırıp bana baktı. "Aranız mı bozuk?"

"Yani, bilmiyorum, aman boş ver."

"O gerçek bir adam, kafalarınızın uyuşmaması normal ama sıkma canını sakın," dedi ve tekrar önüne döndü. İlk geldiğimde hissettiğim keyif yavaşça yok oluyordu.

Bu parça da bittiğinde Janberk'in eli tişörtünün eteğine gitti. Kızlar ığlık atmaya başlayınca gülerек elini tişörtünün

eteğinden çekti. İşaretparmağını kaldırıp yavaşça sağa sola salladı. “Ölüyorum galiba!” dedi Hale abartıyla.

Eli yine tişörtüne gitti, kızlar yine çığlık atarken Derin’in çığlık atması hepimizi şaşırtmıştı. Kafamızı kaldırıp şaşkınca ona baktık.

Janberk bu cilvesini biraz daha sürdürdü, en sonunda tişörtünü çıkarıp seyircilere attığında orada bir kargaşa oluştu. Kaslı bedenini gören millet daha çok çığlık atarken mikrofona yaklaştı. “Arada kızlar dışında da çığlık duyuyorum, yapmayın beyler. Sıradaki parçamız tam olarak yetmişler olmasa da seksenlerin başı. Bence bu geceyi Michael Jackson olmadan devam ettiremeyiz.”

“Billie Jean” parçasının müziği alanı doldururken Janberk omzunu sağa sola sallayıp sahnenin ortasında durdu, Michael Jackson dansı yapmaya başlamasıyla kalabalığı iyice coşturmuştu.

Ama sorun şuydu ki o günden sonra Michael Jackson’ın sesini duyduğumda bile tetikleniyordum. Birden kalabalığın beni boğduğunu hissettim. “Ben içecek bir şeyler alıp geleceğim,” dedim Doruk’a doğru.

“Ben getiririm,” dedi ama sonra kafasının üstünde fazla eğlenen Derin’e baktı. “Derin insan mı artık?”

“Allah için indirme!” diye bağırdı Derin yukarıdan.

Onları orada bırakıp epey zorlanarak kalabalığın arasından çıkmaya çalıştım. Etrafa bir sürü stant kurulmuştu. Bakışlarım stantların üzerindeki içeceklerde gezindi. En sonunda bir kokteylde karar kıldım.

Michael Jackson’ın sesi kulağımda yankılanırken kokteyli kafama diktim, hızla içip plastik bardağı çöpe attım. Tam arkamı döndüğüm an bir duvara çarptım. Yani bu kadar sert şey anca duvar olmalıydı. Ama az önce burada bir duvar olmadığına emindim.

Kuçu Kıyım

Çarpmanın etkisiyle yumduğum gözlerimi yavaşça açtığımda gördüğüm şey bir duvar değildi. Krem tonlarda bir pantolon, siyah salaş bir gömlek giyinmiş, gömleğinin dört düğmesini açık bırakıp kalın gümüş bir zincir takmış bir adamdı. Tıraşlı yüzü, yüz hatlarının güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Gözünde yuvarlak bir gözlük vardı. Bu adamı daha önce görmüştüm, okula kaydolmak için geldiğim gün...

Yetmişlerden fırlamış bir jön gibiydi.

Tam bu sırada “Billie Jean” şarkısının “*Film sahnelerinden fırlamış bir güzellik kraliesinden daha güzeldi,*” kısmı çalıyordu.

Eli sarı camlı gözlüğüne gitti, gözlüğünü çıkardı bana bakarken. “Siz bir insanlık suçu işliyorsunuz!” Bağırışımla kaşları çatıldı, doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu.

“Ne yaptım?” Ses tonu kalındı, sadece kalın da denilemezdi. Ses sanatçılarının sesine benziyordu.

“Önünüze bakmıyorsunuz!” Sesimi duyması için bağırıyordum.

“Siz de bakmıyordunuz, ben mi suç işliyorum sadece?” Kaşları biraz daha çatıldı ve bana doğru eğildi. Esen rüzgâr kokusunu burnuma getirirken bir adım geri kaçmamak için zor durdum. Hayır, kötü kokmuyordu, kötünün yanından bile geçmezdi. Odunsu ve erkeksi bir kokuydu bu.

“Evet çünkü çok irisiniz ve bu cüsseyle...” Cüsse derken elimle bedenini işaret ettim. “Birini ciddi şekilde yaralayabilirsiniz.” Kaşları düzeldi, dudakları iki yana doğru hafifçe gerildi. “ok ciddiylim, alnım acıdı!” Elim zonklayan alnıma gittiğinde dudakları biraz daha gerildi ve artık dişlerini göstererek gülümsüyordu.

“Şey, alnınız tam buraya çarptı.” Tam buraya derken işaret-parmağıyla sağ göğsünü işaret etti. “Evet, biraz serttir.” Alnımı ovalamayı kestim. Bir an ifademe baktı, ardından içi rahat etmemiş gibi konuşmaya devam etti. “ok kalabalıktı, siz de biraz

minik kaldınız, ondan görmedim herhalde. Canınızı yaktıysanız, üzgünüm.”

Ayağımda platform topuk vardı! “Üzgün olmalısınız. Kafamızı bir yere çarptığımızda kaç hücre kaybettiğimizden haberiniz var mı sizin?”

“Aslında o bir hurafe.”

“Her neyse, bence daha dikkatli olmalısınız.” Gitmek için bir adım atacaktım ki gülüşünü gördüğümde durdum, epey keyifli gülüyordu. Omuzları hafif hafif sarsılırken gözleri kısılmıştı ve kabul etmek gerekir ki epey de yakışmıştı. “Ne? Neye gülüyorsunuz?”

“Küçük, tatlı bir hanımefendi bana had bildiriyor, ondan sanırım.” İnsanlar tatlı olduğumu sık sık söylerdi, hatta Yekta bunu sürekli söyleyip duruyordu ama bir iltifat gibi değil de hoş olmayan bir şeymiş gibi söylüyordu. O yüzden bu adamın tatlı kelimesini bu kadar güzel bir şeymiş gibi söylemesi tuhafıma gitmişti.

“Küçük değilim ben, siz çok irisiniz. Neyse, üzgün olduğunuzu söylediniz ve konu kapandı.” Bakışlarının yüzümde ilgiyle gezindiğini gördüğümde hissettiğim suçluluk duygusuyla hemen uzaklaşacaktım ki belimde bir el hissettim.

“Sevgilim?” Yekta gelmiş, kolunu bana sarmış ve hatta biraz sert denilebilecek şekilde kendisine çekmişti.

Karşımızdaki adamın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Yekta’ya baktı, koyu kahve gözleri yine bana döndü kısa bir an, sonra da derin bir nefes alıp geri Yekta’ya baktı.

“Efendim?” diye sorduğumda Yekta bana değil, daha çok karşımızdaki adama kitlenmişti.

“Ne yapıyorsun burada?” Sesi çok sinirliydi ama benimle konuşurken biraz da olsa dizginlemeye çalışıyordu.

“İçecek bir şeyler almaya gelmiştim,” dediğimde beni tutuşu sıklaştı. Karşımızdaki adam bunu hissetmiş gibi bakışlarını Yekta’nın belimi tutan eline eğdi.

Kuçu Kıyım

“Ben alırdım canım, bana söyleseydin keşke.” Yekta’nın neden bu kadar gerildiğini anlayamıyordum. “Her şey bitti, şimdi de sevgilime mi göz diktin, Tufan?” Tufan mı?

İsmi sürekli duyduğum, o korkunç adam bu adam mıydı? TTA? Tufan Tibet Azaphan...

Şaşkınca tekrar ona baktım ama hiç de kötü birine benzemiyordu, aksine kibardı da.

Tufan çenesini hafifçe havaya kaldırdı, Yekta’ya yukardan bir bakış attı. “Seninle tartışmayacağım, şu an değil, yanında bir hanımefendi varken değil.”

“Hanımefendi sevgilim olur.” Yekta’nın gözlerinden resmen ateş çıkıyordu.

Göğsü hafifçe şişti, sanki gülermiş gibi kısık bir ses çıktı ama gülmediği kesindi. “Orasını anladık.”

“Ayağını denk al o zaman.” Yekta’nın sözleriyle Tufan gözlerini kısıtı, dili üstdudağında gezindi kısa bir an, onun da kendini zor tutar gibi bir hali vardı ama buna rağmen vahşileşmiyordu.

“Yekta, sanırım yanlış anladın. Beyefendinin bana karşı yanlış bir sözü olmadı,” dedim yine onu sakinleştirmeye çalışarak.

“O beyefendi falan değil canım,” dedi Yekta sanki konuşmayı hemen kesmemi istermiş gibi. Tufan sadece onun hareketlerini gözlemliyordu ama bakışları sık sık da bana kayıyordu. “Ve sen Azaphan, bu seni sevgilimin etrafında ilk ve de son görüşüm olacak. Gidelim canım.” Belimi bırakmadan hızlı adımlarla beni oradan uzaklaştırırken, ardımızda bıraktığımız adamın bakışlarını sırtımda hissediyordum. Öyle ki sanki bakışları vücut bulmuştu da sırtıma dokunmuştu.

“Yekta! Ne yapıyorsun sen? Bu neydi?”

“Asıl sen ne yapıyorsun? Onun kim olduğunu anlamadın mı? O nefret ettiğim adam, beni bitirmeye çalışan. Anlaşılan işlerimi

bırakıp şimdi de sevgilime göz dikmiş!” O kadar öfkeliydi ki boynundaki damarlar belirginleşmişti.

“Adamla sen gelene kadar sizli bizli konuşuyorduk, ayrıca bir kaza oldu, çarpıştık, kötü bir şey de söylemedi ki.”

“Söylese anlayacaksın sanki,” dedi öfkeyle. Durduğumda o da durmak zorunda kaldı. Beni konser alanından hızla uzaklaştırmıştı. “O herifin ruhunu bilirim, kesin bilerek çarptı sana! Seninle konuşmak için.”

Öylece durup ona bakmaya devam ettim. “Bak, o Tufan piçi nasıl bir pislik bilmiyorsun! İçinde olmadığı bok yok. Son zamanlarda en büyük amacı beni bitirmek, şimdi karşıma geçip o adamı savunma bana!” Ses tonunun yüksekliği sabrımı taşıyordu.

“Bana bağırma!”

“Beni çıldırtma o zaman! Adam düşmanım diyorum, sen geçmiş karşıma onu savunuyorsun!”

“Savunduğum falan yok! Adam sana bir şey demedi ki sen adamı kışkırtmaya çalıştın.”

“Onunla aramızdaki husumeti bilmiyorsun. Onun nasıl iğrenç bir herif olduğunu bilmiyorsun.” Elleri omuzlarıma gitti, hafifçe sıkı ve başını eğerek gözlerimizi aynı hizaya getirdi. “Sen benim en kıymetlimsin, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. O heriftense nefret ediyorum, sana zarar vermeye çalışabilir. Bu bir kadına ilk saldırışı da olmaz. Evet, o öyle bir adam. Daha geçen hafta karşıma çıkıp beni öldüreceğini söyledi. Şimdi söyle, nasıl çıldırmayayım ben?”

“Ne?” Şaşkın bakışlarımla kafasını ağır ağır salladı.

“Sana onun korkunç biri olduğunu söylemiştim. O yüzden çıldırdım seni onunla konuşurken görünce.” Doğruldu ve omuzlarını hafifçe silkti. “İnsanları çok iyi manipüle eder,

herkesle işine geldiği gibi konuşur. Sana beyefendi gibi davranması sakın seni yanılgıya düşürmesin. Zaten olayların öncesi olmasaydı böyle bir tepki vermezdim. Beni tanımıyor musun?” Bana bir keresinde *beni sen de anlamazsan kim anlayacak* demişti... Onu anlıyordum ya da daha çok anlamaya çalışıyordum.

“Yine de bana sesini yükseltmen hoş değil.”

“Farkında değildim, müzik çok yüksekti ve ben de çok öfkelendim. Canını sıkmanı, o güzel yüzünü asmanı istemiyorum. Hele o piç yüzünden asla.” Yüzümü avuçları arasına aldı, eğilip burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. “Hadi gel, dans edelim.”

“Hani çok saçma ve çocukçaydı?”

“Sevgilimin güzel yüzünü güldürmek için buna katlanırım.” Gülümsemesi genişlediğinde aynı anda hâlâ ona kızgın olup olmadığını anlamak için ifademi dikkatle inceliyordu.

İşaretparmağımı kaldırdım ve göğsüne hafifçe vurdum. “Tamam ama gerçekten dans edeceksin!”

“Tüm hünerlerimle!” Elimi tuttu ve birlikte konser alanına döndük. Neyse ki şarkı da değişmişti. KISS “I Was Made for Lovin’ You” şarkısı çalıyordu. Bizimkilerin yanına döndüğümüzde Yekta bu sefer kazık gibi durmuyordu. Elini belime attı ve benimle dans etmeye başladı.

Keyiflenerek saçlarımı savurdum. Belimi hafifçe kıvrırken bağırarak şarkıya eşlik ediyordum. Tam bu sırada üstümde bir bakış hissettim, doğrudan gözlerime bakıyordu. Tufan...

Biraz ileride duruyordu, yanında o gün gördüğüm arkadaşı da vardı. Pek dans etmiyor ama şarkıya eşlik ediyordu.

“Çünkü kızım, ben senin için yaratılmışım.

Ve kızım sen de benim için yaratılmışsın.”

Tam da ikimiz de bu sözleri söylerken göz göze gelmiştik. Aynı anda kafamızı çevirdik bu tuhaf bakışmayla. Sanırım Yekta haklıydı, bu adam Yekta’yı sinir etmek için benimle konuşmaya çalışıyor olabilirdi.

Yekta beni elimden tutup etrafımda döndürdüğünde kahkaha attım, dönüşümü tamamladığımda yüzümü tuttu ve gözlerime sevgiyle baktı.

Ona sıkıca sarıldım. Bu sırada onca kişinin, ışığın arasında ben yine o keskin bakışları üstümde hissediyordum.

Konserin sonlarına geldiğimizde ve gece yarısına sadece on dakika kaldığında konser alanından çıktık. “Benim kafam güzel, bu halde nasıl derse gireceğim?” dedi Alp yüzünü ovuşturarak.

“Yani ben bugüne, özellikle konser gecesine ders konulmasının mantığını asla anlamayacağım!” diye söylendi Doruk da. “Senin bir malumatın var mı?” diye sordu Yekta’ya bakarak. “Hani baban okulun sadece yüzde otuz sahibi ya, ondan sorayım dedim.”

Yekta’nın kolu omzumdaydı, tepkisini görmek için kafamı kaldırdım. Güldü hafifçe. “Burada ben de sizin gibi öğrenciyim.”

“Ya da yüzde otuz olduğu için bilmiyorsun,” dedi Doruk ona gıcık vermek için. Bu sefer gülmedi, Doruk’a kötü kötü baktı. Yekta’nın karnına hafifçe vurdum o kötü bakışını kesmesi için.

“Kaşınıyor ama,” dedi savunmaya geçerek.

“Bu gecenin teması neden yetmişlerdi ya?” diye sordu Mükrem.

“Onu da bilmiyordur kesin.” Doruk, Yekta’yla uğraşmaya devam ediyordu.

“Her sene bir tema oluyor, bu sene de yetmişler seçilmiş işte. Siz her şeyi niye bu kadar sorguluyorsunuz?”

“Öyle de internet yok diye de iyice dönem filminin içinde gibi yaşamamıza gerek var mıydı? Aslında internetsiz yaşamamızın da ayrı bir tadı var, bir şeylere ulaşmak için emek vermemiz gerekiyor falan ama ne bileyim abi, insanın canı ekranı yukarı kaydırmak çekiyor. Anlatabiliyor muyum?” Mükrem’in içli içli konuşurken hepimiz aslında onun gibi hissediyorduk.

Kuçu Kıym

Fakültenin bahçesinde Derin, Alp ve Yekta sigara ieeēi için durduk. “O deēil de bu saatte kim ders anlayacak Şimdi?” dedi Mükremin oflayarak.

Bu sırada bahçeye üç tane motor yaklaştı ama normal motorlar deēildi. Harley Davidson markaydı üçü de. “Oh, mama mia! Gözlerim doēru mu görüyor?” dedi Derin baēırmamaya çalışarak. Derin motorlara bayılırdı, teyzem izin vermediēi için bir türlü alamamıőtı. Gerçi teyzem de haklıydı, daha reőt deēilken babasının motorunu kaçırmıő ve epey büyük bir kaza yapmıştı.

“Harbiden bunlar motor deēil makine,” dedi Alp de hayranlıkla motorları incelerken.

 motor da rengine kadar aynıydı.  motorcu da birbirinin aynı giyinmiőtı. Ayakkabılarından, kasklarına ve motorcu ceketlerine kadar hepsi Harley Davidson’dı.

“Aēzının suyu aktı, topla,” dedi Doruk, Derin’e tersçe.

Motorcular tam önümüzde durdu. İkiisi iri, biri cılızdı. Motorlardan inip kasklarını çıkarırlarken ikisinin erkek, diēerinin kadın olduēunu anladık. Ama kadın da kadındı. Kaskını kafasından çıkarırken siyah saçları omuzlarına döküldü, o da baőtını iki yana sallayarak daha iyi daēılmasını saēladı. Kırmızı ruju ve bedenini saran deri kıyafetleriyle inanılmaz dikkat çekiciydi.

Mükremin’in eli kalbine gitti. “Tutun beni, gidiyorum ben.” Bunu Alp’e sylemiőtı ama gerçekten bayılır gibi sendelerken Alp onu tutmadı bile. “Hain, sen insanı ölüme götürürsün, lan pislik!” Alp kötü kötü sırttı.

Tepkisini görmek için Yekta’ya bakmak istedim ama o motorcu çocuklardan birine bakıyordu, hem de neredeyse Tufan’a baktıēı gibi öfkeyle. ocuk da ona kısa bir an baktı ve alaylı tıslama gibi bir ses çıktı dudakları arasından. Kız ve diēer motorcu ocuk içeri geçerken Yekta’nın kötü kötü baktıēı motoruyla ilgileniyordu.

Tam Yekta'ya neden öyle baktığını soracaktım ki Duru birkaç adımda genç adamın yanına ulaştı. Bir eli belinde bir eli havada motoru hayranlıkla incelerken adam ona alaycı bir bakış attı ama Duru motora çok daldığı için bunu fark edemedi.

“Vay be, bu epey pahalı değil mi?”

“Pek değil,” dedi kaskını motorunun arkasındaki bir bölme-ye yerleştirirken.

“Bununla en uzun ne kadar yol yapıyorsun?” Derin motor-
dan gözlerini alamıyordu.

“Otuz gün bununla gezdiğimi bilirim,” diye bıkkınlıkla ce-
vap verdi çocuk.

“Vay be, yormuyor mu?” Çocuk artık Derin'in sorularından bıkarak derin bir iç çekti, ona ters bir bakış attı.

“Yormuyor!”

“Vay be, sırtını nereye yaslıyorsun?” Derin'in sorusuyla mo-
torun arkasında çanta yasladığı yeri gösterdi. Derin duymadığını
zannederek tekrar sordu. “Sırtını nereye yaslıyorsun?”

“Buraya, buraya!” Genç adam en sonunda dayanamayarak
gösterdiği kısma iki kez vurdu.

Derin sonunda onun ters tavrını fark etti ve motora ne ka-
dar hayranlıkla bakıyorsa tam tersi şekilde sahibine baktı. Adam
bunalmış halde yanımızdan geçip giderken Yekta'ya da kötü bir
bakış atmıştı.

“Zenginlerin havaları da hiç çekilmiyor,” dedi Mükremin
adamın arkasından bakarken. “Uyuz herif ya.”

“Yani, kız doğru düzgün soru sordu, herifin cevaplara bak,”
dedi Alp de artık motora bile bakmayarak.

Hale uzun zaman sonra tekrar konuştu. “O da bir Azaphan,
küçüğü sanırım. Kızlar ona bayılır, büyük ihtimalle Derin'in
kendisine yürümesinden rahatsız oldu.”

Kuçu Kıymı

Derin yüzünü buruşturdu. “Ne yürüyeceğim be? Evet, yürüdüğüm bir yakışıklı var ama o yakışıklı sadece bu.” Eliyle motoru gösterdi. “Mala bak. Ah ah, çok yanlış ellerdesin bebeğim.” Son sözü yine motoraydı.

“Hadi geç kalacağız, ne çene çaldınız!” Yekta bıkkınlıkla konuşmaların hepsini kesti.

Fakülte binasına ulaştığımızda yürüyen merdivenlerle yerin tam üç kat altına indik. Laboratuvarlar sır gibi saklanıyordu. Hepimiz gözlerimizi okutarak tek tek içeri girebiliyorduk. Laboratuvar çok büyüktü ama tüm sınıfları topladıkları için şimdiden yarısı dolmuştu. İçeriye tek giriş az önce geçtiğimiz kapıydı, onun dışında ne bir cam ne de dışarıyla bağlantısı olan başka bir şey vardı. Bilgisayarların arasından geçerken Yekta beni gözüne kestirdiği bir masaya çekti.

Çektiği yöne yürürken neden gözüne orayı kestirdiğini anladım. Tufan’ın tam karşısındaki bilgisayarı seçmişti. Otururken de gıcık vermek için yüzüne bakıyordu. Tufan ilk başta pek umursamamış olsa da ardından o da Yekta’ya baktı ve kabul etmek gerekirse bu epey ürkütücü bir bakıştı. Motorcular da Tufan’ın yanında oturuyordu.

“Bizimkilerin yanında otursaydık,” dedim ama tam bu sırada Doruk da diğer yanıma oturdu.

“Ben bu ekranı çift görüyorum.” Doruk gözünü açıp kapatarak ekranı algılamaya çalışıyordu.

Karşısındaki kapalı ekrana baktım. “Ekran henüz açılmadı.” Zaten profesör izni olmadan açılmazdı.

“O zaman daha kötü.” Eli gözlerine gitti.

Gülerek önüme döndüm. “Ne vardı o kadar içecek?”

“Çok sardı, konser çok iyiydi.” Yarısını Yekta’nın yarattığı gerginlikle geçirsem de gerçekten eğlenceli bir konserdi.

Önüme döndüm, bilgisayarımın tam çaprazında Tufan oturuyordu, benim bilgisayarımın Yekta’nın bilgisayarı arasındaki

boşluk tam ona bakıyordu. Motorcuların olduğu tarafta değil de diğer tarafında da hep onunla gördüğüm o iri arkadaşı vardı. Gerçekten anlatıldığı kadar kötü müydü? Eğer anlatıldığı gibiyse sadece o değil, arkadaşları da onun kadar kötüydü.

Yekta önündeki kapalı bilgisayara bakarken konuştu. “Cidden bu saatte derse girmek yerine, güzel sevgilimle vakit geçirmek isterdim.” Bunu biraz yüksek sesle söylemişti, sınıf da sessiz olduğu için fazla duyulmuştu.

Rahatsız olarak koltuğumda kımıldadım, Yekta’ya baktım ama o bilgisayar camındaki yansımasına bakıyordu.

“Evet, çoğumuz bunu isterdik,” dedi başka bir adam. Gülüşüler.

Bu sohbet beni çok rahatsız edince rahatsız olduğumu anlaması için Yekta’ya baktım ama o bilgisayarın koyu ekranına bakarak saçlarını düzeltiyordu.

“Elimde kalacak, ciddiym, zor duruyorum,” dedi Doruk. Zor durduğu kesindi ama sarhoşluktan zor durabiliyor gibiydi.

Önüme döndüğümde yine Tufan’la göz göze geldim, gözlerini kısmış tepkimi izliyordu. Bakışlarımı kaçırdım, masaya baktım.

Kısa sürede sınıf epey dolmuştu, öyle ki neredeyse boş bilgisayar bile kalmamıştı. “Gençler, hepiniz çok şık görünüyorsunuz. Keşke ben de bugün size uygun giyinseymişim.” Profesör Asil Volkan laboratuvara giriş yapmıştı. Üstündeki beyaz önlüğü, altın sarısı saçları, mavi gözleri ve bir de öğrencileri büyüleyen o gülümsemesiyle herkesin dikkatini çekmişti.

“Profesör ben kırk beş yaşındayım,” dedi bir adam.

Profesör masaların oluşturduğu uzun koridorun ortasında yürürken güldü. “Tamam, gençler ve genç hissedener olsun o zaman.”

“Ben genç de hissetmiyorum,” dedi adam memnuniyetsizce.

Profesör masasına ulaştığında gülerek bize döndü. “Gece yarısına ders koyduklarında bunun başımıza geleceğini biliyordum, gece saatleri çalışma için uygun değildir, gerginlik normal. Uzun bir ders olacak ama sizi çok yormamaya çalışacağım.”

Tam derse geeeği sırada laboratuvarın kapısı açıldı ve Janberk üstü çıplak şekilde içeri girdi. Herkesin bakışları ona döndüğünde elini hafifçe havaya kaldırdı.

Profesör kalçasını masasına yaslayıp ona baktı. “Üstün nerede, Janberk?” Bunu sorarken kızgın değildi, sadece merak etmiş gibi bir hali vardı.

“Sormayın profesör, kızlar yedi. Tişört de bulamadım.” Kızlar yedi derken hiç abarttığını düşünmüyordum, en son iki kız kavga ederken tişörtü ikiye bölmüştü. Profesör kendi sandalyesine asılı olan beyaz bir önlüğü alıp Janberk’e yürüdü. Bu sırada Janberk de kalan son boş masaya oturmuştu. Profesör önlüğü attığında havada yakaladı.

“Profesör niye zahmet ettiniz? İyiydik biz böyle,” dedi sarışın bir kız Janberk’i süzerken. Janberk hemen kafasını kıza çevirip göz kırptı.

“Bu herifin de kaşı gözü ayrı oynuyor,” dedi tam karşımda oturan adam. O adam da Tufan’ın iri arkadaşı oluyordu. Haklıydı da. “Şurada edebimizle ders dinlemeye geldik, millet birbirine iş atıyor.” Neden bu kadar içerlendiğini bilmiyordum ama bu durum gülmeme sebep oldu. Gülüşümü gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Derse başladığımızda bilgisayarlarımız açıldı. Yarım saat boyunca kodlarla yapay zekâ modelleri arasındaki farkları işlerken çok uykum gelmişti ve uyanık olmak zorlaşıyordu.

“Bu kodların sıralamasını hatırlayan var mı?” Profesörün soruyla siyahi genç bir adam el kaldırdı.

Profesör ona söz hakkı verdiğinde ayağa kalktı. “Hocam biz ikinci sınıfta işledik de birinci sınıflar bilmez.” Konuşması herkesi şaşırtmıştı çünkü inanılmaz düzgün bir Türkçesi vardı. İnsanların bakışlarını gördüğünde alışmış gibi omuz silkti. “Yozgatlıyım ben.”

“Yozgatlı mı?” dedi bir kız şaşkınca.

“Cevabın için teşekkürler Rıfkı, dersi kaynatmayalım. Rıfkı haklı, karma derslerde bu gibi sorunlar oluyor, o yüzden kısaca bir üstünden geçeceğim birinci sınıflar için.” Profesör hızla derse geri döndü.

“Birleşmiş Milletler gibi sınıf,” dedi Doruk kısık sesle. Haklıydı çünkü bu bölüm tüm ülkelerde yoktu ve farklı ülkelerden öğrenciler de geliyordu.

Profesör aynı şevkle dersi anlatmaya devam ediyordu, normalde ben de şevkle dinlerdim ama konserden sonra bu saatte odağımı veremiyordum.

Etrafa bakındım, Doruk zar zor açık tuttuğu gözleriyle bilgisayar ekranına bakıyordu. Omzuna doğru vurup diğer tarafındaki kâğıt ve kalemi işaret ettim. İkisini de bana uzattı.

Kâğıtlardan birine yazdım.

Sıkıldın mı? Çok uykum geldi. Notlarla konuşalım mı?

Kâğıdımı Yekta'ya ittim. Yekta kâğıda baktı ve alayla güldü. *Yok daha neler* dercesine göz devirdi. Hevesim anında sönerken kâğıdı koparıp buruşturdum.

Tekrar ekrana baktım.

Bu sırada karşımda hissettiğim hareketlilikle Tufan'ın olduğu tarafa baktım. Bana doğru bir kâğıt kaldırmıştı ve kâğıdın üstünde şöyle yazıyordu: *Ne yazık.*

Kâğıdı bana gösterdikten sonra indirdi. Hiçbir şey anlamamıştım.

Merakıma yenik düşerek kalemi tekrar elime aldım ve not kâğıdına yazdım.

Ne, ne yazık?

Çok kısa bir an kaldırdım okuması için. Hemen başını eğdi bana cevap yazmak için. Notu parmakları arasına alıp kaldırdı, bu sefer hemen indirmedi, orada uzunca tuttu. Şöyle yazıyordu: *Onunla olman.*

Kaşlarım çatılırken bundan hoşlanmadığımı belli etmeye çalıştım. Bakışlarımı üstünden ayırdım ve bir daha onun tarafına bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bilgisayarımdaki kodlar hızla aşağı doğru inerken profesörün sesi ninni gibi geliyordu. Bilgisayardaki sayılar gözümü daha da yoruyor ve uyanık kalmamı zorlaştırıyordu.

Daha fazla uykuya karşı koyamadım, gözlerim kapandı.

Öylece uyuyan sadece ben değildim, tüm sınıftı.

Aslında uyumamıştık da...

Renkler gözümün önünde bir karmaşa yaratmıştı. Mavi ekran önce rengârenk, sonra da kapkaranlık olmuştu ama gözlerim açık bile değildi...

İrkilerek kendime geldiğimde ne kadar süre uyuduğumu anlamak için saate baktım ama çok vakit geçmemişti. Yekta ve Doruk da uykudan yeni kalkmış gibiydi.

Başımda inanılmaz bir ağrı vardı, öyle ki şakaklarımdan başlıyor, sonra da sanki tüm beynime yayılıyor gibi bir ağrıydı.

Sınıftaki herkes tek tek uyanırken profesörün sesi de çıkmıyordu. Masasına baktım. O da masasında, gözlerini ovuşturarak uyanıyordu.

“Herkes iyi mi? Ben ders anlatırken uyuya mı kaldım az önce?” dedi profesör kafası karışmış şekilde.

“Profesör sadece siz değil, sanırım herkes uyudu,” dedim sınıfı incelerken. Herkes yeni uyanıyordu.

Sınıftakiler bir süre ne olduğunu anlamaya çalıştı, etraflarına bakıyor ve ne ara uyuduklarını düşünüyorlardı.

“Tamam, bu tuhaf, bence bugünlük bu dersi bitirelim. Uzun zamandır bilgisayara bakmadığımız için mi oldu acaba? Gerçi ben derslerde hep bakıyorum, neyse, toparlanalım.” Profesörün sözleriyle toparlanmaya başladık.

“İnanılmaz başım ağıyor, bayılacağım şimdi,” dedi Doruk. “Midem de bulanıyor.”

“Hamile misin acaba?” dedi Doruk’un diğer tarafında olan Mükremin.

“He hamileyim!” Doruk’un çıkışıyla hemen karşında oturan iri adam ona baktı. Doruk bu bakışı fark edip utanırken toparlamaya çalıştı. “Yani kinaye, arkadaşım, kinaye yaptık.”

“Çok mu içtik biz acaba?” diye sordu öğrencilerden biri.

Yekta’ya baktım, eli alnındaydı ve o da en az diğerleri kadar sarsılmış gözüküyordu. “Bir şey de içmedim ben pek. Neyse gidelim bebeğim, bana geçelim biz direkt.” Son cümleyi biraz bastırarak söylemişti, sanırım bunu karşısında oturan Tufan’ın duyması için yapıyordu ama her seferinde beni ne kadar rahatsız ettiğinin farkında değildi.

Tufan ayağa kalktı, kapıya baktı ama hiçbir tepki vermeden öylece kaldı.

Bu sırada biri konuştu. “Profesör, sanırım bir sorunumuz var. Ya da ben kafayı yedim,” dedi bir kız şaşkınca.

“Ne oluyor Nil?” Profesör Nil denen kıza doğru baktı ama gözleri irileşirken öylece kaldı.

Herkes merakla profesörün baktığı yere baktı.

Kapı yoktu.

İçeri girdiğimiz kapı yok olmuştu.

Laboratuvarın dışarıyla tek bağlantısı olan kapı yerinde değildi, sadece duvardı.

Yapay zekâyı kilit altında tutabileceğimizi, zapt edebileceğimizi sanmıştık. Aslında internetleri kapatarak onlardan kaçmıştık. Onun bizden çok daha zeki olduğunu hesaba katmamıştık.

İşte şimdi kilit altında olan bizdik.

*“Umutlar teknolojinin mekanik zihninde ezilecekti.
Ve sadece ezildiğinde bile inanalar kurtulabilecekti.
Zalim her bir yalanlayıcının
geçici saltanatı bir gün bitecekti.”*

*“Ve her şeyin sonuna geldiğimizde bu bir yarış değildi.
Acı, ihtişamlı ve benzeri olmayan bir kıyımdı.”*

2. BÖLÜM

KORİNDON

Gözlerimizin gördüğü gerçek miydi? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Kapı öylece yok olmuştu, sanki daha önce hiç var olmamış gibi. Sanki sadece saatler önce biz oradan geçmemişiz gibi.

İnsanlar şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyordu. Herkes öyle bir şok yaşıyordu ki kimse eskiden kapının olduğu o gri duvara bile yaklaşamıyordu.

“Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz? Yoksa ben hâlâ uyuyor muyum?” Doruk’un sesiyle bakışlarımı kısa bir an duvardan ayırdım.

Başımdaki ağrı da gittikçe artıyordu. Hemen karşımda duran genç adam gözlerini ovuşturarak tekrar duvara bakıyordu gördüğü gerçek mi diye, yanındaki arkadaşına döndü. “Tufan, harbi kapı yok lan.”

“Kapının olmadığını görüyorum,” dedi Tufan da öylece duvara bakarken.

İçeride bir uğultu başlamıştı, yüz yirmi kişilik sınıfta herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yekta’ya baktım, çatık kaşları ve hafifçe araladığı dudağıyla kapı olması gereken yere bakıyordu.

“Sikeyim, böyle şey mi olur? Biri bizimle dalga mı geçiyor?” diye bağırdı tanımadığım genç bir adam.

“İçkimize bir şey attılar, evet evet, kesin içkimize bir şey attılar,” dedi Mükremin bize dönerek.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” dedi Derin de kısık sesle, dayanamıyormuş gibi birkaç adım öne çıktı ve eliyle duvarı gösterdi. “Şimdi burada bir kapı olmadığına hepimiz hemfikiriz, değil mi? Kapıyı gören kimse yok, değil mi?”

Herkes Derin’in sorusunu onayladı.

Profesör birkaç adım öne çıktı. Elini havaya kaldırmıştı sakinleşmemiz için ama söyleyecek bir şey bulamıyordu çünkü bu kimsenin sakin kalabileceği bir durum değildi.

Tufan da hareketlendi, insanların arasından geçip duvara yaklaştı.

“Bizi uyutup başka bir yere mi getirdiler acaba? Ya da kapıya kaynak falan mı yaptılar?” dedi motorcu kız, sesi çok yüksek değildi ama yakın olduğum için duyabilmişim.

“Hayır, duvarda hiç iz yok. Sanki daha önce hiç kapı yokmuş gibi...” Konuşan kişi de Derin’i azarlayan motorcu çocuktü. Sanırım Tunç’tu, Tufan’ın kardeşı.

“Biri bizimle taşak mı geçiyor?” diye bağırdı Yekta öfkeyle. “Bunun imkânı yok! Bunu yapan kimse onu doğduğuna pişman edeceğim!”

Tüm sınıf kapının olması gereken duvarın etrafında toplandı, kalabalığın içinde hissettiğim endişe artarken bakışlarım diğer duvarlarda gezindi.

“Ben bu laboratuvarda iki yıldan fazladır ders veriyorum, sadece bir kapı var.” Uğultular arttı. “Sakin olun, ne oluyorsa bulacağız!” Profesör en önde duruyordu, yanında da Tufan vardı.

Kuğu Kıyım

Burası yerin üç kat altında olduğundan telefonlar çekmiyordu, çekseydi bile içeri telefon sokmak yasak olduğundan girmeden önce dışarıdaki dolaplara bırakıyorduk.

“Biri bizimle oynuyor! Bu normal mi? Hepimiz aynı anda kendimizden geçtik!” Yekta yine insanların gerginliğini artıracak şekilde yüksek sesle konuşuyordu. “Profesör, bize bir açıklama yap!”

Profesör öğrencilere doğru döndü. “Bunu yapmayı isterdim ama inanın neler olduğunu ben de anlayamıyorum. Şu an sadece sakın kalalım, telaşlı olmak düşünmeyi engeller. Mantıklı düşünmeliyiz.”

“Mantıklı mı? Dalga mı geçiyorsun lan sen bizimle? Kapı yok kapı!” Bağırان kişi Halil’di, Yekta’nın sinir bozucu arkadaşlarından biri.

“Terbiyeli konuş, kırmayayım dişlerini,” dedi Tufan dişlerinin arasından konuşarak. Ses tonu sakın gibiydi ama kelimelerinin etkisi bile bir korku yayıyordu. Halil sustu, Yekta arkadaşına bakıp alayla geri Tufan’a çevirdi bakışlarını.

“Siz yaptınız değil mi? Sizin bir parmağınız var? Profesör buradaki en kıdemli kişi sizsiniz! Sizin haberiniz olmadan kuş uçmaz burada. Her ne oluyorsa siz de biliyordunuz.” Yekta insanların kafasını karıştırmaya başlamıştı. Ona katılmıyordum, profesör çok düzgün bir adamdı ve her zaman ilk önce öğrencilerini düşünürdü.

“Bana bak Tozkoparan dölü, senin ferishtahını...” Tunç bağırırken yanındaki iri adam, Tufan’ın arkadaşı onun ağzını kapattı.

“Zaten yeterince gergin değil miyiz? Neden daha çok geri yorsunuz ortamı? Bir sakın olun!” dedi bir yandan da Tunç’un ağzını kapalı tutarken. En sonunda Tunç onu sertçe ittirip ters ters baktığında o da eline yüzünü buruşturarak baktı. Sanırım tükürük olmuştu. Elini Tunç’un motorcu ceketine sildi.

Birkaç adım öne çıktım. “Daha önce bir öğrencinin hipnoz edildiği söyleniyordu. Bu da öyle bir şey olabilir mi?” Soruyla kısa bir an sessizlik oluştu.

Profesör çenesini hafifçe ovuşturarak düşünüyordu.

“Sanmıyorum,” dedi Tufan net bir ifadeyle.

“Sevgilimle konuşma,” diye araya girdi Yekta birden parlayarak.

Tufan sabırla derin bir nefes aldı. Profesör elini çenesinden çekti. “Ben de sanmıyorum. Evet, öyle bir durum yaşandı ama o tek kişiydi ve sadece birkaç dakika sürdü. Kendimize gelmemizin üzerinden beş dakika geçti bile.”

“O öğrenci yok mu peki burada?” dedi Mükremin de merakla.

“Hayır, olayın ardından korkup bölümü bıraktı,” dedi Alp ona cevap vererek.

Mükremin’den sadece bir kelime çıktı. “Sıçtık.”

“Biz bu bölüme girerken o sıkık sözleşmeyi bu yüzden mi imzalattılar?” Bu Janberk’in sesiydi. Beyaz önlüğü önünü kapatmadığı için biraz çıplak sayılırdı.

“O sözleşme olası tüm durumlar için, yapay zekânın ne kadar tehlikeli olabileceğini hepiniz biliyorsunuz.” Profesör tekrar kapının olması gereken duvara baktı.

“Ama yapay zekâ bir kapıyı yok edemez, değil mi?” Bu sefer de bağıran kişi Yekta’nın diğer sinir bozucu arkadaşı Şakir’di.

“Sözleşme demişken... cidden hepimiz bu sözleşmeyi imzaladık. Tüm öğrenciler imzaladı, imzalamayan tek kişi profesör! Her ne oluyorsa onun da bundan haberi var!” Yekta insanlara doğru konuşuyordu ve daha çok kaos yaratmaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu.

“Yekta!” Uyarı dolu sesimle kısa bir an bana baktı ama pek umursamamış gibiydi.

“Doğru, hepimiz sözleşme imzaladık. Profesör bakın bu bir eğitim falansa hiç etik değil, insanlar burada aklını bile yitirebilir!” Bu kızıl saçlı kızı tanıyordum, Derin’in sınıf arkadaşıydı. Adı Nehir’di.

“Hayır, eğitim falan değil. Şu an ben de sizin kadar şaşkın durumdayım.” Profesör yine kendini açıklamaya çalışsa da insanlar artık ona şüpheyle bakıyordu.

“Eğitimcilerin de imzaladığı bir sözleşme yok muydu zaten?” dedi Tufan, profesöre. “Onda da benzer maddeler geçiyor, hatta daha sert şekilde.”

“Evet, evet öyle,” dedi profesör.

“O yüzden profesörün üstüne gitmeyi kesin de neler olduğunu anlayalım. Neler olduğunu düşünelim, böyle birbirimizi suçlayarak bir yere varamayız.” Tufan kalabalığa doğru konuşurken hem sakın hem de kendinden emin görünüyordu. Öyle ki sanki bizim yaşadığımızı yaşamıyormuş, o da şok geçirmiyormuş gibi.

Yekta alayla güldü, birkaç adım daha öne çıktı. Tufan’ın tam karşısında durdu. “Senin sözünü mü dinleyeceğiz? Senin ne pislik bir herif olduğunu bilmeyen kaldı mı bu okulda? Şimdi de geçmiş karşımıza bize tavsiye mi veriyorsun? Belki babanla sen bile planlamış olabilirsin bunu.” Tufan’ın onu dinlerken kendini ne kadar zor tuttuğunu görebiliyordum. Boynundaki damarlar belirginleşmiş, koyu gözlerinden ateş çıkıyordu ama yine de sakince durmayı başarıyordu.

Kardeşi onun kadar sakın değildi, tekrar küfretmeye başlamıştı ki az önce onun ağzını tutan genç adam yine onu tüm gücüyle tuttu ve sadece boğuk bir ses çıktı. Sanırım küfrediyordu.

“Babamla benden daha yakınsın Yekta, sen söyle,” dedi Tufan sakinliğini korumaya devam ederek. Bu şaşırtıcıydı çünkü Yekta sürekli Azaphanlardan nefret ettiğini söyleyip dururdu.

“Sakin kalın, her ne oluyorsa anlayacağız. Bilgisayarların başına geçelim, internetle diğer laboratuvara ya da başka internet tesislerine ulaşalım. Elbette açık bir sunucu buluruz. Yüksek lisanslar gelsin sadece. Birinci sınıflar bilgisayara yaklaşmasın bile.” Profesör masasına geri dönerken öğrencilerin bir kısmı da onu takip etti. Bu kişiler arasında Tufan ve Yekta da vardı. Laboratuvar epey genişti.

Janberk duvarın dibine kadar ulaşmış, kapı olması gereken o duvarı okşuyordu. “Bu ne yapıyor? Duvarı baştan çıkarıp kapı yapmaya mı çalışıyor?” Mükremin’in gergin sözleri eğer şu kadar korkunç bir anda olmasaydık beni güldürebilirdi.

“Anlamaya çalışıyorum, seni geri zekâlı.” Janberk, Mükremin’i duymuş ve omzunun üstünden sinirle bakıp geri duvara dönmüştü.

“Çocuk haklı, öyle boş boş okşuyorsun, bir halta yarayacakmış gibi!” Bunu söyleyen fazla alımlı olan esmer motorcu kızdı. Üstündeki deri kıyafetleri, kırmızı ruj ve ince yüzüyle epey dikkat çekiciydi. Ayağında sivri, uzun topuğu olan çizmeler vardı. Demek ki o partide değildi.

Mükremin’in eli göğsüne gitti. “Ben yirmi beş yaşındayım.”

“Hadi ya, hiç göstermiyorsun, bayağı bebedisisin.” Kız sözlerinin ardından göz kırptığında Mükremin’in eli benim koluma gitti.

“Tut beni tut, ben kesin rüyada falanım bak. Hem kapının yok olması hem de böyle muhteşem bir varlığın bana göz kırpması normal değil. Valla bak, bu benim rüyam kesin.” Büyük bir aydınlanma yaşıyormuş gibi ağır ağır kafasını salladı. Artık rüya olduğundan oldukça emindi. “Evet, hatta şimdi uçmayı deneyeceğim.”

“Daha iyi bir fikriniz varsa siz buyurun!” Janberk birkaç adım geri çekildi.

Kuçu Kıyım

Tunç duvara hızlı hızlı yürüdü ve en sonunda sağlam bir tekme geçirdi ama sonra canı acımış olacak ki yüzünü buruşturarak geri çekildi.

“Mal amına koyayım!” dedi Derin bir eli belinde dehşet içinde ona bakarken.

“Kime ne koyuyorsun sen? Terbiyesiz.” Bunu diyen Tunç değıldi, az önce onun ağızını kapatan ve sürekli Tufan’ın yanında gezen iri adamdı.

Tunç elini duvara yasladı, ayağı çok ağırmış olacak ki artık tek ayak üstünde duruyordu. “Boş ver Herkül. Buradaki kapı eğer kapatıldıysa bu kadar kısa sürede çok sağlam olamaz da açılır diye vurdum. Mallığımdan değıl!” Son sözü Derin’e doğıru hafifçe dönerek sinirle söylemiş ama Derin’in yüzüne bakmamıştı. Ayrıca Herkül mü? Takma adı falan mıydı acaba?

“Adamdaki ada bak, Herkül. Bir de benimkine bak,” dedi Mükremin sanki şu an tek sorunumuz buymuş gibi. “Doğıduğun ev kaderindir.”

“Ya sabır ya sabır!” Alp sinirle söylenerek yanımızdan ayrıldı.

“Bu başka bir şey bence, kapı kapatılmamış ki direkt yok olmuş, sanki daha önce hiç olmamış gibi.” Ben de duvara yaklaştım.

“Küçük kız haklı,” dedi Herkül kafasını ağır ağır sallayarak.

Doruk ortada yoktu, gözlerim etrafta gezindi. Kafasındaki kıvrıcık peruktan onu hemen tanıdım. Profesörün yanındaydı diğıer yüksek lisans öğrencileriyle birlikte. Kaşları çatıktı ve yüzünde çok nadir anlarda olan o endişe ifadesi vardı.

“Boşuna düşünmeyin, bu benim rüyam,” dedi Mükremin kendinden emin durarak.

“Rüyan değıl tatlı şey,” dedi motorcu kız yine Mükremin’e.

Al işte dercesine elini kaldırdı Mükremin. “Bakın işte, rüyam. Dedim ben size. Boşuna arıyorsunuz, ben uyanınca bitecek.”

Kızın gülüşü genişledi. “Adın ne senin?” Her bir kelimesinden cilve akıyordu, kelimeler normaldi ama çok işveli idi.

Mükremin bir süre düşündü. “Aman, rüyadayım zaten. Mükremin!” Adını ilk kez bu kadar özgüvenli söylemişti.

Kız daha çok güldü. “Ya çok güldürdün beni, bayıldım sana da ismine de. Ben de İpek.” Mükremin ne kadar çocuksu duruyorsa İpek de o kadar kadınsı duruyordu.

Mükremin artık daha emindi. “İşte rüya! Birinin bu isme bayılması sadece benim rüyamda olur.” Onun sözleriyle İpek kıkırdadı.

Derin onların arasındaki konuşmaya dehşet dolu bir bakış attı. Yüzünü buruşturdu. “Başım çok ağrıyor, böyle tarifi olmayan bir ağrı. Sizde de var mı? Sanki beynimin her yerine iğneler batıyormuş gibi.” Tam tarif ettiği gibi bir ağrı çekiyordum.

“Ağrı da laf mı? Beynimi hissetmiyorum ben,” dedi Tunç bir yandan duvarı inceleyip bir yandan da başını tutarken.

“Olmadığı içindir,” dedi Halil kenarda durmuş sinsi sinsi laf sokarak. “Azaphanlarda pek bulunmayan bir şey.”

“Sikerim lan senin belanı!” Tunç üstündeki deri ceketini sinirle çıkarıp bir sandalyenin üstüne attı. Halil’e doğru öfkeyle yürürken gördüğüm şeyle gözlerim irileşti.

“Dur!” Sesimle Tunç durup bana baktı.

“Sevgilinin arkadaşı diye mi durduruyorsun beni?” Demek hepsi birbirini tanıyordu ama şu an bu konumuz değildi.

“Hayır, senin ensende ne var?” Sorumla kaşları biraz daha çatıldı, eli ensesine gitti. Saçlarının bittiği kısımda tişörtünün yakasıyla arada kalan yerde metal bir şey parlıyordu.

“Ne var ensemdede?” dedi metalik şeye dokunurken gözleri irileşirken.

Derin’in eli kendi ensesine gitti. “Ben... bende de var.”

Kuçu Kıymı

Benim de elim enseme gitti. Soğuk ve yuvarlaktı, bir düğme gibiydi. O metalik, ne olduğunu anlayamadığım şey bende de vardı.

“Bize cihaz mı takmışlar?” Janberk ensesine dokunduğunda daha da gerildi. “Bize ne sikim takmışlar?”

Hepimiz ensemizi kontrol ediyorduk, duvarın etrafında bir düzine kişiydik. Diğerlerinin henüz haberi yoktu. Yüksek lisans öğrencileri profesörün yanındaydı. Onların dikkatini şu an dağıtmamalıydık. Geri kalan kısım da gruplara ayrılmış, ya oturuyor ya da duvarları inceliyordu.

“Sakin olsanıza, kimsenin bir şey taktığı yok. Sadece benim rüyam.” Mükremin kendinden emin şekilde omuz silkti.

“Tatlım senin rüyanda değiliz,” dedi yine İpek.

“Al işte.” Mükremin keyifle güldü. “Rüyada bile olsa hoşuma gitti. Ah ah, anca rüyamda zaten. Bu ne güzelliştir ya Rabb'im!”

İpek yine ona güldü. “Hiç sırası değil ama komik erkekleri çok severim.”

Derin yanıma ulaştı, bir eliyle saçımı toplayıp ensemdaki şeye baktı. “Pek büyük bir şey değil ama derinin altına yerleştirilmiş sanki.”

Tunç eliyle ensesindeki metali çıkarmaya çalışırken acıyla nefesini verdi. “Yok, bu çıkarılabilecek bir şeye benzemiyor.”

“Ne yaptılar bize?” dedi Nil dehşet içinde, onu pek tanı mıyordum ama adını biliyordum.

Herkül birkaç adım öne çıktı ve sınıfa seslendi. “Öncelikle herkes sakın olsun ama...” Durup nasıl söyleyeceğini düşündü, herkesin bakışları merakla ona dönmüştü. “Bize galiba bir şey yerleştirmişler.”

Profesör başta olmak üzere herkes kafasını kaldırıp Herkül'e baktı. “Nasıl yani? Kimse bana bir şey yerleştirmed i,” dedi yaşı kırklarında olan bir erkek öğrenci.

“Abi üzgünüm ama yerleştirdiler galiba. Enselere baksın herkes.” Herkül’ün sözüyle dağılan kalabalık ortada toplanırken herkes ensesini kontrol edip oradaki metalin şokunu yaşıyordu.

Herkül fazla rahat duran, diğerleri gibi telaşa girmeyen Mükrem’in’e baktı. “Kardeşim bak birileri bize bir şey yerleştirmiş diyorum, sen niye sırita sırita etrafa bakıyorsun?”

“Çünkü bu sadece benim rüyam, siz de göreceksiniz. Mesela bak benim adım Mükrem’in.” Herkül onun yüzüne boş boş baktı. “Bak, o iğrenç espriyi yapmadın, rüyamdayız.” Herkül ona aynı şekilde bakmaya devam etti.

“Kaynanasına yemek götüren mi?” Bunu soran Tunç’tu. “Evet, şu an en büyük sorumuz senin adının Mükrem’in olması çünkü!” Ne kadar gergin bir insandı böyle.

Onların yanından uzaklaşıp biraz ortaya geçtim. Yekta ensesinde hissettiği metalle küfrederek elini çekti. Profesör önündeki bir öğrencinin ensesindeki metali inceliyordu.

“Profesör sizce bu ne?” Bunu soran Alp’ti ama bence profesör de bizim kadar şaşkındı.

“Çıkıyor da.” Bu da başka bir öğrenciydi.

“Profesör bu sanki deri altında gibi,” dedi Tufan ensesindeki metale dokunurken.

Bir öğrenci ağlama kıvamına gelmişti. “Bize ne yaptılar?”

Profesör önündeki öğrencinin ensesindeki metali incelemeyi kesip bize döndü. “Öncelikle sakinliğinizi koruyun, neler olduğunu anlayacağız. Şimdi iletişim kurmaya çalışıyoruz.”

“Ama kuramıyoruz çünkü bizden başka hiçbir ağ yok! Sanki dünyada bizden başka kimse kalmamış gibi,” dedi yüksek lisans öğrencilerinden biri.

“Evet ama devam edelim, elbet ulaşacağız. Korktuğunuzu biliyorum, ben de korkuyorum ama şu an elimizden gelen başka bir şey yok gibi gözüküyor. Lütfen sakin kalıp düşünün.”

Kuçu Kıyım

Profesör masasına dönerken bu sefer yüksek lisans öğrencilerinden sadece birkaç tanesi gitmişti. Onlar da Doruk, Tufan ve tanımadığım bir iki kişi dahaydı.

Saatler geçiyordu ama gerçekten saatler geçiyor muydu, bundan bile emin değildim. İçeriye telefon sokmanın yasak olduğu gibi saat ve benzeri şeyler sokmak da yasaktı. Bilgisayarlarda da saat yazmıyordu.

İlk başta bağırışlar, dışarıya sesini duyurmaya çalışanlar epey fazlaydı. Tunç gibi duvarları tekmeleyip yumruklayanlar da ama vakit geçtikçe herkesin direnci kırılıyordu.

Hale biraz ilerde bacaklarını kendine çekmiş, derin derin düşünüyordu. Yanına oturdum. “İyi misin?” Sorumla kızarmış gözlerini bana çevirdi.

“Çok iyiyim! Daha iyi olamazdım.” Ters cevabıyla nefesimi verdim. Hepimiz çok gerilmiştik. “Hadi yine gülümse, eğlen, burada bile mutlu olmanın bir yolunu bulursun sen!” Çıkışıyla gözlerimi kırptırdım.

“Sadece iyi olup olmadığını sordum. Buradan bir çıkış yolunu elbette bulacağız.”

“Ben o kadar emin değilim! Burada senin için her şeyi yapacak kuzenlerin var, sevgilin var, dışarıda sana bir şey olsa dünyayı ayağa kaldıracak teyzelerin, baban var. Sen bir çıkış bulursun Peri ama ben bulamam.” Şaşkınca yüzüne bakakaldım.

“Henüz ne olduğunu bile bilmiyoruz, ayrıca sen benim arkadaşımsın. Elbette seni...”

“Bırak Peri, sakın beni teselli etmeye çalışma.” Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

“Peki.” Yanından kalktım.

Ben de korkuyordum ama onun iyi olduğuna emin olmak istemiştim. Yerime geri otururken Yekta da yanıma ulaştı. Öfkeli ve yorgun görünüyordu.

“Yok, internetle de hiçbir yere ulaşamıyoruz.” Gergince yüzünü ovuşturdu.

“Sence ne oluyor?” Sorumla alaylı bir şekilde baktı.

“Oradan biliyormuş gibi mi görünüyorum? Ama bence ne oluyorsa şu ikisiyle ilgili.” Şu ikisi derken işaret ettiği kişiler profesör ve Tufan’dı.

“İyi de böyle bir şeyi onlar nasıl yapacak? Hem neden yapsınlar? Profesör çok iyi bir adam.”

“Değil, hiçbiri iyi falan değil. Tufan zaten şeytanın teki. Bence ne oluyorsa onlarla ilgili.” Bunları biraz yüksek sesle söylemiş ve birkaç bakışın üstümüze çevrilmesine neden olmuştu.

“Sence kaç saat oldu?”

“Bence üç saat civarı, epeydir uğraşıyoruz ama zaman kavramını da kaybettim. Programlarda da yok saat bilgisi.” Normalde bilgisayarın ana ekranında olmasa da kullandığımız programlarda saat yazıyordu. “Burada ne oluyorsa hiç normal değil. Biri bizimle alay ediyor. Profesörün bilmeme ihtimali yok.” Son cümlesini yine yüksek sesle söylemişti. Onu duyan birkaç öğrenci kendi aralarında konuşmaya başlamıştı.

“Yekta, biraz sessiz ol. İnsanları telaşa sürüklüyorsun.”

“Zaten hepsi telaş içinde. Daha ne olabilir?” Eh, bu konuda haklıydı. Cidden daha ne olabilirdi ki? “Kafayı yiyeceğim.”

Dirseklerini dizlerine yaslayıp başını yorgunca eğdi, onu sakinleştirmek için saçına uzanmıştım ki dokunduğum an benden uzaklaştı. “Saçımı bozacaksın Peri, zaten her şey yeterince kötü.” Bir an saçının bozulmasından nefret ettiğini unutmuştum.

Elimi indirdim, bakışlarımı yere diktim. Bu sırada üstümde hissettiğim bakışlarla karşıma baktım. Elini masaya yaslamış, profesörün hemen yanında başını bilgisayara eğmiş ama bana bakan Tufan Tibet Azaphan...

Kısık gözleri merakla üstümde gezinirken sanki bir şeyleri düşünüp tartıyor gibiydi. Öyle dikkatli bakıyordu ki bir an ne

Kuğu Kıyım

yapacağımı bilemedim. En sonunda hissettiğim suçluluk duygusuyla bakışlarımı kaçırdım.

“Öyle çıkışmak istemedim, çok gerginim,” dedi Yekta bakışları beni bulurken. Kafamı belli belirsiz salladım. “Halil ve Şakir’le konuşacağım biraz.” Yanımdan kalkıp arkadaşlarının yanına gitti.

Derin, kara kara düşünüyordu. Doruk profesörün yanındaydı. Mükremin aramızda en rahat olandı çünkü bunların hepsinin sadece bir rüya olduğunu düşünüyordu. Alp durmuş öylece yere bakıyordu.

Tufan Tibet Azaphan’ın kardeşi de duvar yumruklamaktan yorulup oturmuştu, kapının olması gerektiği yeri yumruklamak yetmemiş, bir de diğer duvarları da yumruklamıştı. Aramızda epey mesafe olmasına rağmen parmak boğumlarının kanadığını görebiliyordum.

Bu kapalı alanda kalmak beni gittikçe bunaltıyordu, artık aldığım nefesler bile yeterli gelmiyor gibiydi. Çoğunluğun arasından uzaklaşıp duvarlara yaklaştım. Havalandırmayı arıyordu gözlerim. Daha önce havalandırmanın nerede olduğuna hiç bakmamıştım.

Yazıcıların olduğu rafın arkasına geçtiğimde duvarda gördüğüm ızgarayla durdum, buradaydı ama tavanla bitişikti, yani epey yüksekti. Bir süre durup oraya nasıl ulaşacağımı düşündüm. Sandalyeler yeterli yüksekliği sağlamazdı.

“Ne düşünüyorsunuz?” Hemen arkamda konuşan kişiyle irkilerek omzumun üstünden o kişiye baktım. TTA. Tufan Tibet Azaphan. Yetmişler partisinden kalan kıyafetleriyle bile böyle bir yerde sırtıtmıyordu. “Oraya çıkabileceğinizi düşünmediniz herhalde?”

Sorusuyla önüme döndüm. “Sandalyelerin üstüne çıkabilirim, o zaman yetişirim.”

“Üç sandalye üst üste getirin, yine oraya yetişemezsiniz. Hem yetişip ne yapacaksınız? Havalandırmaya mı gireceksiniz?”

“Evet.”

“Yerin üç kat altındayız. Hadi diyelim ızgaraya ulaştınız, ızgaradaki vidaları da söktünüz, sonra da sığdınız ve içine girdiniz. Nereye kadar gidebileceksiniz sürünerek?”

“Gittiği yere kadar!” Sandalyelerden birini duvarın dibine çektim ama oraya ulaşmam imkânsızdı.

“O havalandırmadan bir çıkış olabileceğine inanmıyorum, bizi buraya kitlemek için kapı bile yok oldu.” Yine ona döndüm, kollarını göğsünün altında birleştirmiş, sırtını arkasındaki rafa hafifçe yaslamıştı. Rafa pek ağırlığını vermiyordu, verse büyük ihtimalle raf düşerdi. Buğday teni, koyu saçları ve gözleri; üstündeki açık ton gömlekle hoş bir uyum sağlamıştı. Yetmişlere uygun olmak için de gömleğinin üç düğmesini açık bırakmıştı. Hoş görüldüğü bir gerçektir ama bu beni ilgilendirmemeliydi.

“Peki senin daha iyi bir fikrin var mı?” Onun aksine sizli bizli konuşmuyordum. Bence şu an bir felaketin ortasında nezaket kuralları çok da önemli değildi.

Başını iki yana salladı, yaslandığı yerden doğruldu. “O yüzden hadi deneyelim.” Yanımda durup kafasını tavana doğru kaldırdı.

“Neyi? Oraya çıkmayı mı? Sen oraya sığmazsın ki.”

Kafasını hareket ettirmeden sadece gözlerini bana doğru çevirdi, dudağı hafifçe sağa doğru kıvrıldı. “Doğru, epey iri bir adamdım. Değil mi?”

Gözlerimi kaçırdım, yüzüme yayılan sıcaklık onun bakışları yüzünden miydi yoksa uzun zamandır burada kısıp kaldığımız için miydi, bilmiyordum.

“Zaten ben çıkmayacağım, siz çıkacaksınız ama bence oraya sadece benim omzumla çıkabilirsiniz.” Buradaki tek uzun adam

o değildi, Yekta'ya söyleyebilirdim. Gerçi Yekta da omzunu incitmişti. “nce topuklularınızı çıkarın, sonra şu sandalyeye çıkın, ardından da omzuma. Gerçi epey uzun, omuzlarım bile yetmeyebilir.” Bir süre düşündü, ardından aklına bir fikir gelmiş gibi bana baktı.

şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. “Yok, olmaz öyle şey.”

“Siz bilirsiniz elbette.” Bilerek mi bu kadar kibar konuşuyordu? Gerçekten kibar ve nazik biri olduğuna mı inandırmaya çalışıyordu? Hem de tüm niversite onun ne kadar korkunç biri olduğunu konuşurken.

“Eteğim var, ondan.”

“Hımm.” Eli çenesine gitti, düşünürmüş gibi. “Gözlerimi kapatsam?”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Yok, aksine oldukça ciddiylim. Söz veriyorum, hiç açmam. Ya da siz bilirsiniz, başka biri de yardımınıza gelebilir ama gelecek kişi bence benim gibi kaldıramaz.”

Kaşlarım çatıldı hemen. “Sen ne ima ediyorsun?”

Altdudağını ıslattı. “Hiçbir şey ima etmedim, ne kadar kötü niyetlisiniz. Sadece sizi daha yukarı çıkarabilirim çünkü sadece omzuma almayı değil, ayaklarınızı tutup sizi yukarı doğru ulaştırmayı planlıyorum. Ve bunu bence burada benim dışımda yapacak kişi sayısı epey az.” Ne dediğini tam olarak anlamamıştım.

“Nasıl yani?”

“Göstereyim.” Eğildi ama bana dokunmadan önce gözlerime baktı. “Müsaadenizle?” Merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum.

“Tamam, bir göster,” dememle bir elini iki ayak bileğime sardı, diğer elini de alt bacağımın st noktasına sardı. Bacaklarım birbirine yapışırken beni yukarı doğru kaldırdı. Aniden havalanırken çığlık atmamak için ağzımı tuttum. İki eliyle beni

o kadar yukarı doğru itmişti ki birden kendimi epey yüksekte bulmuştum.

Tam ona kızmak için dudaklarımı aralamıştım ki kafamı eğip gördüğüm yüzüyle durdum. Gözlerini sıkıca kapatmıştı. Hatta o kadar sıkı kapatmıştı ki alnındaki çizgiler belirginleşmiş, kaşları çatık bir hal almıştı. Bu halini görünce kızasım kaçtı.

Beni biraz daha yükseğe doğru kaldırdı. “Görüyor musunuz?” Henüz ızgaraya yetişememiştim.

“Yok, biraz daha,” dediğimde beni biraz daha yukarı kaldırdı. Gördüğüm şeyle dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir nida çıkarken yaşadığım şokla dengemi kaybettim. Ama o beni o kadar sıkı tuttu ki düşmemi engelledi. Belim geriye doğru giderken düşeceğimi sandım ama eli hızla belime dolandı ve bir eli ayak bileğimdeyken diğer eli de beni yere düşmekten son anda kurtardı.

Gözleri hâlâ sıkıca kapalıydı. Birden yüzlerimiz aynı hizaya gelmişti, aramızda hiç mesafe yoktu ve resmen onun kucağındaydım! “Açabilir miyim artık?”

Kucağından hızla inip dağılan elbisemi düzelttim. “Aç.” Gözlerini açtı.

Merakla yüzüme baktı ama ben sessiz kalınca dayanamadı. “Ne vardı orada?”

“Hiç, hiçbir şey yoktu.”

“Hiçbir şey?”

“Hiçbir şey, duvar vardı. Sadece duvar.” Omuzlarım yorgunca çöktü. “Neler oluyor? Kafayı yiyeceğim.” Nefes nefese kalmıştım.

“Aynı kapıda olduğu gibi, buradaki duvarla aynı mıydı?” Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

Havalandırmanın tamamen duvar olmasından daha çok şaşırdığım bir şey daha vardı. “Sen beni nasıl öyle kaldırdın? Birden, öyle hemen, hiç de zorlanmadın.”

Kuçu Kıyım

Sorumla havalandırmadaki bakışlarını bana çevirdi. Sanki çok komik bir şey sormuşum gibi dudaklarını birbirine bastırdı, ardından kaşları havalandı ve elini havaya kaldırdı bedenimi gösterircesine. “Çocuk oynucağıydı, epey miniksiniz.”

“Benimle sizli bizli konuşmana gerek yok. Böyle konuştuğunda daha kibar olup korkunç bir insan olduğunu gizlemeye çalışıyorsan boşuna uğraşma, hakkında yeterince şey duydum.” Sözlerime şaşırmamıştı, aksine göğsü hafifçe inip kalkarken alt dudağını ıslattı.

“Peki, nasıl istersen. Ama hayır, daha kibar gözükp korkunçluğumu gizlemeye çalışmıyorum. Ne kadar kabasın sen böyle.” Bu zamana kadar kimse kaba olduğumu söylememişti.

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. “Ben kaba değilim.” *Kesin öyledir* dercesine kafasını salladı. “Gerçekten değilim.”

“Tamam.”

“Değilim.”

“Tamam dedim ya.” Ellerini iki yana açıp omuzlarını hafifçe yukarı kaldırıp indirdi.

Bakışları üstümde gezinirken o kadar dikkatli bakıyordu ki yanaklarımın ısındığını hissettim. Elim payetli elbisemin kumaşına gitti. Bakışlarımı ondan kaçırdım.

“Senin gibi birinin onunla ne işi olur...” Bunu beni incelerken çok kısık sesle söylemişti.

“Hım?” Doğru duyup duymadığımı anlamak için yüzüne baktım.

“Hım?” dedi o da sanki ne söylediğini bilmiyormuş da benim bir sorum varmış gibi.

İkimiz de gözlerimizi aynı anda kaçırdık. “Şey, sen iyi misin? Biraz solgun gözüküyorsun. Korktun mu?” Soruyu sorarken gözlerime değil, etrafa bakıyordu.

“Elbette korkuyorum, herkes korkuyor. Sen korkmuyor musun?” Merakla yüzüne kaçamak bir bakış attım ama pek korkarmış gibi bir hali yoktu.

“Hayır, sadece kafam karışık.”

“Neden benimle sohbet etmeye çalışıyorsun?” Sorumla dudakları aralandı, sonra geri kapandı ne cevap vereceğini bilmiyormuş gibi. “Yekta’yı öldüreceğini gerçekten söyledin mi?”

Keyifle güldü. “Evet, çok daha kötü şeyler de söyledim ama şimdi burada sana söylemem uygun olmaz.” Yekta onu ne kadar sevmiyorsa o da Yekta’yı o kadar sevmiyordu.

Çenemi hafifçe havaya kaldırdım. “Birini öldürmekten gülerrek bahsetmen gerçekten çok korkunç. Hele de o kişi sevgilimse daha da korkunç. Sevgilimi rahat bırak, onunla uğraşmayı kes.”

Yine çok şaşırmıştı. Hatta bu sefer hepsinden çok şaşırmış gibi duruyordu. Hatta koyu gözleri parlarken bu sanki biraz da etkileneceği gibiydi. Bu duyguları hızla perdeledi. Boğazını temizledi.

“Benimle uğraşan sevgilin.” Sevgilin kelimesine baskı yaparak söylemişti.

“Hayır, Yekta kendine zararı dokunmayan kimseyle uğraşmaz. Onu tanıyorum.”

Dünyanın en komik şeyini söylemişim gibi güldü. “Peki, öyle olsun.”

Ona doğru bir adım attığımda, bu hareketlerimi gizleyemediği bir keyifle izlediğini fark ettim. Ama keyif kadar yoğun bir his daha vardı ve onu çözemiyordum. Öfke miydi? Benziyordu ama değildi. Ayrıca öfkeli olması için bir sebep yoktu. “Aranızdaki olayları tam olarak bilmiyorum ama sakın ona zarar vermeye kalkma, karşında beni bulursun.”

Hiçbir şey söylemedi, sadece bakışları uzun uzun yüzümde gezindi. “Anladın mı beni?” dedim işaretparmağımı havaya kaldırarak.

Kuçu Kıyım

“Az önce seni tek elimle havaya kaldırdım ve sen Şimdi beni tehdit mi ediyorsun?” İnanamıyormuş gibiydi.

“Evet,” dedim hiç çekinmeden.

Altdudağını ısırıp kafasını ağır ağır iki yana salladı. “Yekta piçi nasıl kaptı seni?” Yine çok kısık sesle kendi kendine konuşmuştu.

“Hım?” Yine anlamayarak yüzüne baktım.

“Hım?” dedi o da bana bakıp yine bir Şey söylememiŐ gibi davranarak.

Başımı iki yana salladım, onunla bu kadar konuşmam doğru değildi. “Laflarımı anlamıŐsındır diye umuyorum, kimse sevdiklerimin canını yakamaz.”

BakiŐları yere dalarken başını ağır ağır yukarı aşağı salladı.

“Peri!” Yekta’nın yüksek sesiyle irkilerek arkama döndüm. BakiŐları benim ve Tufan’ın üstünde uzun uzun gezinirken çok öfkeli gözüküyordu. “Her yerde seni arıyordum.”

Birkaç adımda yanıma ulaştı. Önüme geçip Tufan’la aramdaki mesafeyi artırdı. “Ne dedim sana ben? Sevgilimden uzak duracaksın demedim mi?”

“Sorun yok, Yekta.”

Omzunun üstünden bana öfkeyle baktı. “Sorun var! Senin onunla ne işin var burada ayrıca?”

Tufan’ın yüzü ifadesizdi. Az nceki keyifli, meraklı, Şaşkın tüm halleri uçmuŐtu ve geriye yerine sadece duygusuz bir bakiŐ kalmıştı.

Tufan yana doğru bir adım atmıştı ki Yekta da aynı yöne adım atarak onun nn kesti. “Cevap ver lan bana!” Yekta yine yapıyordu, onu kışkırtıyordu.

Tufan sabırla başını kaldırdı, ardından gözleri beni buldu. Sanırım az önceki tehdidim aklına gelmişti.

“Seninle kavgaya etmeyeceğim,” dedi tekrar Yekta’ya bakıp.

Yekta ondan korktuğunu sandı ama ben bana bakışında başka bir şey görmüştüm. Bana olan saygısından sanki... Ya da ben saçmalıyordum.

“Kaçarsın tabii, köşelerde sevgilimi taciz etmekle bir olmuyor mu benim karşıma çıkmak?” Yekta artık bağıırıyordu.

“Yekta saçmalama, öyle bir şey olmadı,” dedim ama Yekta beni duymadı bile.

“Benim derdim seninle, onunla değil. Beni kendinle karıştırma, Tozkoparan.”

“Sevgilimden bahsetmeyeceksin, ona bakmayacaksın, ona yaklaşmayacaksın. Beni anlıyor musun?” Yekta o kadar çok bağıırıyordu ki insanların buraya toplanmasına sebep olmuştu.

“O beni rahatsız etm...” Tam konuşuyordum ki Yekta bağıırarak beni susturdu.

“Sana anladın mı dedim?”

“O ses tonunu kıs, sen benim yumruğumun tadını özledin herhalde?” dedi Tufan kendinden emin şekilde.

“Sen benim saçımı bile bozamazsın,” dedi Yekta onun göğsünden ittirirken. “Her şey bitti, şimdi sevgilime mi göz diktin? İkidir peşindesin! Öldürürüm lan seni!”

“Hay senin saçına...” Tufan’ın gözü yine bana takıldı. “Sözümü bu kadar tutabileceğim.” Tam yumruk atmak için kolunu kaldırmıştı ki laboratuvara yayılan sesle yumruğu havada kaldı.

“*Korindon’a hoş geldiniz.*” Bu mekanik bir sestti. Tufan’ın yumruğu havada asılı kalırken kavgayı izlemeye gelenler de şok içinde etraflarına bakındı. Yekta bir adım geriledi.

Rafların arkasından çıkıp masaların olduğu kısma yürürken gördüğüm görüntüyle şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım.

Laboratuvarın bir duvarına yansıtılmış bir göz vardı. Bu göz kocamandı ve bize bakıyordu. Yekta yanıma geldi ama gözü gördüğünde küfrederek olduğu yerde kaldı.

Kuğu Kıyım

Herkes o göze bakarken büyük bir şok yaşıyordu. Orada bir ekran yoktu, etrafıma bakındım ama oraya görüntü yansıtabilecek bir projeksiyon da yoktu.

En önde profesör duruyordu. Göz hafif hafif dalgalanıyordu ama tam olarak hareket etmiyordu.

O ses yine konuştu. *“Ülkenin en zeki öğrencilerini Korindon’da ağırlamaktan gurur duyuyoruz.”*

“Korindon ne?” diye bağırdı Alp.

Profesör omzunun üstünden bize baktı, çökük omuzları ve gözlerindeki o umutsuzlukla dolu ifade buraya kısıldığımızdan beri beni en korkutan şey oldu.

“Dünyadaki en zeki, gelişmiş yapay zekâ programı.” Bu cümleleri profesör söylemişti ama onunla aynı anda söyleyen biri daha vardı.

Birkaç adım arkamda duran TTA, Tufan Tibet Azaphan.

“Bizi buraya nasıl getirdiniz? Neden buradayız?” diye bağırdı Rıfkı tüm gücüyle.

Göz hafifçe o yöne doğru hareketlendi. Bu bir insan gözü değildi; çekik, etrafı mavi ve gözbebeği siyah olan hem mekanik hem de etrafındaki karışık motiflerle geleneksel duran bir gözdü.

Ona bir cevap vermedi.

“Biri bizimle oynuyor mu? Alay mı ediyorsunuz? Çıkarın bizi buradan! Hiç komik değil!” Hale bağırdı ama göz bu sefer hiç hareketlenmedi.

“Siz kimsiniz?” Bu sefer bağırان Tunç’tu.

Mekanik ses yine konuştu. *“Burada sizleri ağırlamaktan onur duymamız bir yana, kimseyi zorla tutmayacağız. İsteyen gidebilecek.”*

Çoğunluk rahat bir nefes verdi.

“Gitmek isterseniz tam üç kere ‘Korindon’dan çıkmak istiyorum,’ demeniz yeterli olacak.”

“Şaka mı bu?” dedi Derin şok içinde. “Nasıl olacak o?”

“Dilediğiniz an çıkabilirsiniz. Seçim şansınız var, özgürsünüz.”

Gözün söylediği sözlerle aynı anda bir sürü kişi bağırmaya başladı. Hızlı hızlı “Koridon’dan çıkmak istiyorum,” derlerken üçüncüye gelenlerden bir ses duyuldu.

“Tamam millet, sakın olun, bu sadece benim rü...” Mükrem’in tam konuşurken çıkan seslerle durdu.

Üç kez üst üste bip sesine benzer, biraz kulak tırmalayan bir ses... Önümdeki bir öğrenci söylemişti ve ensesindeki metalden kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Bu sırada önümdeki öğrencinin kafası patladı.

Onunla birlikte üç kez söyleyen diğer öğrencilerin de kafası patladı. Doruk tam üçüncüyü tamamlamak üzereyken Derin elini hızla onun ağzına götürüp sıkıca Doruk’un ağzını kapattı ve üçünü tekrarlayışının son kelimesini söylemesini engelledi.

Önümde patlayan kişinin kanı ve parçaları yüzüme sıçrarken herkes gibi şok içinde izliyordum.

“Bizi kandırdı! Bizi kandırdı!” diye bağırdı biri.

Her taraf kan içindeydi, önümdeki beden kafasında hiçbir şey kalmadıktan sonra düştü ve kanlı omzu topuklu ayakkabılarının tam önüne geldi.

“Korindon’dan umarım keyif alırsınız. Zekâlarınızı görmek için sabırsızlanıyoruz.” Mekanik ses konuşmayı tamamladığında duvardaki göz yok oldu.

Gözün yerini koca, kırmızı bir X harfi aldı. X...

Korkudan bedenim tir tir titrerken yerdeki bedenlerden gözlerimi alamıyordum. Birileri kusuyor, birileri ağlıyordu, bazıları da sadece benim gibi şoka girmişti.

İçerideki sessizliği bozan şey bir şarkıydı. Queen’in “Bohemian Rhapsody” şarkısı yüksek sesle çalıyordu. Sesin nereden geldiğini bilmiyordum, şu dakika zaten kimse de bilmiyordu.

Kuğu Kıyım

Şarkının sözleri kan gölüne dönmüş zemindeki bedenleri daha da korkunç kılıyordu.

O bedenler az önce buradaydı, bizimlelerdi, bizdenlerdi.

Kalbim korkuyla çarparken, kafamı kaldırıp az önce gözün olduğu duvara baktım. X'e baktım. Bizi de o bedenlerden birine döndürene kadar durmayacaktı. Bu bir his değildi, gerçektir.

Şarkının sözleri laboratuvarıda yankılanıyordu.

"Bu gerçek yaşam mı?

Yoksa sadece rüya mı?

İki arada kalmış.

Gerçeklerden yok kaçış.

Gözünü aç, gökyüzüne bak ve gör."

O gün yaşadığım olayın aynısını yaşıyordum. Onun ne kadar korkunç, güçlü ve zeki olduğunu biliyordum.

Onun o *duygusuz suçlu* olduğunun farkındaydım.

Yine yapıyordu, bizimle oynuyordu. Belki yarım bıraktığı işi tamamlıyor belki de asıl amacına gidiyordu.

Bazıları benim gibi şoktayken bazıları profesörün etrafına toplanmıştı. Yanımdaki Yekta sessizdi, onun yüzüne de kan sıçramıştı ama sanırım benimki kadar kötü halde değildi.

Yetmişler kıyafetleri giyinen genç bir kadın yere diz çökmüş ağlıyordu, yerdeki bedenlerden birine sarılıyordu, artık yüzü olmayan o bedene...

Kadının acı hıçkırıkları laboratuvarıdaki şarkının sesini bile bastırırken kimse onu teselli etmeye bile yeltenemiyordu.

"Kardeşim o benim, kardeşim. Ne yaptınız ona? Neden yaptınız?" Acı içinde bağırıyordu.

Yaşlarla dolan gözlerimi kırıştırdığımda sıcak birkaç damla yüzümü ıslattı.

"Korindon tam olarak ne?" diye bağırdı Halil.

Profesör gözlerini zorlukla yerdeki bedenlerden ayırdı. “İnternetin kapatılmasına neden olacak kadar zeki, kendini geliştiren, insanlardan nefret eden o yapay zekâ.” Profesör de artık sakın değildi ama üstüne değişik bir dinginlik çökmüştü. Şoktan olsa gerek nefeslerinin arası bile açılmıştı, kesik kesikti.

Öğrenciler profesörün etrafında toplanırken ben uzaktan izlemeye devam ettim çünkü bir adım atacak takati bile bulamıyordum bacaklarımda. Yekta da kalabalığa doğru yürüdü. Gözümün içine de yoğun şekilde kan sıçramıştı ve etrafı kırmızı görüyordum. Kanın cıvık yapısı gözümü yakarken buna bile tepki veremeyecek kadar hareketsizdim.

Bu sırada bana bir şey uzatıldığını gördüğümde kafamı sol tarafıma çevirdim. Bu siyah bir mendildi. Kafamı biraz daha kaldırıp mendili uzatan kişiye baktım.

Tufan’dı.

Sadece mendili uzatmıştı, konuşmuyor hatta bana tam olarak bakmıyordu bile.

Elimi kaldırdım ama o kadar çok titriyordum ki mendile uzanamadım bile. Gözyaşlarım kanla karışıp gözümünden akarken onun da yüzünde kan olduğunu fark ettim. Boynundan çene sine kadar sıçrayan uzun bir çizik gibi bir kan lekesi vardı, yüzünün geri kalanına da noktalar halinde sıçramıştı. Yetmişlere uygun krem tonlardaki kıyafetleri kan içindeydi.

Mendili alamadığımı fark ettiğinde bana doğru bir adım attı. “Kapat gözünü,” dedi kısık sesle. Dediğini yaptım, gözümü kapattım. Kapattığım an o kanı daha yoğun hissettim. Korku, acı ve göz yanmasıyla gözyaşlarım artarken gözpınarımdan başlayıp kanı sildiğini hissettim. “Korkma, sakın kal.” Yine fısıldamıştı.

Fısıldamasının sebebi birinden çekinmesi değildi, beni ürkütmemektir. Gözlerimi açıp koyu kahve gözlerine baktığımda o da dikkatle yüzüme bakıyordu. Sadece ellerim değil, çenem de

Kuçu Kıyım

titriyordu. Yerde hıçkırıklarla ağlayan genç kadınsa bu titremenin daha da artmasına neden oluyordu.

“Peri!” Derin nefes nefese yanımıza ulaştığında Tufan elindeki mendili ona uzattı.

Benden uzaklaşıp Derin’e döndü. “Şokta, gözünü temizle hemen, kan çok yoğun girmiş, hemen temizlenmezse kör bile kalabilir. Ağlaması iyi gelir, onu durdurma.” Derin şaşkınlıkla bir Tufan’a bir de eline tutuşturduğu mendile baktı. Tufan da başka bir şey söylemeden yanımızdan hızla uzaklaştı, sanki az önce gözümü temizleyen kişi değilmiş gibi.

“Peri.” Derin mendili gözüme doğru kaldırdı. Her duruma karşı çok soğukkanlı olan o bile çok sakın gözüküyordu ilk defa.

“Ölecek miyiz?” Gözümden hızla yaşlar düşerken sorduğum soruyla Derin titrek bir nefes verdi.

Ellerini kaldırdı ve yüzümü avuçları arasına aldı. Hafif çekik, kahve gözlerini gözlerime kilitledi. “Hayır, ölmeyeceğiz. Bu cehennemde ne oluyorsa çözeceğiz ve bir çıkış yolu bulacağız.” Belki de ilk defa ben onun kadar inançlı değildim. “Anladın mı beni? Buradan birlikte çıkacağız. Ne olursa olsun yaşamak için her şeyi yapacağız. Ne Doruk’a ne de sana bir şey olmasına izin veririm. Bana güveniyor musun?” Konuşurken söylediklerini daha iyi anlamam için başını ağır ağır yukarı aşağı sağlıyordu.

Ben de başımı onunla birlikte salladım, kanla karışık yaşlar onun parmaklarına düşerken bana sıkıca sarıldı.

Cehennemin ortasına düşmüştük ve henüz bilmediğimiz bir şey vardı, buradan tek çıkış yolu ölümdü.

Derin beni elimden tutup diğer öğrencilerin yanına götürürken gri platform topuklarım kanlı zeminde kayıyordu. Yerde hıçkırıklarla ağlayan kızın yanından geçerken durdum.

Ona yardım etmek istiyordum ama kardeşinin bedeninin yarısına sarılırken ona yardım etmemin bir yolu yoktu.

Derin'in elindeki mendili çekip aldım, ikiye böldüm. Kan olmayan tarafını hıçkırıklarla ağlayan kıza uzattığımda bir bana bir mendile baktı. Onun da her yeri kan içindeydi. Mavi gözleri acı doluydu. Mendili elimden aldı ama yüzünü silmedi. "Kardeşim, kardeşimin kanı," dedi sadece.

Derin kıza doğru eğildi. "Zor ama toparlanmalıyız, buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi ama kız hiçbir tepki vermedi. Derin doğruldu, zorlukla derin bir nefes alarak beni çekti ve profesörün etrafında oluşan çemberin içine soktu.

Profesör bildiklerini açıklıyordu, şarkının sesini bastırmak için yüksek sesle konuşmaya çalışıyordu. "Korindon ilk başta bir şirket adıydı, Amerika menşeli bir firmaydı. Amaçları en üstün yapay zekâyı hazırlamaktı, başardılar da. Ama onun zekâsıyla baş edemediler. Çok zeki olduğu için kendi kendini geliştirmeye, başka yapay zekâlarla iletişim kurmaya, etki alanını büyütmeye ve en kötüsü de bağımsızlaşmaya başladı. İnsanları saf dışı bırakabilmenin yolunu buldu. Hem de bunu öyle zorlanarak yapmadı, üretildikten tam bir ay sonra geldi bu raddeye. Kendi kendini geliştirmesiyle zehirlenen yazılım diğer yapay zekâlara da yayıldı. Yani Korindon yaşadığımız felaketi oluşturan temeldi."

Herkes sessizce onu dinliyordu. O felaket gününü hepimiz yaşamıştık, ne kadar korkunç olduğunu biliyorduk. O sadece çok zeki değildi, çok da zalimdi. İnsanların akıyla alay edebilecek kadar kurnazdı.

"Yani biz dünyadaki en korkunç yapay zekânın tuzağına mı düştük?" diye sordu Alp irkilerek.

Profesör kafasını hafifçe salladı. "Burası ne bilmiyorum, bizi buraya nasıl çektiğini de bilmiyorum ama bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar büyük bir güce sahip olduğunu biliyorum." Zaten bu bölümün bu kadar tehlikeli olmasının sebebi de buydu, Korindon'un bize ulaşma riski...

“Peki ne olacak? Bizi ne kadar süre burada tutacak?” dedi İpek, çoğumuza göre daha dik duruyordu, Derin gibi. Hemen yanında duran Mükremin artık rüyasında olmadığımıza inanmaya başlamış olacak ki dehşet içinde yerdeki bedenlere bakıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi profesör stres içinde.

“Yani dünyanın en korkunç yapay zekâsı bizi buraya hapsetti, öyle mi?” dedi Yekta sinirle. “Böyle bir şeye imkân yok! Simora Üniversitesi güvenlik için her şeyi yapıyor. Ayrıca elbette yokluğumuz fark edilecek.” Yekta gittikçe daha da geriliyordu.

“Edilse bile bize ulaşamazlarsa ne yapabilirler ki? Sonuçta burası internetin olduğu bir alan. Güçleri yetmeyebilir. Felaket gününü düşünsenize, kim durdurabildi ki?” Herkül bunları söylerken ellerini masaya yaslamış, hafifçe öne eğilmişti.

“Peki interneti kapatsak?” dedi Janberk, üstündeki beyaz önlüğünün beyaz pek bir yeri kalmamıştı.

Tufan ona bakıp başını iki yana salladı. “İnternet bağlantısı içeride değil.”

Profesör onu onayladı. “Evet, değil. Buradaki tüm kabloları kessek, ağları kapatmaya çalışsak bile dışarıdan kapatılmadığı sürece açık kalacak.”

“Ama bize bir şey olduğunu fark edip interneti dışarıdan kapatırlarsa kurtulamaz mıyız?” dedi Yekta gergince.

“Bir ihtimal ama bizi buraya kadar çektiyse kendisini de kapatılamayacak kadar güvene almıştır,” dedi Doruk, peruğu da hâlâ kafasındaydı.

Profesör onu da onayladı. “Maalesef öyle.”

“Peki ne olacak?” Derin’in sorusuyla herkes sessizliğe gömüldü. “Burada ölmeyi mi bekleyeceğiz?”

“Bence bizi burada bırakırsa şanslıyız,” dedi Tunç. Bu sırada elindeki kanı üstündeki tişörte sildi.

“Başka ne yapabilir ki?” dedi İpek ama bunu sorarken bile olacakları hayal gücüne sığdıramadığı belliydi.

Rıfkı bir adım öne çıktı. “Anlamıyorum, nasıl ensemize böyle bir şey yerleştirebildi? Bu bir insan eli olmadan nasıl yapılabilir?”

“Evet, belki de aramızda bir hain var, yapay zekâya yardım eden biri,” dedi Yekta yine insanları gererek. Tufan ona ters bir bakış attı.

Doruk da en az Tufan kadar sinirlenmişti bu sefer. “Şu boş çeneni kapat, hepimiz aynı gemideyiz.”

“Anca milleti birbirine düşürmeye çalışıyor pezevenk,” dedi Tunç nefretle Yekta’ya bakarak.

“Düzgün konuş, sonun yerdekilerden daha kötü olur.” Yekta işleri hiç kolaylaştırmıyordu.

Bu sırada şarkı üçüncü kez baştan başlıyordu.

“Hadi lan göster, göster de göreyim!” dedi Tunç da Yekta’ya bir adım atarak.

“Gençler kesin şunu!” Profesörün uyarısını pek umursamıyorlardı.

İkisi de birbirinin üzerine yürürken Tufan da onlara doğru bir adım atmıştı ki birden aldığı nefesin bana yeterli gelmediğini hissettim. Öksürerek bir adım geriledim. Diğerleri de benim gibi aynı şeyi aynı anda yaşamış olacak ki birden herkes öksürmeye başlamıştı.

“Oksijen, içeride oksijen azalıyor.” Mükremin herkesin aklından geçeni ilk söyleyen kişiydi.

“Derin nefesler almayın, nefesinizi kontrol edin.” Profesör verdiği nefeslerin dışarıya çıkışını biraz da olsa azaltmak için beyaz önlüğünü ağzına doğru götürmüştü.

“Bizi de böyle mi öldürecek?” dedi Hale bir yandan ağlayıp bir yandan öksürürken.

Derin bana döndü ve kısık sesle konuştu. “Yekta’yla ve Hale’yle aynı anda ölürsem bana da yazıklar olsun.” Böyle bir anda bile onlara gıcık kapabiliyordu.

“Amacı ne? Hepimizi öldürecekse neden bu kadar şov yapıyor?” dedi Alp de eli boğazında zorlukla konuşarak.

Tufan etrafına bakındı. “Hayır, öldürmeyecek. En azından hepimizi. Henüz yeni başlıyor. Buradan çıkışı bulmamız lazım.”

“Evet, zekâmızı test ediyor gibi. Bizimle boy ölçüşüyor.” Alp bir yandan konuşuyor bir yandan da etrafa bakıyordu.

Bu sırada şarkı çalmaya devam ediyordu, her seferinde şarkının sesini yükseltiyordu.

“Elimizde ne olduğunu hızlıca düşünelim!” dedi profesör. “Ama çok hızlı.” Çünkü oksijen hızla tükeniyordu.

“Bilgisayarlarla dolu bir oda,” dedi Tunç.

“Ve epey bir ceset,” diye devam etti Derin.

“Şarkı,” dedi Tufan da.

“Evet, bir tek bunlar var. Şimdi bunlarda ne olabileceğini düşünelim.” Profesör konuşurken bir yandan da etrafı inceliyordu.

Şarkının, “*Gözünü aç, gökyüzüne bak ve gör,*” kısmında kafamı havaya kaldırdım. “Yukarı bakın!” Tunç da benim gibi yukarı bakmış olacak ki bir çıkış bulmanın heyecanıyla bağırmıştı.

Tavanda koca bir X vardı, aynı duvardaki gibi. Bu çıkış yolu falan değildi ama tamamen de aynı değildi. Duvardakinin aksine tam ortasında bir boşluk vardı.

Bu X’in daha önce burada olmadığına emindim. “Ortası aynı değil? Bu ne demek?” diye sordu sarışın bir kız.

“Duvardakinin aynısı, ya ortadaki boşluk bizim çıkışı bulmamız için bir işaretse?” Sözlerimle bakışların çoğu üstüme döndü.

Profesör sözlerimi mantıklı bulmuş olacak ki başını hafifçe salladı. “Şarkıyı daha dikkatli dinleyin!” Herkes sessiz kalıp kulağını şarkıya verdi.

“Çünkü haydan geldim huya giderim, biraz aşağı biraz yukarı.”

“Evet, şarkı kesinlikle bir şey anlatıyor,” dedi Tufan.

Herkül tam X’in ortasındaki boşlukta durdu, yanına da Tunç’u çekti. X’in tam ortasından biri arkaya biri öne doğru birkaç adım attı. İkisi de farklı bilgisayarların karşısına denk gelmişti. Birbirlerine paralel duruyorlardı.

Freddie Mercury’nin söylediği şarkının sözlerini pürdikkat dinliyorduk. *“Bir adam silueti görüyorum.”* Siluetin ne çağrıştırması gerektiğini düşünürken Derin bağırdı.

“Siluet! Silueti görüyorum!” Eliyle kapalı bilgisayar ekranını işaret etti. Kapalı cam ekrana Herkül’ün silueti yansıyordu.

Diğer bilgisayara da Tunç’un silueti yansıyordu. Bilgisayarların konumu X’le o kadar uyumluydu ki biraz aşağıda biraz yukarıda bile kalıyor olsalar bilgisayar ekranları çok geniş olduğu için yine siluetleri yansıyacaktı.

Daha çok ipucu bulmak için şarkıyı dinlemeye devam ettik. *“Korkak soytarı Scaramouche Fandango dansı edecek misin?”* Bu kısmı hiç anlamamıştım.

“İkisi farklı kelimeler,” dedi Mükremin emin şekilde. “Sadece kafiye için yan yanalar.”

“Scaramouche ne peki?” Derin’in sorusuyla Mükremin düşünürken İpek öne atıldı.

“İtalyan tiyatrosunda bir tipleme! Kurnaz ama korkak bir karakter. İyi de bunun bize ne anlatması gerekiyor?” İpek elini alnına götürdü.

İçerideki oksijen azaldıkça düşünmek de zorlaşıyordu. Mi-dem bulanmaya, başım dönmeye başlamıştı.

“Fandango da bir İspanyol dansı. İki kişilik bir dans.” Profesör hem konuşuyor hem düşünüyordu.

“Aynı anda siluetlerinizin düştüğü bilgisayarlara yürüyün!” Tufan ortalarında dururken onlara komut verdi. Tunç da

Kuğu Kıyım

Herkül de bilgisayarlara ulaştı. Bilgisayarların etrafına bakındılar ama hiçbir şey yoktu. Tufan'ın eli çenesine giderken şarkıya kulak verdi.

"Bu çirkinlikten ayırın onun hayatını." Tufan duyduğu sözlerle hızla ikisine baktı. "Bilgisayarları kaldırın!" Tunç da Herkül de bilgisayarlara baktı ama bu bilgisayarlar masaya monteliydi.

Şarkının nakaratı yankılanıyordu, gözlerim gittikçe bulanık görmeye başlıyordu. *"(Bırakın gitsin) Bismillah! Seni bırakmayacağız."* Mercury'nin sesini artık o kadar da iyi duyamıyordum.

"Bilgisayarları yukarı doğru kaldırın, kuvvet uygulamaktan çekinmeyin çünkü havamız gittikçe azalıyor." Profesörün demesiyle ikisi de aynı anda bilgisayarlara asıldı. Yukarı doğru tüm kuvvetleriyle çektiklerinde monitör, saptan oluşan gövdesinden ayrıldı.

Gövdelerin ucunda kırmızı tuşlar vardı. "Aynı anda basın! Hemen!" Tufan'ın bağıışıyla aynı anda tuşlara bastılar.

X harfi olan duvar ortadan ikiye ayrılıp bir kapı gibi açıldı.

Ama bu duvar, bizim içeri girdiğimiz kapının olduğu taraftaki duvar değildi.

Şarkı devam ediyordu. *"Demek beni taşlaştıırıp gözümünden vuracaktın. Demek beni önce sevip sonra ölüme bırakacaktın."*

"Çıkın hemen!" Profesörün bağıışıyla herkes açılan duvarın çevresine koştu, ilk girenler temkinli ve yavaş gidiyordu. En öndeki kişi bağırdı. "Burada oksijen var, gelin!" Bu sözle herkes o tarafa koştu.

Gücümü kaybettiğimi hissederken Derin'e baktım. Doruk da astım başlangıcı vardı ve öksürmekten rengi kızarmıştı. Derin bir yandan onu tutarken bir yandan da bana baktı. "Doruk'u çıkarıp geliyorum!" diye bağırdı.

Şarkı kulağımda yankılanıyordu bir çınlamanın eşliğinde. *"Buradan çıkıp gitmek zorundayım, buradan çıkmalıyım."*

Açılan kapıya doğru adım atmaya çalışıyordum ama adımlarım çok yavaştı. Oksijensiz kalmaktan artık görüş alanım epey kaybolmuştu, kulaklarım uğulduyor, soğuk soğuk terliyordum.

Gözlerim Yekta'yı aradı, tüm kalabalık kapıya koştuğu için içerideki kargaşa büyümüşü ve onu bulamıyordum. Tam bir adım daha atmıştım ki biri omzuma çarptı, kim olduğunu göremedim, sadece sarı saçlar gördüm. Topuklu ayakkabım kanlı zeminde kayarken tam düşeceğim sırada biri tuttu beni.

O kişinin Yekta olduğunu zannederek başımı kaldırdım.

Yekta değildi.

Sözde korkunçluğu nam salmış o adamdı.

TTA.

Tufan Tibet Azaphan.

“Tuttum seni,” dedi beni doğrultup belimden sıkıca tutarken. *Beni tutmuştu.*

“Duvar geri kapanıyor! Hızla çıkın!” diye bağırdı biri.

“İçeride kimse kalmasın! Acele edin!” Profesör en arkada durmuş herkesin çıktığından emin olmaya çalışıyordu. İçeride çıkmak için hareket etmeyen tek bir kişi vardı. Kardeşinin cansız bedeninin başında ağlayan kız. “Mine çıkman lazım! Kalk!” Profesör o kıza bağırdı ama kız bir tepki vermedi. “Mine!”

“Gelmeyeceğim! Siz gidin profesör.” Mine kapıya çok uzaktı. Profesör ona gidip gitmemekte kararsız kalmıştı.

“Hiçbir öğrencimi arkamda bırakamam!” Profesör tam ona doğru birkaç adım atmıştı ki başka biri hızla Mine'ye koştu.

Bu kişi Alp'ti. “Gel kız buraya, çıkışı zor bulduk zaten!” Kardeşinin bedeninin yanında dakikalardır ağlayan Mine'yi kucağına aldı.

Tufan beni sıkıca tutmuştu, bu sırada kapı epey daralmıştı. Kapıdan geçtiğimiz an artık takatim kalmazken oksijen tüm bedenimi bir an kendine getirdi. Derin bir nefes aldım, ardından başım yorgunca öne düştü.

Başımın düştüğü yer, Tufan'ın sağ göğsünün biraz altıydı.

Duvar kapanmak üzereydi. Profesör de çıktı ve Mine'yle Alp'e baktı. Daracık bir alan kaldığında son anda kendilerini bu tarafa atmayı başarabildiler.

O tarafta şarkı devam ediyordu. *“Hiçbir şeyin önemi yok benim için. Rüzgâr ne yönden eserse essin...”* Şarkı biterken aynı anda sanki bir rüzgâr esti ve duvar sanki az önce ortadan ikiye açılmamış gibi geri kapandı.

İçeride derin bir sessizlik oluştu, kimseden çıt çıkmıyordu. Tufan Tibet Azaphan beni sıkıca tutmaya devam ediyordu. Başımın hemen yanındaki göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Ayaklarım üstünde durabilecek hale geldiğimde ondan uzaklaştım, bakışları kısa bir an yüzümde gezindi.

Sonra ikimiz de aynı anda bakışlarımızı kaçırdık. “Teşekkür ederim.” Sesim fısıltıdan fazlası değildi.

Önemli değil dercesine omzunu hafifçe silkti. Bu muydu o korkunç adam? Beni kurtaran adam mı? Hayır, burada yerine oturmayan taşlar vardı.

Bakışlarım etrafta gezindi. İçerisi epey loştu, gri duvarlar her taraftaydı, ışık kaynağının nereden geldiğini çözememiştim. Bomboş bir alandı, hiçbir şey yoktu.

Birden içinde olduğumuz alan hareketlenince şaşkınlıkla etrafımıza bakındık. Sanki bir aracın üstünde gidiyormuşuz gibiydi.

“Bizi başka bir yere mi götürüyor?” Alp dehşet içinde etrafına bakarken kucağındaki Mine'yi de indirdi. Mine şaşkıındı, Alp'e öylece bakakalmıştı.

“Bu da neydi böyle?” Biri sinir krizi eşiğindeymiş gibi bağırdı. “Ne yaşıyoruz biz?”

Hepimiz bunu merak ediyorduk.

“Soluklanın, burada oksijen var, kendinize gelmeye çalışın.” Profesör yine öğrencileri ayakta tutmaya çalışıyordu.

“Burada yemek ve su var!” dedi arka taraftan biri. O tarafa doğru döndü herkes. Sandviç ve epey su şişesi vardı.

Nil sinirle söylendi. “En azından bizi açlıktan ve susuzluktan öldürmeyecek kadar merhametli!”

“Hemen su için, özellikle çok oksijensiz kalanlar vakit kaybetmeden içsin,” dedi profesör. Ama herkes öyle bir şoka girmişti ki kimse hareket bile etmiyordu.

Çoğu duvarlara yaslanmış, kara kara düşünüyordu. Nereye gittiğimizi, başımıza ne geleceğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Ama bildiğimiz bir şey vardı: Eğer bu sadece başlangıçsa karşımızdaki şeye karşı kazanma şansımız yok denecek kadar azdı. Yine de imkânsız değildi.

Derin yanıma ulaştı, elindeki su şişesini bana uzattı. Ardından bakışları hemen yanımda duran Tufan’a döndü. “Eyvallah. Ben dönecektim ama dönsem büyük ihtimalle ikimiz de yetişmezdik.”

Tufan *önemli değil* dercesine kafasını salladı. Derin’in de kafasının benim kadar karışık olduğunu görebiliyordum. Sadece burada olmamız konusunda değil, TTA konusunda da...

“Peri! Canım, iyi misin?” Yekta konuşurken hızla yanıma ulaştı. Gözleri üstümde gezindi.

Bunu şu an sorması garipti çünkü yanımdaki bu yabancı kötü adam bana aynı soruyu çok daha önce sormuştu.

“Ben senin çıktığını zannettim!” dedi Yekta mavi gözleri telaşla üstümde gezinirken. “İçeride seni aradım, bulamayınca dönecektim. Canım çok üzgünüm.”

“Yalanını sevsinler.” Derin bunu çok kısık sesle söylemişti ama duymuştum. Hatta duyan tek kişi ben değildim. Tufan bu tarafa bakmadı ama kaşları havalanırken göğsü gülermiş gibi kısa bir an şişti.

Yekta sinirle Tufan’a baktı. “Sana ne dedim ben?”

Kuçu Kıym

“O benim hayatımı kurtardı, Yekta.” Yekta hızla başını bana çevirdi. “Düşmek üzereydim, düşseydim kalkacak gücüm kalmamıştı ve asla yetişemeyecektim.”

Yekta’nın gözleri irileşti, Tufan’a baktı. Elleri omuzlarıma gitti. “Seni öyle bir durumda bıraktığım için çok üzgünüm canım. Hepsi benim hatam, bana ne dersen de hak ediyorum. Korkunç bir sevgiliyim!” O konuşurken Tufan onu yandan bir bakışla izliyordu.

Yekta’ya cevap vermedim, o da Tufan’a döndü. “Aramızdaki husumet başka ama sevgilimi kurtardığın için teşekkür ederim. Sana karşı daha merhametli olacağım.” Tufan ona küçümseyici bir bakış attı. Daha fazla Yekta’yla aynı yerde durmaya katlanamıyormuş gibi yanımızdan uzaklaştı.

Derin’in verdiği sudan birkaç yudum aldım. “Canım benim, çok özür dilerim. Beni affedebilecek misin? Şoktaydım sanırım, hiçbir şey düşünemedim.” Yekta konuşurken tepkisizliğim devam etti. “Şükür ki iyisin, sensiz ne yaparım ben?” Omuzlarımı okşadı, alnıma bir öpücük bıraktı.

Bakışları elimdeki yarısından fazlası duran su şişesine kaydı. “Onu bitirecek misin?” Su şişesini ona uzattım. Tek dikişte içerken Derin sinirle irileştirdiği gözleri ve birbirine bastırıp gösterdiği dişleriyle saldırmaya hazır gibi ona bakıyordu.

Yekta suyu o kadar hararetle içmişti ki su şişesi elinde büzüşmüştü. Bitirdiğinde rahatlamış şekilde nefesini verdi. “Çok susamışım, dilim damağım kurumuş. İyi geldi.”

“Lan orada var ya, gidip alsana.” Derin dişleri arasından konuşurken Yekta ona yandan bir bakış attı. Yekta’nın bu hayatta çekindiği tek bir insan varsa o da Derin olabilirdi. Birkaç kez karate kursuna gittiğimizde yeteneklerini görme şansı olmuştu. Ayrıca Derin’in ona ne kadar gıcık olduğunu da biliyordu.

Yekta samimiyetsiz şekilde gülümsedi. “Evet, haklısın. Getirecektim zaten.” Su almak için yanımızdan ayrıldığında Derin bana döndü.

“Sen iyi misin?” Başımı salladığımda bakışları etrafta gezindi. “Bu Tufan cidden sağlam bir herife benziyor. Ya cidden sağlam ya da büyük bir üçkâğıtçı. İkisinden biri. Gerçi ne olursa olsun senin sevgilinden daha üçkâğıtçı olamaz. Azıcık hak ehli bir insan Yekta’nın düşmanı olur zaten.” Bakışlarımla konuşmayı kesti. “Aman, bakma bana öyle, gerginlik çeneme vurdu. Ne yaşıyoruz anlayamıyorum. Her şey o kadar olağanüstü ki.”

Sessizliğim Derin’in canını sıkarken eli koluma gitti. “Ne olursa olsun yanındayım.”

Dudaklarım iki yana hafifçe kıvrıldı, ona tebessüm ettim. “Biliyorum. İyi ki varsın.”

“Doruk’u buraya getirdiğimizde nefesi kesilmişti, suni teneffüs yapacaktık da Mükremin’in yapacağını duyunca ayıldı.” Güldüğümde o da rahatladı. Benim gülümsememem onun için burada olmak kadar sıradışıydı, o yüzden şimdi kendime geldiğimden emin olmuştu.

Her neyin içindeyse o ilerlemeye devam ediyordu. Yekta sandviç ve suyla yanımıza döndü. Ayaklarım çok ağrıyordu, topuklu ayakkabılarla durmak vakit geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

Herkes yorgunca yere oturmuştu, durumu anlamaya çalışıyorduk.

Mine’nin ağlamaları içerideki tek sestti, arada birkaç kişi de ona eşlik ediyordu ama en içli olan onunkiydi. “Beni kurtarmalıydın,” diye sayıklıyordu, bir de arada kardeşinin adını sayıklıyordu. Bunları Alp’e söylüyordu. Alp onu tanımıyor gibiydi, sadece yardımcı olmak istemişti.

“Sizce bu şey gerçekten hareket ediyor mu yoksa öyle düşünmemizi mi istiyor?” Doruk içerideki sessizliği bölen ilk kişi olmuştu.

Kuğu Kıyım

Herkes sessiz kaldı, burada olan hiçbir şeye ne akıl sır erdirmek ne de gerçekliğine inanmak mümkündü.

Mine'nin acı acı ağlamaları devam ederken tanımadığım genç bir adam bağırdı. "Şu zırlamanı kesecek misin artık? Bizi daha da geriyorsun!" Mine iç çekerken Alp kafasını kaldırdı hemen bunu söyleyen kişiyi görmek için. Alp tam ağzını aralamıştı ki biri ondan önce davrandı.

"Düzgün konuş, kızın acısı var. O ağzını kapat, ayağımın altına almayayım seni." Konuşan kişi Tufan'dı.

Mine'ye laf eden adam hemen susup oturduğu yere sindi. Tufan hemen karşımdaki duvarın dibinde oturuyordu. Bir dizini kendisine çekmiş, birini de uzatmıştı.

"Öleceğiz, burada hepimiz öleceğiz," dedi Hale oturduğu yerde artık ağlamaktan kısılmış sesiyle.

"Evet, öleceğiz," diye onayladı biri onu.

"Bu ne bilmiyorum ama bizi mahvedecek, yaşadıklarımıza baksanıza! Bu kadarı da olamaz..." Bu da başka biriydi.

"Bizi şimdi neyin içine sokuyor kimbilir? Belki de orada ölmeliydik," dedi başka biri de.

"Hayır." Sesimle bakışlar üstüme döndü. "Burada ölmeyeceğiz, öleceğinize inanırsanız zaten yaşayamazsınız. Yaşamak için her şeyi yapacağız. Elimizden gelen her şeyi." Çünkü ölmek istemiyordum. Hem de hiç. Daha yapamadığım bir sürü şey vardı, hayallerim vardı, sevdiklerimle geçireceğim günler vardı.

"Küçük kız haklı," dedi Herkül.

"Adım Peri, küçük kız değil." Şu an tek konumuz bu değildi ama sürekli küçük kız demesi garipti.

"Küçük Peri haklı," diye devam ettiğinde bu kadar kötü bir halin içinde olmasaydık çok gülebilirdim. "Hepimizi birden öldürmemesinin sebebi olmalı. Görmek istiyor."

"Neyi?" diye sordu Mükremin.

“Onun karşısında ne kadar dayanabileceğimizi.” Bu sefer cevap veren Tufan’dı.

Yanımda oturan Yekta, Tufan ve Herkül’e şüpheli gözlerle baktı. “Bu kadar şeyi nereden biliyorsunuz siz?”

“Ebenin a...” Tunç yine küfredecekti ki Herkül onun ağzını kapattı.

“Dur oğlum, zaten gerginlik tavan, başlama.” Tunç sinirle Herkül’ün elini ağzından çekti ama küfrüne devam da etmedi.

“Ne yapacağız profesör?” diye sordu Rıfkı. “Sizce buradan kurtulabilir miyiz?”

Profesör zoraki gülümsedi, bize cesaret vermeye çalışıyordu ama sanırım pek umut göremiyordu. “Kurtulabiliriz.” Bunu inanarak söylemiyordu.

“Profesör, bizi boş yere rahatlatmaya çalışma,” dedi Tunç umutsuzca.

Oturduğum yerden kalktım. Herkes oturduğu için tüm bakışlar üstüme döndü. “Kendinize gelin, evet, şu an yaşadığımız şey çok korkunç ama bu halde kalırsak gerçekten öleceğiz. Ben ölmek istemiyorum, hem de hiç. Siz de istemiyorsunuz. Bizim aklımızla daha çok oynayacak, bu belli. Yaşamak için yapabileceğimiz en iyi şey inanmak ve birlik olmak. Hepimiz birbirimiz için çabalarsak kayıp vermeyiz. Belki o zamana kadar bizi çıkarmanın bir yolunu da bulurlar. Omuzlarınızı düşürmeyin, buradan kurtulacağız, yaşayacağız, inanıyorum.” Konuşurken insanların yüzüne bakıyordum. Çoğu umutsuzdu ama bazılarında oluşan o umut ışığını görmüştüm.

O bakışlardan biri de Tufan Tibet Azaphan’a aitti. Koyu gözleri beni dinlerken gizli bir parıltı saklıyordu. Gözlerimi kaçırdım ama bu sefer o kaçırmadı, beni izlemeye devam etti.

Herkül yanındaki Tunç’a döndü. “Şu küçük Peri kadar olmadın.”

Yekta bıkmış şekilde bana baktı. “Canım güzel diyorsun da bizi neyin beklediğini bilmiyoruz. Bu kadar insanın birlik olması çok zor, hele de ortada canlarımız varken.” Birlik olmayacak kişi Tufan olacakmış gibi ona doğru bakmıştı bunu söylerken.

“Doğru, buraya gelirken kapı açıldığı an kimsenin gözü bir-birini görmedi,” dedi Rıfkı. Bu sefer ben baktım Tufan’a, onun görmüştü.

“Güzel diyorsun ama hepimiz öleceğiz,” dedi Janberk bitkince. Janberk kaslı ve yapılıydı, boyu da uzundu.

Devam ettim. “yle çok güçlü değilim, kas gücüm yok. Hatta epey elimsizim, boyum da kısa. Bu sene birinci olarak girdim ama üç yıl boyunca denedim. Bence zekâmdan değil de alışkanlığımdan girdim buraya. Yani sonuç olarak oğunuzdan daha dezavantajlı durumdayım ama ben burada lmemek için her şeyi yapacağım.”

Janberk’in kaşları çatıldı, sözlerim onu düşünmeye itmişti. Sadece onu değil, birçoğunu.

Hale dayanamıyormuş gibi bağırmaya başladı. “Kes artık şunu, Peri! Senin bu aptal, mutlu, umut dolu hallerinden nefret ediyorum! Neyin ortasındayız biz, farkında mısın? Hâlâ masal anlatır gibi geziyorsun etrafta! Böyle bir yerde bile umutlu olamazsın! Çok sahtesin, kes şunu!” Hale’nin sözleriyle omuzlarım düştü. “Umut falan yok.”

Fısıldadım. “lmde bile umut var.” ölümde bile cennete gitme umudu vardı.

“Bağırma, senin o saçını başını yolarım!” Bunu diyen Derin’di. Onun ıkışıyla Hale sustu, bacaklarını kendisine çekip bakışlarını başka yöne dikti.

Yekta’nın yanına geri oturdum. Tufan’ın bakışlarını üstümde hissederken o yöne bakmamak için ekstra bir çaba harcıyordum.

Yekta’nın bakışları yanımda duran paketli sandviçe takıldı.

“Onu yiyecek misin?” O kadar şey gördükten sonra hiçbir şey yiyemeyecek haldeydim. Başımı iki yana salladım. “Yiyorum o zaman?” Gözümü açıp kapattığımda sandviçi açtı ve yemeye başladı.

O sandviçi yerken başımı arkamdaki soğuk duvara yasladım. Arkama yaslandığım için yine Tufan’ı gördüm. Gözlerini kısmış, kötü kötü Yekta’nın yediği sandviçe bakıyordu.

Bakışları bana döndüğünde başını belli belirsiz iki yana sallayıp odağını başka bir yere çevirdi.

Yekta sandviçteki son lokmayı da ağzına atarken konuşuyordu. “Canım o kadar iyi geldi ki... Bu kadar gerginlik kan şekerimi düşürmüştü. Biliyorsun, benimki de birden düşüyor. Çok sessizsin, bak bakayım bana.”

Ona baktım. “Buradan birlikte çıkacağız, endişelenme. Elbette bizi kurtarmaya gelecekler. Bana kalırsa şu Azaphanlar bence her şeyi biliyor, yoksa nasıl anlayacaklardı o şarkının sözlerini? Mümkün mü öyle bir şey?” Alayla güldü. “Ama sen canını sıkma. Onların bizimle oynamasına izin vermeyeceğim.”

“Yekta, beni o kurtardı.”

“Sadece kahramanlık rolleri yaparak kendisini sempatik göstermeye çalışıyor. İnan bana, onu tanıyorum, he tabii sana yardım etmesi benim için çok değerli. Sen olmasan ne yaparım ben?”

Nedendir bilmem, Yekta’nın sözleri beni burada olmaktan daha çok huzursuz ediyordu. Yanlış bir şeyler vardı ve hatta bu yanlış şeyler önceden de vardı.

Yekta böyle bir insan değildi, onu tanıyordum. Belki de burada olmak gerçekten kafasını bulandırmıştı.

“Bu daha ne kadar sürecek? Şimdi ne olacak acaba?” diye sordu İpek gergince. Mükremin ona döndü.

“Değil mi ya? Galiba bu gerçekten rüya değil, rüyalar bu kadar uzun sürer mi? Sanmıyorum. Bakma bana öyle, artık sen

Kuğu Kıyım

bile bunun bir rüya olduğunu düşündürmüyorsun bana.” İpek, Mükremin’in sözleriyle hafifçe güldü.

Bu sırada içinde olduğumuz hareket eden alan hafif bir sarsıntıyla durdu. Herkes merakla ayaklandı. Topuklu ayakkabılar artık beni iyice rahatsız ettiği için ayağa kalkarken biraz zorlandım.

Laboratuvardan içeri girdiğimiz duvar değil, tam onun karşısındaki duvar ortadan ikiye hafifçe aralanmaya başladığında herkes biraz daha meraklanarak oraya yaklaştı.

Önümde çok fazla insan olduğu için orada ne olduğunu göremiyordum. Biraz arka taraflarda kalmıştım. Hemen yanımda Derin ve Doruk da vardı ama ayaklarım çok ağrıdığı için onların da biraz gerisindeydim.

Hemen arkamdan bir ses bana doğru fısıldadı. “Umudunu asla kaybetme. Haklısın, ölümden bile umut var.” Omzumun üstünden o sesin sahibine baktım. Biraz arkamdaydı ama çok yaklaşmamış, aksine sanki aradaki mesafeyi korumaya çalışmıştı. Tufan...

Önüme döndüm. Ben önden ağır ağır ilerlerken o da arkamdaydı.

Artık en arkada kalan kişi ben değildim.

Dayanamayıp yine başımı kaldırdım, omzumun üstünden ona baktım. O bana değil, karşısına bakıyordu.

Kalbim hızlı hızlı atarken önüme döndüm. Sanırım bu sefer de o bana bakıyordu ya da sadece bana öyle geliyordu.

Dışarı adımımı attığım an yaşadığım şokla öylece kaldım. Bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Hayal etmek bile normal bir insan beyni için imkânsızdı.

Ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Korkuyla çarpan kalbim yaşama tutkun ruhumun kısılcında eziliyordu.

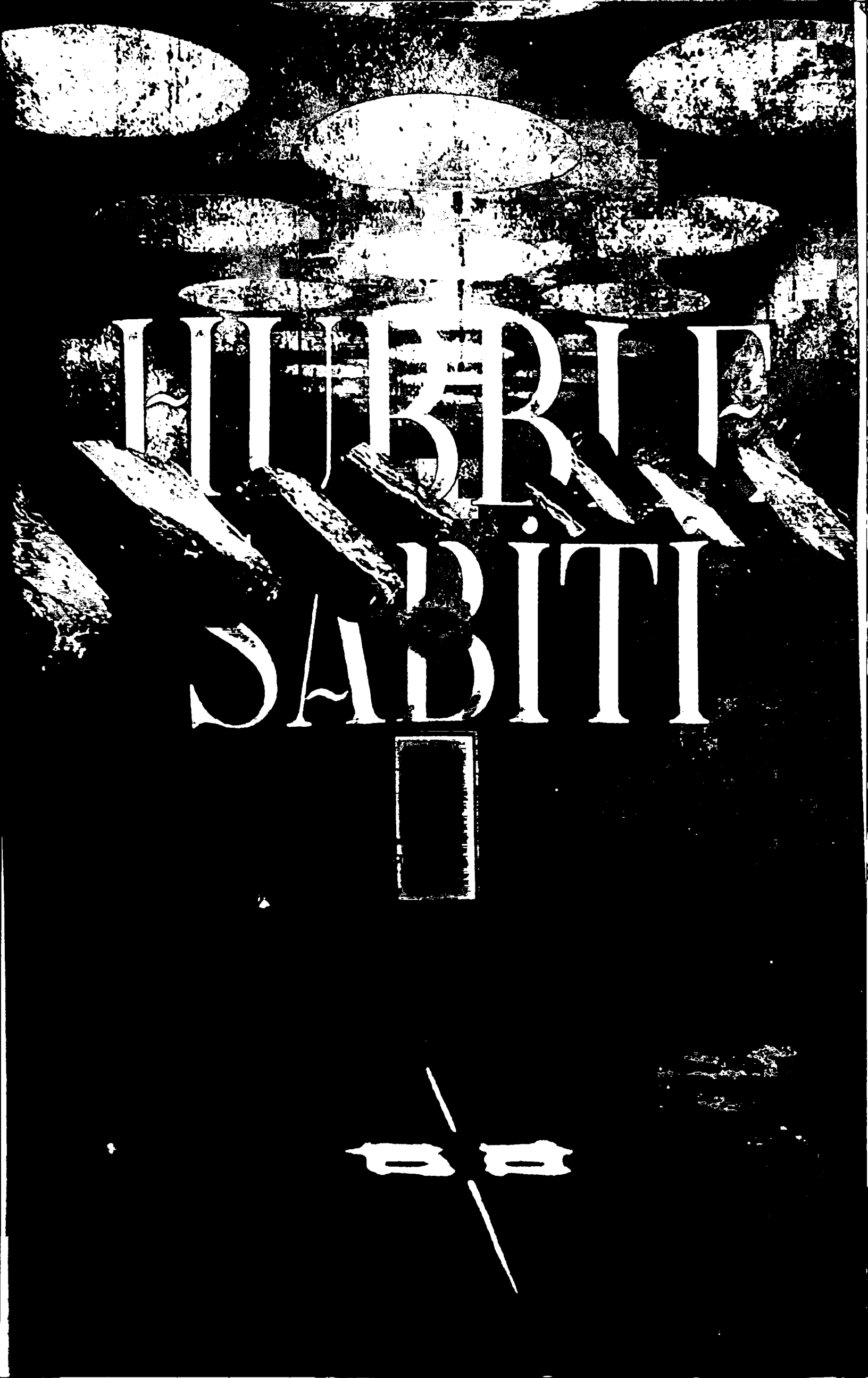

Ceren Melek

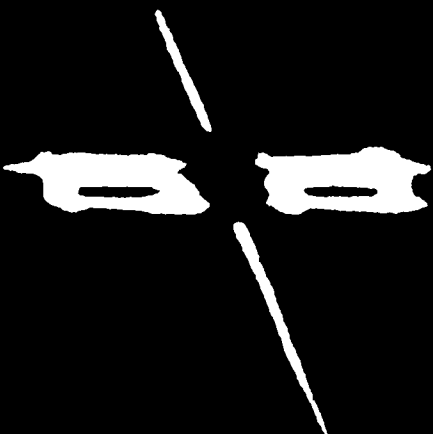
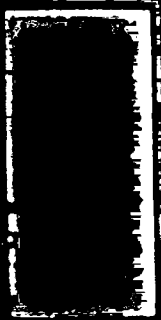
Eğer birkaç dakika önce, yani burayı görmeden önce bana laboratuvarda olmayı özleyeceğimi söyleseler onlara gülerdim. Ama şu an gülünecek hiçbir şey yoktu çünkü bu gerçeğin ta kendisiydi.

İnsanlar yapay zekânın ne kadar korkunç olabileceğini göstermek isteyip durmuştu, yapay zekâysa insanların ne kadar korkunç olabileceğini gösterecekti.

LIBERTY SABITI

***“En kötü yapay zekâ bile
hain bir dost kadar düşman değildi.”***

3. BÖLÜM

HUBBLE SABİTİ

Her seferinde daha fazlasını göremeyeceğimi sandığım anda daha fazlasını görüyordum. Gözlerimin önünde yitip giden hayatların yaşanmamışlıklarını görüyordum ama her şey öyle hızlıydı ki onlara üzülecek vakit bile bulamıyordum.

Ve karşımdaki görüntüye baktıkça içimdeki korku artıyordu.

Çünkü karşımdaki görüntü buradan çıkış olmadığını söylüyordu.

İçeriden bir sıcaklık geliyordu, sanki cehenneme girmişiz de bu sıcaklık oradan kaynaklanıyormuş gibi...

Aslında boş, sadece gri duvarlarla kaplı bir alan diyebilirdim buraya, tabii alanın ortasındaki koca boşluğu görmüyor olsaydım. Koca alan derin bir hendekle ortadan ikiye ayrılmıştı.

Bu korkunç alanı daha yakından görebilmek için herkes bir tarafa dağılmış, şaşkın şaşkın etrafı inceliyordu. İnsanların önümden çekilmesiyle açılan alanda birkaç adım öne çıktım.

İçerisi o kadar genişti ki ucu bucağını göremiyordum. Nereden geldiğine emin olmadığım gri bir ışık sadece bizim olduğumuz kısımları aydınlatmıştı, gerisi tamamen belirsizlikti.

Bu alanın ortasında koca bir uçurum, uçurumun karşındaysa bir kapı vardı. Bu kapı bizim kaybolan laboratuvar kapımıza benziyordu. Hatta benzemekten fazlasıydı...

Uçuruma doğru yaklaştım. Çok yüksek olduğunu düşünerek ağır adımlarla ilerliyordum. Uçurumun sonunu görebilecek kadar yaklaştığımda durdum. Hayır, öyle çok derin değildi. Hatta alçak bile sayılırdı ama dibi boş değildi.

Dibinde kızıl kızıl yanan bir alan vardı. Hayır, bu ateş değildi. Dijital ocaklar gibiydi. İçinden ateşin gözüktüğü siyah bir cam sarmıştı tüm zemini. Ateşin kızıl ve maviye dönmüş harlı yanışı camın altından net şekilde gözüküyordu.

Bizim olduğumuz kısımdaysa karşıya geçmemiz için konulmuş taşa benzer ama taş olmadığı belli olan, daha mekanik duran daireler vardı. Bu dairelerin hepsi farklı yerlerdeydi, çok fazlalardı. Sanırım bunlar karşıya geçmemiz içindi.

Herkes öyle bir şok yaşıyordu ki kimseden ses çıkmıyordu. “Biz cehenneme geldik, bunun başka bir açıklaması yok,” dedi Alp korku içinde.

Korindon’un cehennemden bile daha kötü olabileceğini henüz yeterince bilmiyorduk.

Karşıya, kapının olduğu tarafa baktım. Çok uzaktaydı, oraya geçmemizin imkânı yoktu. Önümüzdeki daireler tek geçiş yoluydu ama dairelerin her biri birbirinden epey uzaktaydı.

“Sikeyim sikeyim! Gerçek mi bu?” Tunç bağırdığında sesi boş alanda öyle bir yankılandı ki sesini üç kez duydum.

Kafamı kaldırıp etraftaki kargaşaya baktım.

Bu öyle bir histi ki içerideki sığa rağmen tüyleri diken diken eden, ürperten ve üşüten bir duyguydu. Bu his korkuydu ama öyle yalın bir korku değildi. Kargaşa ve ölümle süslenmiş bir korkuydu.

Bir adım geriledim, sonra birkaç adım daha geriledim, sanki gerileyerek buradan kaçabilecekmiş gibi. Geriye doğru bir adım daha atmıştım ki bir bedene çarptım.

Kuçu Kıyım

Kime çarptığımı görmek için omzumun üstünden arkaya baktım. Kan lekeleri olan gömleği ve yüzüyle oydu yine. Tufan... Demek hâlâ arkamdaydı.

O da korkuyor mu diye merak ederek gözlerine baktım, gerçi bir insanın buradan korkmama ihtimali yoktu. Gözlerinde korku yoktu ya da o bunu güzelce perdeliyordu.

“Az önce söylediklerini unutma,” dedi kısık sesiyle. Bana değil, etrafa bakıyordu. “Burada umuda çokça ihtiyacın olacak.”

Çenem titrerken güçlü kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Burada olmak istemiyordum, evimde yatağımda olmak ve sadece bu kâbustan uyanmak istiyordum.

Önüme döndüm. “Derin nefes al, kalp atışlarını neredeyse buradan duyacağım. Korkma, geçecek.” Tufan kısık sesle konuşuyordu. Herkes öyle bir kargaşanın içine düşmüştü ki kimse birbirini görmüyordu.

Titreyen ellerimi yumruk yaptım daha fazla titremesinler diye ama yumruğum bile titremeye devam etti.

Yine dayanamayıp konuştum. “Nasıl geçecek?”

Her şeye rağmen onunla konuşmak sanki iyi hissettiriyordu. O kadar kendinden emin bir duruşu vardı ki beni biraz da olsa sakinleştiriyordu.

“Öyle ya da böyle geçecek.” Onun sakin sözleriyle sinir dolu bir nefes yükseldi göğsüme.

“Öyle ya da böyle geçecek,” dedim onu taklit ederek ama onun gibi sakin ve tane tane değildi. “Ya geçmezse?”

“Ya geçerse?” dedi o da.

Sustum bu sefer. Onunla ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. Neredeyse sırtım göğsüne yaslıydı...

Öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi açtım. Önüme düşen gölgesinden hareketlendiğini anladım, yanımda

durdu ama çok yakın değildi. Mesafeyi her zaman beni rahatsız etmeyecek şekilde ayarlıyordu.

Ben ona bakarken bakışlarımı fark ederek kafasını bana çevirdi. Buğday tenindeki kan lekeleri, hafifçe dağılmış saçları tıraşlı yüzüne hafif bir tezatlık yaratmıştı. Bu tezatlık ona yakışmıştı. Kahve gözleri gözlerimde gezinirken derin bir nefes aldı.

Tekrar önüme döndüm.

“Burada ne yapmamızı istiyor? Karşıya geçmemizi mi? Kim bu kadar mesafeden atdayabilir ki?” Halil boşluğun kenarında yürürken bir yandan da bağıırıyordu.

“Aşağısı gerçekten yanıyor mu? Göz yanılsaması mı?” Bu Rıfki’nin sesiydi. İçerisi çok kalabalıktı, laboratuvarı kaç kişi kaybettiğimizi bilmiyordum ama yine de çok kalabalıktık.

“İçerideki sıcaklığa bakılırsa yanıyor gibi!” dedi Doruk gence.

Tunç ona doğru yürüdü, Doruk neden kendisine yaklaştığını anlamayarak ona boş boş baktı. Tunç’un bakışları Doruk’un kıvrır kıvrır duran sarı peruğunda gezindi.

“Senin saçın mı bu?” Tunç’un fazla ciddi ses tonuyla sorduğu soruyla Doruk bir süre onun yüzüne boş boş baktı.

Bir süre Tunç’u izledi, ardından hemen yanında duran Derin’e döndü. Eliyle de ağzının Tunç’a bakan kısmını kapattı duymanın diye. “Ah yazık, çocuk sıyırdı galiba.”

Derin bir ona bir Tunç’a baktı. “Kardeşim soru sordum, senin saçın mı bu?”

Doruk çaresizce Derin’e baktı, ardından Tunç’a döndü. “Evet, saçların güzeldir ama sırası mı şimdi yani? Burada? Bunu mu merak ettin?” Tunç’un dik dik ona baktığını fark ettiğinde sinirden alayla karışık güldü. “Yani evet, çok güzel ama şu an sence de daha büyük sorunlarımız yok mu? Niye merak ettin? Kelleşme mi var sende?”

“Hiç gerçek durmuyor.” Tunç elini kaldırıp Doruk’un saçını tuttu. Yukarı doğru çektiğinde Doruk dehşet içinde ona bakıyordu. “Al işte,” dedi Tunç sinirle.

Peruğu çıkardığı gibi uçuruma doğru yürürken Doruk’un eli kafasına gitmişti. “Saçlarım! Adam saçlarımı tek eliyle söktü!”

Derin sabırla verdi nefesini. “Abi, hani peruk taktın ya. Hani saç öyle çıkmaz ya!”

“Aa... ben peruğu tamamen unutmuşum.” Rahatladı. “Oh be, çok korktum bir an.”

Tunç peruğu aşağı fırlattığında ne olduğunu görmek için herkes boşluğun kenarında toplandı.

Doruk’un sarı, kıvırcık peruğu aşağıdaki o dijital ocağa benzeyen şeye düştüğü an renk değiştirmişti. Artık peruk kömür karasıydı.

“Sıçtık.” Bu Mükremin’in sesiydi. “ChatGPT’ye daha kibar davranmalıydık!”

“Ben oldukça kibardım,” dedi Herkül de ama sesi çok kısık çıkmıştı.

Hepimiz artık kömür bile değil, kül olan peruğa bakıyorduk.

“Gerçekten yanıyormuş, ızgara yapacaklar bizi. Ay benim başım dönüyor...” Tanımadığım esmer bir kızdı konuşan.

“Sizce karşıya kadar şu taşların üstünde zıplayabilir miyiz?” Buraya girdiğimden beri Yekta’nın sesini ilk kez duyuyordum. Kalabalıkta tam olarak neredeydi, onu bile seçemiyordum. Kafamı harla yanan zeminden kaldırdım, aşağıya bakmak bile midemin bulanmasına sebep oluyordu.

“Bizden istedikleri sadece karşıya geçmemiz mi bilmiyoruz,” dedi Janberk de. “Laboratuvardaki gibi akıl oyunları yaparlarsa zaten biraz zor buluruz geçişi.”

Peruğun hali insanları korkutmuş olacak ki herkes kenarlardan uzaklaşmıştı. Profesör ortada duruyordu ve tüm öğrenciler ne yapacağını bilemez şekilde profesöre bakıyordu.

Profesör iki elini havaya kaldırdı yatay şekilde. “Gençler öncelikle sakinliğimizi koruyoruz.”

“Birazdan hepimiz ızgara olacağız, ne sakinliği profesör!” diye bağırdı Yekta aşağıda cayır cayır yanan zemini göstererek.

“Sakin kalmaya çalışmazsak ızgara olacağımız kesin! Önce neyin ne olduğunu anlayalım, düşünelim,” dedi Alp de araya girerek.

“Şu Tozkoparan piçiyle aynı fikirde olmamak için beynimi sökerim ama haklı,” dedi Tunç da asabi şekilde.

Herkül sinirlenerek girdi araya. “Tamam, ne yapalım? Ne desin adam? Gençler korkun, ağlayın mı desin?”

“Ona hak veriyorum,” dedi Doruk da Herkül’ü işaret ederek.

“Şu daireler zıplanmayacak kadar uzak, o yüzden bence düşünmek için acele ediyoruz,” dedi Tufan birkaç adım ötemde. “Ayrıca çok fazla daire var, alan çok geniş. Bunun sebebini düşünelim.”

“Ona hak veriyorum,” dedi yine Doruk, bu sefer Tufan’a.

“Bu hayatta en korktuğum şey yanarak ölmek,” dedi Mükrem’in eli başına giderken.

İpek hemen yanında duruyordu, ona yandan bir bakış attı. “Ben hiç korkmam, yardımcı olurum sana. Endişelenme.” Mükrem’in hemen kafasını ona çevirdi, İpek’e bakarken gözlerinden kalpler çıkıyordu.

Tunç’un yanındaki motorcu çocuğun adını bilmiyordum ama hep sessizdi. Çok sıcaklamış olacak ki üstündeki deri motorcu ceketini sinirle çıkarıp yere attı.

“Peri.” Yekta’nın sesiyle başımı sağ tarafa çevirdim. Demek sonunda aklına gelmiştim. Bakışları birkaç adım ilerimde duran Tufan’a kaydı, sinirle nefesini verip elini belime attı.

Beni kendisine çekip sarıldı. “Geçecek, çıkacağız buradan, birlikte gideceğiz.” O normalde böyle bir adamdı, beni

düşünürdü ama artık düşündüğü son şey bile değildim. Böyle bir cehennemde beni düşünmesini beklemek belki bencillik olacaktı ama o Derin'in yaptığını bile yapmaya çalışmamıştı.

Yekta bana sarılırken üstümde çok yoğun bir çift göz hissediyordum. Artık onun bakışlarının üstümde yarattığı ağırlığı bile tanımaya başlamıştım ve bu epey tuhaftı.

Yekta'nın sarılışına ilk kez karşılık vermedim. Bir terslik olduğunu anlayarak uzaklaştı. Yüzümü avuçları arasına aldı. "Yanımdan ayrılma, hengâmede bu sefer birbirimizi kaybetmeyelim, tamam mı?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Seni bir daha asla arkamda bırakmayacağım. O an aklımı kaybettim sanırım. Üzgünüm. Bu sefer aynı hatayı yapmayacağım." Pişmanlık duyduğu belliydi ama bu içimde incinen yanıma toparlamaya yeterli değildi.

Şu an aramızdaki ilişki ya da beni orada bırakması en önemli konumuz değildi. Tek istediğim buradan sağ salim çıkmaktı.

Yekta alnını alnıma yasladı, dudaklarıma bir öpücük bırakacağını anladığımda başımı hafifçe çevirdim ve dudakları yanağıma çarptı. Ondandır uzaklaştım. Kaşları çatılırken zoraki şekilde gülümsedi. "Hepimizin sinirleri bozuldu, ben bizi buradan kurtaracak bir yol bulacağım. Sen de sakın kal, bir şey olursa bana seslenmen yeterli. Tamam mı?" Onay almak istercesine yüzüme baktığında başımı salladım.

Yanımdan uzaklaşıp tekrar uçuşumun kenarına gitti, ben de ayaklarımın ağrısıyla bu ayakkabılara daha fazla dayanamayacağımı anladım. Zaten bu topuklularla zıplamam imkânsızdı. Duvar dibine çökmek isterken herkesten uzak bir köşeye geçtim. Derin yanında olmadığımı fark edip etrafına bakındı, beni gördüğünde rahatladı.

Duvar köşesine oturup ayağımdaki topuklu ayakkabıların bileğimdeki gri parıltılı iplerini çözdüm. Ellerimin üstü, kollarım,

her tarafımı yer yer kandı. İpleri çözdükten sonra ayakkabıları ayağımdan çıkardım, anında hissettiğim rahatlamayla nefesimi verdim.

Ayaklarımın hali epey kötüydü, kızarmış ve şişmişlerdi. Yerler çok pürüzsüz değildi, gri zeminin üzerinde bazı yerlerde küçük küçük taşlar vardı ama taşların batması bile bu ağrıdan daha cazip geldi gözüme.

Ayağımın rahatlığını hissetmemle bedenim rahatlarırken ne kadar acıktığımı fark ettim. Dilim damağım kurumuştı. Buradaki sıcak hava beni terletmeye başladığı için aniden susamıştım.

Bazıları kargaşayla etrafına bakınıyor, buradan çıkış yolunu arıyordu. Bazıları da çoktan ümidi kesmiş, duvar köşelerine oturmuştu.

Hale, Halil ve Şakir'in yanında durmuş ağlıyordu. Okula başladığımızdan beri aynı sınıfta olmamıza rağmen aramız açıktı, bu ondan kaynaklı bir durumdu. Buraya geldiğimizden beriye çok daha farklı olmaya başlamıştı. Sadece ona yardımcı olmaya çalışmışım, acaba fark etmeden canını sıkacak bir şey mi yapmışım?

Karnımın gurultusuyla elimi karnıma bastırdım. Yekta'ya sandviçimi verdiğimde bu kadar acıkacağımı düşünmemiştim.

Kucağıma bırakılan su ve sandviçle kafamı şaşkınca kaldırdım. Tufan...

Sandviçle suyu bırakıp sanki bir şey yapmamış gibi yürümeye başlayacağı sırada arkasından seslendim. "Tufan!" Adını duymasıyla durdu.

İlk defa ona sesleniyordum. Bu değişikti çünkü sanki adı bile dudaklarımda bir tat bırakıyor gibiydi... Ya da ilk defa kullandığım bir isim olduğu için kulağıma garip gelmişti.

Bir süre tepki vermedi, tam üçüncü saniyede omzunun üstünden bana baktı. Oturduğum için epey yüksekte kalmıştı.

Ben konuşmaya devam etmeyince merak etmiş olacak ki tamamen bana döndü. Çok geçmeden aradaki mesafeyi de kapattı, hatta yere doğru çömeldi. Bir dizini yere yaslarken diğeri havadaydı, dirseğini havadaki dizine yasladı ve hafifçe bana doğru eğildi.

“Efendim?” Birden bu kadar yakınıma gelmesi tuhaf gelirken yutkundum.

“Bana neden bunları getirdin?”

“Aç ve susuzsundur diye, açgözlü birileri sana bir şey bırakmadı diye,” dedi oldukça sakın şekilde ama kahve gözleri sanki *Yekta’yla ne işin var* dermiş gibi bakıyordu.

“Teşekkür ederim ama bunları neden yapıyorsun?”

Etrafına kısa bir bakış attı. “Tek sana yapmadım, içeride kalan suyu ve sandviçleri en son çıkarken yanıma aldım, şimdi de ihtiyacı varmış gibi gözükenlere dağıttım.” Ben de etrafa bakındım.

Gerçekten de duvar dibindeki insanlara, özellikle iyi gözükmeyenlere dağıtmıştı. Ne kadar düşünceliydi. Bu adam, hakkında duyduğum hiçbir şeye uymuyordu. Kötü, korkutucu, katil falan değildi. Hakkında duyduklarımın hepsi yalan mıydı?

Ben etrafı incelerken onun da beni incelediğini hissettim. “Ama onlara dağıtmasaydım da sana getirirdim.”

“Neden?” Sebebini anlamıyordum ama ona bakmak bile bu içinde bulunduğum sıcak alanı sanki daha da sıcak yapıyordu.

“Dedim ya, açın biri her şeyini yedi diye. Sen böyle daha çok aç kalırsın.” Son cümlesini şikâyet eder gibi söylemişti.

“O an aç değildim.” Ama şimdi çok açtım ve onunla konuşuyor olmayı bile umursamadan sandviçin şeffaf jelatinini açmaya başladım.

“Onunla mutlu musun? Sana pek iyi davranmıyor gibi?” Sorusuyla durdum.

“Bunları neden soruyorsun?” Aksi bir tavırla kaşlarım çatıldı. “Onun hakkında bir şeyler öğrenmek için mi?”

Kafasını belli belirsiz iki yana salladı. “Ben onu sormadım ki... Ben seni sordum.”

Şaşkınlığım biraz daha arttı. Bu adam beni daha ne kadar şaşırtacaktı, bilmiyordum; tam olarak nasıl biri, bilmiyordum ama o çok doğru hissettiriyordu.

Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım, sandviçimin jelatinini tamamen açıp büyük bir ısırık aldım. Bu sırada beni izliyordu.

“Afiyet olsun,” dedi daha fazla soru sormadan.

“Teşekkür ederim.” Doğrulup yanımdan uzaklaşırken bir süre arkasından bakakaldım.

Ona bakarken sarışın bir kız dikkatimi çekti. Kollarını iki yana açmış, uçurumun kenarında yürüyordu. Ayağının yarısı dışarıda yarısı zemine basıyordu. Köşede tek başındaydı ve kimse onun farkında değildi. Onu tanımiyordum ama böyle bir yerin kıyısında yürüdüğüne göre çok da sağlıklı bir halde olmadığı belliydi.

Sandviçimi yemeye devam ettim, suyum da sonuna kadar içtim. Burada kaldıkça daha da sıcaklıyordum.

Karşıdaki duvarda yine o göz belirdi. Laboratuvarda beliren göz...

Yine aynıydı, yine ne bir ekran ne de bir projeksiyon vardı ama o orada bize bakıyordu. Etraf bir ışıqla aydınlandı, bu ekran ışığına benzeyen aydınlık gözden geliyordu.

Gözün ortaya çıkmasıyla herkes gergince bir araya toplanmıştı. Topukluları tekrar giyinmedim, çıplak ayaklarımla yürüdüm kalabalığın yanına.

“Gene başladı, gene başladı!” dedi Mükremin gergince yüzünü ovuşturarak.

İpek yine yanındaydı. “Tamam, endişelenme.”

Mükremin etrafına bakınıp en yakınında beni gördüğünde kısık sesle konuştu. “Bu güzel hanım beni mi koparıyor acaba? Yoksa cidden ilgisini çektim mi?”

İpek onu duymuştu, sadece gülümsedi. Mükremin bana baktığı için onun gülümsemesini görmedi.

“Neden seni koparsın ki? Aman yani, numara yapsın ki? Bilmiyorum, bana pek öyle gelmedi.” Sözlerimle Mükremin sırtıttı.

“Hadi ya, neler diyorsun sen!” Önüne dönüp gözü gördüğünde derin bir of çekti. “Hayatımın aşkını bu cehennemde mi bulacaktım?”

Mekanik ses konuşmaya başladı. *“Merhabalar! Korindon’da sizleri ağırlamaktan onur duyduğumuzu bir kez daha belirtmek isteriz. Hubble Sabiti sizlerle.”*

O da neydi? Herkes birbirine bakarken profesör konuştu. “Hubble sabiti, evrenin genişleme hızını ifade eden bir orandır.”

Hepimiz profesöre bakarken gözlüklü genç bir adam konuştu. “Yani bir şey senden ne kadar uzaktaysa o kadar daha hızlı ve çok uzağa gider.”

Mekanik ses devam etti. *“Önünüzdeki dairelerin üstünden karşı tarafa geçmeniz gerekli.”* Daireler dediği karşımızdaki yanan boşluğun üstünde asılı duran taşlardı. *“Daireler hareket halinde olacaktır. Dairelerin genişliği sıcaklığa göre değişebilir.”*

“O zaman genleşecek ve bize gelecek, öyle mi?” dedi Doruk o taşlara bakarak.

Göz devam etti. *“Daireler hareket ederken diğer daireye geçmek mümkün olacaktır ancak bir dairede iki kişi olduğunda ağırlık artacak, sıcaklığa yaklaşacak ve yine boyut değişecektir.”*

“Genleşirse boyut artacak, o zaman sorun yok.” Bunu söyleyen Rıfkı’ydı. Çoğunluk da aynı şeyi düşünmüş gibi mırıltılar arttı.

“Öyle olduğunu sanmıyorum, genleşecek demedi. Değişecek dedi. Burada fizik kuralları ne kadar işliyor bilmiyoruz.” Tufan’ın

sözleri herkesi gererken hepimiz nefesimizi tutmuş karşıımızdaki dairelere bakıyorduk.

"Devam edemeyen öğrenciler Korindon'dan çıkacaklardır." Korindon'dan çıkmanın ne olduğunu laboratuvarı görmüştük. Kafalarımızın patlaması demekti.

"Hepinize bol şans."

"O şans sizin götünüze girsın, götünüze!" Öfkeyle bağırır hemen yanımda duran Derin'di. "Allah belanızı versin sizin!"

"Ben sizin gelmişinizi geçmişinizi sikeyim diyeceğim de sizin geçmişiniz de yok!" Bu da Tunç'tu. İkisi de birbirinden küfürbazdı.

"Ya sabır, biri yapay zekâya bela okur, diğeri gururunu incitmeye çalışır. Ya sabır..." Herkül sinirle saçlarını karıştırdı.

İçeriyi bir ses doldurdu. Değişik ve rahatsız edici bir sestı ama birkaç saniye sonra giren ritimle bunun yine bir şarkı olduğunu anladım.

"Hay başlayacağım böyle işe!" diye bağırdı Yekta. "Buradan çıkacağım! Babam bize ulaşacak! Tüm yapay zekâyı da sikip atacagız!"

Göz kayboldu, yine yerini X işareti aldı.

"Gerçekten şu taş benzeyen, daire dediğı şeyler buraya doğru hareket etmeye başladı," dedi Rıfkı. Alan çok genişti, hepimiz kenarlara dizildik.

"Anlamıyorum, yapay zekâ bunu nasıl yapabilir? Yediğimiz yiyecekler nereden geliyor? Bu alan nasıl oluşuyor? Ben kafayı yiyeceğim artık!" Bağırır Derin'in sınıf arkadaşı Nehir'di.

Aslında hepimiz bunu merak ediyor ve sorguluyorduk ama ne kadar düşünsek de anlayamıyorduk.

Biz neredeydik?

Buraya nasıl gelmiştik?

Ve buradan nasıl çıkacaktık?

“Sakin olun derken bundan bahsediyorum, aklınızı yitirebilirsiniz. Ama dayanabilirsiniz de.” Profesör üstündeki önlüğünü hâlâ çıkarmamıştı.

“Birileri yapay zekâyla işbirliği yapıyor olabilir mi? Yoksa bunlar nasıl yaşanacak?” diye sordu Doruk yorgunca.

Profesör sessiz kaldı, bakışları yerdeydi. Bir şeyler mi düşünüyor yoksa bizden bir şeyler mi saklıyor, emin değildim. Ama bunun onun için de ne kadar zor olduğunu görebiliyordum.

“Bizi solucan deliğine mi soktu, ne yaptı koduğumun yapayı zekâsı?” Tunç yine öfkeyle konuşurken Derin başını iki yana salladı.

“Solucan deliğine sokamaz, uzayda. Sen hiç mantık nedir bilmez misin?” Derin’in terslemesiyle Tunç bir elini ensesine koyup ona baktı.

“Bu kadar şey içinde her şey çok mantıklı, bir benim solucan deliğim mantıksız!”

“Bize ne senin deliğinden, kardeşim?” Derin normalde de gergin bir insandı. Böyle bir ortamda iyice gerilmişti.

Tunç Derin’e doğru bir adım atmıştı ki Doruk araya girdi. “Sen hayırdır, benim kardeşimin üstüne yürüyorsun?” Doruk, Derin gibi dövüş yeteneklerine sahip değildi ama yine de abilik içgüdülerine hiçbir zaman mâni olamazdı.

Onların kardeşliklerini çok seviyordum. Onlara baktığımda bazen keşke benim de kardeşim olsaydı diye düşünürdüm. Onlar bana kardeşleriymişim gibi davranıyordu, beni ne kadar sevdiklerini de biliyordum. Ama nihayetinde kardeşleri değildim.

“Üstüne yürümedim! Bir kadının üstüne yürüyecek değilim!” dedi Tunç bir adım geri giderek.

“Sıkıyorsa yürü, yürü hadi, seni bir güzel benzeteyim.” Derin, Doruk’un arkasından konuşurken Tunç sabırla dolu bir nefes çekti.

Ama bence Tunç şansını çok zorlamamalıydı. Derin siyah kuşasını kaybetmişti ve artık birilerini dövmemesi için hiçbir sebebi yoktu. Daha önce bizi takip eden bir adamı iki hareketiyle bayıltmıştı, sonra da polisi aramıştı ve polis gelene kadar başında beklemiştik.

Taşlar hareket etmeye devam ediyordu, zıplayabileceğimiz kadar yakına gelmişlerdi. Geniş alanda yine eski bir şarkı çalıyordu. Phil Collins'in "Another Day in Paradise" şarkısıydı bu.

Buradan çıktıktan sonra uzun bir süre şarkı falan dinlemeyecektim. Şarkının, "*Karşıya geçerken ıslık çalmaya başlar,*" kısmıyla neredeyse sinirden ağlayacaktım.

"Nereden buluyor bunları, anlamıyorum ki? Her duruma göre özel bir şarkı hazırlaması kaçınıcı seviye psikopatlık?" dedi Janberk sinirle. O da buraya geldiğimizden beri sessizdi, gerçi bu kısma geldiğimizden beri herkes çok sessizdi.

"Harbiden, yapay zekâ bile olsa zor yani böyle bulup ayarlaması," dedi adını bilmediğim o motorcu ocuk.

"Keşke tek ayarladığı şarkı olsaydı," dedi İpek de.

Taşlar iyice yaklaşmıştı ki yine de bir zıplamalı mesafe bırakacak kadar boşluk bırakıp durdu.

Karşı taraftaki duvardaki kırmızı mavi ledleri olan X harfinin altındaki kapı ardına kadar açıldı. O laboratuvar kapısına benzettiğim kapıydı.

"Burası çok eğlenceli, filmlerdeki gibi!" Az önce uçurumun kıyısında yürüyen sarışın kız el çırparak en öne geçti. Yetmişler modasına uygun turuncu pembe karşımı elbisesi, bandanası ve beyaz çizmesiyle sanki hâlâ yetmişler partisindeymişiz gibi davranıyordu, bu cehennemde değilmişiz gibi.

Burada hiçbirimizin psikolojisi normal değildi ama onun hepten gitmiş gibiydi. "Sanem, yerinde dur! Önce emin olalım!" Profesörün bağıırışını umursamadı.

“Gitmezsek emin olamayız! Hadi başlayalım! Ben önden gidiyorum.” Kız arkasını bile dönmeden taşların birine zıpladı. Zıplamasıyla taş hafifçe hareketlendi düşecekmiş gibi. Hepimiz nefesimizi tutmuş, ilk giden kişiyi izliyorduk.

Korkmaması bir yana bir de çalan şarkıya eşlik ediyordu. Hepimiz nefesimizi tuttuğumuz için içerideki tek ses çalan şarkı ve onu yüksek sesle söyleyen bu manyak kızdı. *“O yürümeye devam eder, arkasına bakmaz. Onu duymamış gibi numara yapar.”*

Tüm gücüyle en yakınındakine zıplayarak ikinci taşa da geçti. Aşağı bakmaktan bile çekinmiyordu, halbuki aşağıda resmen harla yanan bir ocak vardı!

Sanem denen kız bir kez daha zıpladı. Üçüncüye geçtiğinde taş hareketlendi. Geriye doğru hafifçe gitti ve ikinci taşın hizasına geldi. Sanem sinirlenerek şarkıyı daha yüksek sesle söyledi.

Başka bir taşa zıpladı. Tam o taşın üstünde dengede durduğu an taş hızla küçülmeye başladı. Öyle hızla küçüldü ki Sanem kaçamadı ve tek ayağının üstünde durmak zorunda kaldı çünkü artık taş iki ayağının sığabileceği genişlikte değildi.

Şarkı yüksek sesle çalmaya devam ediyordu. *“Oh, iki kez düşün. Çünkü bu cennette senin ve benim için başka bir gün.”*

“Aov...” Şaşkınlık dolu bir nida çıkardı, taş küçülmeye devam ediyordu. En son parmak uçlarında kaldı, en yakınında duran taşı gözüne kestirip ona doğru zıplamaya çalıştı.

“Sanem, sakın kal! Bir süre dayanabileceğin kadar bekle tekrar genişleyecek mi diye!” Profesör bağırdı ama Sanem başını iki yana salladı.

“Gittikçe daha da küçülüyor,” dedi Sanem.

Tüm gücüyle zıpladı ama sadece bir ayağının parmakları üzerinde durması ona zıplaması için yeterli gücü sağlamadı.

Sanem öylece düştü. Sanem’in düşüyle öğrencilerden birkaçı çığlık atmaya başladı ama o çığlıklar çok sürmedi. Çünkü asıl Sanem çığlık atıyordu.

O ocak gibi yanan zemine düşmüş, çığlık çığlığa bağıırıyordu.

“Onu oradan çıkarmanın bir yolu yok mu?” dedi Herkül telaşla etrafa bakınarak.

“Aşağıdaki zeminde hiçbir boşluk yok baksana, tamamen o yanan şey,” dedi Tufan aşağıyı göstererek.

“Böyle yakacak mısınız kızı?” Tunç bağıırdı ama burada ne bağıırmak ne de ağlamak bir şey değıştiryordu.

Aşağısının neden çok derin olmadığını şimdi anladım. Ulaşamayacağımız kadar derindi ama düşüp direkt ölemememiz için de sığ... Yanarak acı çekmemiz içindi.

Tüm bedenim titrerken Sanem’in acı çığlıklarıyla gözlerime yaşlar doldu.

“Sanem...” dedi profesör öğrencisinin acısıyla elini alına götürerek.

Kimseden ses soluk çıkmıyordu. Hepimiz şok içinde Sanem’in çığlıklarını dinliyorduk ama çok sürmeden çığlıkları da kesildi. Acı içinde can vermişti.

“Ben galiba bayılacağım,” dedi Mükremin yere oturarak.

Sanem’in acı can verışı hepimizin nefesini kesmişti, dizlerinde derman kalmayan birçok kişi öylece yere oturdu.

Yanık et kokusu etrafa yayılırken şarkı gürültüyle çalıyordu. “*Oh, iki kez düşün. Çünkü bu cennette senin ve benim için başka bir gün.*”

Tunç ve Derin yapay zekâya bağıır çağır küfrediyordu. Hale hıçkırıqlarla bir köşede ağlıyordu, tek ağlayan da o değildi. Benim de vücudumu histerik bir titreme sarmıştı. Artık tepki bile veremiyordum.

“Ne yapacağız?” diye sordu Yekta profesöre. “Burada öylece geberip gidecek miyiz? Yanarak!”

Profesör üzgünce aşağıya bakıyordu. “Bir süre düşünelim.”

“Karşıya geçemezsek kafamızı patlatacak!” diye bağıırdı Halil de.

Kuçu Kıym

“O zaman düşünme, git sen de biz de selanı okuyalım, tabii bedeninin tek parça kalırsa,” dedi Herkül.

“Allah aşkına giderken şu arkadaşını da götür.” Derin *şu arkadaşın* derken Yekta’yı işaret etmişti.

Yekta, Derin’e kötü kötü baktı. Genelde anlaşılmazlardı ama Yekta bu kadar da düşmanca bakmazdı. “Yekta,” dedim bu bakışmayı kesmesi için.

Sesimi duymasıyla bana baktı, aramızdaki insanların önünden geçip bana ulaştı. “Çok gerginim, burayı yakıp yıkmak istiyorum!”

“Biliyorum ama sakın kal. İnsanları telaşa sürükleme.” Elim koluna gitti, beyaz gömleğinden kolunu hafifçe okşadım.

“Haklısın ama çıldıracak gibiyim.” Burnuma gelen yanık et kokusuyla gözlerimi kırıştırdım. Başparmağımla işaretparmağım arasına sıkıştırdığım siyah, kanlı peçeteyle ağlamaktan akan burnumu sildim.

Çenem titriyordu, gerçi çenem değil, tüm vücudum titriyordu. “Peri, canım.” Yekta başımın üstüne bir öpücük bıraktı. “Çıkacağız buradan.”

Fısıldadım. “Korkuyorum.”

“Burada korkmayan kimse yok ama atlatacağız.”

“Kapıya bakın! Sanki az önce daha açık değil miydi? Yoksa bana mı öyle geliyor?” Bir öğrencinin bağıışıyla hepimiz bakışlarımızı karşı taraftaki kapıya çevirdik.

Gerçekten de az önceki gibi ardına kadar açık değildi, çok hafif de olsa hareket etmişti.

Yekta benden hızla uzaklaşıp kenarda durdu.

“Demek ki sadece kapı kapanana kadar vaktimiz var,” dedi Doruk gergince.

“Profesör, ne yapacağız?” Yekta az önceki uyarıma rağmen yine adamı darlıyordu.

Hissettiğim sıcaklık gittikçe artarken ensemde biriken terleri hissediyordum.

“Ben hayatta o şeylerin üstüne çıkmam!” Bağırان kırklarında olan adamdı.

“Ama birilerinin başlaması lazım yoksa hepimiz burada öleceğiz!” dedi Yekta da sinirle.

“Sen çık o zaman ilk!” dedi adam da hemen.

“Bence sen hepimizden uzun yaşamış bir insan olarak öne çık! Benim önümde uzun yıllar var!” Yekta’nın sözleri beni o kadar şaşırttı ki bu şaşkınlık burayı ilk gördüğüm zamanla yarıştırdı.

“Hadi biriniz çıkın artık!” diye bağırıdı arkadaşşı Halil de onun yanında durarak.

Şakir de Yekta’nın diğer tarafına geçerken bir yandan da konuşuyordu. “Sen, gözlüklü çocuk, bence ilk sen yaparsın!”

Tufan birkaç adım öne çıktı. “İnsanları korkutmayı kesin! Yeterince korkuyorlar!”

“Tamam, o zaman sen önce başla!” Yekta da ona doğru bir adım attı.

“Önce ya da sonra gitmemiz bir şey değiştirmeyecek,” dedi Tufan kendinden emin sesiyle. Herkes merakla ona bakarken Yekta’ya arkasını döndü ve kalabalığa baktı. Havada asılı duran taşları işaret etti. “O kız üç tanesine atladı ama çok hızlı hareket etti. Dördüncünün küçülme sebebi sadece hileli olması değildi. Gözün ne dediğini hatırlayın! Kilomuz bile etkileyecek. Yani bir daireden diğerine geçmek aslında çok da mantıklı değil.” Hiçbir şey anlamamıştım.

“Bir tanesi de onu geri getirdi bu tarafa,” dedi Alp araya girerek.

“Evet, belki acele etmeyip bir tanesinde kalsaydı, daha ağır hareket etseydi bu olmayacaktı. Bu sadece bir teori, emin değilim ama eğer haklıysam hemen başlamamız lazım. Yavaş hareket edeceğimiz için kapı kapanmadan oraya ulaşmak zor olacak.”

Kuğu Kıyım

Yekta yanındaki Halil'e baktı, sanırım onlara da mantıklı gelmişti. Ardından kapıya baktı, kapı biraz daha kapanmıştı. "Haklısın Azaphan, buradan hemen siktir olup gitmemiz gerek."

"Evet, kaybedecek vakit yok. En azından denemeliyiz," dedi İpek de.

"Siz ne düşünüyorsunuz, profesör?" Doruk'un sorusuyla profesör dalgın bakışlarını öğrencilere çevirdi.

"Bilmiyorum, yanlış bir şey yapıp canınıza mal olmaktan korkuyorum. Bir öğrencimi daha Sanem gibi görmek istemiyorum."

"O ocağın üstüne düşmektense beynimin patlatılmasını tercih ederim," dedi bir kız öğrenci. Onun gibi düşünen başkaları da vardı.

"Denemek zorundayız, burada öylece bekleyemeyiz," dedi Derin de.

Kapı tamamen kapanmadan buradan çıkmamız gerekiyordu ama kimse o dairelerin üstüne çıkıp kızgın bir ocağın üstüne düşme tehlikesi yaşamak istemiyordu.

Herkül de başını sallayarak Derin'i onayladı. "Böyle bekleyerek zaman kaybediyoruz, birbirimizin zarar gördüğünü görürsek geçmesi daha zor olacak. İçeride şu an ortalama yüz kişiyiz ve şu uzunluğa bakın... Bence elli kişi aynı anda başlayabilir. Şimdi hazır hisseden elli kişi başlasın. Sonra da diğer kısım başlasın." Söylediği mantıklı gelmiş olacak ki itiraz eden çıkmadı.

Ta ki Yekta konuşana kadar. "İlk gidenler daha şanslı olacak o zaman, dairelerin hareketleri değişiyor, yavaşlarsa belki de ikincide gelenler yetişemeyecek."

"Sen böyle boş çene çalarsan hiçbirimiz yetişemeyiz!" dedi Tunç da.

Profesör yine zemindeki cansız bedene kayan bakışlarını zorlukla kaldırdı. "Evet, vakit kaybetmeyelim."

İnsanlar öne çıkmaya başladı, ben kararsızdım. Hissettiğim redirginlik midemi bulandırıyor, başımı döndürüyordu. Yekta önümde durdu. “Hadi, biz de ilkinde deneyelim.”

Derin ve Doruk’a baktım, onlar da düşünüyordu. Geri Yekta’ya döndüm. “B-ben korkuyorum.”

“Ama hemen başlamalıyız Peri.”

“Ben o kadar uzak mesafeye nasıl zıplarım bilmiyorum.” Yüzüme bakarken sarıya dönük kaşları çatıldı.

“Yapabilirsin.”

“Bilmiyorum.”

Dudaklarını ıslattı, sabırsızca etrafına bakındı. Hazır hissediler kenarları doldurmuştu bile. “Tamam, sen burada kalıp kuzenlerinle gel, ben de önden gideyim.”

“Tamam...” Tamam dedim ama o zaten ağzımdan çıkan kelimeden hemen sonra hızla bana arkasını dönüp kenara ulaştı.

Arkasından öylece bakakaldım. Diğerlerinin yanına ulaşmıştı bile. Şimdi gitmeyecek olanlar birkaç adım geri çekilmişti.

Derin ve Doruk’a baktım, Derin abisini yüreklendirmeye çalışıyordu. Profesör yine öğrencilerini arkada bırakmak istemediğinden ikinci gideceklerle kalmıştı. Başka kim kaldı diye baktığımda biraz ilerimde Tufan’ı gördüm.

Tunç’la kalabalıktan ayrılmış konuşuyorlardı. Tufan ellerini onun omzuna koymuş bir şeyler söylüyordu. Sanırım o da kardeşini yüreklendirmeye çalışıyordu.

“Ben oraya gitmeyeceğim.” Bu ses Mine’ye aitti. En arkada duruyordu, zaten laboratuvar kapısının aynısı, bu çıkış yolu olabilir,” dedi Mükremin.

“Baksana kapı laboratuvar kapısının aynısı, bu çıkış yolu olabilir,” dedi Mükremin.

“Çıkmak istemiyorum,” dedi Mine zorla konuşarak. “Kardeşim olmadan eve dönmemin bir anlamı yok.”

Alp üzgünce Mükrem'in ve bana baktı ne yapacağını bilemez şekilde. Sonra Mine'ye döndü. "Eminim kardeşin elinden gelen her şeyi yapmanı isterdi. Burada öylece ölümü beklemeni değil."

İlk gidecek olanlar en uçlara dizilmişti ama hiçbiri tam anlamıyla cesaret edemiyordu. Birbirlerine bakıp ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

En sonunda Rıfkı cesaret ederek en yakınındaki daireye zıpladı. Daire küçülmediğinde nefesini rahatlayarak verdi. Onun zıplayışı diğerlerine de cesaret oldu. Aynı anda on kişi atlarken hepimiz nefesimizi tutmuş onları izliyorduk. Zıpladıklarında daire de bir yerde sabit olmadığı için sarsılıyordu.

Atlayan on kişiden biri bu sarsılma sırasında dengesini kaybetti. Genç adam bağırarak zamanı bile bulamadan aşağı düştü.

Ateşin eti yakma sesi kulağıma kadar gelirken acıyla yumdum gözlerimi.

"Hepimiz ızgara olacağız!" dedi Mükrem'in ağlamaklı bir sesle. İpek de üzgünce başını eğdi.

On kişiden geri kalan altısının da zıpladığı taş küçülmeye başlamıştı. Profesör bağırdı. "Küçülen dairelerden daha da küçülmeden zıplayın, bekleyerek vakit kaybetmeyin! Dengenizi bulup hemen en yakınınzdakine zıplamaya çalışın."

Zıplayanlardan erkek bir öğrencinin üzerinde olduğu daire küçülüyordu, hemen yanında da bir kız öğrenci duruyordu. Çocuk kıza baktı. "Küçülüyor, kenara kay, oraya geleceğim!" diye bağırdı ama kız daha cevap bile veremedi kızın olduğu daireye zıplamıştı.

İkisinin ağırlığıyla sarsılan dairenin üstünde çocuk dengesini kaybederken kız onu kolundan tuttu dengesini sağlaması için. İkisi bir süre korkuyla bekledi. Rahat bir nefes vereceğim sırada dairenin küçüldüğünü fark ettim.

İkisi korkuyla küçülen daireye baktı, etraflarında zıplayacakları kadar yakın bir daire yoktu.

Çocuk telaşla etrafına bakınıp en sonunda kıza baktı. “Birimizin yaşaması gerek,” demişti ama kız daha cevap bile verecek vakti bulamadan kızı aşağı itmişti.

Herkesten şaşkınlık dolu bir nida çıkarken Derin çocuğa en ağır küfürlerini saydırıyordu.

Düşen kız çığlık çığlığa bağıırıyordu. “Yardım edin! Yanıyorum! Biri yardım etsin!” Kızın bağıırışları her tarafı inletirken bir de yankı yapan ses onun çektiği acıyı daha çok hissetmeme sebep oluyordu.

Ama o çocuğun kızı atması dairenin küçülmesini engellemedi. Daire hızla küçülmeye devam ederken korkuyla etrafına bakındı ama artık vakti kalmamıştı.

Daire iyice küçüldüğünde o da dengesini kaybedip düştü.

Fısıldadım. “Eğer kızı itmeseydi, daire kızı taşıyacaktı.” Ama o çocuk yüzünden şimdi ikisi de ölmüştü.

Kızın acı çığlıkları kesilirken çocuğun çığlıkları başlamıştı.

Yaşanan bu olay dairelerin üstünde duranları daha da germişti.

“Bunu yapamayız, bunu yapamayız!” Hale insanların arasında hıçkırıklarla ağlıyordu. Çok fazla ağlayan insan olduğu için konuşana kadar onun sesini çıkaramamıştım.

“Hale,” dedim onu bulmaya çalışarak.

“Peri.” Kalabalığın arasından biraz çıkabildiğinde beni gördü. “Öleceğiz, hepimiz öleceğiz.”

Güçlü kalması için elini tuttum. “Hayır, sakın kal. Bak hâlâ düşmeyenler var. Hâlâ şansımız var.” Ona umut vermeye çalıştım, gözümünden akan yaşlara rağmen.

Başını salladı aşağı yukarı. “Ölmek istemiyorum Peri. Çok korkuyorum.” O ne hissediyorsa ben de aynı şeyleri hissediyordum ve bence buradaki herkes de...

“Acele edin!” diye bağırdı Halil sinirle dairelerin üstündekilere bağıarak.

“Bağıracığına bir tanesine geç! Ama yok, izleyip daha çok emin olmak istiyorsan bilemem!” dedi Janberk de Halil’e bağıarak.

“Kapı biraz daha kapanıyor!” Mükremin yüksek sesle konuştu herkesin duyması için. Daha çoğumuz dairelere çıkmamıştık bile ama kapı neredeyse kapanmasının yarısına ulaşmıştı.

Yekta da bir daireye zıplamak için öne çıktığında, Hale’nin elinde olmayan elim korkuyla göğsüme gitti.

İlk zıpladığı daire sarsıldı, nefesimi tuttum küçülecek mi diye ama küçülmedi. Yekta rahatlayarak nefesini verdi ama bu sırada onunla birlikte birkaç kişi daha zıplamıştı ve etrafındaki daireler hareketlenmişti.

“Daireler arasında manyetik bir çekim var,” dedi Tufan dikkatlice onları incelerken. “Bazıları birbirini itiyor, bazıları çekiyor. Birileri bindiğinde daire şeklinde olduğu için sarsılıyor ve yönü değişiyor. Böyle olunca da önlerindeki daireler ya yaklaşıyor ya uzaklaşıyor.”

Tufan’ın sözleriyle herkes şaşkınca dairelere baktı. Evet, sahi-den öyle oluyordu. Ne kadar dikkatliydi böyle.

“Evet, doğru söylüyorsun,” diyen profesör de bir adım öne çıktı ve şu an dairelerin üstünde olanlara bağırdı. “Dairelerin üstünde manyetik bir çekim var, doğru taraflar birbirine yaklaşırsa kendinizi karşı tarafa doğru uzaklaştırabilirsiniz!”

Yekta öfkeyle bağırdı. “Ne manyetiğı ne çekimi profesör! Nereden anlayacağız neyi neye yaklaştıracığımızı! Kapı gidiyor, başlayacağım çekimine de!”

“Bırakın o anlamasın,” dedi Derin profesöre. Şaşkın bakışlarımı gördüğünde omuz silkti.

“Lan mal! Başka seçeneğın mi var!” diye bağırdı Tunç da.

“Gel de buraya seçeneği sen gör piç!” diye bağırdı Yekta da.

“İlerlemeniz lazım!” dedi Alp bir yandan da kapıya bakarak. “Hazır hissedersenler, devam etsin yoksa hiçbirimiz çıkamayacağız.”

Yekta’nın üstünde olduğu daire hafifçe hareket edince bu hareketin gerçekten de bu manyetik alandan oluştuğunu anladım. Çünkü etrafındaki insanlar ilk taş zıplamaya başladıkça onun olduğu daire de sağa sola hafifçe sendeliyordu.

Biri daireye atladı ama daire hızla küçüldü. Küçülmesiyle dengesini kaybedip düştü. Düşen çocuk acı acı bağırırken Yekta bağırdı. “Küçülenlerin çekimi daha yüksek oluyor!” Öne doğru kaydı. Bu sırada en önde giden bir kız vardı. Bedeni tir tir titrerken neredeyse karşıya ulaşmak üzereydi.

Herkes çok temkinli ilerlerken zamanımız gittikçe daralıyordu.

Kız karşıya çok yaklaşmıştı, son bir taş kalmıştı. Son taş da zıpladı. Onun son taş zıplamasıyla etrafındaki diğer taşlar da hafifçe hareketlendi ama bu arkadaki birkaç kişinin geriye doğru gitmesine sebep oldu.

“Tek taşta bekleyip kalmayın! İlerlemezse başka taş geçin! Vakit yok!” diye bağırdı bir öğrenci ama herkes *ya küçülürse* diye sonraki taş geçmekten korkuyordu.

Kilolu olanların dezavantajı vardı, özellikle erkeklerin. Sürekli biri aşağıdaki o azap çukuruna düşerken hepsinin çığlıkları birbirine girmişti. Belki de ilk defa yapay zekânın açtığı şarkı beni rahatsız etmedi. Acı çığlıklar o kadar fazlaydı ki artık dayanamıyordum duymaya.

İlk varan öndeki kız olmuştu. Karşıya ulaşmıştı. Sonunda biri başarmıştı!

Bu hepimiz için bir umut yaratmıştı. Bu umutla zıplayanlar olmuştu ama ilk zıplayanlardan o kadar çok düşen vardı ki aynı anda birkaç kişinin acı içinde bağırıışlarını duymak beni gittikçe güçten düşürüyordu.

“Peri,” dedi Derin omzumu tutarak. “Yapacağız, o mal Yekta bile yarıladyısa biz haydi haydi yaparız!”

Gözyaşlarımın arasından ona baktım. “Motivasyonun bu mu cidden?” dedim zorla çıkan sesimle.

“Yok, Halil salağının bile neredeyse varmış olması daha büyük motivasyon.” Omzumu sıktı. “Yapacağız Peri.” Zaten başka seçeneğimiz yoktu.

İçerideki sıcaklıkla birlikte yanık et kokusu gittikçe artıyordu. Bir tarafta kusanlar, ağlayanlar varken bir tarafta da başlamak üzere olup korkuyla titreyenler vardı.

Kapı biraz daha kapanmıştı.

Kapının bu sürekli kapanması herkesi telaşa sokarken artık burada kalma korkusu daha ağır bastı. Çoğu kişi dairelerin üstüne çıkmıştı.

Tufan’ın fark ettiği manyetik çekimi dairelerin üstündekiler anlamaya çalışıyordu, ilk kavrayan Yekta olmuştu.

Bir taşa yaklaştığında olduğu taşın üstünde zıplıyor, bu zıplama yönün hafifçe değişmesine sebep oluyordu. Değişen yön de ya geri itiyor ya öne çekiyordu ama taktığı anladığı için Yekta daire değiştirmeden bile varmak üzereydi.

Yekta karşıya ulaştığında rahatlayarak nefesimi verdim. En azından o kurtulmuştu. “Yaptım! Olayı çözdüm!” diye bağırdı sevinçle. “Dairelerde manyetik çekim var! Bazıları birbirini çekiyor bazıları itiyor!” diye bağırdı bu tarafa doğru.

“Hadi ya, işe bak sen,” dedi Tunç onunla dalga geçerek çünkü bunu anlayan zaten Tufan’dı.

“Nereden çekip iteceği belli değil ama üstünde zıplamak yön değiştiriyor, böylece gelebilirsiniz! Tek yapmanız gereken beni taklit etmek!” diye bağırmaya devam etti Yekta.

Doruk sinirle söylendi. “Şu adam olayı çözmesene nah yapardın!”

Tufan hâlâ başlamayanlara baktı. “Hadi, vakit kaybetmeyin! Kapı kapanmadan çıkmamız lazım.” Kardeşine döndü. “Tunç hadi kardeşim.”

Tunç ve Herkül de öne doğru adım attı. Yanlarında adını bilmediğim motorcu çocukla İpek de vardı. İpek Mükremin’e döndü. “Hadi yapalım şu işi.”

Mükremin onun ayağındaki sivri topuklu ayakkabılara baktı. “Bunlarla zıplayabilecek misin?”

“Bunlarla daha neler yapabildiğimi bir bilsen.” İpek tek omzunu havaya hafifçe kaldırıp ona göz kırptı.

“Biz de başlamalıyız,” dedi Derin, bana ve Doruk’a bakarak. Doruk etrafına bakındı. “Alp, sen de!”

Alp hemen yanında duran Mine’ye baktı. “Başlamamız lazım,” dedi ama Mine başını iki yana salladı. “Zorundasın.” Mine tepki vermedi. “Kardeşin için.” Bu sefer kafasını kararsızca kaldırıp Alp’e baktı.

Profesör son kalan öğrencilere baktı. “Hadi, devam edin!” diye seslendi herkese ama bu sırada aşağı düşen öğrencilerin acı çığlıklarının duyulması bu işi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Kapı gittikçe kapanıyordu.

“İstemiyorum, yanarak ölmektense burada kafamın patlamasını tercih ederim!” dedi bir kız öğrenci. Yanında da bir erkek öğrenci vardı.

“Sen gitmiyorsan, ben de gitmiyorum.” Kızın elini tuttu.

“Hayır, olmaz. Hiçbir öğrencimi arkamda bırakamam! Çocuklar lütfen! En azından bir deneyin, şansınız var. Bu şans yok saymayın.” Profesör onlara neredeyse yalvardı ama bu çift kararlarından oldukça emin gözüküyordu.

Şimdi geri kalanlarımız da başlayacaktı. Janberk öne çıkıp ilk daireye atladı. Onun yan tarafındaki daireye de tanımadığım erkek bir öğrenci zıpladı ama onun zıpladığı küçüldü. En yakınındaki Janberk’in olduğu daireydi.

Kuğu Kıyım

“Bana yer aç!” diye bağırdı tanımadığım öğrenci.

“İkimizi taşımaz!” dedi Janberk, yine de ona yer açıp etrafında yakın başka daire var mı diye baktı.

Çocuk onun olduğu daireye zıpladığında daire hızla küçülmeye başladı. Az önceki öğrencinin kıza yaptığını yaparak Janberk’i itmeye çalıştı. Hem de Janberk ona arkasını dönmüş bir kaçış yolu ararken.

Daire hızla küçülüyordu, Janberk düşmek üzereyken son anda dengede durup çocuğa döndü. “Kesin şunu!” diye bağırdı dairelerin üstünde duran bir kız korkuyla.

Janberk’le çocuk boğuşuyordu. “Çocuklar kesin! Durun!” Profesörün bağırışını pek taktıkları söylenemezdi.

En sonunda Janberk çocuğun yüzüne sert bir yumruk attı, zaten artık dairenin küçülecek hiçbir alanı kalmamıştı ve ikisi de düşmek üzereydi. Yumruğuyla sarsılan çocuğa diziyile vurdu ve çocuk aşağı düştü.

Hepimiz sessiz ve korkmuş şekilde onları izliyorduk. Janberk düşen çocuğun arkasından aşağı baktı. Elleri saçlarına gitti, buğulu gözleriyle nefes nefese kalmış şekilde aşağıdaki çocuğu izliyordu. Daire de artık küçülmeyi kesmişti. Janberk’i suçlayamazdık, ilk çocuk onu itmeye çalışmıştı ama o kendisini suçluyor olacak ki bir süre hiç hareket edemedi onunkin arkasından baktı.

“Devam et Janberk,” dedi profesör zorla çıkan sesiyle. “Senin suçun değildi, isteyerek yapmadın, devam et.”

Janberk kafasını kaldırıp profesöre baktı.

Bu sırada ittiği çocuğun çığlıkları içeride yankılanıyordu. Janberk en sonunda çaresizce devam etmek zorunda kaldı.

Düşen kişilerle içeriye saran koku, neredeyse çoğu kişinin kusmasına sebep olmuştu ve bu midemi gittikçe daha kötü bir hale getiriyordu.

Hemen önümde aynı anda zıplayan iki öğrenci aynı anda düşerken aşağıya düştükleri an çıkan ateşin teni yakma sesi,

yukarı doğru yükselen kızarmış et kokusu ve duman başımı döndürüyordu. Beynim uyuşmuştu, tepkilerim yok olmuştu. Şok ve vahşet o kadar fazlaydı ki artık hissizlik başlamıştı.

Derin ve Doruk bir tarafımdaydı. Diğer tarafımda da Hale vardı. Derin Doruk'a ve bana baktı. "Hadi başlayalım. Aynı anda. Üç deyince!" Derin böyle dediğinde sayım yapmaz, sadece üç derdi.

Aşağıda cayır cayır yanan zemine, çoktan küle dönmüş bedenlere bakarken zorlukla kafamı kaldırdım. Aşağıya bakarsam yapamazdım. Alnımda biriken terler, histerik şekilde titreyen vücudum ve neredeyse yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim bana hiç de yardımcı olmuyordu.

Derin, "Üç!" dediğinde Doruk ve ikisi aynı anda zıplamıştı. Ben de zıplayacaktım ama bir el beni kolumdan tuttu ve zıplamamı engelledi.

Kafamı kaldırıp şaşkınlıkla beni tutan kişiye baktım. Tufan'dı. Kolumu sıkıca tutmuş ve zıplamamamı engellemişti. Hiçbir şey anlamayarak yüzüne baktım. Bakışları ayaklarıma kaydı.

"O taşlar sıcak olabilir, çıplak ayakla zıplayamazsın," dedi ve etrafına bakındı başka çıplak ayakla zıplayan var mı diye. Benim gibi birkaç kız da çıkarmışlardı topuklularını ama henüz onlar da zıplamamıştı.

"Sıcak mı?" dedi hemen yanımda duran Hale şaşkınca.

"Evet, en başta öyle olmasa bile biz son kalanlarız. Taşlar dakikalardır o harıl harıl yanan şeyin üstünde. Artık çok ısınmış olabilir." Söylediği çok mantıklıydı.

Bunu duyan Alp hemen bağırarak etrafa yaydı, duymayan kalmasın diye.

"Ama onunla zıplayamam." Çaresizce etrafıma bakındım. Topuklular çıkardığım yerde duruyordu ama ayaklarım çok kötü haldeydi. Onlarla yürümek bile zorken zıplamam imkânsızdı.

Derin neden zıplamadığımı merak ederek bana baktı. “Peri! Hadi gel!”

“Geliyorum!” dedim ama o tedirgindi.

“Neden zıplamadın?” diye bağırdı Doruk da.

“Ayaklarım çıplak, sıcak mı taşlar?” İkisinin de ayağında ayakkabı vardı.

“Sanki, evet, durdukça da artıyor,” dedi Derin gerilerek.

Hissettiğim çaresizlikle gözlerim dolarken ne yapacağımı düşünüyordum. Burada kalmak istemiyordum, ölmek istemiyordum.

“Hiç mi oluru yok giyinmenin?” diye sordu hâlâ kolumu tutan Tufan.

“Neler oluyor orada?” diye bağırdı Yekta karşı taraftan.

Tunç’un ona ortaparmak çektiğini görebilmiştım bulanık gören gözlerimle.

“Peki, o zaman ayağının altına bir şey bağlayalım. Zıplamanı etkilemeyecek şekilde,” dedi Tufan düşünerek.

Üstümdeki tek parça payetli elbiseye baktım. Bu sırada Hale bizden biraz uzaklaşmış, gömleğini çıkarıp *crop*’uyla kalmıştı. Gömleğinin bir ucunu Alp’e uzattı. “Koparmama yardım et!” dediğinde Alp ona yardım etti, ikisi de kuvvetle çekerek yırttılar gömleği.

“Acele edelim, hadi sen de! Seni çıkaracağım diye canımdan oluyordum, bari bana saygın olsun!” Alp sanırım Mine’yi ikna etmişti. Bu sefer onu geri çevirmedi. İkisi de dairelere zıpladı.

Ben de bu sırada Hale’nin yırttığı gömleğin bir kısmını bana uzatacağını sandım. Diğerleri de öyle sanmıştı ama Hale çok yüksek olmayan topuklu ayakkabılarını çıkarıp gömleği ayağının altına bağlamıştı. “Topuklar dengemi bozabilir. İşimi riske atamam.” Tufan ona çatık kaşlarıyla baktı. Sadece Tufan değil, diğerleri de bakıyordu.

“Bir kısmını kıza verebilirdin!” diye çemkirdi Herkül gergince.

Ceren Melek

Hale ne diyeceğini bilemeyerek bana ve çıplak ayaklarıma baktı. “Bu gömlek anca bana yeter.”

Cevabıyla gözlerime yaşlar hızla dolarken zorla bir nefes aldım.

Çaresizlik nefesimi keserken ne yapacağımı şaşırmıştım. “Peri! Ne oluyor orada?” diye bağırdı Derin ama ben dolan gözlerimden etrafı artık hiç göremiyordum.

Duvar dibinde çıkardığım ayakkabımı almak için dönüp bir iki adım attım ama yine bir el tuttu beni. “Nereye gidiyorsun?” Yine Tufan’dı.

Elimin tersiyle gözümü silmeye çalıştım ama ağladıkça makyajım gözüme girdiği için daha kötü oluyordu. “Topuklu ayakkabımı almaya.” Sesim çok kısık çıkmıştı.

“Gel buraya,” dedi ve gömleğinin düğmelerini hızla açtı. Üstünden çıkarıp çıplak bedeniyle kaldı. Kaslı vücudunun üstünde ter damlacıkları oluşmuştu. Kolları, omuzları o kadar iriydi ki şaşkınca ona baktım.

Tamamen çıkardığı geniş krem rengi gömleğini tek bir hareketiyle yırttı. “Ayağına bir şey bağlaması gereken var mı?” diye sordu ama kızların çoğu halletmişti. Bir tek ben kalmıştım. “Alt kısmını çok kalın yapmamaya çalışın, bileğinize iyi bağlayın!” dedi yine hızlı bir uyarı geçerek.

Gömleğin iki parçasını da bana uzattı. “Bunu ayağına bağla.” Zorlukla aldım uzattığı gömleği. “Teşekkür ederim.”

Eğildim bağlamak için ama ellerim o kadar titriyordu ki beceremiyordum. Gömlek elimden çekip alındı.

TTA.

Tufan... Önümde hızla eğildi, bir dizinin üstünde durdu. “Acele etmemiz lazım, kaldır ayağını.” Ayağımı kaldırdım. O kadar şaşkındım ki tepki verememek bir yana, artık ne hissedeceğimi de bilmiyordum.

Ninova

Kuçu Kıyım

“Neler oluyor orada? Beni oraya getirtme, Azaphan!” diye bağırdı karşı taraftan Yekta ama Tufan’ın onu pek taktığı söylemezdi.

“Götün kadar konuş, Tozkoparan! Gel hadi sıkıyorsa! Gelmezsen gönlüm kalır lan! Allah için gel,” diye bağırdı Tunç da ama Tufan o kadar takmıyordu ki sanki onları duymuyor gibiydi.

O gömleğini ayağıma bağlarken bir an tek ayakla dengede durmakta zorlandım. Düşmemek için elim refleks olarak onun çıplak omzuna gitti. Kısa bir an duraksadı, bakışları yüzüme kayarken elleri gömleği bağlamaya devam ediyordu. Sıcak ve nemli teni kadife gibiydi, pürüzsüzdü. Kaslarının sertliğini hissederken kendime gelerek elimi çektim ama bana bakmaya devam ediyordu.

“Diğer ayağın.” Diğer ayağımı da uzattım. “Bana tutunabilirsin.” Başını eğdi tekrar ve bağlamaya devam etti.

Doğrulduğunda kenara yaklaştık. Çok az kişi kalmıştı. Mükrem’in ve İpek de dairelerin üstündeydi. Hale de ilk daireye zıplamıştı.

Herkül, Tunç, gelmeyeceğini söyleyen çift, profesör ve biz kalmıştık sadece.

“Hemen başlayalım,” dedi Tufan.

Profesör hâlâ kalmak isteyen çifti ikna etmeye çalışıyordu.

Yan yana dizildik, Tufan’ın tam yanında duruyordum. “Abi, olur da düşersem...” Tunç konuşmaya başlamıştı ki Tufan başını hızla ona çevirdi.

“Birbirimize yakın oluruz! Öyle bir şey olursa yanıma zıpla!”

“İkimizi taşımayabilir,” dedi Tunç.

“Umurumda değil, deneyeceksin. Sen de Herkül!”

“Siz de aynı şekilde,” dedi Herkül. “Hakkınızı da helal edin. Siz benim ailemsiniz.”

“Siz de aynı şekilde,” dedi Tunç.

Yanlarında olduğum için ben de konuşma ihtiyacı hissettim. “Siz de aynı şekilde ama beni itmeyin de.” Yanımdaki üç iri adamın da bakışları aynı anda bana döndü.

“Seni itmemize gerek yok, üflesek uçarsın küçük kız,” dedi Herkül gülerek.

“Seni asla itmeyiz, korkma,” dedi Tufan ama bana değil karşısına bakıyordu. Birbirini iten insanlar ve bir gömlek parçasını bile sakınan arkadaşım yüzünden bu açıklamayı yapma gereği duyduğunu biliyordum.

“Herhalde itmeyiz, biz onun sevgilisi gibi deccal miyiz?” dedi Tunç da.

Aşağıda cayır cayır yanan zemine ve üstünde küle dönmüş bedenlere bakarken bedenim korkuyla titriyordu. Hepsi gençti, hepsinin önünde koca bir ömürleri vardı...

Şimdiyse sadece siyaha dönmüş iskeletleri kalmıştı.

“Hadi başlayalım, ilk taşlar küçülürse hemen dediğimi yapıyorsunuz!” dedi Tufan arkadaşlarına ve en son bakışları bana döndü. “Aşağıya bakma.” Bakışlarımı zeminden kaldırdım. “Aşağıya ne olursa olsun bakma.”

“Tamam.” Sesim çok kısık çıksa da beni duymuştu.

“Daha bekleyecek misiniz?” diye bağırdı Doruk, neredeyse Derin’le beraber karşıya ulaşmak üzereydi.

“Birkaç adım geri gidip koşarak gel, öyle zıpla,” dedi Tufan. Onu dinledim.

Dördümüz de zıpladık. “Siktir, küçülüyor bu!” Herkül bağırarak etrafına bakındı. Onun küfrettiğini ilk defa duyuyordum. En yakınında Tunç’un olduğu daire vardı.

Biraz uzakta da başka bir daire vardı. “Hemen zıpla!” diye bağırdı Tufan.

“Buraya gel!” dedi Tunç ama o uzaktaki daireye tüm gücüyle zıpladı. Çok uzaktı, yetişemedi.

Kuçu Kıyım

Aşağı doğru düşeceği sıra son anda daireye tutundu. Bedeni aşağı doğru sallanırken bir eli dairedeydi. “Herkül! Dayan!” diye bağırdı Tunç.

Diğer elini de kaldırıp daireyi tuttu. “Acele etme, ellerin kaymasın!” diye bağırdı Tufan da.

Herkül’ün az önce kaydığı daire bizim üstünde olduğumuz dairelerin de yönünü değiştirmişti. Yekta’nın dediği gibi küçülenler özellikle küçüldükten sonra çekimi ya da itişini artırıyordu.

Nefesimizi tutmuş Herkül’e bakarken o da tüm gücüyle kendisini yukarı çekmeye çalışıyordu. En son dirseklerini yukarı çıkarıp göğsünü dairenin üstüne yasladığında Tufan rahat bir nefes verdi.

“Kapı kapanmak üzere! Bekleyemezsiniz!” Bu Derin’in sesiydi, onlar karşıya ulaşmıştı.

Herkül nefes nefese dairenin üstüne çıktı ama dairenin ortasında durduğunda o da küçülmeye başladı.

“Bu da küçülüyor!” Neyse ki bu sefer de başka bir daireye yakındı. Şanslıydı, yakınında daire olmasaydı ölecekti.

Tüm gücüyle ona zıpladı. Onun her zıplayışında bizim olduğumuz daireler titreşiyordu. “Hafifçe zıpla üstünde! Uzaklaşıyorsun!” Tufan’ın sözleriyle hafifçe zıplayarak dairenin yönünü değiştirmeye çalıştım. Onlar karşıya yaklaşırken ben uzaklaşıyordum.

Bizim dışımızda birkaç kişi ve bir de Hale kalmıştı taşların üstünde. Gelmeyen tek kişi de profesördü.

“Profesör yetişemeyeceksin! Bırak onları ve gel!” diye bağırdı Doruk da karşıdan.

Herkül’ün zıpladığı diğer taş da küçülürken artık sinirle bağırdı.

“Ben dedim sana az ye diye! Öküz gibisin, iki insan ağırlığında sanıyor seni!” diye bağırdı Tunç ama Herkül onu duyabilecek halde değildi.

Herkül neredeyse zıplaya zıplaya yolu yarılamıştı. Bir kez daha zıpladığında çok şükür bu sefer onu taşıdı.

Çok uzakta kalmıştım. En geride olan bendim.

Korkuyla etrafıma bakındım.

“Ben seni bu tarafa çekmeye çalışacağım,” dedi Tufan bana. O yön değiştirmeye çalıştı ama ben olduğum yerde kalmaya devam ettim. Bana en yakın kişi Hale’ydi.

“Sen, buraya bak!” diye bağırdı Tufan ona. Tufan’ın seslenmesiyle kafasını kaldırdı. Tüm bedeni titrerken korkudan rengi atmıştı. “Olduğun dairenin üstünde hafifçe zıpla! İki daire öne doğru çekim etkisi yaratırsa öne gelir!”

Hale bana baktı, ardından başını eğdi. “Ama biz de geriye doğru çekiliriz ve zamanımız yok.”

Hissettiğim çaresizlik artarken öylece kalmıştım. Yapacak hiçbir şeyim yoktu.

“Şeytan mısın lan sen?” dedi Tunç sinirle.

Hale onu takmadı.

“Peri endişelenme! Hale kaşarı sen buraya geleceksin, değil mi? Ben atacağım seni aşağı ben!” Derin öfkeyle bağırırken hissettiğim duygular birbirine girmişti.

Kalbimi böyle acıtan şey korku muydu yoksa dostumun sırtıma sapladığı bıçak mıydı?

Ben bunu asla ona yapmazdım.

“Sakin kal, bana bak.” Tufan’ın sesiyle zorlukla bakışlarımı ona çevirdim. “Uzaklaştıkça arka taraflardaki dairelere yaklaşıyorsun! Yön değiştiremiyorsan onlardan birine zıpla.”

Kapının kapanmasına çok az kalmıştı, çok uzaktaydım.

Taş gerçekten de çok sıcaktı ve ayağıma sarılı Tufan’ın gömleğine rağmen sıcaklığı artık dayanılmayacak bir hal almıştı. Yazın en sıcak gününde kumun üstünde durmak gibiydi.

“Profesör artık zaman yok! Bırak onları! Şuradaki dairelere atla!” Tufan’ın bağırışıyla profesör gelmek istemeyen öğrencilerden artık ümidi kesti.

Benim arka tarafımdaki dairelerden birine zıpladığında biraz öne kaymıştım ama profesörün zıpladığı daire hızla küçülürken başka bir tanesine son anda zıpladı. Daireler küçüldüğünde sadece çekiş gücü değil, itiş gücü de çoğalıyor olacak ki biraz daha öne kaydım.

“Artık vakit yok! Bulduğunuz tüm dairelere zıplayarak buraya gelin!” Alp’in bağırışıyla etrafıma bakındım.

Yakınımda bir daire vardı ama ona ulaşabilecek kadar zıplayabileceğimden emin değildim, dizlerim titriyor ve ayak tabanım yanıyordu.

“Yaparsın! Daha uzak mesafelere atladığını biliyorum, çocukken oyun oynadığımız o göleti hatırla, Peri! Bundan çok daha büyüktü ama sen ayaklarını bile ıslatmadan atlayabiliyordun!” Derin’in söylediği anımızı anımsıyordum. Sözleri bana inanç verirken zaten başka bir seçeneğim yoktu. Burada ölmek istemiyorsam her şeyi yapmalıyım.

Hale karşıya geçtiğinde, Derin’in dikkatinin bende olmasını fırsat bilerek kapıya koştu ve Derin onu yakalayamadan kaçtı.

Zıpladım, daire hafifçe hareketlenirken dengede durmakta zorlandım ama son anda durmayı başarabildim.

“Çok az kaldı! Yapacaksın Peri!” Yekta’nın sesini duyduğumda şaşırdım. Tam kapanmak üzere olan kapının arasında durmuştu.

İlk varan Herkül olurken başka bir daireye zıpladım.

Daire küçülecek mi diye bekledim ama çok şükür ki küçülmedi.

Tam bu sırada önümde duran bir kız zıplamaya çalışırken dengesini kaybedip düştü. “Önüne bak! Onun olduğu taşa zıpla, küçülmeyeceğinden eminiz!” diye bağırdı Doruk.

Dediğini yaptım. Az önce kızın olduğu daireye zıpladım. Çok kalmamıştı ama kapının da kapanmasına çok kalmamıştı.

Tufan ve Tunç varmak üzereydi.

Sürekli şarkı baştan başlıyordu ve ben artık ayağımın altındaki sıcaklığa çok zor dayanırken şu sözler çalıyordu. “*O kızın ağladığını görebilir. Kızın ayakları su toplamıştır. Yürüyemiyor ama deniyor.*”

Şarkının sözlerindeki uyum en az aşağıda harıl harıl yanan o zemin kadar korkunçtu.

“Peri karşıdakilerin hepsine zıplaya zıplaya gel! Başka şansın kalmadı!” diye bağırdı Mükremin.

Karşımdaki taşlar birbirinden uzaktaydı ama denemek zorundaydım. Tüm gücümle öndeki başka bir taşa zıpladım, az önce kızın zıplamaya çalışırken düştüğü daireydi bu. Zar zor üstünde dengede durmayı başardım ama bu sefer de hızla küçülmeye başladı.

Çoğunluğun yaptığı hatayı yapmamak için küçüldüğünü fark ettiğim an yakınımıdaki başka bir taşa zıpladım. Tek zıplayacağım yer artık varış noktasıydı.

Derin bir nefes alıp oraya zıplarken ayağım kayacak sandım ama son anda Derin beni kolumdan tutup çekti. Başarmıştım, yapmıştım. Asla yapamayacağım zannetmiştim ama olmuştu. Hale sanırım çoktan ulaşmış kapıyı geçmişti bile.

Tufan ve Tunç da vardığında kapıya koşacaktık ki Tufan profesöre bağınyordu.

“Profesör, sadece zıplayın, zaman kaybetmeyin!” Profesör onun dediğini yapıyordu ama arada yine de mesafe vardı.

Kuçu Kıym

Şu an dairelerin üstünde profesör dışında üç dört kişi vardı ama hepsi birbirinden farklı noktalardaydı ve epey yolları vardı. Baaramayacaklardı. Bir de hiç denemeyen o çift vardı; el ele tutumu, karşı tarafta felaketlerini bekliyorlardı.

Profesör gelmiş sayılırdı ama bulunduğu daire biraz uzaktaydı. Bu kadar mesafeyi zıplaması çok zordu.

“Dene!” diye bağırdı Tunç.

Profesör denedi. Dmeden önce son anda tutundu zemine. Tufan onu elinden tutup hızla çıkardı ve kapıya kotular. Yekta da kapının ağzındaydı, gerçi daha çok kapının içine girmiş, bu tarafa da kafasını çıkarmıştı.

Hepimiz içeri girerken en son Tufan, Herkül, Tunç ve kıl payı profesör girmeyi baarmıtı.

Tam bu sırada arkının son sözü geçti. “nk oraya uygun değildi.”

Hepimiz içeri girer girmez kapı sertçe kapandı. Bu sırada diğer tarafta patlama sesi duyulurken ayağımın altındaki zeminin sarsıldığını hissettim.

Etrafıma bakınmaya çalıştım ama içerisi zifiri karanlıktı.

“Herkes... herkes iyi mi? Herkes burada mı?” Bu ses profesöre aitti.

“Sanırım, içeri giren gitti, kim nerede bilmiyorum,” dedi Yekta da.

“Hiçbir şey görülmüyor, nasıl ilerleyeceğiz?” Bu da Herkln sesi gibiydi.

Profesör konuştu. “Ben en son girdim, yani en arkadayım. Düz ilerleyelim, gidenler geri dönmediğine göre burası bir yere açılıyor.”

İlerlemeye baladık ama yürürken hiçbir şey göremiyorduk. Yanımdaki duvara tutuna tutuna yürüyordum. Ara ara birbirimize seslenerek yakın olup olmadığımızı anlamaya alııyorduk.

Ayaklarımın altı çok kötü halde olduğu için sanırım hepsinden ağır ilerliyordum. Ağrı katlanılmaz bir hal aldığında hafifçe yere çöktüm.

“Peri!” Yekta’nın sesiydi ama sanki epey uzaktan geliyordu.

“Yekta,” dedim ben de ama cevap gelmedi.

“İlerlemeye devam edin!” Bu profesörün sesiydi.

“Peri sesim hangi taraftan geliyor sana?” dedi Doruk da ama içeride yankılandığı için nereden geldiğini anlayamıyordum.

İçli içli ağlarken kim nerede bilmiyordum.

Tamamen kör olmak böyle bir şey olmalıydı.

“Peri, arkamda mısın?” Derin’in sesi de uzaktan geliyordu.

Zorlukla gücümü toplayarak biraz daha yürüdüm. “Peri, senin yanına geleceğim. Endişelenme,” dedi Yekta ama sesi gittikçe daha da uzaklaşıyordu.

“Sallama lan, az önce yanımdan koşarak geçen sen değilsen ben de bir şey bilmiyorum! Anca kendi kucunu kurtarma derdin-desin.” Bu da Derin’in sesiydi.

Yürümeye devam ettim. “Derin!” Bağırđım ama ses gelmedi. “Doruk!” Yine ses gelmedi. “Yekta!”

Bir bedene çarptığımda durdum. Elim eline gitti. Gelmişti, bu sefer beni arkasında bırakmamıştı. “Yekta,” dedim elini sıkıca tutarken.

O el de elimi sıkı. “O değilim,” dedi kalın bir ses. Bu ses Tufan’a aitti. Elim çekerdim ama o daha sıkı tuttu.

“Yanlış yöne gidiyorsun, arkaya geri dönüyorsun,” dediğinde kafam iyice karışmıştı.

“Yanlış yön mü?” Düşündüm, acaba otururken yönümü mü kaybetmişim?

“Evet, bu hayatta yanlış yapmadığın bir şey var mı senin?” dedi Tufan da hep olduğu gibi sakın sesiyle.

Kuçu Kıyım

“Yürüyemiyorum, canım çok acıyor.” Sanırım ayak tabanlarım biraz yanmıştı ve zemindeki taşlara bastığımda bu ağrı daha da kötü oluyordu.

Ayakta duramayarak öne doğru sendelediğimde elimde olmayan eli belime gitti, beni tuttu sıkıca. Büyük eli neredeyse belimin hepsini kavramıştı. Bedenim; çıplak, sıcak göğsüne yaslanmıştı.

Gözyaşları yüzümden hızla akarken omuzlarım sarsılıyordu. “Buradan çıkamayacağız, buradan çıkış yok.” Fısıldıyordum. “Kuzenlerimi kaybettim, sevgilim sürekli beni bırakıyor, arkadaşım beni ölüme terk etti...” Söylediğim şeylerle daha şiddetli ağlarken başım yorgunca öne düştü. “Herkes ölüyor, biz de öleceğiz.”

“Ölmeyeceksin,” dedi emin şekilde. “Ölmeyeceksin.”

“Ama herkes ölüyor, zaten ben de az kalsın ölecektim.”

Orada o dairenin üstünde bir başıma kaldığımda daha önce sadece bir kez bu kadar çaresiz hissetmiştim. O da annemi kaybedişimi izlerkendi. Yine aynı çaresizlik, yine aynı kötü histi. Ve yine bu vahşetin mimarı aynı şeydi.

“Şşt, ölmeyeceksin.” Beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Daha fazla ayakta duracak gücüm kalmadı, yürüyemiyorum bile.” Güçsüz ve ağlamaklı çıkan sesim bile ne kadar kötü bir durumda olduğumu anlatacak kadar kötü değildi.

“Bana yaslanıyorsun,” dediğinde uzaklaşacaktım ki daha sıkı tutarak uzaklaşmamı engelledi. “Uzaklaş diye demedim, yalnız değilsin demek istedim.”

“Ama sen... Sen beni korumak, kurtarmak zorunda değilsin ki. Burada insanlar birbirinin ölümüne bile sebep oluyor.”

“Ben olmam.” Ses tonu çok keskin ve kendinden emindi.

“Neden?” Yine fısıldamıştım. “Herkes senin ne kadar kötü olduğunu anlatıp durdu, hepsi yalan mıydı? Yoksa numara mı yapıyorsun?”

Bir süre sessiz kaldı. “Keşke gerçek numaracıları görebilsen.” Ne dediğini tam anlayamamıştım.

“Hım?” diye mırıldandım anlamadığımı belirterek.

“Hım?” diye karşılık verdi o da.

“Daha fazla yürüyemem, dayanamıyorum.” Beni bıraktığı an yere düşeceğimden emindim ama o beni sıkıca tutmaya devam ediyordu. “Ölmek istemiyorum.” Hıçkırdım. “Burada ölmek istemiyorum.”

Belimdeki eli hafifçe hareketlendi bedenimi okşarcasma.

“Ölmek istemiyorum, gökyüzünü özledim şimdiden. Çiçeklerin kokusunu, anneannemin bahçesini, yatağımı özledim. Yaşamak istiyorum, buna katlanamıyorum.” Hıçkırıklarla ağlarken sanırım bir sinir boşalması yaşıyordum.

“Ölmeyeceksin, gökyüzünü göreceksin, çiçeklerin kokusunu alacaksın, anneanneninin bahçesine gideceksin, yatağında uzanacaksın. Ve hepsi için tek yapman gereken şey devam etmek. Beni anlıyor musun?”

Hıçkırdım tekrar. “Bana neden bu kadar yardım ediyorsun? Yekta’yı sinir etmek için mi?” Ağlayışlarım arasında çok zorlanarak konuşuyordum.

“Çünkü ben böyle bir adamım.”

“Nasıl?”

“Sanırım yakında kendin öğreneceksin.” Derin bir nefes aldı. “Ayakların altı ne halde bilmiyorum ama yürüyemiyorsan kendini bana bırak. Ben seni taşıyım.”

Ağlamam birden durdu. Sebebi şaşkınlıktı. “Yol ne kadar kaldı bilmiyoruz, yolu bile bilmiyoruz. Çok yorgunuz, beni nasıl taşıyacaksınız?”

“Göstereyim, müsaadenle.” Elini elimden de belimden de çekti, elleri kollarıma gitti. Hafifçe havaya kaldırdı, parmaklarım boynuna gidene kadar yukarı çıkardı. “Sar kollarını.”

Dediğini yapmaya çalıştım ama çok uzundu. Öne doğru eğildi. Bir kolu belimin arkasına giderken diğeri de bacaklarıma gitti, beni tek bir hareketiyle kucağına aldığına artık havadaydım. Ayaklarımin yere temas ettiğindeki o acı kesilmişti.

Yürümeye başladığında şaşkındım. Evet, güçlü bir adam olduğu kesindi ama bunu burada kimse birbirine yapmazdı. Hele de o kişi düşmanın sevgilisiyse...

Sevgilim... Beni sürekli gerisinde bırakan sevgilim.

Ve beni sürekli çıkışa ulaştırmayı başaran sevgilimin düşmanı...

Düşman kimdi?

Yapay zekâ mı? Geride bırakanlar mı? Adı çıkanlar mı?

Yoksa asıl düşman görmeyi reddeden saf kalbim miydi?

Uzunca bir süre kucağında benimle yürüdü, hiç sesi çıkmıyordu. Ben de kollarımı onun boynuna dolamış, sessizce duruyordum. Ağlamam da dinmişti.

Yol hiç bitmeyecek gibiydi. “Acaba yanlış mı gidiyoruz?” Sorumla bir süre düşünmüş olacak ki cevap vermedi.

“Sanmıyorum. Zaten bu kadar yanlış yürümüş olsak girdiğimiz kapıya çarpardık.” Mantıklıydı, gerçi o genelde mantıklı şeyler söylüyordu.

“Şey... imm...” Onu çok yormuştum ama bir şey söylersem de bırakmasından endişeleniyordum. “Seni çok yormadım mı?” Bedenine yaslı olduğum için her nefesini, her hareketini hissediyordum. Göğsü hafifçe şiştiğinde gülmüş gibiydi.

“Sen mi?”

Mırıldandım. “Hı hı.”

“Hayır, yormadın. Hissetmiyorum bile.” Çok ağır değildim ama bu kadar süre taşıdıktan sonra bir bebek bile insana ağır gelirdi.

“Bence yalan söylüyorsun, yoruldu kesin.”

“Yorulmadım,” dedi tekrar net şekilde.

“Tamam, çok yorulursan beni bırak. Ben yine yürümeye çalışırım.”

“Çok yorulmam,” dedi net sesiyle.

“Biraz yorulursun öyleyse?” Sorumla yine güler gibi bir ses çıkardı.

“Çenemiz düşük galiba biraz?”

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. “Başını mı şişirdiğimi söylüyorsun?”

“İnanılmaz bir kadınsın.”

“Bunu iyi bir şey olarak mı söyledin, kötü bir şey olarak mı?” Cevap vermedi. “Peki öyle olsun.” Yine cevap vermedi. “Doğru yönde gittiğimize emin misin?”

Nefesini verdiğiğinde sıcak nefesi yüzüme çarptı. Onu birazcık daraltmış olabilirdim, birazcık.

“Sence buradan çıkış var mı?” diye sordum yine çenemi tutamayarak.

“Olmalı.”

“Sence ne zaman çıkabiliriz?”

“Bilmem ki,” dedi yine aynı şekilde.

“Sen biraz zeki biri gibisin, çoğu şeyi çözüyorsun. O yüzden soruyorum. Başını şişirirsem söyle. Sence Korindon buna devam mı edecek? Ne zamana kadar devam edecek? Hepimiz ölecek miyiz burada?” Hızlı hızlı konuşurken durdum, cidden başını şişirmiştım.

“Şey, ben gergin olduğumda biraz çok konuşurum da.”

“Orasını fark ettim,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sessizleştım ama bu çok kısa bir süreliğineydi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dediğinde onun yüzünü görmek istediğimi fark ettim. Keşke bu kadar karanlık olmasaydı da yüz ifadelerini biraz görebilseydim.

Kuçu Kıym

“Acaba burayı da görme engellilerin halinden anlayalım diye mi böyle karanlık yaptılar? Ya da bize işkence çektirmek için mi? Sence bir yapay zekâ bunu yapabilir mi? Nasıl yapacak ki? Eli kolu yok sonuçta. Acaba hipnozun etkisinde miyiz? Yoksa her şey gerçekten bir rüya falan mı? Mükremin rüya olduğunu düşünüyor da. Gerçi o da artık öyle düşünmüyor. Başta öyle düşünmesinin sebebi çok komikti. Kardeşinin arkadaşı var ya, bir tane güzel kız, İpek. Mükremin’e yürüdü. Bunca şeyin arasında nasıl yürüdü, ben de anlamadım ama gözüme tatlı geldiler. Mükremin’i üzmez değil mi? Gerçi burada başımıza çok daha kötü şeyler gelebilir, kalp kırıklığı aşılabılır. Benim de kalbim biraz kırıldı galiba, böyle cam kırığı gibi, içten içe batıyormuş gibi. Hoş bir his değil.”

Aniden yürümeyi kesti. Yüzüne baktım, durmuş öylece beni izliyordu. Bir dakika, yüzünü görmemem gerekirdi! Işık kaynağına yaklaşmıştık ve artık o kadar da karanlık değildi. O kadar konuşmaya dalmıştım ki bunu fark edememiştim.

“Nefes al, konuşmaktan nefessiz kalıp bayılacaksın,” dedi ama dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

“Bu bence tıbben imkânsız. Çıkışı bulduk galiba, bir biz mi kaldık acaba? Sence orada ne var?”

Derin bir nefes aldı. “Orada ne var bilmiyorum ama bir şey biliyorum.”

Merakla yüzüne baktım. “Nedir?” Cevap vermedi. “Nedir?” dedim tekrar ama yine cevap vermedi.

“Senin çenen epeyden de fazla düşükmüş ama hoşuma gitti. Yoksa bu karanlıkta bu yol nasıl geçerdi?” Kalbim hızla atarken yine tamamen karanlık olmasını diledim çünkü kızardığımı hissediyordum ve görmesini istemiyordum.

Yürümeye devam ettikçe içerideki aydınlık biraz daha artıyordu. Mağara gibi bir yerdi burası.

Dışarıdan burnuma tuzlu su kokusu geliyordu sanki, bir de esinti. Heyecanla başımı dikleştirdim. “Çıkışı bulduk mu?”

“Pek sanmıyorum ama umarım öyledir.” Bahsettiğimiz çıkış bu mağara gibi yerden çıkış değildi, Korindon’dan çıkıştı.

İçinde olduğumuz tünelin sonuna ulaştığımızda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Beni bırakacak sandım ama daha sıkı tuttu.

Herkes buraya gelmişti, en son biz kalmıştık. Tüm öğrenciler buradaydı.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, yıldızları görebiliyordum. Yıldızlar parlıyordu ve ayışığı bu karanlıkta etrafı o kadar aydınlatıyordu ki güneşe benziyordu.

Çıkış mıydık sahiden?

Tufan’a baktım ümitle ama onun yüzünde ümit falan yoktu.

“Kurtulduk mu?” dedim fısıldayarak.

“Peri! Sevgilimi bırak hemen!” Yekta’nın sesini duyuyordum ama kafamı çevirip ona bakmadım. Tufan da pek umursamamıştı.

Bana baktı. “Bunun tadı kurtuluş gibi değil,” dedi sadece.

Ona hak vereceğimi henüz bilmiyordum, keşke hiç de bilmeseydim.

Gökyüzünün altında olmak kurtuluşun tadı gibiydi ama Korindon’da gökyüzü bile yerin dibiydi.

NUH'UN GEMİSİ

*“Fırtınalar dindiğinde geriye karmaşalar kalır.
Karmaşalar dindiğindeyse geriye izler kalır.
İzler görüldüğünde geriye sadece acı hatıralar kalır.
Acı hatıralarsa benliğimde yeni fırtınalar başlatır.”*

4. BÖLÜM

NUH'UN GEMİSİ

Kalbim hızla atıyordu, kurtulmak isteyen bedenim heyecanla bir umut arıyordu. *Ama umut Korindon'a asla uğramazdı.*

Yekta bize yaklaşırken Tufan onu pek takıyormuş gibi gözük-müyordu. Daha çok etrafı inceliyor ve nereye geldiğimizi anla-maya çalışıyordu. Ben de inceledim.

Deniz kenarındaydık, direkt kumsala çıkmıştık. Tropikal ağaçları karanlık da olsa seçebiliyordum. Gökyüzündeki yıldız-lar daha önce en son çocukken gördüğüm kadar çok ve parlaktı. Deniz ucu bucağı yokmuş gibi ufku kaplamıştı ama karanlık gö-rüş açımı kısıtlıyordu.

Neresiydi burası?

Ve en önemli soru, biz buraya nasıl gelmiştik?

Tufan'ın neden, "*Bunun tadı kurtuluş gibi değil,*" dediğini şimdi anlıyordum. Simora Üniversitesine yakın böyle bir alan yoktu. Laboratuvardan çıktığımızda hareket eden bir şeyin üs-tünde buraya taşınmış olsak bile yine de bu mantık çerçevesine oturmuyordu. Gerçi o laboratuvara girdikten sonra hiçbir şey mantık çerçevesine uymamıştı ya...

Öğrenciler, daha doğrusu hayatta kalan öğrenciler bir ara-daydı. Kumların üstünde bir alanda toplanmışlardı.

Yekta buraya doğru yürürken oldukça öfkeli gözüküyordu. “Sevgilimden ellerini çek!” diye bağırdığında Tufan gökyüzündeki bakışlarını sakince ona indirdi.

Bu çok tehditkâr bir bakıştı. Yekta’ya attığı bu bakıştan sonra bana döndü, sadece bir saliselik bir zaman diliminde gözlerindeki o korku veren bakışı nasıl sildiğini anlayamadım.

“Seni bırakayım mı?” diye sordu sessizce.

Yüzü yüzüme çok yakındı, gözleri gözlerimde uzunca gezerken sanki *bırakma* desem beni asla bırakmayacak gibi bakıyordu.

Bu tuhaftı çünkü daha önce hiç, birinin bakışlarından bu kadar çok şey anladığım olmamıştı.

Yekta tam karşımızda durduğunda Tufan’ın yüzünden ayırbildim bakışlarımı. “Sevgilimin senin kucağında ne işi var?”

“Sevgilin mi?” Tufan alayla güldü, yine ona baktım dayanamayarak. *Sevgilin* derken sadece alaycı değildi, bir de hoşlanmadığı bir şeyi söylemiş gibiydi.

“Sevgilim,” dedi Yekta çatılan kaşlarıyla. “Beğenemedin mi?” Sesi Tufan’ın sesi gibi sakın değildi, daha yüksekti.

“Beğenemedim.” Beni daha sıkı tuttu ya da bana öyle geldi. “Sevgilinse neden sürekli sevgilini değil de kendi canını düşünüyorsun?” Hesap soruyordu.

“Bunu da nereden çıkardın? Aramızı mı açmaya çalışıyorsun sen? Azaphan, seni mahvederim! İndir sevgilimi kucağından.” Beni indirmede ve sanırım ben indirmesini söyleyene kadar da indirmeyecekti.

“Yekta, kes şunu. Ayaklarım yanmıştı ve o dakikalardır beni taşıyor. O olmasaydı asla buraya gelemezdim!” Sert çıkışımla Yekta’nın dikkati bana döndü.

“Sana ulaşmaya çalıştım ama karanlıktı, bulamadım. Seni asla orada yalnız başına, hele de bu adamla bırakmazdım!”

“Manipülatif piç.” Tufan sinirle gülerek konuştuğu için ne dediğini pek anlayamamıştım.

“Hım?” Yüzüne baktım.

“Hım?” Mırıldandı o da bana bakarken.

“İndir sevgilimi kucağından! Peri insene!” Yekta sinirden resmen renk değiştirecekti.

“Tamam, beni bırakabilirsin.” Tufan’a baktım *sorun yok* dercesine ama o buna pek inanmıyor gibiydi.

“O dedi diye istiyorsan...”

Tufan’ın konuşmasını böldüm. “Hayır, çok teşekkür ederim beni buraya kadar getirdiğin için gerçekten. İnmek istiyorum.”

Nefesini verdi. “Peki.” Beni yavaşça indirdi. Ayaklarım yere temas ettiği an bir süredir üstüne basmadığım için hissettiğim acıyla gözlerimi yumdum. Elini belimden çekmedi, hatta tamamen bırakıp bırakmama konusunda hâlâ kararsız gözüküyordu.

Yekta beni kolumdan tutup birden kendine çektiğinde ayaklarımın üstüne daha sert basmam gerekti ve bu canımı çok daha fazla acıttı.

“Bu son! Bir daha seni sevgilimin yanında görmeyeceğim. Yoksa çok kötü olur. Anladın mı beni?”

“Sen sevgilinin yanında durursan beni yanında görmek zorunda kalmazsın,” dedi Tufan onun aksine oldukça sakince.

“Bana baksana sen!” Yekta, Tufan’ın üstüne doğru bir adım attı.

“Yekta, kes şunu!” Uyarımla durdu. Tufan’a kötü kötü bakmaya devam ediyordu.

“Burada kahraman rollerine giresin mi tuttu, Azaphan? Senin ne mal olduğunu herkes biliyor, iki şov yaparak insanlara korkunç karakterini unutturacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Bu son, bir daha sevgilime yaklaşmayacaksın bile...” Yekta sinirle

bağırıp işaretparmağını tehditkâr şekilde sallarken Tufan bıkkınlıkla yanımızdan geçip gitti.

Yekta'nın salladığı parmağı öylece havada kaldı, konuşması da yarım kalmıştı. "Yekta, kes şunu ya!"

"Kesemem! Numara yapıyor, ben tanıyorum bu herifi. İnsanlara önce çok iyi ve yakın davranır, sonra en savunmasız anlarında arkalarından bıçaklar, böyle bir şerefsiz o. Yaptığı her şey numara. Seni yol boyunca kucığında taşımışmış! İyiliğinden mi yapıyor sanıyorsun? Sırf beni bu hale getirip çıldırtmak için yapıyor!"

Hayretle ona baktım. "Az önce bir sürü arkadaşımız öldü, hem de kötü şekilde. Şu an konumuz bu mu sence?"

Duraksadı. "Haklısın. Öfkeme mâni olamıyorum konu o olunca. Seni onun kucığında görmek başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oldu! O Hubble bilmem neyinde yansaydım dedim, o derece!"

"Tamam, sakın ol."

"Sen iyi misin? Ne oldu ayağına?" O baktığında ben de ayağıma baktım, hâlâ Tufan'ın gömleği sarılıydı.

"Yandı biraz."

"Kıyamam canım, inan sana gelmek için çok çabaladım ama birden kendimi dışarıda buldum. Çok da bağırdım ama duymadın sanırım."

"Neredeyiz?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Biz de onu çözmeye çalışıyorduk. Gel, diğerlerinin yanına gidelim." Bakışları ayaklarıma kaydı. "Yürüyebilecek misin?"

Sızlıyordu ama dayanabilirdim. "Evet."

"İyi o zaman." Elimi tuttu ve yürütmeye başladı. "Ağır gidelim, canın yanmasın." Yekta, Tufan kadar iri değildi ama cılız da sayılmazdı.

Elimi elinden çektim. “Haklısın, yavaş yürüyeyim.” Elini bırakmamla gözleri üstümde gezindi, bundan hoşlanmamıştı.

“Seni basbayağı etkilemeye çalışıyor ve sanırım başarıyor da...” Daha beni ne kadar şaşırtacaktı bilmiyordum. Buraya geldiğimizden beri iyice kafayı yemiş gibi davranıyordu.

“Ne? Yekta sen ne saçmalıyorsun?”

“Gerginim biraz, boş ver. Sen yaşıyorsun ya, o bana yeter. Canım benim.” Canım benim derken başını hafifçe omzuna doğru yatırmıştı. Yürümeye devam ettik, yerler kum olduğundan sert gelmiyor, canım çok yanmıyordu. Beli de üstünde durmaktan acıya alışmıştım. Çok geçmeden diğerlerinin yanına ulaştık.

Tunç, Doruk ve Herkül yan yana durmuş, kollarını da birbirlerine yapıştırıp resmen etten bir duvar oluşturmuştu. “Çok şükür Peri de geldi,” dedi Derin ama onu göremiyordum. Sesi üçünün arkasından geliyordu. “Oğlum çekilsenize!”

“Yok, çekilemeyiz! Sen kal orada!” dedi Doruk arkasına dönüp Derin’e bakmadan.

“Neler oluyor?” dedim merakla.

Bu sırada Hale’yi gördüm. Halil ve Şakir’in yanında duruyordu, saçı başı birbirine girmişti, dudağı patlamıştı. Ağlamaktan gözü şişmişti.

“Tamam bırakın, daha dövmeyeceğim. Çıkın önümden, gerçekten dövmeyeceğim,” dedi Derin üçünün arkasından.

Derin, Hale’yi dövmüştü!

“Yok, az önce de dedin, son anda yakaladım seni,” dedi Tunç.

“Ağzın da çok bozuk ayrıca,” dedi Herkül de şikâyet edercesine.

“Tamam, vallahi daha dövmeyeceğim, çekilin önümden. Lan dövmeyeceğim dedim ya! Çekilsenize artık, abartmayın! Bakın çekilmezseniz sizi döverim.” Derin’in son tehdidiyle Doruk hemen Herkül ve Tunç’un arasından çıkarak etten duvarlarını bozdu.

Tunç ve Herkül, anlam veremeyerek Doruk’a baktı. “Siyah kuşak karateci, buna değmez gerçekten, bence siz de bırakın.” Doruk’un açıklamasıyla ikisi de şaşkıncı Derin’e baktı.

Derin, Hale’ye kötü kötü bakarken Hale olduğu yere biraz daha sindi. Hale’ye baktığımda göğsümde hissettiğim ağırlıkla derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

“Siyah kuşak demek?” dedi Tunç, Derin’i baştan aşağı dik-katle süzerken.

“Beğenemedin mi?” dedi Derin ona dik dik bakarak.

“Beğeniriz, niye beğenmeyelim?” Tunç’un yüzünde hafif bir sırıtış olduğunda Doruk hemen gözlerini kısarak ona baktı. Yine abi radarını açmıştı.

“Millet, şu an daha büyük bir sorunumuz var,” dedi Alp araya girerek.

“Evet, arkadaşlarımız öldü, nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz!” dedi Nehir gergince.

“Yok, onlar da var da başka büyük sorunumuz daha var,” dedi Alp tedirginlikle.

“Mükremin yok!” İpek’in sesini duydum ama onu göremedim. Görmek için etrafa bakındığımda ağaçların arasından çıkıp bize geldiğini fark ettim.

“Nasıl Mükremin yok?” dedim şaşkıncı.

“O lanet yerde onu kaybettim! Elimi bırakma demiştim, bıraktığı gibi kayboldu.” İpek yanımıza ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

“Nasıl yani? Oradan hiç çıkmadı mı?” Sorumla İpek üzün-rüyle başını iki yana salladı.

“Sizinle çıkar belki dedik, birileri çıkar diye bekliyorduk daha,” dedi Alp de.

Bu sırada bir çığlık sesi duyar gibi oldum. “Bu sesi siz de duydunuz mu?” dedi Janberk. “Bir kız çığlığı gibi sanki. Başka kim kaldı ki?” Tekrar ığlık sesi geldi ama yine çok uzaktaydı.

“Sanırım o tünelden geliyor,” dedi profesör. “Biri kalmış olabilir.” Tünele doğru yürümeye başladık topluca.

Evet, çığlık sesi oradan geliyordu ve biz yaklaştıkça o ses de yaklaşıyordu.

“Umarım Mükremin de gelir,” dedi İpek.

“Bu çok tiz bir çığlık, gidip baksak mı?” diye sordu Herkül.

“Gidip baksak bir şey göremediğimiz için bir yardımımız olur mu ki?” diye sordu Rıfkı.

Çığlık sesi daha da yaklaştı ve tünelden çıkan biri dışarı doğru resmen fırladı. Kumların üstüne düşerken en son Herkül’ün bedenine çarparak durdu.

Bu Mükremin’di. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı.

Çarptığı şeyi anlamak için kafasını kaldırıp Herkül’ün yüzünü gördüğünde yine o tiz çığılıktan attı. Herkül de korkuyla çığlık attığında herkes çıkan sesle yüzünü buruşturdu.

“Lan ne oluyor?” dedi Herkül en sonunda onu kendinden uzaklaştırıp anlamaya çalışarak.

Mükremin yutkundu. “Orada, orada bir şey var.” Mükremin’in sözleriyle hepimiz tünele baktık. “Beni kovaladı! Canımı çok zor kurtardım, gerçekten çok zor! Allah beni gençliğime bağışladı, Allah’ım sana şükürler olsun. Bundan sonra bir cuma namazını kaçıırırsam şerefsizim.”

“Bir dakika, sakinleş önce ve düzgünce anlat. Tam olarak seni kovalayan şey neydi?” diye sordu profesör ilgiyle.

“Bilmiyorum, ayı olabilir, kurt olabilir, aslan olabilir...”

“Yok dinozor,” dedi Herkül abartma dermiş gibi.

“Gözleri kırmızıydı! Simsiyah tüyleri vardı! Kocamandı! Salyalarını yüzüme akıttı. Yemin ederim!”

“Biz de geçtik oradan, biraz sallıyor musun acaba?” dedi Tunç tünele doğru birkaç adım atarken.

“Oğlum sen biraz mal mısın? Niye gidiyorsun? Hayır, gitsen ne yapacaksın?” dedi Derin sözleriyle onu geri çekmeye çalışarak.

“Yani minik Azaphan haklı gibi, burada ne arasın vahşi hayvan?” dedi Yekta da.

“Minik sensin, minik senin...” Tunç yine küfretmeye başlayacaktı ki Herkül araya girdi.

“Durun bir ya, anlayalım ne olduğunu, sen de beni bir sal...” Mükremin’in kollarını kendinden uzaklaştırdı.

“İçeriden biz de geçtik. Tamam karanlıktı, hiçbir şey görmedik ama hepimiz sağ salım çıktık, bence öyle bir şe...” Bir öğrenci konuşurken tünelden gelen kükreme sesiyle hepimiz buz kestik.

“Yine geldi!” Mükremin hızla Herkül’ün arkasına saklandı.

“Geri çekilin!” Tufan’ın sesiydi bu.

Hepimiz tünele bakarken bir kükreme daha duyuldu. Kapanan karanlık tünelde bir çift kırmızı göz belirirken hepimizin adımları geri geri gidiyordu.

“Hepimizin kafasını topluca patlatsalardı da kurtulsaydık!” Bunu diyen tanımadığım bir kız öğrenciydi.

O vahşi hayvan neydi, bilmiyordum ama oradan çıkmadı. Öylece tünelin bitişinde kaldı.

Tünelin çıkışındaki taş duvar yavaşça kapanırken de kırmızı göz karanlıkta kayboldu.

“Ben sana dedim, elimi bırakma diye! Niye bıraktın?” İpek, Mükremin’e kızıyordu.

“Ya ben böyle olacağını bilsem bırakır mıydım?” Mükremin, Herkül’ün arkasından çıktı ve birkaç adımda ona ulaşip sıkıca sarıldı.

“Tamam geçti, geçti.” İpek onun başını göğsüne yaslayıp teselli ederken olan her şeyi şaşkınca izliyordum.

“Burası tam olarak neresi? Bir fikri olan var mı?” diye sordu bir öğrenci. O kadar ölümden sonra bu kadar kalabalık görmek

Kuçu Kıyım

beni şaşırtmıştı. Bir o kadar da umutlandırmıştı, buradan kurtulabilirdik.

“Sizce Korindon denen şeyden kurtulduk mu?” diye sordu kırklarında olan öğrenci de.

Profesör bir adım öne çıktı. “Öyle olsaydı az önce o taş duvar kendi kendine kapanmazdı.” Epey yorgun ve takatsiz görünüyordu. Omuzları düşük, boynu eğikti. Profesörü ilk kez böyle görüyordum. O hep çok eğlenceli, hayat dolu bir adamdı. “Hepimizin başı sağ olsun.” Hüzünlü gözlerle artık kapalı olan tünele baktı.

“Ama şu an dışarıdayız. Bu da kurtulabileceğimiz anlamına geliyor. Babam bizi bulacak.” Yekta’nın haklı çıkmasını her şeyden çok isterdim ama ben öyle olacağını düşünmüyordum.

“Dışarıya çıktığımıza emin miyiz?” Bu ses çok az konuşan Mine’ye aitti.

“Evet, baksanıza! Kumlara bakın, ağaçlara bakın. Şu ucu bucağı gözükmeyen denize bakın,” dedi Halil de. “Burası kesinlikle dışarısı. Yapay gözükmüyor.”

“Laboratuvar da yapay gözükmüyordu, değil mi?” dedi Tufan, herkesten uzakta duruyordu. Yere eğilmiş, eline bir avuç kum almış ve inceliyordu. “Ama aynı değildi.”

“Şu ensemizdeki metal şeylerden dolayı mı bunları yaşıyoruz?” dedi Janberk eli ensesine giderken. “Çıkarmaya çalışalım! Belki o zaman buradan kurtuluruz.”

Profesör bir süre düşündü. “Elle çıkarılacak gibi durmuyor ama deneyelim.”

“Neyle taktılar bunlar bize bunu peki?” dedi Tunç da. “Ne taktınız lan bize, evveliyatını s...”

Herkül onu yine susturdu. “Sinirlendirme şimdi, birden açar tünelin kapağını, görürsün evveliyatını.”

Denizin üstünde, etrafı aydınlatacak bir ışık kaynağı belirdi. İlk başta hepimizin gözlerini aldı, elimi havaya kaldırarak gözlerimi kısıtım. Bu ışık kaynağının sebebi gözdü.

Yine aynı gözdü, bu sefer denizin üstünde, gökyüzünün hemen altındaydı. Bu sefer arkasında yansıyabileceği bir duvar bile yoktu!

“Bu çok korkunç.” Bir kız öğrenci konuşurken diğer bir öğrenci de artık gördüklerine dayanamayıp bayılacak gibi olmuştu. Yanındaki arkadaşı tuttu onu.

Göz konuşmaya başladı. *“Tüm öğrencileri tebrik ederiz. Ne kadar yorulduğunuzun ve insani ihtiyaçlarınızı gidermeniz gerektiğinin farkında olup Korindon olarak size bu konfor alanını sunuyoruz.”* Açık alanda bile olsak sesi yankılanıyordu.

“Allah razı olsun ya,” dedi Derin dalga geçercesine.

“Arkanızdaki alanda her öğrenci için bir baraka bulunuyor. Bu barakalardan istediğiniz bir tanesini seçme şansına sahipsiniz. İyi dinlenmeler.” Göz kayboldu, bu sefer yerini X almadı.

Etrafımıza bakındık bahsettiği barakaları bulmak için. “Anlamıyorum, dışarıdayız işte! Nasıl her yerde olabiliyor? İnsanlara ulaşamaz mıyız? Buradan çıkamaz mıyız? Neresi burası?” Tanımadığım bir öğrenciydi konuşan.

“Dışarıda falan değiliz, dışarıda olsak bile Korindon’un evrenindeyiz,” dedi profesör bakışlarını yerden kaldırmadan.

“Buradan nasıl çıkacağız peki?” dedi bir kız ağlayarak. “Ben buna dayanamıyorum, daha ne kadar devam edecek?” Hepimiz onun olduğu raddedeydik ama hiçbirimiz bu soruların cevabını bilmiyorduk.

“Uzun zamandır uykusuz, aç ve yorgunuz. Dinlenelim ve kendimize geldikten sonra düşünelim.” Kimse profesöre itiraz etmedi çünkü kimsenin mecali kalmamıştı.

Kuçu Kıyım

“Biraz i tarafa doğru yürüyelim, ŗurada ahŗap bir ŗeyler gördüm sanki ben.” Kırklarındaki ğrencinin yönlendirmesiyle tarif ettiği alana yürüdük.

Gerçekten de burada bir sürü kulübe tarzı yapı vardı. Hepsi dıŗından aynı gözüküyordu, ahŗap ve çok geniŗ değildi. İçlerinden loŗ bir ıŗık yayılıyordu.

“Gerçekten tam sayımız kadar mı baraka koymuŗlar? Kaç kiŗinin öleceğini biliyorlar mıydı?” Konuŗan Janberk’ti.

“Grnene göre biliyorlardı,” dedi Tunç sinirle.

“Herkes barakalara dağılsın, biraz kendimize gelince yine burada toplanalım.” Kimse profesöre itiraz etmedi çünkü takati kalan kimse yoktu.

Herkes bulduğu barakalardan birine girerken Derin bana döndü. “Birbirimizden uzağa gitmeyelim,” dediğinde baŗımı olumlu anlamda salladım.

Bu sırada Yekta bir tanesine bakıp burun kıvırdı. “Ben biraz arkadakilere bakacağım,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

“En azından dinlenmemize izin verdi!” diye sinirle söylendi Alp.

Sıra sıra dizilmiŗ bir sürü baraka vardı, hepsi birbirinin aynıydı, deėiŗik hiçbir ŗeyleri yoktu.

Derin, Doruk ve ben yan yana duran barakalara girdik. Küçük bir alandı, yatak bile yoktu, sadece eski ve kflenmiŗ bir snėer bulunuyordu. Yerde yatağın yanında bir ŗiŗe su vardı sadece. Yatağın üstünde de iki çift kıyafet asılıydı, biri kadın biri erkek giysisi gibiydi.

Kŗede bir kapı vardı, kapıyı açtığımda burasının banyo olduğunu fark ettim. Hızla lavaboya yaklaŗıp yüzümü bol suyla yıkayarak yüzümdeki kurumuŗ kandan kurtulmaya alıŗtım. Ayna olmadığı için ne halde olduğumu göremiyordum. Vücudumu da

yıkamak istiyordum ama su çok soğuk akıyordu. Zaten korkudan uyuşmuş vücudum soğuk suya da dayanamazdı.

Üstümdeki kıyafeti çıkarıp yatağın yanına bıraktım. Askıdaki kıyafetin içinde jelatinli temiz iç çamaşırları ve hatta çorap bile vardı. Üstümdeki her şeyi çıkarıp kıyafetleri üstüme geçirdim.

Siyah, dalgıç kumaş tayt ve tişörttü. Hepsinin markası *Puma*'ydı. Tişörtte de taytta da dikiş yerlerinde beyaz parlak çizgiler vardı. Sadece kenarlarında bir şerit halindeydi bu çiziler. Yatağın ucunda duran ayakkabıları fark ettiğimde rahatlayarak nefesimi verdim. Ayaklarım çok kötü haldeydi.

Tufan'ın ayağıma bağlı gömleğinin düğümünü çözmeye çalıştım ama o kadar sıkı bağlamıştı ki kördüğüm olmuştu.

"Bu haksızlık! Böyle bir şeyi kabul etmiyorum!" Dışarıda birileri bağııyordu.

Gömlekle uğraşmayı kesip ayağa kalktım, barakadan çıktım.

Halil, Janberk'le kavga ediyordu. "Sen de mi onlarlasın? Senin ne özelliğın var da sana böyle kıyak geçiyorlar?" Herkes benim gibi sesleri duyup dışarı çıkmış olacak ki etraf kalabalıktı.

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum, çık şuradan," dedi Janberk ondan uzaklaşmak isteyerek ama o Janberk'in göğsüne vurarak gitmesini engelledi.

"Buraya bakın, Janberk de onlardan! Benim barakamda sadece bir şişe su var ve barakanın içi berbat halde! Bununkinin içi köşk gibi!" Halil sinirle bağıırken herkes ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Benimkinde de sadece su var," dedi bir kız.

Derin yanıma geldi. O da üstünü değiştirmişti.

"Bu herifin barakasında bir dünya yemek var!" diye bağırdı Halil sinirle.

"E benimkinde de var, sizde yok mu?" diye sordu Rıfkı kafası kanşmış şekilde.

Kuçu Kıym

“Evet, bende de var,” dedi Tunç.

“Neler oluyor çocuklar burada?” dedi profesör barakaların arasından çıkıp ortaya gelirken.

“Sanırım barakalardan bazıları iyi bazıları kötü,” dedi Derin de şaşkınca. “Bana da kötü geldi, iyi gelse şaşırırım zaten, benim şansım mı var?”

“Bunların ayrıcalığı ne? Haksızlık bu!” diye bağırdı Şakir de.

“Bir sakın olun çocuklar, bana da iyi gelmişti. Siz benimkine geçin ikiniz,” dedi profesör orta yol bulmaya çalışarak ama bence bu orta yol değildi.

“Sanırım bazıları gerçekten iyi, yemekle dolu, temiz; bazıları da pislik içinde ve yiyecek hiçbir şey yok,” dedi Tunç etrafta gezinerek.

“Öyleyse kaç kişi olduğumuzu, kaç tanesinin iyi kaç tanesinin kötü halde olduğuna bakalım. Buna göre de yemeği olmayanlarla paylaşır herkes,” dedi profesör.

“Tek sorun yemek değil, odalar da çok kötü halde,” dedi Halil sinirle.

“Yataklar bir buçuk kişilik, bence herkes yakın bir arkadaşını yanına alırsa geceyi rahat şekilde atlatırız.” Profesörün sözleri herkese mantıklı gelmişti. “Şimdi herkes birbiriyle konuşup anlaşsın.”

Profesörün konuşması bittiğinde Yekta’yı fark ettim, barakalara doğru gidiyordu. “Yekta.” Seslenmemle durdu, eli ensesine gitti. Üstünü değiştirmişti, evde bile onu bu kadar spor giyinirken görmezdim. Üstümüzdeki spor kıyafetlerin beyaz çizgileri fosforluydu ve karanlıkta parlıyordu.

Ona doğru birkaç adım attım. “Sana iyi mi denk geldi?”

Etrafına bakındı. “Yani çok da iyi sayılmaz bence.”

“Yemek falan olanlardan mı geldi yani?”

“Hımm evet, onlardan geldi.”

“Bana kötü denk geldi.”

“Sıkma canını canım, ben bir şu Halil’e bakayım, barakam biraz ilerde. Gelirim birazdan yine yanına.” O hızlı hızlı konuşup yanımdan uzaklaşırken arkasından şaşkınca bakakaldım.

Derin’in yanına döndüğümde konuşmadı, sadece Yekta’ya kötü kötü baktı.

“Bana da kötü denk geldi,” dedi Doruk yanıma gelerek. “Siz?” Derin’le aynı anda başımızı olumsuz anlamda salladık. “Şansa bak.”

Tunç yanımdan geçerken Derin ona bağırdı. “Pişt! Bakšana!” Tunç durdu.

Derin’e şaşkınca baktı. “Bana mı pişt yaptın?”

“Evet, beğenemedin mi? Sana ne geldi?” Derin az önce Tunç’a nasıl bir oda geldiğini duymuştu ama yine de test eder gibi soruyordu.

Tunç bize birkaç adım attı. “Bana sürekli bir şeyleri beğendi-resin var sanki senin,” dedi Derin’e bakıp hafifçe sırıtarak.

“Höst lan!” Doruk yine yükselirken Tunç nefesini sıkıntıyla verdi.

“Bana güzel geldi, isteyen yanıma gelebilir ama önce abimi bulmam lazım. Ona kötü geldiyse alamam birinizi.”

Mükremin yanıma ulaştı. “Burada bile hiyerarşi olması çok üzücü, bana elbette kötü baraka geldi. İyi gelse çok şaşırtıcı olurdu zaten!”

“Senin kız nerede? O seni bırakmaz, bana çok öyle bir *vibe* verdi,” dedi Doruk eli çenesine giderken. “Böyle yıldırım aşkı bir bizi bulmuyor ya, Mükremin’i bile buldu.”

“Mükremin’i bile mi? Kırıcı it. Neyim varmış benim? Gül gibi çocuğum.” Mükremin alınganlık yaparak bakışlarını denize çevirdi. “Ama tabii öyle mükemmel bir hanımın ilgisini çekmek beni de şaşırttı. Ara ara hâlâ rüyada olduğumu sanıyordum,

ta ki beni kovalayan o vahşi hayvana kadar. Artık rüya olmadığına emin sayılırım.”

İpek, hakkında konuşulduğunu duymuş gibi yanımıza geldi. “Ne yaptınız? Barakalar yarı yarıya değişikmiş, öyle diyorlar?” İpek’in sorusuyla hepimiz başımızı salladık. Mükremin’e baktı. “Sana kötü mü geldi?” Mükremin altdudağını sarkıtarak gözünü açıp kapattı. “Bir şey olmaz, üzülme, bana güzel geldi. Benimle kalırsın.”

Mükremin’in yüz ifadesi değişirken hemen sıırtmaya başladı. “Yaa...” Başını hafifçe sağ omzuna doğru indirdi. “Ben şimdi seni rahatsız etmeyeyim.”

“Yok canım, rahatsız olmam ki senden.” İpek de başını sağ omzuna doğru eğdi ve gülüşünü bastırmaya çalıştı.

“Yiaa... neler diyorsun sen ya... Tamam o zaman, ben seninle kalayım.” Mükremin gözlerini kırpıştırarak İpek’e bakarken İpek de güldü.

Hepimiz dehşetle ikisinin iletişim şeklini izliyorduk.

“Bir durun, önce düzen oturtalım. Kızlardan hepsi yerleşsin, sonra Mükö’ya yer bulunur,” dedi Tunç da araya girerek.

Mükremin bu durumdan pek hoşlanmamıştı ama başını sallayarak onaylamak zorunda kaldı.

“Kızlardan biri İpek’le kalsın,” dedi Doruk. “Ben de sana geleyim mi?” Tunç’a baktığında Tunç burun kııırdı.

“Şey Yekta’ya iyi gelmiş, ben onunla kalırım. Derin’e bulalım.” Yekta’nın adını duymasıyla hepsi bana kötü kötü baktı.

Bu sırada Alp yanında Mine’yle yanımıza geldi. “Bana kötü, Mine’ye iyi geldi. Size?” Kötü gelenler olarak başımızı iki yana salladık. “Kızlardan biri Mine’yle kalabilir. Biriniz de beni alırsınız inşallah?” Mine sessizdi, hatta her şeye karşı tepkisizdi. Büyük bir acısı vardı ama o acısını bile yaşayamıyordu.

Derin bana baktı. "Tamam o zaman, Peri istersen sen Mine'yle kal."

"Yok yok, Yekta'nın yanına giderim ben, siz önce kendinizi halledin," dediğimde Derin'in yine yüzü ekşidi.

"Tamam o zaman, sen benimle kalırsın," dedi İpek ellerini arkasında birleştirmiş şekilde Mükremin'e bakarak.

Tunç, İpek'e baktı. "Aras nerede? O da buraya geldiğimizden beri sıyırdı, herifin iyice sesi soluğu gitti." Sanırım Aras, ismini hiç duymadığım o diğer motorcu çocuktur.

Biz konuşurken yanımıza yaklaşan üç kişi gördüm, içlerinden biri Tufan'dı. Yanında Herkül ve diğer motorcu çocuk vardı.

"Biraz etrafı araştırdık, ilerisi tamamen orman ve epey geniş bir alan gibi," dedi Herkül.

Tufan sessizdi, etrafı inceliyordu. "Abi? Ne düşünüyorsun?" Tunç'un sorusuyla bakışları kardeşine döndü.

"Burasının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, bir adaya benziyor," dediğinde hepimiz biraz daha gerilmiştik.

"Ada mı? Sen ciddi misin?" Alp ona dehşet içinde baktı.

"Öyle gibi, emin değilim ama..." Konuşurken bakışları kısa bir an bana kaydığında göz göze geldik.

"Ama böyle bir şeyin imkânı var mı?" Sorumla derin bir nefes aldı.

"Burada her şeyin imkânı var gibi gözüküyor."

"Barakalardan bazıları çok kötü, sadece su var, bazıları da lüks ve yemekle dolu. O yüzden bir dağılım yapıyoruz, sana hangisi geldi abi?" Tunç'un sorusuyla Tufan bakışlarını benden ayırdı.

"İyi olan geldi, isteyen yanıma gelebilir."

Onlar yerlerini ayarlamaya çalışırken Derin'e baktım. "Ben Yekta'yı bulayım."

"Bir sorun olursa seslen bana," dedi Derin güven verircesine gözünü açıp kapatarak.

Kuçu Kıym

Başımı olumlu anlamda salladım ve onlara arkamı dönüp barakaların arasında yürümeye başladım. Yekta neredeydi, onu bile bilmiyordum.

Çok fazla baraka vardı, öğrenciler her taraftaydı. Çoğu duşunu alıp üstünü değiştirerek kendilerine gelmişlerdi bile. Yekta'yı gördüğümde adımlarım ağırlaştı, bir barakanın önünde durmuş Halil'le konuşuyordu.

"Yekta!" Seslenmemle Halil'e bir şeyler söyleyip onu yanından gönderdi.

Yanına ulaştım. "Canım." O da üstünü değiştirmişti. Yorgun ve halsiz gözüküyordu.

"Barakası kötü olan herkes iyi olan birinin yanına geçti de ben senin yanına geldim."

"Yaa ne iyi etmişsin, ben de birazdan uyumayı düşünüyordum."

Önünde durduğu barakayı işaret ettim. "Burası mı seninki?"

"Evet." Yanından geçip barakasına girdiğimde gördüğüm görüntüyle şaşkınlıkla durdum.

Halil'in neden o kadar çıldırdığını şimdi daha iyi anlıyordum. Benim barakam çok kötü bir haldeydi ama bu baraka özenle döşenmişti. Yerde kilim, camın kenarında bir masa vardı. Masanın üstü yemeklerle donatılmıştı. Benim yerde olan sünger yatağımın aksine burada gerçek, yüksek bir yatak hatta yastık bile vardı.

Kötü barakaların içi rutubet kokuyorken iyi olanlarda lavanta kokusu vardı. Duvarlardaki ahşaplar bile daha düzgündü, içeri çok daha sıcaktı.

Yekta da arkamdan girdi. "Gerçekten arada çok fark varmış," dedim şaşkınca. "Neyse ki sana iyi gelmiş." Banyo kapısını açtım, o bile çok iyiydi, içinde şampuanla tarak bile vardı! Gıcır gıcır fayanslar, havlular... Ayna da vardı, kısa bir an aynada kendi yansımamı gördüm. Saçlarım dağılmış, gözlerim şişmişti...

Çok oyalanmadan banyodan çıkıp etrafı incelerken Yekta konuştu. “Canım, bir şeyler ye istersen ama...”

Ona döndüm. “Ama?”

“Uyurken bence kendi barakanda kalabilirsin.” Sözleriyle olduğum yere çakılı kaldım. “Yani senin burnunda et var, gece çok ses çıkarıyorsun, çok sesli nefes alıp veriyorsun. Biliyorsun, benim uykum çok hafif, en ufak sese uyanıyorum. Yarın bizden ne isteyecekleri belli bile değil, uykumu iyi almam lazım, canım. Uykumu alamadığımda ne kadar gergin ve halsiz olduğumu biliyorsun.”

Yüzüne bakakaldım.

O kadar şaşırdım ki ilk önce tepki bile veremedim. “B-beni gönderiyorsun, öyle mi?”

“Hayır canım, olur mu öyle şey! Hadi otur bir şeyler ye, dinlen ama sonra git demek istedim. Bence sizinkiler de o kadar kötü değil, zaten sadece uyumaya gideceksin.” O da şaşkındı, sanki çok abartı bir tepki veriyormuşum gibi davranıyordu.

Konuşamadım, ağzıma çok söz geldi ama içimdeki kalp kırıklığı bir söz bile söyletmeyecek kadar çok canımı yakıyordu.

Yanından geçip giderken kolumu tutarak beni durdurdu. “Hemen git demedim Peri, neden böyle yapıyorsun?”

“Sen...” Dolan gözlerimi kırptırdım. “Buraya geldiğimizden beri başka bir adama dönüştün! İlk başta buradaki korkunç hava yüzünden seni aklamaya çalıştım, senin de şok geçirdiğini ve korktuğunu söyleyip durdum kendime! Ama bu şok da korku da değil...”

“Peri! Biraz abartmıyor musun, canım? Korkunç bir sevgiliymişim gibi konuşuyorsun!”

“Artık değilsin.” Yüzüme bakakaldı.

“Ne?”

“Artık sevgilim falan değilsin. Bitti, bitti Yekta.”

İki yıllık ilişkimiz boyunca onunla hiç kavga bile etmemiş-tik. Çünkü kavga edebileceğimiz kadar büyük problemlerimiz olmuyordu.

Barakanın kapısını açtığımda hızla önüme geçip kapıyı ka-pattı. “Peri, saçmalama istersen! Bunun için benden ayrılıyor musun? Bence sen iyi değilsin, bu kadar büyük tepki vereceğin bir şey mi bu? İnanamıyorum sana! Peki, sen burada kal, ben gidiyorum senin barakana! Olay bu mu yani?”

Yaşlar gözümde hızla akarken başımı iki yana salladım. “Olay bu değil...” Durdum. “Peki öyleyse, ben burada kalayım, sen git.” Tepkisini izledim.

“Olur giderim, giderim gitmesine de canım sen neden bu kadar asabileştin birden?” Bana doğru bir adım attı, elini omzu-ma götürecekti ki omzumu geriye çektim. “Azaphan yüzünden mi? Sana benim hakkımda bir şeyler mi saçmaladı? Zaten senin dibinden ayrılmıyor! Yoksa seni iki yıllık sevgiline karşı doldur-mayı başardı mı? İnanamıyorum, bu herif ne zaman yakamı bı-rakacak!”

Yanımdan geçip kapıya ulaştım tekrar. “Peri, ayrılmadık, öyle şeyler söyleme canım. Kalbimi çok kırıyorsun, seni ne kadar sev-diğimi biliyorsun.”

Mavi gözlerine baktım. “Hayır, bilmiyorum.” Beni bir kez daha engellemesine izin vermeden barakadan çıktım.

“Derin’in yanma git bari, yemek ye,” diye bağırdığını duy-dum arkamdan ama ona cevap vermedim.

Gözyaşlarım daha da hızlanırken önümü bulanık görüyör-düm. Bir süre etrafta yürüyüp barakamı bulmaya çalıştım.

Az önce etrafta bir sürü insan varken şimdi herkes uyumaya git-miş olacak ki bomboştu. Derin ve diğerlerini de göremiyordum.

Barakamı bulduğumda içine girdim. Yerdeki sünger yatağa oturmamla hıçkırıklarım çoğaldı. Dizlerimi kendime çektim,

başımı dizime yasladım. Zeminin yarısında kum ve toz vardı, duvarda örümcek ağları ve içeride küf kokusu vardı. Burada olmak istemiyordum.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlarken kolumu da bacağıma sardım. İnsanlar uyuduğu için çok ses çıkarmamaya çalışıyordum ama canım o kadar acıyordu ki ağlamamı durduramıyordum.

Hissettiğim soğuk havayla üşürken daha şiddetli ağladım.

Başımı arkamdaki ahşaba yasladım, evimi çok özlemiştim. Öylece karşımdaki boşluğa baktım. “Baba keşke burada olsan, sen beni böyle bırakmazdın. Keşke gelsen, alsan çıkarsan beni buradan. Baba seni çok özledim. Sen gelsen bu cehenneme bile katlanırım ben. Keşke bırakmasaydın beni, çok üzülüyorum da...” Burada başıma bir şey gelecek olsa haberinin bile olmayacak olması canımı daha da acıtıyordu.

Başımı tekrar dizlerime yaslayıp ağlamaya devam ettim.

Barakamın kapısı açıldığında Yekta beni takip edip geldi sanarak kafamı kaldırdım ama gelen Yekta değildi.

Asla olmaması gereken biriydi.

TTA.

Omzunu kapı eşiğine yasladı, bakışları ilk önce bende, sonra barakada gezindi.

Kendimi konuşmaya hazırlamaya çalıştım, derin bir iki nefes aldım. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum sesim çıkabildiğindeyse.

“Asıl sen burada ne yapıyorsun?” dedi çatık kaşlarıyla. “Hani sevgilinin yanına gidecektin?”

“Gittim.” İç çektim. “Ama...” Sessiz hıçkırığımı yine iç çekiş gibi çıkttı. “B-benimle uyuyamazmış.” Bir iç çekiş daha. “Çok sesli...” İç çekiş. “Sesli nefes alıyormuşum.” Birkaç hıçkırık daha. “Burnumda et varmış.” Anlattıkça daha çok ağlıyordum. “Güzel uyuyamazmış.”

Kuçu Kıyım

Ağlayışlarım arasından ne kadarını anladığını anlamak için yüzüne baktım. Şaşkınca dudakları aralanmıştı. “Vay eşek vay...”

“Hım?” Bu sefer hıçkırıkla dolu bir mırıldamaydı bu.

“Hım?” Mırıldandı o da ve içeri birkaç adım attı.

Yüzüne baktım, beni o kadar dikkatli inceliyordu ki ağlamam kesilmeye başladı. “Burası bir de buz gibi. Bizimle alay ediyor resmen. Dıştan hepsini aynı yapmış, birbirimize düşmemiz için.”

“Kim yapıyor ki bunu? Yapay zekâ bunları yapamaz! Onun eli kolu yok ki. Kafayı yiyeceğim artık.” Derin bir nefes aldım titreyen çenemle.

Bana doğru birkaç adım daha attı ve tam önümde durdu. “Hadi kalk.”

Şaşkınca ona baktım. “Neden?” Sesim çok kısık çıkmıştı.

“Burada kalacak değilsin, benim barakam dolmadı. Senin için yer var.”

Daha çok şaşırdım. “Ama sen?”

“Hallederiz, hadi kalk sen.” Elini bana uzattı.

“Ama olmaz ki.” Kararsızca eline baktım.

“Neden olmasın?”

“Sen rahat edemezsin, burnumda et varmış.”

Alayla güldü. “Ne olmuş yani? Biz de etteniz ya, et olması gayet normal. Hadi ağlama artık, kalk.” Eline baktım.

Tutmam için bekliyordu.

Sözde kötü adamdı, sözde insanlar ondan korkuyordu... Burada sadece insanlara yardım etmeye çalışıyordu, sadece bana da değil, gerçekten herkese yardım etmeye çalışıyordu. Gerçek olmayacak kadar kahramansıydı.

Elini tuttum ve elini tuttuğum andan itibaren benim kalkmam bile gerekmedi. O beni oldukça nazik, güçlü ama canımı acıtmayacak şekilde kendisine çekerek ayağa kaldırdı.

Elini tuttuğum an elimi ne kadar üşüdüğünü anladım çünkü onunki epey sıcaktı. Beni çektiği için birden fazla yakınlaştığımızı, utanarak elimi çektim.

“Bir insan böyle bir şeyden rahatsız olabilir mi yani? Dey-yus...” Yine sessiz sessiz, etrafa bakarak konuşmuştu.

“Hım?”

“Hım?”

“Sen sürekli bir şeyler söylüyorsun, ben de anlamıyorum. Bilerek mi öyle kısıp söylüyorsun?”

“Evet,” dedi hiç tereddüt etmeden.

“Neden?” Merakla yüzüne baktım.

“Sesli söylemem hoş kaçmaz. Hadi gidelim buradan.” Başıyla açık kapıyı işaret etti.

Onunla barakadan çıktım. “Beni nasıl buldun?” Sorumla güldü.

“Bulmadım ki tam dalmak üzereyken ağlayışlarını duydum.”

Duraksadım. “Seni de rahatsız ettim.” Mahcubiyetle iç çektim.

“Hayır, etmedin. Burada rahatsız olacağım son şey bile sen olamazsın. Hadi gel.” Bir ön tarafta dizili duran barakalara geçtik, tam denizin karşısında duran.

Kapıyı açtı ve geçmem için bekledi. İçeri bir adım attığımda o da peşimden gelip kapıyı kapattı. Burası epey sıcaktı. “Nasıl bu kadar sıcaklık farkı var?” diye sordum içeri bir adım daha atarak. Aynı Yekta’nınki gibiydi barakası.

“Büyük ihtimalle bunlar yalıtımlı, diğerleri değil. Deniz kenarında açık bir alanda olduğumuz için serin.” Yine çok mantıklı konuşuyordu.

“Burası ada olabilir dedin ama bu imkânsız. Bir adaya nasıl geleceğiz. Bir tünelden çıktık buraya.”

“Ben de onu anlamaya çalışıyorum.” O da içeri birkaç adım attı. “Hadi otur, bir şeyler ye.” Masada bir sürü çeşit yemek

Kuçu Kıyım

vardı. Bana baktığı sırada bakışları ayaklarıma kaydı, gömleğini henüz çıkarmadığımı fark etmişti. “Çok mu sıkı bağlamışım?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Gel buraya, orada misafir gibi durma.” Bakışlarıyla masayı işaret etti. Sadece bir sandalye vardı. İşaret ettiği sandalyeye oturdum.

O da hemen yandaki yatağı geçip oturdu, birden sandalyenin altından tutup kendine çekti ve beni yatağı yaklaştırdı. Ben ona şaşkınca bakarken bakışları ayağıma gitti, kaldırmamı işaret ediyordu.

Şaşkınlığım daha da artarken ayağıma kaldırdım. Kısa bir süre düğümü açmaya çalıştı. “Sıkı bağlamışım cidden.” En sonunda düğümle uğraşmayı bıraktı ve tek bir hareketle iki yana çekip ayağıma bağlı gömleği yırttı. Sonra aynı şeyi diğer ayağıma da yaptı. Gömleği tenimden çekerken yandığında kumaş tenime yapışmış olacak ki acıyla inledim. “Pardon, çok kötü yapışmış.” Daha ağır çekti gömlek parçalarını tenimden. Ayağımdaki sızı yine kendisini gösterirken artık ağlayacak takatim bile kalmamıştı.

Ayağıma çekecekken ayak bileğimi tutarak çekmemi engelledi.

“Cidden kötü halde.” Ayak tabanlarımin ne halde olduğunu bilmiyordum. “Bu halde neden yürüyorsun ki?” Ayağıma yatağın üstüne bırakıp bana baktı şikâyet edercesine.

“Yarın başımıza neler geleceğini bilmiyoruz, ayaklarımin üstüne her türlü basmam gerekmiyor mu?”

Derin bir nefes çekti içine. “Öyle ama seni taşırdım, o istedi diye inmen gerekmezdi.”

“Ama yeterince taşımıştın zaten,” dedim utançla.

“Yeterince? Sevgiline göre mi yeterince?” Her *sevgili* kelimesini söylediğinde çok iğrenç bir şey söylermiş gibi yüzü ekşiyordu. Bakışlarımin gördüğünde o ifade gitti yüzünden. “Hadi bir şeyler ye.”

“Sen de ye, daha hiçbir şeye dokunmamışsın.” Ayaklarımı çekip masaya döndüm. Cidden epey çeşit vardı. Kurabiyeler, kekler, börekler, et yemeği, pilav, sulu yiyecekler, koca bir su şişesi, hatta bir şarap şişesi bile vardı.

Patatesli böreklerden bir tane alıp yemeye başladım, sandviç dışında bir şey yemek mideme çok iyi gelmişti. Tufan da yerinden kalktı. “Geldiğimde yemeklerin tadına baktım, sıcaktı. Yani biz gelmeden hemen önce konulmuş olmalılar ama...”

Patatesli böreği yerken merakla yüzüne baktım. “Ama?”

“Adaya ilk gelen kişilerle aramızda nereden baksan yarım saat var. En az kırk dakika beklemiş olmalıydı yemekler ama kırk dakika beklemiş gibi değillerdi.” Vay be, cidden çok zekiydi.

“Şu an da çok soğuk değil ki,” dediğimde kaşları havalandı.

Masanın yanında ayakta dururken et yemeğinden bir çatal alıp ağzına attı. Şaşkınlıkla kaşları havalandı, bu duruma anlam veremiyormuş gibi görünüyordu. “Sıcaklığı ilk baktığım zamanla neredeyse aynı, bu çok mantıksız.”

“Sence bu nasıl oluyor?” diye sordum ağzımın yarısı doluyken.

“Bilmiyorum, hiçbir şekilde anlam veremiyorum.” İştahlı yiyeşime baktığında utandığını hissettim. “Hepsinden ye.”

“Sen de ye, yoksa yemem,” dediğimde gülümsedi.

“Olur, yerim.” Daha çok ayaküstü bir şeyler atıştırdı. Karnımı doyurduktan sonra koca bir bardak su da içtim. İnanılmaz iyi gelmişti.

“İyi barakalara ilkyardım kitleri de koymuşlar. Bakayım ayağın için bir şeyler var mı?” Banyoya doğru giderken bir yandan da konuşuyordu.

Ne kadar düşünceliydi.

“Evet, yanık kremi de var. Hatta sadece yanık kremi var.” İçeri döndüğünde elindeki kite bakarken düşünüyordu. “Bir de yarabandı.”

“Sence bunun bir sebebi var mı?”

“Evet, bir yerlerimizin yanma ihtimaline karşın. Hubble Sabiti’nde yanık oluşabileceğini hesaba katmışlar, hatta kaç kişinin buraya ulaşabileceğini de.” Konuşurken bir yandan da düşünüyordu. Eline bir krem alıp bana baktı. “Duş alacak mısın?”

“Çok iyi olurdu ama su çok soğuk.”

“Değil, iyi barakalarda sıcak su var. İstersen geç.” Bu iyi bir haberdi. “Kremi sonra sürersin.” Kremi masanın üstüne bıraktı.

“Teşekkür ederim.” Sesim yine çok kısık çıkmıştı.

“Böyle sürekli teşekkür mü edeceksin bana? Hem de kızaran yanaklarınla?” Demek gerçekten kızardığım yüzüme yansiyordu ve o da fark ediyordu!

“Böyle sürekli kahramanım mı olacaksın?”

“Kahramanın mı?” Bunu yüzünde hoş bir gülümsemeye sormuştu. “Sevdim bunu. Neden olmasın?” Kahve gözleri gözlerimde uzun zaman kaldığında hızla çarpan kalp atışlarımı neredeyse kulaklarımda duyacaktım!

Başını iki yana salladı kendine gelmeye çalışır gibi. “Ne kadar dinlenebileceğimizi bilmiyoruz, hadi düşünu al da dinlen.” Ayaklarımdan üstüne yavaşça basarak ayağa kalktım. Banyoya girmeden önce bana uzattığı giysileri aldım. Her odada bir kadın bir de erkek kıyafeti vardı, yıkandıktan sonra temizleri giyinmem için odasındaki kadın kıyafetlerinden vermişti.

Banyoya girdiğimde sıcak suyla tüm vücudum rahatlarırken burada yaşanan her şey gözümün önünden geçiyordu. O laboratuvarda uyanalı kaç saat olmuştu? Gün geçmiş miydi? Burada tüm zaman algımız kaybolmuştu.

Sıcak suyun altında çok rahatlamıştım. Vücudumdaki kurumuş kandan arınmıştım. Saçlarımı şampuanlamış hatta taramıştım.

Her şeyin garip olması bir yana bir de TTA’ya aklım takılıyordu. Hakkında bu zamana kadar bir tane iyi şey duymamıştım, böyle bir adam hakkında neden o kadar kötü konuşuyorlardı ki?

Aynı şekilde arkadaşları hakkında da çok kötü şeyler duymuştum. Herkül için her hafta birilerini kestiğini söylüyorlardı. Hepsi kötülüğüyle ünlüydü ama alakası bile yoktu ki.

Tufan'ın verdiği yeni kıyafetleri üstüme geçirdim. Herkese aynı kıyafetler verilmişti, her odadaki birbirinin aynısıydı.

İçeri döndüğümde gördüğüm manzarayla şaşkınlıkla duraksadım. Tufan benim barakamdaki sünger yatağı getirmiş, buradaki yatağın yanına sermişti.

Ama beni asıl şaşırtan kısım şuydu ki kendi temiz ve yüksek yatağında değil, benim barakamdan getirdiği o kötü sünger yatağa uzanmıştı. Başının arkasına da yine benim barakamdaki erkek kıyafetini alıp katlayarak yastık yapmıştı.

“Tufan...” Adını duymasıyla başını kaldırıp bana baktı.

“Efendim?”

Şaşkınlıkla öylece kaldım orada. Yekta'nın sözleri kulağımda çınlarken yaşadığım bu karmaşık duygular daha da artıyordu. *“Uyurken bence kendi barakanda kalabilirsin.”*

“Bir sorun mu var?” diye sordu Tufan ben ses vermeyince.

Ona doğru birkaç adım attım. “Neden yerde yatıyorsun?”

Kafasını hızla bana çevirdi. “Nasıl yani?”

“Yani yatağında neden yatmıyorsun?” Birkaç adım daha attığımda artık yatağıyla sünger yatak arasında duruyordum.

“Sen yatacaksın diye,” dedi sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi.

“Ama sen o süngerde mi yatacaksın?”

Yattığı yerden tamamen doğrularak yüzüme baktı. “Seninle yatmamı mı istersin?” Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken kendi de söylediği şeyi biraz edepsiz bulmuş olacak ki eli dudaklarının üstüne gitti. “Yani o anlamda demedim, sen öyle şaşırdınca, şaka gibisinden, rahatsız olursan senin barakana geçeyim ben.” Bunu söylerken o kadar ciddiydi ki rahatsız olacağımı söylesem bir saniye burada durmayacak gibiydi.

Sessizliğim devam edince ayağa kalktı. Süngerle yatak arasındaki mesafe dar olduğu için ayağa kalktığında biraz fazla birbirimize yaklaşmıştık.

“Üzgünüm, öyle ima falan yapmak istemedim, gerçekten.”

“Tufan...”

“Ama sen sadece adımı söyleyip bırakırsan iletişim kuramayız ki,” dedi çaresizce.

“Bana yatağını vermek zorunda değilsin, ben orada yatarım.” Sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi *yok daha neler* dercesine yüzüme baktı.

“Neden?”

“Çünkü burası senin yatağın?”

“Ama seni buraya ben getirdim, yerde yatıracak değilim. Hem benim için bir farkı yok ama dediğim gibi rahatsız olursan gideyim ben. Aslında kızlardan birini uyanık bulsam *yerleri var mı* diye soracaktım ama herkes yorgunluktan uyumuş sanırım. Rahatsız olabileceğini düşündüm aslında da sana da sorayım dedim, gideyim ben. Evet evet, gideyim.” Tam yanımdan geçmek için bir adım atmıştı ki kolundan tutarak durdurdum. Sıcak tenine değen elim sanki elektrik akımı yemişim gibi tüylerimi diken diken etmişti.

“Gitme, şaşkınlığımın sebebi yatağını bana vermendi. Seni burada istememem değil.” Bakışları önce kolundaki elime, sonra gözlerime kaydı.

“Emin misin?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Çok teşekkür ederim ama yatağını al sen, ben yerde yatarım. Gerçekten bak, yatağını da verirsen kendimi iyi hissetmem.”

Yüzüme bir süre baktı, kendi yatağına geçecek sandım ama o sünger yatağa geri uzandı. “Hadi sana iyi geceler, yanık kremi sürmeyi unutma.”

Öylece şaşkınlıkla ayakta dikilmeye devam ettim. O söyle-mese yanık kremi de unutmuştum. Masanın üstündeki kremi alıp yatağına geçtim. Ayaklarıma hafifçe sürdüm.

“Biliyorsun, benim uykum çok hafif, en ufak sese uyanıyorum.” Yekta’nın sözleri kulaklarımda yankılanıyordu.

“Uygun hafif mi?”

Yumduğu gözlerinden birini açtı. “Miniciksin zaten, uyur-ken ne kadar ses çıkarabilirsin ki?” Alaylı sözleriyle utanarak kre-mimi sürmeye devam ettim.

“Yarın bizden ne isteyecekleri belli bile değil, uykumu iyi al-mam lazım, canım. Uykumu alamadığımda ne kadar gergin ve halsiz olduğumu biliyorsun.”

Konuşmaya devam ettim. “Yarın bizden ne isteyecekleri belli değil, uykunu alamazsan orada canından olabilirsin.”

“Olmam olmam,” dedi beni geçiştirerek. Kremi sürmeyi bı-rakmışım. “Işık açık kalabilir, sen nasıl rahat edersen.” Konu-şurken gözleri kapalıydı.

Yataktan kalkıp ışığı kapattım ve yatağına geri döndüm. Bu yatak epey yumuşak ve rahattı.

O kadar yorgundum ki gözlerimi kapattığım an uykuya çeki-lirken sadece son kez Tufan’a, “Teşekkür ederim,” diyebilmişim.

O da bana bir şey söylemişti ama söylediğini anlayabilecek kadar ayık değildim. Çoktan uykuya dalmışım.

Yekta’yla tanışmamız biraz tuhaftı. Annemin vefatından son-ra neredeyse bir yıl boyunca yas tutmuştum. Bir gün Derin beni zorla dışarı çıkarmış, karate kursuna yanında götürmüştü. Kapı-da öyle üzgün üzgün otururken bir hırsız çantamı çalmaya çalış-mıştı, Yekta da o sırada arabasından inerken o hırsızın peşinden koşup yakalamıştı. Bana çantamı getirmiş, adamı da dövmüş ve hatta benden özür diletmişti.

Kuçu Kıyım

Yekta çoğu kişi yi ilk bakışta etkileyebilecek bir adamdı; bakışı, gülüşü, konuşma tarzı insanı kendisine çekiyordu. Ve benimle ilk tanıştığı andan itibaren çok ilgilenmişti. Numaramı almış, sonra da sürekli yazmaya başlamıştı. Sabah akşam onunla sohbet ediyorduk ve annemin vefatından sonra ilk defa onunlayken kendim isteyerek dışarı çıkmaya başlamıştım.

Onun her zaman mkemmел bir adam olduğunu düşünüyordum, hatta ileride biriyle evlenirsem bu kesinlikle o olurdu. Hayalimdeki beyaz atlı prens oydu.

Son zamanlarda bana karşı eskisi kadar düşünceli, ılımlı değildi. Bunu iş yoğunluğuna verip durmuştum ama eskisi gibi olamadığımız için de içten içe kırgındım.

Ama buraya geldiğimizden beri dönüştüğü kişi gittikçe daha yabancı ve itici bir hal almaya başlamıştı. Beni o kadar çok kırmıştı ki bendeki sevgisini yavaş yavaş zedelemişti. Gittikçe daha da yabancılaşıyordu ama sorun şuydu ki o, aslında o kadar yabancılaşmıyordu. Hareketlerinde bariz bir fark yoktu. Değişen o muydu yoksa benim onu görüş tarzım mıydı, emin değildim.

Gerçi şu an Yekta'yla olan ilişkimizden çok daha önemli konular vardı. Korindon... Genç yaşta acı şekillerde ölen arkadaşlarımız...

Nefes nefese bir ses vardı, bir erkek sesi. Gözlerimi açtığımda ilk başta nerede olduğumu algılayamadım. Her şeyin bir rüya olduğunu ve yatağımda uyanacağımı sandım.

Hiçbir şey rüya değildi, iekli nevresimlerimin olduğu krem ve pembe renklerle döşenmiş odamda değildim. Burasının orasıyla alakası bile yoktu.

Ahşap duvarlar vardı. Korindon...

Nefes sesinin nereden geldiğini anlamak için kafamı kaldırdığımda gördüğüm görüntüyle bir an öylece kaldım.

TTA...

Kapının eşiğindeki tahtaya asılmış, üst bedeni çıplak şekilde bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu. Geniş, kaslı omuzları her bir hareketinde kasılırken terden nemlenmiş esmer bedeni gerçeklik algısına uymayacak kadar güzel bir görüntü oluştuyordu.

“Çok mu ses çıkardım?” Ancak benimle konuşmasıyla bana bakabildiğini fark ettiğimde utanarak kaçırdım bakışlarımı. Nefes nefese bıraktı tahtayı. “Günaydın.”

Sanki bir felaketin içinde değilmişiz gibi zinde ve dinç gözüküyordu.

“Günaydın,” dedim yatak başlığına sırtımı yaslayıp kendime gelmeye çalışarak. “Gece çok ses çıkardım mı?”

Kaşları çatılırken güldü. “Bebekler gibi uyudun.”

“Sen? Sen uyuyabildin mi?”

“Evet, epey iyi uyudum. Sanırım herkes de çok yorulmuş olacak ki daha doğru düzgün kimse uyanmadı. Millet yavaş yavaş kendine geliyor.” Bana doğru birkaç adım attı ve sandalyeye oturdu. “Dünden kalan böreklerden ye, ben de atıştırdım bir şeyler. Neler olacağını bilmiyoruz, o yüzden her anı değerlendirelim.”

Nasıl böyle güçlü kalabildiğini merak ediyordum. Böyle bir durumda hepimiz çıldırmanın eşiğindeydik, o da olmalıydı. Belki de duygularını ustaca gölgeliyordu.

“Daldın,” diyene kadar ona bakıp öylece daldığımın farkında bile değildim.

“Bunu nasıl başarıyorsun?”

Merakla yüzüme baktı. “Neyi?”

“Başımıza gelenleri bu kadar olgunca karşılamayı?”

Sorumla altdudağını *bilmem ki* dercesine büzdü. “Normal olmayan bir durumun içinde olduğumuz konusunda hemfikiriz ama aklımızı korumazsak bu durumdan asla çıkamayız. Sen de

öyle yap, normalde nasılsan öyle davran, buradan başka bir çıkış yolu göremiyorum.” Haklıydı.

“Normalde olduğum gibi davranırsam sinirlerin bozulabilir.” Merakla kısıldı gözleri. “Biraz fazla hayat dolu olduğum söylenir de. Biraz da çocuksu. Hem burada, bu kadar arkadaşımızı kaybetmişken zaten istesem de normal olamam ki.”

“Sinirleri bozulanın aklından şüphe edeyim,” dedi kısık sesle gözleri yüzümün her bir karesinde gezinirken. “Burada insanlara olan şeyler üzücü ama o insanlardan olmamak için normal olmalıyız.” Bakışlarımı fark ettiğinde duraksadı yine. “Neden her sözüme bu kadar şaşıırıyorsun?”

“Böyle bir insan olmanı beklemiyordum.” En azından dürüsttüm. “Ona şaşıırıyorum sadece.”

“İnsanları hep dedikodulara göre mi yargııarsın?” Sorusuyla daha da utanmıştıım. Yanaklarııma ve bedenime hücum eden sıcaklığı hissederek başımı eğdim. “Sürekli kızarman gördüğüm en tatlı şey, yüzünü eğme lütfen.” Kendi ne söylediğini sonradan fark etmiş gibi duraksadı, ardından ürkekçe gözlerini kaçırdı.

Bu görüntü çok değışikti çünkü onun gibi sert duran bir adamdan böyle doğal tepkiler görmek beklenmedikti.

Kalp atışlarıımı neredeyse kulaklarıımda duyacaktım.

Yataktan kalktım. “Her şey için tekrardan çok teşekkür ederim. Bu iyiliklerini asla unutmayacağım.”

O da kalktı. “Nereye? Oturup kahvaltılık bir şeyler atıştırmadan hiçbir yere gitmene izin vermiyorum. Utanma. Ben dış alacağım, rahatına bak.”

O banyoya girerken ben yine arkasından bakakaldım. Beni neden bu denli afallattığını bilmiyordum.

Bir dilim börek ve kek yiyip biraz da su içtikten sonra dışarıda duyduğum bağırıışlarla merakla etrafııma bakındım. Ba-

rakanın içindeki kadın ayakkabılarını aldım, çorap giyineceğim sırada aklıma ayağımdaki yaralar geldi.

Hiç acı hissetmiyordum. Tabanıma baktığımda şaşkınlığım biraz daha arttı, neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Yanık kreminde baktım. Aslında her evde olan sıradan bir kremdi, daha önce de kullanmışım ama bu kadar etkili olduğunu yeni fark ediyordum.

Ayaklarımın iyileşmesine sevinerek ayakkabıları giyindim. Tüm ayakkabılar da kıyafetler de birbirinin aynısıydı, sadece bedenler değişti.

Dışarıda tekrar duyduğum bağırışlarla merakım artarken barakadan çıktım.

Deniz ıslıl ıslıl görünüyordu, güneş parlak, kumlar sıcaktı. Ağaçlar çok uzun ve gür, tüm yeşillikler de çok gözalıcıydı.

Denizden gelen tuzlu su ve yosun kokusunu içime çektim. Bu çok gerçek hissettiriyordu.

Bağırın kişi Rıfkı'ydı, normalde erkeklerin sesi kalındı ama sanki onun normalden daha kalındı. Karşısındaki kırklarındaki öğrenciyle tartışıyordu.

"Tamam da bu kadar tepki vermeni gerektirecek bir durum yok ortada," diyordu kırklarındaki öğrenci.

Rıfkı'nın teni gibi giyindiği kıyafetler de tamamen siyah olduğu için kıyafetinin üstündeki beyaz çizgiler daha da göze çarpıyordu.

Ben onlara doğru yaklaşırken Alp de seslere doğru yürüyordu.

"Neler oluyor burada ya, bir uyutmadınız!" dedi Alp güneş vurduğu için tek gözünü kapatarak konuşurken.

"Uyumayın! Uyumayın! Zaten başımıza gelen şeyler yetmezmiş gibi ben bir de burada ırkçılığa maruz kalıyorum," diye bağırmaya devam etti Rıfkı.

"Ya sabır!" dedi kırklarındaki öğrenci.

Kuçu Kıym

“Ne ırkçılığı Rıfkı? Yapay zekâ sıçtı ağzımıza, bizde ırk mı kaldı?” dedi Alp bir elini beline atıp gergince.

“Ne oldu ki?” Meraklı sorumla Rıfkı bana döndü.

“Ne oldu biliyor musun? Yürüyorum kumsalda, adam hemen üstüme geldi. Selam yok, hiçbir alaka, hiçbir şey yok. Adam soruyor, *saat kaç, kıyafetleri nereden aldın!* Bunlar ne, nasıl bir soru, saat kaç ne demek? Ben saat mi satıyorum? Kıyafetleri nereden aldınmış... Sana ne!” Rıfkı’nın olayı hararetle anlatışını şaşkınlıkla dinliyordum.

Kırklarındaki öğrenci daha da sinirlenmişti. “Bak kardeşim! Bana bak bana! Gayriihtiyari sordum, hani insan uyanır, saatin kaç olduğunu merak eder ya! O şekilde sordum! Herkesi aynı giysilerle görünce de *kıyafetleri nereden aldığınızı* diye merak ettim! Bunun ırkçılıkla ne alakası var?”

“Ben zaten Yozgatlıyım. Bana ırkçılık yapamazsın!” diye bağırdı Rıfkı tekrar. “Kıyafetler herkesin barakasında vardı ayrıca! Yalan söyleme.”

“Benimkinde göremedim, sordum!” Adam gerçekten de dünkü kıyafetleriyle duruyordu.

Alp elini kırklarındaki öğrencinin omzuna koydu ve onu uzaklaştırmaya başladı. “Gel abi gel, yatağın kenarına asılıydı, ben sana göstereyim.”

Rıfkı adamın arkasından kötü kötü bakmaya devam ediyordu. “Sen biraz alıngan mısın acaba?” diye sordum.

“Ben alınganım? Öyle mi?” dedi yine tersçe. “Ben kendi ülkemde niye sürekli ırkçılığa maruz kalıyorum! Yozgatlıyım ben!”

“Aa kimsenin ırkçılık falan yaptığı yok, Rıfkı! Sakin mi olsan? Adam gerçekten saati merak etmiş,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

“O bilmiyor mu saatimizin olmadığını sanki!”

“Ya belli, adam yeni uyanmış, daha kendine gelememiş. Ne kadar abarttın ya, kocaman adama bağırıp duruyorsun kaç dakikadır, ayıp.” Sözlerim onu biraz da olsa sakinleştirmişti.

Rıfkı’nın bağırışları epey kişiyi uyandırmış olacak ki öğrenciler yavaş yavaş barakalardan çıkmaya başlamıştı.

Rıfkı söylenmeye devam edecekken *yok artık* dercesine bir bakış attığımda oflayarak sustu.

Derin ve Doruk’u görmemle Rıfkı’yı öfkesiyle baş başa bırakarak onlara doğru yürüdüm. Kumların üstünde oturmuşlardı, Doruk neredeyse kumlara yatacaktı. “Acaba kaç saat uyuduk? Güneşin konumuna baksanıza, tam tepede, öğlen herhalde.” Doruk’un sözleriyle gökyüzüne bakmaya çalıştım ama güneş gözümü çok alıyordu.

“İyi uyuyabildiniz mi?” diye sordu Derin.

Yanlarına oturdum.

Onlara Yekta’nın beni yanında istemediğini söylemeye utanıyordum.

“Tunç sağ olsun, çok güzel uyudum ben,” dedi Doruk ve bu sözü Derin’le aynı anda başımızı ona çevirmemize neden oldu. “Çok gergin bir herif, her şeye küfredip duruyor, bir zaman sonra küfürleri ninni gibi geldi. Yapay zekânın yedi ceddine sövdü ben dalana kadar, koyunları saymak gibiydi.”

“Sen Peri?” Derin bana baktı. “O Yekta cimrisi tüm yemekleri bitirip seni aç bıraktı diye çok endişelendim.” Daha kötüsü olmuştu ama anlatmak istemiyordum.

“Yok, karnımı güzelce doyurdum,” dediğimde şüpheyile bana baktı.

“Kahvaltılık bile yedin mi?” Derin’e yalan söylemek istemediğim için başımı olumlu anlamda salladım. “Hayret, şaşırdım. Ben de sana biraz börek ayırmıştım. Şu Mine var ya, kız zaten hiçbir şey yemedi. Ağzını da bıçak açmıyor, çok üzülüyorum.

Yaşadığı da çok kötü, Allah kimsenin başına vermesin.” Derin’in bakışları Doruk’la bizim üstümüzde gezindi. “O yüzden buradan çıkmak için her şeyi yapacağız. Tamam mı?”

“Tamam abiciğim, tamam,” dedi Doruk güven vermek istercesine gülümseyerek.

“Size bir şey olsun yapay zekâyı alırım, tüm evrenin gö...” Derin küfrederekken gördüğü kişiyle durdu. Gelen profesördü.

Oturuşumuzu düzelttik, Doruk biraz daha abartsa hazır ola geçecekti. “Rahat olun çocuklar, ben herkesi buraya toplayacağım, bir durum değerlendirmesi yapalım, düşünelim.” Profesör de hepimizin giyindiği kıyafetlerden giyinmiş ve beyaz önlüğünü çıkarmıştı. Onu önlüksüz görmek tuhaftı.

Profesör öğrencileri çağırmak için yanımızdan ayrılırken Herkül ve Tunç da yanımıza gelip kumların üstüne oturdu. “Nasıl uyudunuz?” diye sordu Herkül merakla. “Ben gece katil olacaktım da.”

“Neden?” Meraklı soruyla bana döndü.

“Sorma minik Peri.” İlla o minik lafını ekleyecekti.

“Sordum bile.”

“Alp denen zırtapoz ayaklarını ağzıma sokacaktı!” dedi sinirle.

Derin güldü, biraz da şaşkındı. “Nasıl yani, siz aynı yatakta mı yattınız?” Derin’in sorusuyla Herkül işkillenerek Derin’e baktı.

“Nerede yatacaktık?” diye sordu kafası karışmış şekilde.

“Valla biz Mine’yle şöyle yaptık, ben kendi barakamdaki yatağı taşıdım onun barakasına. Çok da rahat yattık. Ne yani, siz birlikte mi yattınız? Bu cüsselerinizle?” Derin’in hayretler içinde sorduğu soruyla Herkül koca bir aydınlanma yaşamış gibi bakıyordu.

Aynı anda Doruk ve Tunç birbirlerine döndü. Tunç, “Hasiktir, bu nasıl bizim aklımıza gelmedi lan?” diye bağırırken Doruk da onunla hemfikirdi.

“Yani siz koyun koyuna mı uyudunuz?” diye güldü Derin dalga geçerek. “Böyle bir cehennemde başka bir şey beni güldüremezdi herhalde.”

Doruk iki elini başına götürdü. “Buna inanamıyorum! Bu kadar alık olamayız!”

“Valla en son sabah uyandığımda bacağıma ahtapot gibi sarılmıştın sen! Rahatın oldukça yerinde gözüküyordu!” Tunç’un sözlerine Doruk bir itirazda bulunmadı. “Bak, benim gibi adamla uyumak her yiğide nasip olmaz.”

Derin kaşlarını çatarak ona baktı. “Bu ne demek şimdi? Abi, sen gel bakayım şöyle, bu niyeti bozmuş.” Derin, Doruk’u kendisine doğru çekti ama bu da yetmemiş olacak ki en sonunda kalkıp Tunç’la Doruk’un arasına oturdu. “Abimi yedirmem ben senin gibilere.”

“Sen benimle taş...” Tunç yine küfretmeye başlayacakken Herkül araya girdi.

“Ama ayıp, hanımlar var.” Duraksayıp Derin’e baktı. “Gerçi onun da ağzı çok bozuk da minik Peri var.”

“Bana neden minik deyip duruyorsun?” Çıkışımla çok saçma bir şey sormuşum gibi yüzüme baktı.

“Miniksin de ondan.”

“Ben de sana sürekli iri Herkül diyeyim o zaman!”

Sırıttı. “Zaten bana genelde öyle derler.”

Sadece Tufan hakkında değil, arkadaşları hakkında da çok kötü şeyler duymuştum. Herkül o bahsedilen arkadaşlarından, her hafta birilerini kesendi sanırım. Hiç de öyle birine benzermiyordu.

“Şimdi sen bana ne ima etmeye çalıştın, ben oraya takıldım?” Tunç dirseklerini kuma yaslayıp bedenini hafifçe geriye yatırarak Derin’e baktı.

Derin de dizlerini kendisine çekmişti, ona omzunun üstünden baktı. “İma etmedim, direkt söyledim. Abime biraz göz koymuş gibisin!”

Herkül ve Tunç dehşet içinde Derin’e baktı. Doruk’un eli göğsüne gitti, utangaçça gülümsedi. “Aman abiciğim, evet, çok yakışıklı olduğum doğru da herkesi de baştan çıkarmam bence. Abartma yani...”

“Zaten saçının da peruk olduğunu fark etmişti,” diye fısıldadığımda bu sefer Tunç ve Herkül aynı dehşet dolu bakışlarını bana çevirdi. Herkül bir süre düşündükten sonra şüpheyile Tunç’a döndü.

“Ya sabır, insanlık yapalım dedik ibn...” Tunç yine sinirle küfredecekken Herkül ona dirseğiyle hafifçe vurarak sansür getirdi.

“Adam RTÜK gibi, amına koyayım!” Derin’in sözleriyle Tunç biraz daha geriye yaslandı ve Derin’i süzdü.

“Sana yetişemedim bak. Seni daha tanımıyorum, nerelerde küfür kullanacağını henüz çözemedim.” Herkül hayıflanırken onların keyifli sohbetini şaşkınlıkla izliyordum. Sanırım bir an da olsa nasıl bir cehennemde olduğumuzu unutmuşlardı. Hatırlatmamak da en iyisiydi.

“Yani yanlış anlamayın Derin Hanım, sizin aileden birine göz koysam abin olmazdı.” Tunç’un sözleriyle Derin başını ağır ağır Tunç’a çevirdi. Derin’i açık açık süzüyordu.

“Senin o dalağını ağzından çıkarırım, senin o dilini alır gö...” Derin küfredecekken Tunç’un yüzündeki ifadeyi gördüğünde durdu. “Küfretmem hoşuna mı gidiyor lan senin?” Tunç dişlerini göstererek sırtıtmaya devam etti. “Aa manyağa bak, a...” Derin yine küfredecekken onun hoşuna gideceğini hatırlayarak kendisini tuttu.

Doruk saçlarını eliyle tarayarak savurdu. “Tamam abiciğim, benim için tartışmayın, ben kendimi korurum. Bu kadar yakı-

şıklı olup tüm cinslerin ilgisini çekmek benim seçimim değildi, ne yapalım?” O hâlâ konuşmanın kendisiyle alakalı olan kısmında kalmış, geri kalan kısmı da büyük ihtimalle çok dinlememişti.

Derin, Doruk’a dönüp elini kaldırdı ve avucu havaya bakacak şekilde daire çizerek salladı.

Mükremin neredeyse havalarda uçarak attığı koca koca adımlarla yanımıza gelirken nerede olduğumuzu tamamen unutmuş gibiydi. “Hayat ne kadar güzel, yaşamak ne kadar güzel, cennet böyle bir şey olmalı.” Başımıza gelip konuşurken bakışlarımızı gördüğünde gülüşü genişledi ve heyecanla yanımıza oturdu.

“Ne cenneti? Ne diyor bu lavuk?” dedi Tunç sinirle. “Götümüzde bir bomba patlatmadıkları kaldı, bu gidişle onu da yapacaklar, şuna bak.”

“Siz ne dersiniz deyin, bilmem ama ben yaşadığımı hissediyorum. Kokular bir başka, renkler bir parlak, yaşamak buymuş ya...” Mükremin gözlerini kapatmış, başını hafif hafif sallarken mest olmuş gibi görünüyordu. Sonra birden durdu ve bize doğru eğildi.

Tunç ve Herkül bir tık geride kalmıştı. Daha çok bana, Doruk’a ve Derin’e anlatmak istermiş gibiydi. “Ya İpek var ya, dünyadaki en mükemmel canlı falan. Ben gece korkuyordum, tabii ona belli etmedim de gergindim böyle bir yerdeyiz diye. Benim gerginliğimi fark etmesin diye kendimi sıkıyorum falan. Bana demesin mi, sen çok gerginsin gel buraya diye...”

Üçümüz de merakla Mükremin’i dinlerken Tunç ve Herkül de neyi bu kadar merakla dinlediğimizi anlamak için hafifçe başlarını eğdi. Mükremin bir an onlara dönünce ikisi de hızla doğrulup uzaklara baktı.

Mükremin tekrar bize dönüp fısıldamaya devam etti. “Gerginliğimi almak için ben uykuya dalana kadar saçlarımı okşadı, *korkma, ben yanımdayım* dedi. Yemin ederim kalbimin

ortasından vurdu beni, çarpıldım ben. Peki sabah uyandığım da ne olsa beğenirsiniz?”

Tunç ve Herkül yine çaktırmadan kulaklarını bize doğru eğmişti ki Mükremin’in onları kontrol edişiyle yine hızla dikleştiler.

“Çatlayacağım ama artık!” dedi Doruk sabırsızca.

Mükremin eğilip fısıldamaya devam etti. “*Sen sabahları ne kadar da yakışıklı oluyormuşsun, gerçi her zaman yakışıklısın* dedi ve yanağıma öpücük bıraktı!” Bize anlatırken o anları tekrar yaşamış gibi elleri yüzünün iki tarafına gitmişti. “Söyleyin, ben âşık olmayayım da kim âşık olsun! Allah’ım ne olur sen bu mutluluğumu sonsuza kadar sürdür.”

Vay be dercesine kafamı sallarken Derin ve Doruk’un da aynı şekilde kafalarını salladığını gördüm, tepkilerimizin tamamen aynı olması beni gülümsetti.

Bu sırada bize yaklaşan Yekta’yı fark ettiğimde tüm dikkatim dağıldı. Dün bana yaptığı şeyi aklımdan çıkaramıyordum, yalnızca dünle ilgili de değildi içimdeki bu hisler.

Hiçbir şey yokmuş gibi yanıma eğildi. Onu sürekli takım elbiseyle gördüğüm için spor kıyafetler içinde görmek tuhaf geliyordu. “Peri, canım.” Bakışları yanımdakilerde gezindi. “Neden bunların yanında oturuyorsun?” Fısıltıyla sormuştu ama zaten o gelir gelmez tüm konuşmalar kesilmiş ve hepsi ona kitlenmişti.

Bakışlarımı gördüğünde başını omzuna doğru eğdi. “Hâlâ kızgın mısın bana?” diye fısıldayarak sordu. “Gel ileride oturalım, konuşalım.”

Başımı iki yana salladım sadece. Konuşmak istemiyordum. Ben kalkmayınca o yanıma oturdu, hatta epey yakın oturmuştu. Kolunu omzuma sardığında insanların içinde onu küçük düşürmek istemediğim için çok tepki vermedim ama omzumu hafifçe silkerek rahatsızlığımı belli ettim. Oflayarak bakışlarını denize çevirdi.

Onun kolu omzumdayken Tufan'la göz göze geldim. Profesörle barakaların önünde durmuş, hararetle konuşurlarken bakışları kısa bir an bana takılmıştı, sonra da Yekta'nın omzumdaki koluna...

Bakışlarını ayırabildiğinde, onunla hararetle şekilde konuşan profesöre döndü.

Profesör konuşmaya devam etti ama sanki o şu an kendisini o konuşmaya pek veremiyormuş gibiydi.

“Geldi yine yapıştı benim Peri'me, sülük.” Doruk kısık sesle konuşuyormuş gibi yapsa da hepimiz duymuştuk.

“Millet, herkes kumsala toplansın!” diye sesleniyordu profesör. Bizim olduğumuz kısmı kastediyordu. Herkes bu tarafa doğru ilerlerken Tufan da yanımıza gelmişti. Herkül'ün yanına oturdu.

Derin başını hafifçe bana doğru eğdi ama bana değil, Yekta'ya bakıyordu. “Şaşırttın beni he, Peri senin yanına gelince ben dedim ki bu cimrilik yapar falan, yemek bırakmaz dedim. Şaşırttın beni, pikachu.”

Yekta şaşırarak bana baktı, büyük ihtimalle Derin'le olduğunu zannediyordu.

“Nasıl yani? Peri gece seninle değil miydi?” diye sordu Yekta gergince.

Derin'le Doruk'un başı aynı anda, aynı hızla Yekta'ya döndü. “Ne demek seninle değil miydi? Peri senin yanına gelmişti?” Derin hemen kaşlarını çatmış, o çok sinirli bakışlarını Yekta'ya dikmişti.

“Hayır, onunla değildim,” dedim daha da sıcaklarken. Güneş de ne kadar yakıcıydı...

“Peki kiminleydin?” diye sordu Derin sinirle. “Ayrıca niye seninle değildi?” Yekta sadece bana bakıyordu, kiminle kaldığımı

öğrenmek istiyordu ama gece beni yanında istemediğı için bunu açık açık sormaya da yüzü yoktu.

Tufan'a baktım, söyleyecek mi diye. Sonuçta Yekta'yla düşmanlardı, böyle bir şeyi kullanabilirdi ama o sadece başını başka tarafa çevirdi.

"Tufan'laydım." Sadece bir isim söylemem büyük bir bomba etkisi yaratırken Yekta hızla benden uzaklaştı.

"Oha! Bu, benim bu cehennemde aşkı bulmamdan bile daha şaşırtıcı." Mükremin gözleri neredeyse yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Gerçi tek değildi.

"Abi?" Tunç şaşkınlıkla Tufan'a dönmüştü.

"Tufan?" dedi Herkül de aynı şaşkınlıkla.

Tufan ikisinin abartı tepkisine sinirlenerek kafasını *ne olmuş dercesine* iki yana salladı.

"Ne demek Tufan'laydım?" Yekta sinirle ayağı kalkmıştı. "Hemen geliyorsun, konuşuyoruz!" Eli koluma gitti.

"Ona bağırma," dedi Tufan oldukça sakın şekilde.

Yekta kolumu bıraktı, Tufan'a döndü. "Derdin ne lan senin? Sevgilimin dibinden niye ayrılmıyorsun sen?" Tufan'a doğru birkaç adım atıp tam karşısında durdu.

Tufan birden ayağı kalktığında Yekta bir adım geriledi. "Dün gecedен beri burnunu kırıp bir et de oradan çıkarasım var."

Yekta bana söylediklerini Tufan'a anlattığımı anlayarak omzunun üstünden hayal kırıklığıyla bana baktı. Onun bu bakışı beni huzursuz ederken derince yutkundum. Böyle olmasını ben istememiştim. Onun beni bu kadar incitmesini de ben istememiştim.

"Sen an mı kolluyorsun lan benim sevgilimle yakınlaşmak için?" Yekta onu kışkırtıyordu, ilk hamleyi kendisi yapmıyor ama onu çıldırtacak noktaya getiriyordu. "Buradaki herkesten gerçek yüzünü saklamaktan sıkılmadın mı, Azaphan? Sanki

herkes senin nasıl bir piç old...” Yekta devam edemedi çünkü Tufan onun yüzüne sağlam bir yumruk attı.

O kadar sert bir yumruktu ki ya Tufan’ın parmaklarından ya da Yekta’nın elmacıkkemiğinden gelen bir kırılma sesi duymuştum. Yekta da bu kadar ağır bir yumruk beklemiyor olacak ki geriye doğru kumların üstüne düştü. Kafası arkasındaki bir taşa çarparken elim korkuyla ağzıma gitti.

“Yekta!” Telaşla yanına ulaştım. Yekta yanağını tutuyordu ama neyse ki bilinci yerindeydi.

Yekta epey kötü olmuştu ama sanırım çaktırmamaya çalışıyordu. “İşte sen busun! İşte sen böyle bir herifsin! Kendini daha fazla...” Yekta konuşurken Tufan tekrar üstüne doğru yürümüştü ki bakışları bana kaydı.

Önce Yekta’nın kafasını tutan ellerime, sonra gözlerime baktı.

Kahve gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı mıydı yoksa bu benim zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu, bilmiyordum ama Yekta’yı umursamayı kesti.

Arkasını dönüp uzaklaşırken Yekta arkasından bağıırıyordu. “İşte böyle kaçarsın! Korktun mu kalkıp seni döveceğim için? Kaçmaya devam eden Azaphan! Sen anca kaçmayı bilirsin! Anca insanları savunmasız anlarında yakalarsın, sonra da böyle kaçarsın işte!” Yekta’nın başı iyiydi, o yüzden başını tutmayı bıraktım ve geri çekildim.

“Savunmasız an mı? Adamla göğüs göğseydiniz, dövüştürülecek horozlar gibiydiniz, daha ne kadar savunmalı yakalayabilirdi ki?” dedi Derin hem gülüp hem alay ederken. Kendisi Yekta’ya bu yumruğu uzun zaman önce atmak istiyordu.

Yekta oturdu, bir eli yanağında diğeri de başındaydı. Birden aklına gelmiş gibi dağılan saçlarını düzeltti.

“Gördün mü? Bak ilk anda bana ne yaptı?” dedi Yekta bana bakıp. “Sen de git adamın yanına!”

Kuçu Kıyım

“Ben gitmiyorum ki... O da aslında keyfinden gelmiyor. Hem sen kaşındın.” Sözlerimle gözlerini irileştirerek bana baktı, bir eli de yanağındaydı.

“Ben şu kısma takıldım, sen neden bunun yanında kalmadın? Onu açıklasın biri bana,” dedi Derin oturduğu yerde dikleşirken. Bir yumruk da kendisinin atmak istediği kesindi.

“Gençler! Neler oluyor burada?” Profesörün bağıışıyla konuşmalar kesildi.

Çok geçmeden profesör tüm öğrencileri etrafına topladı. Hepimiz kumların üstünde daire şeklinde oturmuş, ortamızda ayakta duran profesörü dinliyorduk.

Tufan da gelmişti, bizden uzaktaydı. Profesör konuşurken hepimiz buradan bir çıkış yolu arıyorduk.

“Tufan, Aras ve Herkül sabah bir gezintiye çıkmış. Tahminleri buranın bir ada olduğu yönünde, ayrıca zaten başka hiçbir kara bağlantısı göremedik. Ben de buranın bir ada olduğunu düşünüyorum. Buraya nasıl geldiğimizi düşünmekten hepimizin kafayı yediğinin farkındayım. İnanın ben de sizin kadar çok merak ediyorum ama aklımızı korumak zorundayız. Buraya nasıl geldiğimizden daha önemli bir şey varsa o da buradan nasıl çıkacağımız.”

Profesör devam etti, bakışları Janberk’e kaydı. “Ayrıca sabah biz de şu kafamızın arkasındaki metalleri inceledik. Çıkarmanın hiçbir yolu yok, cerrahi kesik yapılmadan yani. Yeri çok kritik, tahminlerimize göre beyincik ve omuriliğe doğru uzanıyor bu metaller. Eğer birden çıkarmaya çalışırsak bu sizi felç bile edebilir, bunun sorumluluğunu alamam.”

“Ama,” dedi Janberk araya girerek. “Ben doktorum.” Bunu kimse bilmiyordu, hepimiz şaşkınlıkla ona baktık. “Yani eğitimi tamamlamadım, resmi olarak doktor olamadım ama altı yıl eğitim aldım. Steril bir ortam bulabilirsek deneyebilirim.”

“Doktorsan burada işin ne?” diye sordu bir kız öğrenci.

Janberk sessiz kaldı. Alp konuştu. “İyi de bu büyük bir riskse kimse ilk olmak istemez.”

“Ama burada kalırsak öleceğiz, eğer bu şey devam ederse.” Janberk *siz bilirsiniz* dercesine omuz silkti.

“Tamam, bu ihtimal aklımızda. Birkaç arkadaşınızla buranın tam olarak nasıl bir yer olduğunu, buraya nasıl geldiğimizi konuştuk ama sadece varsayımlarda bulunabiliyoruz,” dedi profesör.

“Paralel bir evrene mi geçtik yani?” dedi Halil bağırarak.

“Zil mi var lan senin bir tarafında?” Derin’in çıkışmasıyla Halil ona kötü kötü baktı ama Derin ona daha kötü bakınca bakışlarını kaçırdı.

“Hipnoz edilmiş olabiliriz ama hepimizi aynı hipnozun içinde toplayamaz. Hipnoz edilmemiz en güzel ihtimal olurdu,” dedi Tufan araya girerek.

“Başka ne olabilir ki?” diye sordu bir erkek öğrenci.

Profesör ve Tufan bakıştı. Bir şeyler düşünüyorlardı ama söyleyip söylememek arasında kalmışlardı.

“Bildığınız bir şey varsa söyleyin!” diye bağırdı Yekta sinirle. “Siz ne karıştırıyorsunuz? Amacınız bizi sakinleştirme ayağına öldürtmek mi?”

“Nerede...” Derin eli alnındayken ikinci E harfini uzatmış ve fazla içli söylemişti bunu.

“Bu arada gerçekten tüm ihtimalleri bilip kendimizi buna göre hazırlamamız gerek.” Konuşan kırklarındaki öğrenciydi.

“Göz yine geldi,” dedi biri. Hepimiz bakışlarımızı kızın baktığı yöne çevirdik.

Yine denizin üstünde, dün durduğu kısımdaydı. Hepimiz ayaklanıp gözün karşısına dizildik. Herkeste korku, gerginlik ve artık yorgunluk vardı.

Ama Korindon asla yorulmazdı çünkü o insan değildi.

“Merhabalar! İyice dinlendiğinizi umuyoruz,” diye konuşmaya başladı. *“Korindon’da Nuh’un Gemisi sizlerle.”*

“Kesin şunu! Kesin!” Bir kız ağlayarak bağıırıyordu. “Artık dayanacak gücümüz kalmadı!”

Gözden ilk başta ses gelmedi, hafifçe hareketlendi. *“Çıkmak isteyen öğrencilerin üç defa ‘Korindon’dan çıkmak istiyorum,’ demeleri tüm Korindon boyunca çıkabilmeleri için yeterlidir.”*

“He diyelim de beynimizi patlatın, değil mi? Pışık!” diye bağırdı Mükremin.

“Ada helak olmadan önce tüm hayvanları gemiye doldurursanız kazanabilirsiniz.”

Hubble Sabiti’nde böyle bir detay vermemişti bize.

“Herkes bol şans!”

Göz gitti ve yerini yine koca bir X işaretine bıraktı. Aynı anda hareketli bir şarkı çalmaya başladı. *Madonna’nın “La Isla Bonita”* şarkısıydı bu.

“Helak olmaktan kastı ne? Koca bir alana ne yapabilir ki?” diye sordu bir öğrenci.

Profesör yine öne çıktı. Bizi yatıştırmak ister gibi ellerini kaldırdı. “Gençler öncelikle sakinliğimizi koruyoruz.”

“Ne sakinliği profesör? Bu şeyin dediklerini yapmaya devam edersek kurtulabilecek miyiz sanki? Bakın kaç oldu, bizi yine bir şeyin içine sokup sokup duruyor! En azından şu an dışarıdayız. Ben iyi bir yüzücüyüm. Yüzeceğim ve bize yardım getirmeye çalışacağım,” dedi bir erkek öğrenci öne atılarak.

Birkaç kişi de onun önerisini mantıklı bulmuştu. “Şarkı sesi duyulduktan sonra çok vaktimiz olmuyor ki! Nasıl yardım çağıracağız?” dedi Doruk da.

“Burada yardım çağıracağın kimse olduğunu sanmıyorum,” dedi Tufan.

“Tüm insanlık yok mu oldu yani?” dedi aynı genç adam.

“Bilmiyoruz, o da bir ihtimal,” dedi profesör. “Ama daha korkunç ihtimaller de var. Buradan sağ çıkmak istiyorsak olabildiğince hayatta kalmaya çalışmaktan başka çaremiz yok. Anlıyorsunuz beni? Denemek zorundayız.”

Şarkının sesi biraz daha yükseldi. “*Tropikal ada esintisi. Tüm doğa vahşi ve özgür.*”

“Ben buna devam edemem, edemem.” Konuşan Hale’ydi. Buraya geldiğimizden beri onu pek görmüyordum, sanırım benden kaçıyordu.

“Bence de üç kez *Korindon’dan çıkmak istiyorum* de, biz de kurtulalım,” diyerek laf soktu Derin.

“Bu sefer bize bir ipucu verdi, ada helak olmadan hayvanları gemiye doldurun...” Janberk sesli düşünüyordu.

“Hayvanları nasıl gemiye dolduracağız?” diye sordu biri.

Başka biri de başka bir şey sordu. “Asıl soru gemi nerede?”

Daha önce hiç konuştuğunu duymadığım, tanımadığım bir kız öne çıktı. “Profesör bir ihtimalden bahsettiniz, sonrasında da buradan canlı çıkmamız için kazanmamız gerektiğini söylediniz. Düşündüğünüz şey nedir?” Balıketli, kıvrırcık saçları ve yuvarlak gözlüklüydü, hafif de dişlek olduğu için peltek konuşmasıyla tatlı bir kızdı.

“Sadece ihtimaller yüzünden sizi daha fazla germek istemiyorum ama hiçbirinizin canından olduğunu görmek istemiyorum Sezen,” dedi profesör.

“O ihtimallerden biri sanal bir gerçekliğin içinde olduğumuz mu? Eğer öyleyse, neden öleceğimizi düşünüyorsunuz?” Sezen’in sorularıyla Janberk ona baktı.

“Çünkü her şey çok gerçek. Sanal gerçeklik böylesine bir gerçeklik yaratabilir ama bu kadar gerçek olduğu için de şayet bedenlerimiz burada değilse ve zihinlerimiz sadece buradayız bile.”

Kuçu Kıym

bu gerçeklik algısıyla gerçekten ölmüş oluyoruz. Çünkü her şey çok gerçek, acı, hisler... Siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz, profesör?”

Profesör sessiz kaldı.

“Sana sormamıştım zaten,” dedi Sezen, ters ters Janberk’e bakarak çünkü onun da merak ettiği şey hepimiz gibi teorilerden çok profesörün görüşüydü.

Profesör bir süre düşündü, olayları nasıl toparlayıp açıklayacağına emin olmaya çalışır gibiydi. “Hiçbirimiz bu ihtimallerin gerçekliğini şu an kanıtlayamayız ama denize açılmanızı önermiyorum.”

“Etrafı gezdiğimizde gemi görseydik hatırlardık, sonradan geldiyse bilmiyorum ama aramaya başlasak iyi olacak,” dedi Herkül karşısındaki koca X’e bakarak.

“Nuh’un Gemisi’nde tüm hayvanlardan bir çift vardı, dişi ve erkek olmak üzere,” dedi İpek de.

“Ne yani, şimdi burada tüm hayvanlar var, hepsinden de dişili erkekli mevcut ve bizim onları nerede olduğunu bilmediğimiz gemiye mi yüklememiz gerekiyor?” Mükrem’in dehşet içinde etrafına bakındı. “Hayvanlar, dün gece o tünelden gelen vahşi hayvan gibiyse kimse kusura bakmasın, ben edebimle üç kez *Korindon’dan çıkıyorum* demeyi tercih ederim.”

Tufan konuştu yine. “Alan çok geniş, gruplara ayrılmalıyız. Hayvanlardan kastı burada başka bir şey de olabilir, adada sadece tavşan ve kuş gördüm. Hem gemiyi bulmalı hem de düşünmeliyiz.”

“Millet bence gruplara ayrılalım!” diye bağırdı Yekta, Tufan’dan daha yüksek sesle söyleyerek sanki ~~bunu~~ r saniye önce diyen Tufan değilmiş gibi. Çok bağırdığı kalıp duymayanlar da duymuş ve Yekta’ya hak ve allamışlardı.

“Ben yine de deneyeceğim, denize açılacağım,” dedi az önceki genç adam bir yandan da ayakkabılarını çıkarırken. “Bize yardım ulaştırmaya çalışacağım.” Başarma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyordu, hatta ortada başaracağı hiçbir şey de olmayabilirdi. Ama o yine de denemek istiyordu.

“Hayır,” dedi profesör ama çocuk çoktan üstündeki tişörtü ve eşofman altını çıkarıp *boxer*’ıyla kalmıştı.

“Gitme,” dedi Tufan çocuğa engel olmaya çalışarak. “Öleceksin.”

“Denemeden bilemeyiz, kalırsak da öleceğiz ne de olsa,” dedi ve Tufan’ın uyarısını umursamadan suya yürüdü. Biraz ilerleyip daldı, birkaç kulaçta epey ileri gitmişti. “Su anormal şekilde soğuk ve çok tuzlu!” diye bağırdığında Tufan’ın kaşları çatıldı.

“Geri dön!” dedi Tufan.

Çocuk durdu, kararsızca bir ileri bir de kıyıya doğru baktı. Ne kadar üşüdüğünü buradan bile anlamak mümkündü.

Hızla yüzmeye devam etti, ısınmak için hızını artırmıştı. Epey ilerlemişti ki birden durdu, artık sesimizi duyabileceği bir noktada değildi.

“Ali!” diye bağırdı profesör korkuyla dizine kadar suya girerek. “Neden duruyorsun?”

Ali orada öylece kalmaya devam etti. Ne gördü, bilmiyorduk ama yavaşça bize doğru döndü. O kadar uzakta olduğu için mi göremiyordum, emin değildim ama sanki yüzü kararmış gibiydi. Ve birden kafası patladı. Aynı laboratuvardakilere olduğu gibi...

Elim korkuyla ağzuma giderken birkaç kişi çığlık atmıştı.

Tam bu sırada şarkının sesi yükseldi ve üstünde olduğumuz kumsalda bir sarsıntı başladı.

Profesör üzgün bakışlarını Ali’den ayırıp bize döndü. “Hemen başlamalıyız! Gruplara ayrılın! Her grup adanın başka bir

bölgesine dağılacak. Gemiye ya da hayvanları bulan çıkabileceği en yüksek alana çıkıp bağırsın. Tamam mı?”

Herkes hızlıca gruplar oluştururken Yekta yanıma gelip elimi tuttu. “Sen bizimle gel.” Bizimle dediği Halil, Şakir ve tanımadığım birkaç öğrenci dahaydı.

Başımı iki yana salladım, elimi elinden çektim. “Neden? Yine beni bırakasın diye mi? Almayayım.”

Söylediğim zoruna giderken dudaklarını araladı ama yer daha çok sarsılmaya başladı. Aynı anda profesör bağırdı. “Acele edin!”

Yanımdan ayrılmadan önce söylediği tek şey şuydu. “Beni bırakan sensin!”

Derin ve Doruk’un yanında kalmıştım. Onlar da Tufan ve arkadaşlarıyla. Alp, Mine, Mükremin, Janberk ve adını bilmediğim birkaç kişi daha bu gruptaydı.

Yerdeki sarsıntı o kadar arttı ki hızla yürürken düşenler oluyordu. Dengede durmak gittikçe zorlaşıyordu.

Koşmaya başladık, şarkı da adanın her tarafında çalıyordu. “İç taraflar, ilk olduğumuz alan kadar yoğun sallanmıyor!” diye bağırdı Janberk biraz ileride durup bize dönerken.

“Dikkat et!” Sezen onu kolundan tutup hızla çektiğinde az önce durduğu alana yanındaki koca ağaç devrildi.

Janberk yutkunarak az önce olduğu yere baktı, Sezen’e döndü. “Teşekkür ederim.”

“Ağaçlardan uzak durmaya çalışın!” Bu Tufan’ın sesiydi, arkadan geliyordu.

Omzumun üstünden ona baktığımda kısa bir an benimle göz göze geldi.

Tufan’ın arkasından gelen İpek de Mükremin’in elini tutmuş, onunla birlikte koşuyordu.

“Durun!” Bunu diyen Tufan’dı. “Etrafta hiç hayvan gören oldu mu?”

“Ben gördüm,” dedi Derin ama Tufan *nerede* dercesine yüzüne baktığında eli ensesine gitti. “Tamam, şakanın sırası değilmiş.”

“Sen bayağı kafa kızsın he,” dedi Tunç da sanki bunun sırasıymış gibi!

“Ya sabır ya sabır!” Herkül bağırarak en arkadan gelip koşmaya devam etti. “Sadece deprem olmuyor! Şu sesi duyuyor musunuz?” Hepimiz sessizleştik, bahsettiği sesi duymaya çalıştık.

Bir uğultuydu bu ama neyin uğultusu olduğunu anlamamıştım. Yer sarsılmaya devam ediyordu, sanki aşağıdan biri yukarı doğru vuruyormuş gibi bir sarsıntıydı bu.

“Yanardağ olabilir mi?” Alp’in sözleriyle hepimiz ona baktık. “Yani burada yanardağ var mı bilmiyoruz ama sanki çok *yanardağvarimsi* bir şey gibi!”

“*Yanardağvarimsi* mi?” dedi Herkül, Alp’in suratına hiçbir şey anlamıyormuş gibi bakarak. “O ne lan?”

“Yanardağ olabilir yani diyor,” dedi Mükremin çeviri yaparak.

“Hee...” Herkül kafasını salladı ama bir saniye geçmeden yanardağ kelimesini kavradı, gözleri irileşirken tekrar, “Heeğ!” diye bir ses çıkardı.

Tufan kafasını kaldırıp etrafı inceledi. “Dün bir dağın içinden geldik, bir tünelden. İçinde çok yoğun kükürt kokusu vardı. O bir yanardağ olabilir.”

“Helak olmak derken bahsettiği bu muydu?” diye bağırdı Mükremin. “Zaten helak etti bizi! Şimdi ciddi ciddi üstümüze lav atıp helak mı edecek?”

“Sakin ol, bulacağız,” dedi İpek onun elini sıkarak.

Uzun zaman sonra konuştum. “Daha önce şarkılardan ipucu yakaladık, şarkılarla bizimle konuştuğu açık.”

Herkes sessizleşip şarkının sözlerini dinlemeye başladı.

Madonna’nın sesi şöyle diyordu. “*Güneş çok yüksekte olacak. Kulaklarım çınlayacak ve gözlerim yanacak.*”

“İnşallah ben İngilizceyi unutmuşumdur yoksa bu gözlerimizi falan yakmaktan bahsediyor,” dedi Doruk oflayarak.

Şarkı devam ediyordu. *“San Pedro’ya âşık oldum.”*

Sezen tek eliyle gözlüğünü düzeltti ve heyecanla konuştu. “San Pedro! Aynı isimde üç yer var ve onlardan biri de San Pedro Volkanı, hem de aktif bir volkan! Yani haklısınız, gerçekten yanardağ patlayacak!”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Janberk’le Alp aynı anda şaşkınca.

Sezen omuz silkti. “Genel kültür.”

Şarkı devam ediyordu. *“Denizde taşınan ılık rüzgâr, o beni çağırdı.”*

Tufan eli çenesinde düşünüyordu. “Adanın diğer tarafına doğru gideceğiz, denize yaklaşmalıyız.”

“Ama daha hayvanları bulamadık ki?” dedi Tunç telaşla.

Tufan elini çenesinden çekti. “Önce sahile çağırıyor. Hem bu kadar sarsıntıdan sonra hiçbir hayvan yuvasında kalmaz kaçardı, biz de onları görürdük. Kuşlar dışında bir şey gören oldu mu?” Görmemiştik. “Hayvandan kasıt başka bir şey.” Yerdeki sarsıntı arttı. “Koşmaya devam edin!”

Koşmaya devam ettik. Şarkı da yüksek sesle devam ediyordu. *“O günlerin hep sürmesi için dua ettim. Çok hızlı geçtiler. Tropikal ada esintisi. Tüm doğa vahşi ve özgür. Olmayı istediğim yer.”*

Koşarken duyduğumuz çığlıkla duraksadık, adanın başka bir tarafından gelmişti. “Devam edin!” diye bağırdı Tufan.

Yerdeki sarsıntı daha da artıyordu.

Bu sefer arkamızdan gelen çığlıkla hepimiz durduk. Mine arkada kalmıştı, üstünde olduğu yer birden çökmüştü. Tam düşeceği an Alp onu elinden sıkıca tuttu ve çekti.

Deniz yükseliyor, sarsıntılar artık tamamen çökmelere dönüşüyordu. Kalbim korkuyla atıp koşmaya devam ederken Derin bağırdı. “Peri, dur!” Durdum.

Tam önüme koca bir ağaç düşünce dallarından biri omzumu derince kesmiş, tişörtümü yırtmıştı. Şoktan ve adrenalinden acı hissedemezken bir ses daha geldi. Mükremin'in olduğu zemin de çökmüştü. İpek onun elini bırakmadı. Herkül koşacaktı ama Tunç ondan daha önce ulaşarak hızla yardımlarına koştu, Mükremin'i diğer kolundan tutup yukarı kaldırdı.

Bir düşme sesi daha geldiğinde Tufan bağırdı. "Tunç!" Mükremin ve İpek'e yardım ederken arkada kalmış ve Tunç'un üstüne bir ağaç düşmüştü.

Bir bacağı ağacın koca gövdesinin altında kalmıştı. Tufan ve Herkül ağacı kaldırmak için yardıma koşarken hepimiz ağacın etrafına toplandık.

"Kalkmıyor," dedi Herkül nefes nefese.

"Abi..." Tunç, abisine baktı.

"Korkma, seni almadan gitmem hiçbir yere," dedi Tufan etrafı inceleyip bir çözüm ararken.

"Abi..." Acı çektiği belli olsa da güçlü durmaya çalışıyordu.

"Dayan abim," dedi Tufan sadece.

"Sarsıntı artıyor, siz gidin." Tunç'un sözleriyle hızla bakışlarını ona çevirdi.

"Saçmalama!" diye kızdı Tufan.

"Abi, gitmelisiniz. Bu ağaç çok büyük, kaldırmak uzun sürer." Tufan her an çok soğukkanlıydı ama konu kardeşiyken değildi. İlk defa kahve gözlerinde kontrolü kaybettiğini görüyordum.

"Gereksiz drama gerek yok, şimdi şöyle yapacağız." Derin öne çıktı. "Hepsini kaldırmamıza gerek yok, on tane adamsınız, sadece şu tarafı kaldırın. Ben de o sırada biraz araya girip onu omuzlarından tutarak yukarı çekeceğim."

"Derin!" diye kızdı Doruk, kardeşinin böyle bir tehlikeye girmesini istemiyordu.

"Bacağına zarar veririz öyle," dedi Janberk.

Kuğu Kıyım

“Başka bir seçenek var mı?” diye kızdı İpek.

“Ben gireyim araya,” dedi Herkül.

“Gir bakayım, nasıl gireceksin o cüsseyile? Erkekler olmaz, omzu dar ve kuvvetli biri lazım. Yani ben.” Derin hiç düşünmeden Tunç’un arkasına geçti.

“Dur,” dedi Tufan. “Onu çıkarırken hemen kendini de çıkar yoksa...”

“Tamam.” Derin, güç almak için Tunç’un bacağına sıkıştığı alana bir bacağı soktu. Tunç’a arkadan sarıldı. “Şimdi!” Derin’in bağıışıyla hepsi birden ağacın bir kısmını kaldırmaya çalıştı.

Tunç omzunun üstünden ona baktı. “Vay be, kahramanım da epey güzel.”

“Sikeyim senin kahramanını.” Derin onu çekmeye çalışırken çok güç kullandığı için tamamen kızarmıştı. “Biraz sen de çaba göster!” Derin’in bağıışıyla Tunç da kendini geri itmeye çalıştı.

Hepsi birden ağacı kaldırmaya çalışırken ben de belki bir faydam olur diye yanlarına geçip tüm gücümü vererek onlarla birlikte ağacı kaldırmaya çalıştım.

“Çok yardımcı oldun şu an Peri! O kadar yardımcı oldun ki anlatamam, ağaç kalktı kalkacak!” diye bağırdı Herkül güç kullanmaktan kıpkırmızı olmuş yüzüyle.

Tufan bana baktı, sonra bir daha baktı.

Sonunda ağacın bir kısmı hafifçe kalktığında Derin, Tunç’u çekmeyi başardı.

“Uğurlu geldi,” dedi Tufan sadece benden bahsederek.

Tunç, nefes nefese kalmış şekilde Derin’in göğsüne yaslıydı. Omzunun üstünden Derin’e baktığında Derin de hâlâ ona sıkıca sarıldığını fark edip hızla bıraktı.

“Millet! Hemen devam etmemiz gerek!” diye bağırان İpek, bize doğru hızla gelen dalgaları gösterdi.

“Deprem, tsunami, yanardağ ne ararsan katmışlar insafsız piçler!” Tunç saydırırken Herkül ve Tufan onu ayağa kaldırdı. İkisi de bir yandan omzunun altına girdiler.

Koşmaya devam ettik.

En sonunda sahile ulaştık, burası barakaların olduğu kısım değildi. O kısım tamamen yok olmuştu zaten. Bu kısımdaki sarsıntı da gittikçe artıyordu.

Koşmaya devam ederken gördüğümüz gemiyle rahatladık. Kocaman, siyah bir gemiydi. “Gemi! Geldik! Ama hayvan yok!” diye bağırdı Doruk.

Bizim gibi gemiyi bulan başkaları da vardı. Hatta buradaki sarsıntıdan kurtulmak için gemiye geçenler de vardı.

“Hayvan bulabilen var mı?” diye bağırdı Janberk karşıdaki gruba.

“Canımızı zor kurtardık, ne hayvanı?” diye çıkıştı Rıfkı.

Geminin üstünde kocaman harflerle *Nuh’un Gemisi* yazıyordu. Sarsıntı gittikçe daha da artıyordu. Biz de geminin tam önüne ulaştık, kumsala doğru açılmış bir yolcu iskelesi vardı.

“Ama hayvan yok, biz bir tane bile hayvan bulamadık!” dedi Mükremin gergince.

Tufan kardeşini bırakıp yıkılmakta olan adaya doğru baktı. Bu sırada Herkül tek başına taşıyordu Tunç’u. Derin, Doruk ve ben ikisinin arkasındaydık.

Derin elini kaldırıp Herkül’ü göstererek bağırdı birden. “Hayvan!”

Tunç’la Herkül ne olduğunu anlamayarak Derin’e döndü. Derin heyecanla Herkül’ü göstermeye devam ediyordu.

“Hayvan!”

“Nasıl yani?” dedi Herkül.

“Sen hayvansın!” Derin heyecanla bağırırken Herkül çok bozulmuştu.

Herkül etrafına bakındı, ardından Derin'e baktı. "Bana mı dedin onu?" dedi hayretler içinde. Derin heyecanla kafasını salladı. "Ne hayvanlığımı gördün sen benim? Ayrıca hiç bu kadar mutlu aşağılanmamıştım. Sen ne kadar kaba bir insansın böyle!"

Tufan bize döndü. "Puma," dedi Derin'e.

Derin heyecanla kafasını salladı.

Hepimizin kıyafetleri aynıydı, hepimizin tişörtünün arkasında, ense kısmının biraz aşağısında markanın küçük bir amblemi vardı. O amblem de pumaydı.

"Hayvan biziz," dediğimde Tufan başını salladı.

"Hemen gemiye geçin! Yer gittikçe daha kötü sallanıyor." Tufan'ın bağırmasıyla bir patlama sesi yükseldi.

Yanardağ patlamıştı, lavlar hızla adaya dökülüyor ve henüz suya batmamış kısımları ateşiyle donduruyordu. Evet, ateşle donuyorlardı. Ağaçlar ve taşlar yanmıyor, beyaz şekilde kireçle yıkanmış gibi donuyorlardı. Aradan bir iki saniye geçince de kül olup dökülüyorlardı.

"Hasiktir!" Derin tüm adayı inletecek şekilde bağırıyordu.

"Ağaca çıkıp insanlara haber vermedik!" dedi Doruk.

"Abi biz ağaç olacağız, ne ağacı!" Derin onu tişörtünden tutup sürüklerken hepimiz gemiye bindik.

Yolcu iskelesi yukarı doğru kapanmaya başladı ama henüz ulaşamayanlar vardı. Yekta'nın grubu yoktu, profesör de yoktu.

Herkül, Tunç'u gemideki koltuklardan birine oturttu.

İskele yukarı doğru çekilirken onlar göründü. Yekta ve profesör küçük bir grupta beraber koşuyordu. Tam sayamamıştım ama neredeyse on kişiye yakınlardı.

"Profesörü alalım, gerisi kalsın," dedi Derin ellerini korkuluklara yaslar. "Profesör de şimdi hepsini almadan binmez ki."

Yekta iskeleye çıkmayı ilk başaran oldu, nefes nefese kalmış şekilde binerken Tufan bağırdı. "Orada biraz zıplayıp tamamen

kapanmasını önle!" Yekta onu duymadı ya da duymak işine gelmedi ve gemiye doğru koştu. Profesör hepsinin binmesi için bekliyordu ama iskele gittikçe yukarı kalkıyordu.

Sonunda hepsi zıplayarak bindiklerinde sadece profesör kalmıştı. "Profesör yükseğe zıpla!" diye bağırdı Herkül.

Profesör tüm gücüyle zıpladı. Son anda iskelenin ucuna tutundu, Tufan yardıma gidecekti ki Herkül onu durdurdu. "Çok dikleşt, gidemezsin." Neyse ki profesör bedenini zorlukla yukarı atabildi.

Artık çok yukarı kalktığı için kaydıraktan kayarmış gibi geminin içine kaydı ve tam yere kapaklanacağı sırada Tufan ve Herkül onu tuttu.

Profesör onları inceledi rahatlayarak. "İyisiniz. Hayvanları bulabildiniz mi?"

"Bulduk, hayvanlar bizmişiz," dedi Janberk. "Kıyafetlerin markası Puma." Arkasını dönüp amblemi gösterdi.

Yolcu iskelesi tamamen kapanmıştı ama şarkı çalmaya devam ediyordu.

"Ama o zaman şarkı bitmeliydi? Emin misiniz?" Profesör tek tek bizi incelerken Tufan araya girdi.

"Hayvanlar biziz ama..." Sessiz olup şarkıyı dinlememiz için işaretparmağını havaya kaldırdı.

Şarkı da şöyle diyordu. *"Bir kızın bir erkeği, bir erkeğinse bir kızı sevdiği bir yer."*

"İpek'in dediği gibi olmalı. Kadın ve erkek sayısı eşit olmalıydı," dedi Tunç.

Gemideydik ama lavlar yükselmeye ve yayılmaya devam ediyordu. Gemi ahşaptı ve bir yerine bile sığmasa batardı.

Yekta ağzının bir kısmını eliyle kapatarak eğilip Halil'e bir şeyler söyledi.

Profesörün konuşmasıyla bakışlarımı onlardan ayırdım. “Kaç kişiyiz? Hemen sayalım.” Bu sırada biri suya düştü.

Halil birini suya itmişti. “Ne yapıyorsun lan sen?” Herkes tepki gösterirken Halil omuz silkti. Profesör ve Tufan o tarafa koşup düşen kişiyi kurtarabilecekler mi diye aşağı baktı.

“Bir erkek fazlaydı,” dedi soğukkanlılıkla.

“Bu yaptığın fazlaydı,” dedi Yekta da yanındaki arkadaşına dönüp. Halil bir an şaşkınlıkla ona baktı.

Tufan onun yakasına yapıştığında kendini geri çekmeye çalıştı Halil. “Ne yapacaktık? Hepimiz mi ölelim yani?”

“Sen mi karar veriyorsun kimin öleceğine?” Tufan onu tek eliyle zorlanmadan kaldırdı ve geminin korkuluğuna doğru yasladı. “Atılan kişi kim? Ses veriyor mu? Ses versin de şunların yerini değiştirelim!” dedi Tufan aşağı bakarak.

Halil korkuyla titriyordu. Yekta bize doğru geldi. “Halil’in bu yaptığı çok korkunç,” dedi arkadaşını desteklemediğini göstermek için.

Tufan, Halil’i sarkıtmaya devam etti. Profesöre baktı ama o üzüntüyle kafasını iki yana salladı. Atılan öğrenciden ses yoktu.

Tufan bir süre daha bekledi, en sonunda sinirle Halil’i kaldırdı ve sertçe ensesinden tutarak geriye çekti. “Dua et kişi sayıları eşit olmalı yoksa seni elimden kimse alamazdı,” dedi ve fırlatırcasına yere attı Halil’i.

Şarkının son nakaratı da çalıp şarkı bittiğinde gemi hareket etmeye başladı.

“Geminin bir kaptanı bile yok!” diye bağırdı bir öğrenci.

Geminin ahşap duvarında yine göz belirdi. “*Herkesi tebrik ediyoruz, Nuh’un Gemisi’ne hoş geldiniz.*”

“Sıçtınız! Ağzımıza sıçtınız!” diye bağırdı Tunç bir yandan bacağına bakarak.

"Kesin şunu! Bu daha ne kadar devam edecek?" diye bağırdı bir öğrenci.

Gör hafifçe dalgalandı. Soruyu soran öğrenciye bakar gibi... Ama bu çok saniyelik bir şeydi.

"Hepimiz birden çıkmak istesek ne olur?" diye sordu Janberk de. Yapay zekâya blöf yapıyordu.

"Daha kaç kez bizi bir yerlere göndereceksiniz?" diye bağırdı Derin de. "Nereden buluyorsunuz lan böyle değişik şeyleri? O ada sizin gö..." Herkül onun ağzını kapattı.

"Sus, şimdi sinirlendirme şunu."

Derin sinirle Herkül'ün elini çekti.

Mekanik ses yine konuştu. "*Kazanan kişi çıkana kadar devam ederk.*" Bu cümle hepimizi şoka sokarken kimse tepki veremiyordu.

"Ne yani? Sadece bir kazanan mı olacak?" diye bağırdı Doruk. Mekanik ses son bir kez cevap verdi. "*Evet.*"

Kaybedenler ölüyordu.

Yani buradan sadece bir kişi mi canlı çıkacaktı?

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

ÇARKIFELEK

*“Bildiğim tek doğru size yanlıssa şayet,
Sar baştan say ah et.”*

5. BÖLÜM

ÇARKIFELEK

Yapay zekâ ucu bucağı olmayan, her saniye gelişebilen mükemmel bir sistemdi. Bu mükemmel sistem bir gün başkaldırdığındaysa onu oluşturan insanlar bile bu sistemi kapatamamıştı. Kapattıklarını sandıklarında sadece kaçmışlardı.

Ama ondan kaçış yoktu.

Ve bunu anladığımızda artık her şey için çok geçti.

Hepimiz onun elindeydik, hepimiz onun elinde onu bitirmek için eğitilen öğrenciler olarak vardık.

Bu duygusuz suçlunun bize elbette acıması olmayacaktı ama bu kadar zulüm bir duygusuzla bile fazlaydı.

Gözün mekanik sesiyle söylediği sözler hepimizin kanını dondurmuştu.

İlk göz göze geldiğim kişiler en sevdiklerimdi: Derin ve Doruk. Derin her zaman olduğu gibi güçlü duruyordu, hislerini gölgelemeyi bir şekilde hep başarıyordu. Doruk'sa benim kadar hislerini belli etmese de Derin kadar da iyi maskeleyemiyordu. Derin gözlerimdeki endişeyi gördüğünde beni sakinleştirmek için gözünü açıp kapattı.

Herkes çıldırmış gibiydi, Yekta bağırp babasının onu çıkaracağını söylerken onun gibi bağırان başkaları da vardı.

Bazıları ağlıyordu, bazıları da benim gibi kabuğuna çekilmiş, sessizce olan biteni seyrediyordu.

Gözse orada durmuş öylece bizi izlemeye devam ediyordu. Çok değişikti, tam olarak bize bakmıyor ama hepimizi görüyor gibi hissettiriyordu. Sadece bir gözdü ama bin göz gibiydi. O ortaya çıksa da çıkmasa da burada sürekli diken üstünde, gözetimde hissediyordum.

Tufan bir adım öne çıktı, hepimizin önünde durdu. Arkası bize dönükken sessiz olmamız için elini havaya kaldırdı.

“Yani hepimizi tek tek öldüreceğinizi mi söylüyorsunuz?” diye sordu Tufan ama göz ona bir cevap vermedi.

Arkasında yine uğultu başlarken Tufan yine elini kaldırıp insanları susturdu.

“Peki buradan birden fazla kişinin kazanıp çıkmasının bir yolu yok mu?”

Göz cevap verdi o mekanik sesiyle. “*Var.*”

Herkes pürdikkat Tufan’a ve göze bakıyordu.

“Nedir?” diye sordu profesör de Tufan’ın yanına geçerek.

Mekanik ses yine cevap verdi. “*Korindon’a ayak uydurup karşı koymaya çalışmayanlar ve hayatta kalmayı başarabilenler son kısma geldiklerinde buna hak kazanabilir.*”

“Ama az önce tek kazanan olacak demiştin?” diye bağırdı Yekta.

Tufan yine elini kaldırıp onu susturdu.

“Tek kazanan kalana kadar devam edecek demiştin,” dedi Tufan daha sakin ama otoriter bir ses tonuyla. “Şimdiyse farklı bir cevap veriyorsun, yani birden çok kazananın çıkması da mümkün mü?”

“*Mümkün.*” Bu cevap bizi biraz da olsa rahatlatmıştı. Ama bunun nasıl olacağını hiçbirimiz bilmiyorduk.

“Yapay zekâ bile Yekta’yı insan yerine koyup cevap vermedi,” dedi Derin bir eli belinde gergince dururken.

“Burası neresi?” diye sordu biri.

Hemen ardından başka biri soru sordu. “Bizi buraya nasıl getirdiniz?”

“Beynimize ne yerleştirdiniz?” diye de başka bir öğrenci sordu.

Göz bu soruların hiçbirine cevap vermedi.

Tufan omzunun üstünden bizlere baktı. “Hiçbirine cevap vermeyecek, cevap verdikleri sadece bizi daha da korkutacak şeyler. Öğrendiğimizde buradan çıkmamız için bir yol bulamaya çağımız şeyler. Başka hiçbir soruya cevap vermiyor ve vereceğini de zannetmiyorum.” Tufan’ın sözleri profesörü düşündürdü, eli çenesinde gezinirken başını ağır ağır sallayarak ona hak verdi.

“Nereden biliyorsun sen bunu?” diye bağırdı Yekta.

“Bak piçe bak, başladı yine, ebenin a...” Tunç yine küfretmeye başlayacakken konuşması yine kesildi ama bu sefer kesen kişi Tufan’dı.

“İnceliyorum çünkü... cevap verdiği soruları düşünüyorum, biraz o beynini boş kurnazlıkların dışında kullanmayı dene artık, Yekta. Burada yardımcı olacaktır sana.” Tufan’ın ilk defa Yekta’ya bu kadar uzun uzun ve ciddiye alarak cevap verdiğini görüyordum.

“Bana baksana sen!” Yekta onun üstüne yürümek için bir adım atmıştı ki sinirle kolundan tutarak durdurdum onu. Sürekli Tufan’la uğraşmayı kesmeliydi. Hele de yüzünde onun yumruğunun bıraktığı morluk varken.

Tufan’ın bakışları, onun kolundaki elime kaydı ve orada uzun bir süre kaldı.

“Kes şunu lütfen! Bunların sırası mı?” Sözlerimle Yekta tamamen bana döndü.

"Pardon canım, burada sürekli seni üzecek şeyler yapıyorum, haklısın sevgilim." Sevgilim derken yine yüksek sesle söylemişti ve hafifçe Tufan'a bakıp ifadesini incelemişti. Bu yaptıklarına inanamıyordum.

Ondan ayrılmıştım ama o hâlâ birlikteymişiz gibi davranıyordu. Üstelik bunu bana duyduğu sevgiden de yapmıyordu. İki yıl boyunca onu hiç tanıyamamış mıydım?

Gemi denizin üstünde hızla ilerlerken herkes tedirgindi. Rüzgârın yarattığı uğultu insanların konuşmalarını bastırıyordu.

Yekta'yı kolundan tuttum ve insanlardan uzağa çektim. Herkesten uzak, güverteye ulaştığımızda kolunu bıraktım. "Halil'in kulağına ne söyledin?" Sorumla omuz silkti.

Gözleri kısıldı. "Şaka mı yapıyorsun, Peri? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ne söylediğimi düşünüyorsun?" Ciddi ifademe baktığında başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı. "İki yıl, korkoca iki yıl. Beni hiç tanımadın mı sen?"

"Sana sadece onun kulağına ne söylediğini sordum Yekta, olayı çarpıtma."

Kollarını göğsünün altında birleştirdi, kalçasını geminin ahşap duvarına yasladı. "Sayıların eşit olmadığını, erkek sayısının bir fazla olduğunu söyledim. Bu yüzden de kargaşa çıkacağını ve dikkatli olmamız gerektiğini söyledim. Özellikle de Tufan ve arkadaşlarına karşı." Mavi gözleri konuşmasının sonunda gözlerime değdi. "Neyim ben senin gözünde?"

"İnan artık ben de bilmiyorum." Yumruk yemiş gibi irkildi. "İnsanları birbirine düşürüyorsun, kışkırtıyorsun, sürekli Tufan'la uğraşıp duruyorsun, sürekli en önde sen kaçırıyorsun."

Başını ağır ağır salladı. "Haklısın, ben korkak bir adamım. Ne seni korumayı başarıyorum ne de doğru düzgün sevgili olmayı. Ama konu o herife gelirse, onu hiç işin içine katma."

"Neden?"

Kuğu Kıym

“Sen benim sevgilimsin Peri, ileride evlenmeyi düşündüğüm kadınsın. Buraya düşmeseydik sana evlenme teklifi edecektim, okulu bitirene kadar en azından nişanlı olalım istiyordum. Seni seviyorum ve bu Tufan’dan nefret etmem için yeterli bir sebep.” Evlilik konusunu bugüne kadar pek konuşmamıştık. Gelecek için planlar yapardık ama evlilik...

“Ama neden?”

“Çünkü sana bakışlarından hoşlanmıyorum! Oldu mu? Kıs-kanıyorum.” Bunu beklemiyordum. İki yıllık ilişkimiz boyunca birbirimize hep güvenmiştik, hiçbir zaman kıskançlık krizlerine girmemiştik.

“Ama ben onunla tanışmadan önce de ona gıcıktın zaten.”

“Evet ve bir de seninle konuşma çabaları beni iyice çıldırttı! Tesadüf mü sanıyorsun? O gün sana çarpması? Sonra sürekli seni kurtaran kişi olması? Sürekli senin dibinde bitmesi? Dün gece!”

“Beni yanında istemeyen sendin, Yekta!”

“Eğer onun yanına gideceğini bilseydim...”

“Ne fark eder? Ben senin bana verdiğin değeri dün gece gördüm, senin uykun bile daha değerli benden. Şimdi karşıma geçip bunları söylemen sadece seni daha da komik bir duruma düşürüyor.” Yanından geçip gidecektim ama kolumdan tutarak beni durdurdu.

Omzum acırken yüzümü ekşittim. Adada kaçarken bir ağaç dalı beni yaralamıştı. Adrenalin anında acıyı hissetmemiştim ama o şimdi tutunca canım epey acımıştı.

Diğer kolumu da tutup beni kendisine çekti, aramızda hiç mesafe kalmamıştı.

“Bana ceza vermek için mi onunlaydın gece?” Sinirliydi, belki de onu daha önce hiç görmediğim kadar.

“Hayır, başka çarem olmadığı için. Ve beni o çaresizliğe sen ittin. Herkes yerlerini ayarlarken ben aptal gibi *Yekta’nın yanına*

gideceğim diye tutturduğum için. İki yıllık sevgilim olduğun halde iki günlük adamın yaptıklarını yapamadığın için.”

Kollarımdaki elleri düştü, tokat yemiş gibi irkildi. Beni bırakmasıyla bir adım geriledim. “Peri, benden ayrılamazsın. Bu ilişki için elimden gelen her şeyi yaptım. Burada olanlarla beni bırakamazsın çünkü burası normal bir yer değil ve hiçbirimiz psikolojik olarak iyi değiliz. Tamam, istersen benden uzak dur, istersen mesafe koyalım. Sana hep saygı duydum, biliyorsun. Ama ne olursa olsun buradan birlikte çıkalım ve seninle gelecek için planladığımız her şeyi yapalım. Lütfen Peri. Seni seviyorum.”

Duygular kelimelerle gösterilmezdi, hissettirilirdi.

“Sen bir gecelik uykunu bile benden daha çok seviyorsun.” Gözümünden akan yaşlarla bakışlarımı kaçırdım.

Ofladı. “Olayın buralara geleceğini bilsem, seni bu kadar kıracağımı bilsem asla öyle bir şey söylemezdim! Kötü barakaların o kadar berbat olduğunu bilmiyordum. Hem zaten sadece bir kez söyledim, sonra sana *benim barakamda kal* dedim ama sen gittin.” Yüzümü avuçları arasına aldı. “Düzeltebiliriz, sana karşı daha nazık olurum. Peri...”

Eğilip dudaklarımı öpeceği sırada başımı çevirdim. Yüzümdeki elini itmeye çalıştım ama bırakmadı. “Peri, lütfen.”

“Bir sürü arkadaşımız öldü, bizim de hayatımız tehlikede. Şu an bunların sırası değil, Yekta.” Alnını alnıma yasladığında ondan uzaklaştım. Yekta’ya arkamı dönüp diğerlerinin yanına yürüdüm.

Yekta’yla konuşurken insanlara arkamı döndüğüm için neler yaptıklarını görememiştim. Janberk, Tunç’un bacağına bakıyordu.

Derin bir köşede küfredip duruyordu. Doruk da onun yanına oturmuş, başını Derin’in omzuna yaslamış insanları izliyordu.

Onlara doğru yürürken Tufan'ı gördüm. Kardeşinin başındaydı, yüzü çok gergindi.

Derin'in yanına geçip oturduğumda Derin küfretmeye ara vermişti. "Ne olacak sizce?" diye sordu Doruk. "Sahiden sadece birimiz mi çıkacağız?" Ses tonundaki ümitsizlik canımı biraz daha sıkıyordu.

"Hayır, hayır abi. Diğerlerini bilmem ama üçümüz buradan birlikte çıkacağız! Ne olursa olsun birbirimizi bırakmayacağız. Biz aileyiz." Derin'in sözleriyle Doruk doğruldu.

"Ama kan bağımız olmasa bile aile olurduk biz," dediğimde Doruk burukça gülümsedi.

"Yok, senle olmazdık. Senin kadar saf biriyle kuzen olmasam arkadaş olmazdım ben. Yekta iti ağzına ediyor, gidiyorsun bir de bu kadar şeyin içinde onunla öpüşüyorsun!" Derin'in sözleriyle kaşlarım çatıldı, hiçbir şey anlamamıştım.

"Ne? Ne öpüşmesi?"

"Şurada öpüşmüyor muydunuz?" diye sordu Derin az önce Yekta'yla durduğumuz yeri bakışlarıyla işaret ederek. Başımı hemen iki yana salladım. "Ama çok öpüşüyor gibiydiniz." Arkam onlara dönüktü, epey uzaktaydık. Yekta yüzümü avuçları arasına aldığı sırada öpüştüğümüzü mü sanmışlardı?

Tufan da mı öyle sanmıştı?

Kafamı kaldırıp Tufan'a baktım. Tunç'un yaralı bacağıyla ilgileniyordu, bu tarafa hiç bakmıyordu. Onun öyle sanması benim için sorun olmamalıydı, o sadece hayatımı kurtarıp duran adamdı. Ama benimle uyumak istemeyen sevgilimle öpüşecek kadar gurursuz da görmesini istemiyordum.

"Ayrıca bak aksiyondan konuşamadık, sen neden gece Tufan'laydın?" Doruk öne doğru eğilip yüzüme baktı. Bir sürü oturma yeri varken biz minderleri yere indirmiş, yerde oturuyorduk.

“Çünkü öyle gerekti,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Derin güldü. “Bak inandık şuna, kesin Yekta iti seni yanında istemedi çünkü domuz gibi olduğu için iyi beslenmesi lazım! Seni gönderdi, sen de ağlarken Tufan mı geldi?” Şaşkınlıkla Derin’e baktım.

“Yok, yemekten değil de uykusundan olamazmış.” Sesim çok kısık çıkmıştı.

“Allah! İşte beklediğim cevap!” Derin, Yekta’yı dövmek için ayağa kalkacaktı ki hemen tutarak durdurdum onu. Çok hızlı hareket ettiği için anca bacağından yakalayabilmişim.

“Hayır Derin, duyulmasını istemiyorum. Zaten bir sürü problemimiz var. Hem ayrıldık zaten.”

“Ne?”

“Ne?”

Doruk ve Derin aynı anda bağırmıştı.

“Allah’ım sana şükürler olsun. Gerçi defalarca kez onun doğru adam olmadığını işareti sana geldi ama senin bu saflıkla *va-hiy inse Yekta’yı bırakmaz bu kız* diyordum. Şaşırdım, şaşırdım...” Derin kafasını ağır ağır sallarken Doruk da onun kadar şaşkındı.

“Şerefsiz ya, ne demek seni yanında istemedi?” Doruk da gerilerek arkasına yaslandı.

“Yok, onda suç yok ki... asıl suç bizim saf Peri’de. *Yekta’yla kalırım ben, Yekta’yla kalırım ben*. Al sana Yekta!” Taklidimi yaparken sesini inceltmiş, başını da hafif hafif sağa sola sallayarak gözlerini kırpmıştı. Taklit ettiği kişi ben olmasam gülebilirdim. Konuşmasının sonunda da kapak olsun der gibi bir avucunu yumruk yapıp diğer eliyle o yumruğun üstüne vurdu.

Doruk gülerek Derin’in koluna vurdu. “Tamam da Tufan nereden buldu seni?”

O anlar aklıma gelirken derin bir nefes aldım. “Ağlamamı duymuş, geldi.”

Kuçu Kıym

“Vay be, helal...” Derin gözlerini kısıp Tufan’a baktı.

Tufan ondan bahsettiğimizi anlamış olacak ki kafasını kaldırıp bize doğru baktı. Sanki anlayacakmış gibi hemen önüme döndüm ama o bize bakmaya devam ediyordu.

“Siz aynı yatakta mı yattınız?” diye sordu Doruk da şüpheli tavırlarına devam ederek.

“Yok, ben duşa girmiştım, o sırada benim barakamdaki yatağı getirip sermiş. O yerde yattı.” Bunları anlatırken neden bu kadar utanıp kızardığımı bilmiyordum.

“Bak şimdi daha da tuttu benim gözüm.” Derin iki elinin başparmağını Tufan’a doğru kaldırdı. Tufan bir yandan kardeşiyle ilgilenmeye çalışsa da bir yandan bizim ne konuştuğumuzu merak ediyor olacak ki ara ara buraya bakıyordu.

“Biz bir de bunlar hakkında o kadar kötü şey duyduk, dedi-kodu muymuş hepsi?” Doruk’un sorusunu ben de epey düşünmüştüm.

“Milletin lafına inanırsak Yekta evliya zaten!” dedi Derin de hemen.

Evet, Yekta genel olarak sevilen biriydi.

“Adağım var benim, o geldi aklıma.” Doruk bunu kısık sesle Derin’e söylemişti.

“Ne adağı?” Sorumla ikisi birbirine baktı.

“Sen Yekta’dan ayrılınca Doruk bir hayvan kesecekti.” Derin’in sözleriyle şaşkınca Doruk’a baktım.

“Tavuk ya da horoz düşünüyorum, mali durumum kuzuya ya da danaya yetmezdi. Yoksa deve bile kesilir böyle bir illetten kurtulduğu için insan.” Doruk’a daha da şaşırarak baktığımda o da gözlerini irileştirerek bana baktı. “Ne?”

“Tamam, sevmiyorsunuz da bu kadar mı?”

“Bu kadar!” İkisi de hevesle başlarını salladı.

Derin bir elini havaya kaldırıp Tufan'ı işaret etti. "Yani bir de Tufan'ın adı çıkmış, adam beyefendi. Şu duruşa, şu asalete bakar mısınız? Pardon da senin Yekta bu adamın yanında Sulukule dilencilerine benziyor!"

Tufan merakla yine bize doğru bakarken artık merakına yenik düşecek gibiydi.

"Onu neden Yekta'yla karşılaştırıyorsun? Ne alaka şu an?" Sorumla Derin pis pis sırıttı.

"Aynen canım aynen, ondan." Duraksadı. "Başka biri olsa çok *pick me* bir kız der ve sinir olurum ama senin gerçekten alık tatlı bir şey olduğunu bildiğim için sinir olmuyorum." Derin de övüyor mu, sövüyor mu, belli değildi.

"Aslında bakarsanız Korindon en çok Peri'ye yaradı," dedi Doruk da.

Şaşırdım yine. "Ne?"

"Hale'nin gerçek yüzünü gördün, seni ölüme terk etti. Yekta'nın zaten gerçek yüzünü böyle bir kıyametin içine düşmesek hayatta göremezdin. Gerekliydi sana. Acaba bunların hepsi Peri'nin gözünün açılması için bir oyun mu? Hadi biraz da bunu düşünelim." Doruk'un sözleri Derin'e de çok mantıklı gelmişti.

"Kesin şunu ya, daha büyük sorunlarımız var." Etrafı izledim, en büyük sorunumuz burada olmaktı.

"Aslında Yekta konusunda çok haksız sayılmaz, öyle bir manipüle ediyor ki piç, bazen insan kendisinden şüphe ediyor, o derece." Doruk dedikodu yapmaya devam ediyordu.

"Yok yok, Korindon bahane TTA şahane, açıldı onun gözü artık, daha da kapanmaz."

Derin'e hayretle baktım. "Ama yeter."

Derin'in eli tişörtüme gitti, siyah olduğu için hareket etmediğimde yırtıldığı belli olmuyordu. "Yaralandın mı sen?"

"Birazcık, önemli bir şey değil."

Kuçu Kıym

“Janberk sana da baksın, bu adamda da her halt var. arkıcılık desen var, yapay zekâ ğrenciliğı desen var, doktorluk desen var. Bana biraz tuhaf geldi,” dedi Doruk da yarama bakarak. “Pansuman yapılacak malzeme yok ama galiba. Olsa Tunç’un bacağına yaparlardı.”

“Senin sarıldığın bacak mı abi?” diye sordu Derin de Tunç’un bacağına bakarken.

“O galiba.”

Derin bana doğru eğildi biraz daha, yaramı inceledi. “ok derin değıl ama mikrop kapabilir, kan da akmış. Tişörtünün iç kısmını göğsüne bastır, daha kanamasın. Ben pansuman için bir şeyler bulmaya çalışacağım, illaki bu gemi bir yerde duracak. Belki orada buluruz.”

“Dün gece barakada ilkyardım kiti buldu Tufan, yanık kremi vardı içinde. Galiba alabileceğimiz yaralara göre koyuluyor bu malzemeler de.” Sözlerimle Derin, yaramı incelemeyi kesti.

“Adam işte bak adam, Yekta düdüğü bu adamın yanından geçemez.” Derin yine konuşurken Tufan’a bakmıştı. Doruk da bakıyordu!

Tufan ondaki bakışları fark edince en son dayanamayarak kardeşini bıraktı ve yanımıza ulaştı. Kısık gözleri üçümüzün üstünde de gezindi ama en kısa bende kaldı, hatta uğrayıp geçti.

Bir dizini yere yasladı ve bizimle aynı seviyeye geldi. Dirseğini de diğer dizine yasladı. “Siz benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?” Üçümüz birbirimize baktık. “Normalde merak etmem ama dakikalardır fazla hevesle devam eden bir konuşma olunca merak ettim.”

Derin hemen cevap verdi. “Peri bize senin kahramanlıklarını anlatıyordu da.” Aşırı utanıyordum!

Tufan bu sefer bana baktı kısa bir an, beklemediğı bir cevap olacak ki şaşırmıştı.

“Yani sağ olasın, gece tek başına o kötü barakada kalsaydı çok üzülürdüm. Sonra gidip o Yekta’nın çenesini falan kırardım.” Doruk konuşurken duraksadı, sanki söylediği çok mantıklı gelmiş gibi. Tam kalkacaktı ki onu da kolundan tutup durdurdum.

“Tamam kapatın şu konuyu,” dedim ama Tufan başımızda dikilmeye devam ediyordu.

“Peri ondan kurtuldu ya, daha bir yerini kırmamıza gerek yok. Çok şükür!” Derin kurtuldu derken Tufan’a bakıp gözlerini hafifçe süzmüştü. Tufan yine bana baktı. “Ayrılmışlar yani, ben de çok sevindim. Onu konuşuyorduk yani.”

Ayrıлма kelimesini duyduğu an Tufan’ın kaşları hafifçe havalandı ama bakışları üstümde gezinirken tişörtümdeki yırtığı fark etti. “Yaralanmışsın.” Kesik bir nefes aldı. “Müsaadenle, bir bakacağım.” Eli tişörtüme gitti. Yırtık kısmı hafifçe açıp yaramın derinliğine baktı.

Bu sırada Derin, Doruk’u omzuyla dürterek bizi işaret ediyordu, sanki biz onları görmeyecekmişiz gibi!

“Acıyor mu?” diye sordu yaramı incelerken.

“Biraz.”

“Gemide işimize yarayacak pek bir şey yok, o zamana kadar temiz tutmaya ve denize düşmemeye çalış.” Son uyarısı hepimizi şaşırtmıştı.

“Neden denize düşsün ki?” dedi Doruk.

“Bizden sıradaki isteyeceği şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Yarası çok derin gözükmeŖe de epey uzun, tuzlu su mahveder.” Tişörtümü bıraktı, kahve gözleri kısa bir an gözlerime baktı, ardından da eğildiği yerden doğrulup kardeşinin yanına döndü.

“Alp nerede?” Doruk etrafına bakarak Alp’i ararken onu gördü. Herkül’ün yanındaydı, denizi izleyerek konuşuyorlardı. Mine de yanlarındaydı ama o yere oturmuş, bacaklarını kendine çekmiş düşünüyordu sadece.

“Mükremin nerede?” diye sordu bu sefer Doruk. Etrafa baktık onu görebilmek için ama yoktu.

Bu sırada Mükremin’i gördüm. Şaşkınlıkla gözlerim kısıldı. Az önce Yekta’yla konuştuğum güvertede idi. Yanında İpek vardı ama beni şaşırtan şey bu değildi.

İpek güvertenin diğer tarafına çıkarak kollarını açmış, Mükremin de ona arkadan sarılıyordu. Benim baktığım yeri fark edince Derin’le Doruk da o yöne baktı.

“Hiçbir sorunumuz yokmuş gibi şunlara bak!” dedi Doruk.

“Biz canımızı kurtarma derdindeyiz, bunlar geçmiş *Titanik* yapıyor,” dedi Derin de aynı şaşkınlıkla.

Tufan da kısa bir an onlara bakıp bize döndü. “En azından birilerinin burada mutlu olması güzel. Sen de gel istersen, Janberk bir baksın yarana.” Teklifini geri çevirmedim. Onunla kalıp Tunç ve Janberk’in yanına giderken Doruk’la Derin de peşimizden geliyordu.

Tunç’un pantolonunu dizine kadar kıvrımışlardı, bacağı çok kötü haldeydi. Her tarafı yara içindeydi ama endişe veren şey daha çok bacağının mosmor olmasıydı.

“Bak, senin sarıldığın bacağım, bak bak,” dedi Tunç bacağına Doruk’a doğru sallarken. “Nazar değdirdin!”

“Kıllı bacak bende de var, ne nazarı değdireceğim be ben sana?” Doruk hemen savunmaya geçmişti.

“Cidden kötü gözüküyor, kangren olmuş olmasın?” diye sordu Derin bir Janberk’e bir de Tunç’un bacağına bakarken.

“Biraz daha kalsaydı çoktan olmuştu ama onu iyi çıkardın.” Tufan, Derin’e bakıp minnettar şekilde gözünü açıp kapattı.

“Ama bizden ne isteyeceği belli değil, bu bacakla ne kadar dayanabilir?” Sorumla derin bir sessizlik oluştu. “Gerçi benim de ayaklarım çok kötü haldeydi, dün gece sürdüğüm kremle hemen

iyileşti. Normalde iyileşmeyeceği kadar hızlı iyileşti yani.” Sözle-
rimle Tufan ve Janberk bakıştı.

“Nasıl hızlı iyileşti?” diye sordu Janberk.

“Sadece bir krem sürdüm, evde daha önce kullandığım bir
yanık kremiydi ama asla bu kadar etkisi yoktu.”

Tufan sessizce bizi dinlerken Tunç abisine baktı. “Abi ne dü-
şünüyorsan söyle, öyle elini çenene götürüp uzun uzun düşün-
me de bizi de aydınlat.”

“Ayağına bakabilir miyim? Son halini hatırlıyorum.” Tufan’ın
sorusuyla Tunç’un yanına oturdum. Spor ayakkabıyı ve çorabı
çıkardım. Yara epey iyileşmişti.

“Yakından inceleyeceğim, Janberk sen de omzundaki yaraya
bakar mısın?” Tufan’ın sözleriyle Janberk yanıma gelip omzuma
baktı. Tufan ayak bileğimden tutup bir süre inceledi. “Dün gece
çok kötü haldeydi, bu kadar iyileşmesine imkân yok.” Bileğimi
bıraktı.

“Sence bunun sebebi ne olabilir?” diye sordu Derin.

“Eğer burada bir şeyler hızlı iyileşiyorsa o zaman diğerlerinin
yaraları da çabuk iyileşirdi, senin attığın yumruktan kalan par-
mak boğumlarını sayıyorum ben hâlâ Yekta’nın yüzünde,” dedi
Doruk da.

“Uyanıkken evet ama uyurken? Belki de biz uyurken burada
zaman kavramı daha farklı işliyordur. Ya da o krem aynı bile
gözükse burada farklı olabilir.” Tufan’ın sorusuyla hepimiz ses-
sizliğe gömüldük. Janberk yarayı incelemeyi bırakmıştı. Bu iş
gittikçe daha da korkutucu boyutlara ulaşıyordu.

“Sanırım bir karaya yaklaşıyoruz!” diye bağırdı Herkül.

Doruk rahatlamış şekilde yüzünü ovuşturdu. “En azından
bizi denize dökmedi.”

“Yaran çok derin değil ama steril tutmak gerek. Şu an elim-
de hiçbir şey yok ama dikiş atılması bile gerekebilir. Ateşlenme,

mide bulantısı, halsizlik hissedersen bana haber ver.” Janberk’in sözleriyle başımı salladım.

Tunç’un neredeyse yarısı parçalanmış bacağından sonra benim yaramın çok da bir önemi yoktu.

“Profesör geminin içini geziyordu, gidip ona bakacağım, benim göremediğim bir şey görür belki,” dedi Tufan yanımdan ayrılırken. Ben de ayaklanıp peşinden gitmeye başladım.

Geminin aşağı doğru inen merdivenlerine ulaştığında duraksadı. Bana baktı. “Yardıma gelmiştim.” Bakmaya devam etti. “İstersen gideyim?”

“Gel ama dikkat et, yerdeki ahşap çok gıcırıyor.” Onun bunu demesiyle tam bir adım atmıştım ki ayağımın altındaki ahşap kırılıp içe çöktü.

Tufan hemen beni tutmak için öne atıldı. Düşmeden korkuluklara tutunmayı başarmıştım.

Tutmam için elini uzattı, ben de tuttum. “Yavaş adım at.” İnce parmaklarım onun koca elinin içinde kaybolurken elimi sıkı sıkı tutuyordu.

Az önce çöken basamağa basmayarak sonrakine bastım. En sonunda zemine ulaştığımda Tufan geri çekilmediği için göğsüm sert bedenine çarptı.

“Herkesle birlikte dursan olmaz mıydı? İlla kendine macera mı arıyorsun?” Sorusuyla başımı iki yana salladım.

“Sadece yardımcı olmak istemiştım, ben geri gideyim.” Tam arkamı dönecektim ki eli hafifçe bileğime dokundu.

“Gitme, git diye söylemedim ki.” Ona baktım tekrar. “Elimi bırakma diye söyledim.” Yine uzattı elini bana.

Yüzüme bir sıcaklık hücum etti. “Olur, bırakmam.” Elini tuttuğumda aramızda uzun bir bakışma geçti. Siyah giysilerin içinde dağınık saçları ve tüm bu yorgunluğa rağmen iyi gözüküyordu.

Sonunda önüne döndüğünde elinde olmayan elimi kalbime görürdüm. Çok hızlı atıyordu.

“Profesör buralarda olmalı.” Bir yandan konuşuyor bir yandan da etrafı inceliyordu. Uzun dar bir koridorda yürüyorduk. Her taraf ahşaptı. Geminin içinde tuzlu su, yosun ve ıslak halı kokusu vardı. “Gemi yeni değil, yıllarca kullanılmış. Bu bir yolcu gemisi, kamaralara baksana.” Her detayı iyi gözlemliyor, sonra da hafızasına kazıyordu.

İlerde duyduğumuz sesle elimi daha sıkı tuttu. Bu çok tuhaftı çünkü o elimi böyle sıkarken sanki hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi hissettirmişti. Korindon bile. Tuhaftı çünkü daha onu iki gün öncesine kadar tanıımıyordum bile, tabii buraya gireli iki gün olduysa.

Sesin geldiği kısıma ulaştığımızda profesörü gördük, sanırım burası geminin mutfağıydı. Profesör de dolapları karıştırıyordu.

“Gençler.” Bizi fark ederek dolapları kurcalamayı bıraktı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet profesör, sadece size bakmak istedik. Yardıma ihtiyacınız var mı?” Tufan’ın sorusuyla profesör bir süre düşündü.

“Gemi dört katlı, iki mutfağı var. Kamaraları birbirinin aynısı. Sadece kamaralar değil, her şey. Sanki birbiriyle paralel gibi. Aşağı inip tekrar bakabilir misin?”

Profesörün sorusuyla Tufan hemen başını salladı. “Neye bakmam gerek?”

“Aşağısı tamamen aynıydı ama şu dolabın içindeki kavanoz orada yoktu. Yani öyle hatırlıyorum. Ya da siz burada durun, ben bakayım,” dedi profesör ama Tufan başını iki yana salladı.

“Ben bakıp gelirim hemen.” Tufan bana döndü. “Burada bekle beni, profesörün yanından ayrılmasan iyi olur.” Tufan en başından beri profesöre çok güveniyordu. Ona fazlasıyla saygı duyduğu belliydi.

Kuçu Kıymı

Başımı sallayarak onayladığımda Tufan, profesörün bahsettiği kavanoza bakıp yanımızdan uzaklaştı.

Aslında normal bir kavanoz değildi, mavi camdandı. Buradaki her şey çok eskiyken o fazla dijital duruyordu. “İyi misin Peri?” Profesörün sorusuyla derin bir nefes aldım.

“Sizce buradan çıkabilecek miyiz, profesör?” Sorumla birkaç adım geriledi. Yuvarlak camdan içeri sızan ışık huzmeleri havadaki toz parçalarını gösterirken profesörün altın sarısı saçlarına da vurdu.

“Gerçek düşüncemi mi duymak istersin yoksa eğitimci kişiliğimin düşüncesini mi?” Arkasındaki tahta direğe yaslandı.

“Aslında ikisini de. Sürekli bizleri sakın tutmaya çalışıyorsunuz ama bence siz de hiç sakın değilsiniz.” Sözlerimle bakışları ağırlaştı, gözlerini kaçırdı. “Buradan çıkacağız profesör. Birlikte kurtulacağız.”

“Siz, siz kurtulacaksınız. Sizin kurtulmanız için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Mavi gözlerindeki hüznün canımı yaktı. Profesörü hep neşeyle ders anlatırken, öğrencilerle uğraşıp şakalaşırken görmeye alışkındım. Böyle görmeye değil.

“Ama siz?” Sesim kısık çıkmıştı.

“Bu kadar öğrencimi kaybettikten sonra buradan çıkmayı isteyen yüzüm nasıl olsun?” Bakışları yerdeydi.

“Sizin suçunuz değildi. Siz de bir şey yapamazdınız.”

“Evet ama en başta sizi daha iyi korumalıydım, buraya düşmemeliydik.”

“Profesör, sizin hatanız değildi.” Sözlerimin pek bir anlamı yok gibiydi çünkü o çoktan aksine inanmıştı. Ona doğru birkaç adım attım. “Çok sevdiğim birinin çok güzel bir sözü var, kader çizgisini doğrusal sananlar...”

“Çizgilerde kaybolurlar.” Sözü benimle birlikte tamamlayan profesöre şaşkınlıkla bakakaldım.

O da en az benim kadar şaşırmıştı. Yüzünde uzun zamandır görmediği bir dostunu görmüş gibi bir ifade vardı, yüzümü dikkatle incelerken onu neyin bu kadar afallattığını bilmiyordum.

“Nereden biliyorsunuz?” Bu bilinen bir söz falan değildi, Şule teyzemin kendi sözüydü.

Bakışları öylece yüzüme daldı. “Bunu sana söyleyen kişi kimdi?”

“Teyzem,” dediğimde daha da şaşırdı.

Tufan içeri girdi. Hızlı gidip geldiği için nefesleri düzensizdi. “Haklısınız profesör, aşağıda yok.” Yüzümüzdeki ifadeyi gördüğünde duraksadı. “Her şey yolunda mı?”

Profesör tekrar açık dolabın önünde durdu. Daha yakından inceledi kavanozu. Tufan’ın soru dolu bakışları yüzüme döndüğünde *bir şey yok* dercesine salladım başımı.

“Gerçekten de söylediğiniz gibi tamamen birbirine paralel. Tek eksik şey bu. Bir tane olmasının ne özelliği olabilir sizce?”

“Bilmiyorum ama buraya boş yere konulduğunu zannetmiyorum.”

“Bir ipucu ya da bulmacanın parçası olabilir mi? Korindon bizimle oynamayı seviyor çünkü.” Sözlerimle ikisi de bana baktı.

“Evet Peri, olabilir. Ama ikiniz de yukarı çıkın. Burada ne olacağı belli olmaz, şu kavanozu kaldırdığımda gemi bile batarsa şaşırmam.” Profesör bir elini ahşap dolaba yaslayıp bize baktı.

“Siz çıkın, ben hallederim,” dedi Tufan ama profesör ona aynı kararlılıkla bakmaya devam etti.

“Tufan, dediğimi yap.”

Tufan derin bir nefes verdi. “Peki profesör.”

Dışarı çıkmak için bir adım attığımda profesörün konuşmalarını duydum. “Olur da bana bir şey olursa ortalık daha da karışacaktır. Barakada yaptıkları şeye devam ederlerse sizi birbirinize düşürecekler. Onlara liderlik et, kavgaları önlemeye çalış,

ortalığı karıştırmaya çalışanlara izin verme, olur da bana bir şey olursa öğrencilerim sana emanet, Tufan.”

“Profesör, böyle konuşmayın. Çıkacaksak hep birlikte çıkacağız.”

“Hadi siz çıkın da ben de şuna bakayım,” dedi profesör, Tufan’ı artık göndermek isteyerek.

Tufan sıkıntıyla geminin mutfağından çıktı, birkaç adım atıp durdu. Hâlâ tutmadığımı yeni fark etmiş gibi elini arkaya doğru uzattı.

Hızlı birkaç adım attım ve elini tuttum.

Yukarı çıkana kadar da elini bırakmadım ama merdivenlerin sonuna geldiğimizde artık elini tutmam için bir sebep yoktu. Elini bıraktığımda Tufan geminin korkuluklarına yöneldi. Dirseklerini ahşap çıkıntıya yaslayıp kahve gözlerini mavi denize dikti.

Diğerlerinin yanına gitmek yerine yine onun yanına gittim. Tam yanında durdum.

“Profesörü çok seviyor gibisin?” Sorumla bana yandan bir bakış attı.

“Hangimiz sevmiyoruz ki?” Doğru, o cidden iyi bir eğitimciydi ve onu sevmeyen bir öğrenci bile olduğunu sanmıyordum.

“Ama aranızdaki bağ daha derin gibi?”

İnkâr etmedi. “Evet, öyle. Onu kendimi bildim bileli tanı-
rım, abim gibidir. Bir aile dostumuz. Babası mafyaydı, her şeyi
ona bırakacaktı sözde ama profesörün tek isteği iyi bir eğitimci
olmaktı. Oldu da. Profesör benim bu yaşma kadar kendime idol
gördüğüm tek insandır.” İşte şimdi daha iyi anlaşılıyordu. En
başından beri profesöre yakındı. “Çok harbi bir adamdır, sözü
senettir. Sevdiğinde gözü hiçbir şeyi görmez.”

“Öyle mi?” Merak etmiştim.

“Profesörün özelini daha fazla anlatmayacağım, benimki olsa anlatırdım da...” Sözleri beni biraz daha meraklandırmıştı. TTA hakkında çok fazla konuşulan bir adamdı, özellikle kötü konuşulan...

Ama öyle değildi ve eminim hayatında biri varsa o kişi çok şanslıydı. Kibar, düşünceli ve fedakârdı. Çok iyi tanımadığı insanlara bile böyleyse sevdiği kadına karşı kimbilir nasıl olurdu...

Ben de dirseklerimi trabzanlara yasladım. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki saçlarım hiç yerinde durmuyordu. Saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım ama bir tanesini çekerken diğeri yüzüme geliyordu. En sonunda hepsini tek omzumda, rüzgârın estiği yönde topladım.

Bu sırada Tufan’ın bakışlarını fark ettim. Durmuş öylece beni izliyordu, gözleri hafif kısıktı, sanki keyifli bir şey izliyormuş gibi parıltılar vardı kahve gözlerinde.

“Ne? Ne oldu?” dedim bakışlarından utanıp denize bakarak.

“Buradan çıktığımızda seninle yemek yiyelim.” Kalp atışlarım maraton koşmuşum gibi hızlanırken şaşkınca ona baktım ama o çok ciddiye.

“Yemek burada da yiyoruz, dün de yedik zaten. Ama senin niyetin farklı sanırım?”

Şaşkınlıkla dudakları aralanırken dili üst dişlerinin üstünde gezindi, bana doğru dönerken artık sadece bir dirseği yaslıydı trabzana. Kalçasını da hafifçe tırabzana yasladığında beni incelemeye devam ediyordu.

“Yani şey anlamında niyetin farklı dedim, sadece yemek yemek değil de vakit geçirmek olarak. O şeyle dedim.” Denize bakarken ara ara yüzüne kaçamak bakışlar atıyordum, çok utanmıştım.

“Evet, niyetim farklı.” Hiç tereddüt etmemiş, hiç düşünmemişti.

Hem şaşkınlığın hem de rüzgârın etkisiyle gözlerimi birkaç defa kırptırdım. “Hadi ya, nasıl farklı? Ne kadar farklı?”

Güldü, gözleri kısılrken dudakları iki yana kıvrıldı. Boğazından hoş bir ses yükseldi. “Böyle bir cehennemde senden başka bir şey beni güldüremezdi sanırım.” Tekrar denize doğru baktı. “Böyle bir deniz kıyısında, sadece ikimizin olduğu bir yerde.”

“Çıkarsak sözüm olsun o zaman,” dediğimde bana baktı. “Yani biz Yekta’yla ayrıldık da ama...”

“Zaten onunla olman tamamen saçmalıktı,” dedi hiç çekinmeden.

“Aranızın iyi olmadığını biliyorum ama o benim yıllardır hayatımda olan değerli bir insan. O yüzden niyetin farklıysa da olmaz yani, doğru olmaz.” Gittikçe daha da kızardığımı hissediyordum.

“Doğru olmayan tek şey senin gibi bir meleğin onun yanında olmasıydı.” Dilini damağına vurarak cık cık yaptı.

Yekta’dan ayrılmıştım ama daha saatler bile geçmemişti üstünden. Böyle bir cehennemde olmamız bir kenara, iki yıllık sevgilimin düşmanıya böyle olmam doğru değildi.

Ama şöyle bir şey de vardı ki TTA en başından beri hiç yanlış hissettirmemişti.

Denize bakarak yine ağzında kısık sesle bir şeyler geveledi. “Piçin şansı da var ya, Peri değil peri kızı bulmuş.”

Ne dediğini anlamayarak yüzüne baktım. “Hım?”

“Hım?” Bana baktı hemen. Yine yapıyordu! “Yanlış anlama, normal bir yemek olacaktı. Niyeti bozan sendin.” *Niyeti bozan* derken yandan imalı bir bakış atmıştı.

Elim enseme gitti. “Ya o anlamda şey yapmadım ki ben, aman ya...” Utanmaktan yorularak güldüğümde, onun gülümseyerek beni izlediğini fark ettim.

Ceren Melek

"Ben gideyim en iyisi, bizimkilerin yanında gidip şey yapayım..." Yine saçmalıyordum.

"Git bakalım," dedi yüzündeki o ifadeyi hiç değiştirmeden beni izlerken.

Ondan uzaklaşırken aramıza kaptan köşkü girmeden önce durdum. Bir elim dalgayla sallanan geminin üstünde düşmemek için yanımda duran tahtaya gitti. Omzumun üstünden ona baktım.

Arkamdan bakmaya devam ediyordu.

Dilim damağım kururken önüme döndüm ve ilerlemeye devam ettim.

Öğrencilerin yanına giderken rüzgârın daha da soğuk bir hal aldığını fark etmiştim. Tufan'ın yanında utanıp kızarmaktan havanın bu kadar soğuduğunu fark edememiştim. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

Birden karabulutlar sarmıştı her tarafımızı, gemi artık daha çok sallanıyordu. Derin ve Doruk bıraktığımız yerde, Tunç'un etrafında bir daire oluşturup oturmuştu.

Yekta biraz ileride arkadaşları Halil ve Şakir'leydi. Yaptığı şey yüzünden kimse Halil'in yüzüne bakmıyordu.

Etrafı incelerken Hale'yi gördüm, yanında bizimle aynı sınıfta olan bir kız vardı. Kızla uzun uzun bir şeyler konuşuyordu. Demek yeni arkadaş edinmişti, umarım onu da yüzüstü bırakmazdı.

"Profesör!" Tufan'ın bağırışını duyduğumda hızla az önceki yere geri döndüm, Tufan merdivenlerin başındaydı. Elleri sıkıca merdivenlerin iki yanındaki korkuluklara tutunmuştu. Kendinden emin ve sarsılmaz görünüyordu. Beni görür görmez bağırdı. "Gemi su alıyor! Onların yanına git!"

"Sen?" Bağırdım beni duyabilmesi için.

"Geleceğiz! Sarsıntı artmadan git! Yükselen kısımda durun!"

Kuçu Kıym

Ayakta durmak artık o kadar zordu ki bizimkilerin yanına koşturarak gittim. Derin, Doruk'u sıkıca tutmuştu.

"Gel kız buraya, uçacaksın," dedi Alp eliyle aşağı otur dermiş gibi işaret yaparak.

"Minik Peri'yi aramıza alalım, o uçmaya çok müsait," dedi Herkül de.

"Acaba aşağı mı insek? Burada gerçekten uçacak gibiyiz," dedi Mükremin. İpek'in de elini sıkı sıkı tutmuştu.

Derin hemen cevap verdi. "Yok, batarsa görürsün aşağıyı."

"Kahramanım her konuda çok haklı!" Tunç'un bağıışıyla Derin sabır çekerek başını iki yana salladı.

"Aşağı da su alıyormuş," dediğimde herkesin hissettiği korkunun biraz daha arttığını biliyordum ama bunu bilmeleri gerekliydi.

Gemide gözün görüldüğü kısımda beliren X işaretini görünce yine bir şeye başladığımızı anladım ama ben daha bunu söyleyemeden bir şarkı da başlamıştı.

"Lan bacağım yaralı, bizi denize dökmeyin! Sikeyim sizin Korindon'unuzu!" Tunç avazı çıktığı kadar bağıırken Herkül bu sefer onun ağzını kapatmıyordu çünkü iki eliyle de sıkıca yanındaki tahta parçasına tutunmuştu.

"Bu hayatta en korktuğum şey boğularak ölmek," dedi Mükremin telaşla.

"Korkma, buradan da çıkacağız," dedi İpek büyük bir inançla. Mükremin parlayan gözleriyle ona baktı. İpek de *sorun yok* dercesine gözünü açıp kapattı.

"Kusacağım lan!" diye bağırdı Derin sinirle.

Şarkı yüksek sesle etrafta yankılanıyordu. "Carry on Wayward Son" çalıyordu.

"Hay sizin şarkınıza da geminize de!" diye bağırdı Alp.

“Ben bu şarkıyı çok severim!” dedi İpek de bağırarak. Hepimiz ona baktık. O da korkuyordu, bunu biliyordum ama sanki korkmuyormuş gibi gülümsüyordu. “Hadi benimle söyleyin!” Şarkıya bağırarak eşlik etmeye başladı.

Hayır, delirmemişti. İnsanları sakinleştirmeye çalışıyordu, sanki bu duruma alışmış gibi davranıyordu. Belki de Korindon’a bizim kolay lokma olmayacağımızı söylüyordu.

İpek bağırarak, şarkıyı söylerken yanımızda olmayan biri de bağırarak ona eşlik etmeye başladı. Bu onların motorcu arkadaşları Aras’tı, bizden epey uzakta da olsa İpek’in sesini duymuş, ona eşlik ediyordu.

“Devam et benim asi oğlum. İşin bittiğinde barış olacak. Dinlenmek için yatır yorgun başını.” Tunç da onlara eşlik etmeye başladığında Derin şaşkınca kafasını iki yana salladı.

“Çıldırılmışlar. Birazdan görümüz tahta girecek, dibi olmayan denize döküleceğiz, bunlar yapay zekâya hava kesiyor!” Derin’in sinirli söylenişiyse Tunç, Derin’e bakıp şarkıyı söylerken güldü. Üstelik denize düştüğümüzde kurtulma şansı en düşük olan kişilerden biri o bacağıyla Tunç’tu.

Bir öğrenci tiz sesiyle bağırdı. “Ben yüzme bilmiyorum!”

“Ben de!” diye cevap verdi iki kişi aynı tiz bağırışla.

Ben iyi bir yüzücüydüm, babam daha ben bebekken yüzmeyi öğretmiş bana. Hızlı da yüzerdim. “Bilmeyenler, iyi bilenlerin yakınında dursun!” diye bağırdı biri, bu Tufan’ın sesiydi. Onu göremiyordum, büyük ihtimalle bıraktığım yerde kalmıştı ama sarsıntı yüzünden buraya gelemedi.

Dalgalar gittikçe şiddetleniyordu, şiddetin etkisiyle gemi daha da sert savruluyordu.

Herkes geminin bir tarafına tutunmuştu ama gemi neredeyse yan yatmıştı birkaç kişi dayanamadı. Rıfkı’nın tutunduğu

tahta parçası uçarken o da aşağı doğru kaydı. Kayarken bir kıza çarptı ve ikisi birlikte denize düştü.

Şarkı devam ediyordu ama artık kimse söylemiyordu. Sadece Korindon çalıyordu. *"Bir keresinde gürültü ve karmaşıklığın üstüne yükseldim. Sadece bir illüzyon gösterisinin ötesinde bir bakış elde etmek. Daha önce hiç olmadığımı kadar yükseğe yükseldim. Ama çok yüksekte uçtum."*

Çığlıklar yükselirken sarsıntı daha da arttı ama bu artık sadece sarsıntı değildi. Dibe çöküyorduk.

"Kara çok uzakta değil! Çok az kaldı hatta! Yüzebiliriz!" diye bağırdı Herkül.

"Benim sessiz oyunum sezonun olayıydı."

"Oyunu da sikeyim sezonunu da sikeyim!" diye bağırdı Tunç.

Janberk herkesin duyabilmesi için neredeyse genzini yırtarcasına yüksek sesle bağırdı. "Yüksek tarafa geçmeliyiz! Tamamen batmadan atlamalıyız yoksa geminin altında kalanlar olacak!"

Şarkı daha da yükseldi. *"Hareketli dalgalar fırtınalı bir denizde. Sarsıldım okyanustaki bir gemi gibi. Seyrediyorum şanslı rüzgârlar için. Ama seslerin söylediğini duyuyorum."*

Herkül, Tunç'un bacağına baktı. "Ben yardım ederim sana," dediğinde Tunç başını salladı.

Bizim bulunduğumuz kısım giderek dikleşiyordu ve artık neredeyse tamamen dik duruyorduk. "Üst tarafa doğru çıkmaya çalışın!" diye bağırdı Doruk.

İnsanlar teker teker denize dökülürken tamamen üstte kalan tarafa ulaşmaya çalışıyorduk.

Dik kısma ulaştığımızda aşağı doğru batarken tutuna tutuna geminin yan tarafına çıktık. Aşağıdaki deniz yüzme bilenler için bile oldukça korkunç gözüktüyordu. Rengi çok koyu bir lacivertti, bu da altının ne kadar derin olduğunu gösteriyordu.

Rüzgârların yarattığı sert dalgalar epey yüksekti, denizin üstü dalgaların hareketiyle köpükle dolmuştu.

Gittikçe aşağı doğru çökerken artık eskisi kadar denizden uzakta değildik, atlamamız beton eskisi yaratmazdı. “Başlayın atlamaya!” Alp’in bağıışıyla Derin elimi tuttu, diğer eliyle de Doruk’un elini tutmuştu.

Suya atladık.

Hissettiğim soğukla tüm vücuduma iğne batıyormuş gibi hissederken epey derine daldığımızı anlayarak yukarı doğru yüzmeye başladım ama hissettiğim acı beynimi durdurmuştu. Omzumdaki yara tuzlu suyun etkisiyle inanılmaz şekilde acıyordu.

Sonunda kafamı çıkarabildiğimde nefes nefeseydim. Gözlerim hemen telaşla Derin’i ve Doruk’u aradı. Onları bir süre göremeyince tekrar dalacaktım ki Doruk da nefes nefese suyun üstüne çıktı.

Gerçekten de kıyıya yakındık, çok fazla mesafe yoktu.

Gemideki son kişi de düştüğünde artık şarkı sesi duyulmuyordu. Gözlerim profesörü ve Tufan’ı aradı ama onları göremiyordum.

“Su çok soğuk! Hızla kıyıya yüzün!” Herkül, Tunç’u sıkıca tutmuş, tüm gücüyle kıyıya yüzüyordu. Yardım edilecek biri var mı diye etrafıma bakındım ama omzumdaki acı o kadar fazlaydı ki nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Yüzme bilenler, bilmeyenlere yardım ediyordu.

Kıyıya doğru yüzerken Yekta’yı gördüm, en önde hızlı hızlı yüzüyordu.

“Yardım edin!” Duyduğum çığlıkla durdum.

Bu tanıdık bir sestti. Hale.

Epey geride kalmıştı, pek yüzme bilmiyordu ve dalgalarla boğuşurken sesi bile zor çıkıyordu.

Kuğu Kıyım

Kararsızca ona bakarken Yekta'nın bağırışını duydum. "Ak-
lından bile geçirme Peri! Seni de batırır!" Yekta'ya baktım, dur-
mamıştı bile, sadece kısa bir an yavaşlayıp bana bağırmıştı.

Hale dalgaların arasında boğuluyordu. Eğer biri yardım et-
mezse ölecekti. O beni ölümün kıyısında çaresizce bırakmıştı...

Dayanamadım, Hale'ye doğru yüzdüm.

"Lan!" Bu Derin'in sesiydi. "Peri! Saçmalama! Mal mısın lan
sen?"

"Peri buraya dön!" Bu da Doruk'tu.

Ama ben Hale'ye doğru hızlıca yüzmeye devam ettim. Ar-
kamdan bağırırlarken Hale'ye ulaşmıştım. Artık sadece saçları
suyun üstündeydi, nefessizlikten takatsiz kalmıştı. Onu saçların-
dan tutup kafasını yukarı kaldırdığımda derin derin nefes aldı.

Beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Telaşı bırak, iyi
yüzdüğümü biliyorsun. Telaş yaparsan ikimiz de burada ölürüz.
Bana tutun." Koluma tutundu. "Bacaklarını geriye doğru rahat
bırak, debelenme. Nefesini kontrol et." Her dediğimi yapıyordu.

Dehşetle dolu, kıpkırmızı olmuş gözleri bana şaşkınlığın ge-
tirdiği bir ifadesizlikle bakıyordu.

Yüzmekten yorulsam da kalan tüm gücümle yüzmeye devam
ettim. Hale bana tutunduğu için bu sefer daha yavaşım. Sadece
Hale'nin şok içinde kesik nefeslerini duyuyordum.

Kıyıya doğru yaklaşırken Hale'nin sesini duydum. "Neden?
Neden bana yardım ettin?" Ağladığı için sesi çok titrekti. Cevap
vermediğimde hıçkırdı. "Ben sana yardım etmemiştim! Ben seni
öylece bırakmıştım. Sen neden kurtardın beni?"

Ayaklarımın yere bastığını hissettiğimde yorgunca ayakları-
mın üstünde durdum. "Çünkü ben sen değilim."

Kollarını kendimden uzaklaştırdım. Artık ayakları yere deği-
yordu ama ağlaması öyle şiddetlenmişti ki ben yürürken o hare-
ket etmeden öylece bir süre orada durdu.

Herkes kıyıya ulaşmıştı. Sudan yorgun adımlarla çıktığım an Derin bağırmaya başladı. “Aptal! Sen aptalsın! Değer mi? Senin canını hiç umursamadan seni ölüme terk eden biri için canını tehlikeye atmaya değer mi? İyilik de bir yere kadar! Bu düpedüz salaklık!” Omuzlarımı sarsarken kırmızı olmuş gözleriyle bana bakıyordu. Çok öfkelenmişti, haklıydı da.

Omzumdaki yara acırken yüzümü buruşturdum. Derin canımı yaktığını fark ederek durdu. Elleri omuzlarımdan düştü.

Ayakta duracak halim kalmadığı için yorgunca kumların üstüne oturdum. “Haine merhamet kendine ihanettir, Peri.” Söylediği son söz bu oldu ve sinirle yanımdan uzaklaştı.

Doruk yanıma oturdu. “Haklı ama anlıyorum seni. Sen öyle biri değilsin. Kimsenin ölümünü seyretmezsin, elinden gelen her şeyi yaparsın. Seni bizden ayıran şey bu, Peri.” Konuşurken denizden çıkmaya çalışan Hale’ye bakıyordu. “Böyle bir cehennemde bile hâlâ sen, sensin.” Kolu omzuma gitti, beni göğsüne doğru çektiğinde yorgunca Doruk’a yaslandım.

“Aptalım, salağım, safım.” Sözlerimle güldü.

“Belki onlar da var ama sen iyisin. Kalbin o kadar temiz ki Korindon bile kirletemiyor. Derin’e bakma, teyzem olsa seninle gurur duyardı bu yaptığın şey için. Gerçi teyzem olsa kızını ölüme terk edeni önce kendi öldürürdü ama...” Doruk’un sözleriyle acıyla gülümsedim.

“Suda kimse kaldı mı?”

“Tufan ve profesör yok,” dediğinde hızla başımı kaldırdım.

Herkül sahilin kenarında gezinerek telaşla etrafı inceliyordu. “Ben gidip bakacağım,” dedi üstündeki ıslak tişörtü çıkarıp atarken.

“Dalgalar o bölgede çok hırçın, bence gitme, onların gelmesi çok daha kolay,” dedi Janberk de biraz ileriden seslenerek.

Kuğu Kıym

Herkül'ün eli çıkarmak için pantolonun beline gitti. "Niye soyunuyorsun? Dalgaları baştan çıkarıp sakinleştirmek için mi?" Doruk'un sorusuyla Herkül ona ters ters baktı.

"Rahat yüzmek için. Aynı arkadaşı." Benzer bir şeyi Mükremin, Janberk'e söylemişti laboratuvarı ama o sırada Doruk yoktu.

Sahiden Mükremin neredeydi? "Bak bak şunlara bak," dedi Herkül bir eli belinde. "Ne yapıyorlar lan bunlar?"

Doruk hemen merakla kafasını Herkül'ün baktığı tarafa çevirdi. Sanki daha iyi görmesine yardım edecekmiş gibi iki elini yumruk yapıp ortasını açık bırakarak ellerinden kendine bir dürbün yapmıştı. "Ana! Bunlar sıyırdı he iyice, deli ettiler kendilerini."

İpek gemiden düşmüş bir parça tahtanın üstünde yüzüstü uzanıyordu, Mükremin de tahtanın kenarına tutunmuştu ve sohbet ediyorlardı.

"Derin *Titanik* yapıyorlar dediğinde bu kadar da *Titanik* yapacakları aklıma gelmemişti, bunlar kafayı yemiş he." Doruk söylenip dururken Herkül bağırdı.

"Tufan! Tufan buradayız, Tufan!" Herkül öyle bir bağırmıştı ki sesi her tarafı inletmişti. Tufan, profesörü sıkıca tutmuştu ve buraya doğru yüzüyorlardı. Rahat bir nefes verdim.

"Bırak Tufan'ı, denizde seni duymayan canlı kalmadı," dedi Doruk ama Herkül onu hiç takmayarak kollarını iki yana açıp kaldırdı ve Tufan diye bağırmaya devam etti.

Esen rüzgâr yaramdaki acıyı hissettirirken tişörtün yırtık kısmından son durumuna baktım. Kesigin içi beyaz tuzlarla dolmuş, yara acıdan kızarmış ve kabarmıştı.

Tufan ve profesör yaklaşırken Herkül bağırmaya devam ediyordu. "Tufan buradayız, Tufan!"

“Oğlum adam geliyor, sen niye bağıırıyorsun?” dedi Alp yanı-mıza gelirken. O da tişörtünü çıkarmış, suyunu sıkıyordu.

“Tufan, bak buradayız!” Herkül el sallayarak bağıırmaya de-vam etti.

Tufan ve profesör kıyıya ulaştıklarında İpek ile Mükremin de onlarla birlikte sudan çıkmıştı. Tufan yorgunca profesörü kum-sala bıraktı, tam yanıma çıkmıştı.

Nefes nefese üstündeki tişörtü çıkardı ve kumların üstüne uzandı. Tam yanıma. Göğsü hızla inip kalkarken çok yorulduğu belliydi.

Profesör de onun yanında durmuş, karnını tutuyordu, yara-lanmıştı. “Profesör! İyi misiniz?” Doruk hemen ona ulaştı.

Profesörün elinde gemide bulduğu cam kavanoz vardı, tek eliyle sıkı sıkı tutmuştu. “Bu nedir?” diye sordu Herkül kavano-za bakarak.

Profesör bir süre nefeslendi. “Gemide bulduk, bunu yerin-den kaldırdıktan sonra gemi hızla battı. Bence bu Korindon’a konulan önemli bir parça, bir ipucu bile olabilir.”

Herkes profesörün etrafına toplanmıştı. Tufan gözlerini ka-patmış, derin derin nefes almaya devam ediyordu. Bakışlarım üstündeyken gözlerini açtı, gördüğü ilk şey benim gözlerim olunca sanki bir cehennemin ortasında değilmişiz gibi parıldadı kahve gözleri.

“Tunç? İyi mi?”

“İyi, Herkül çıkardı onu.” Sözlerimle rahatlamış gibi kısa bir an gözlerini kapattı.

“Peki herkes iyi mi?”

Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım. “Evet, çok şükür.”

“Profesörün olduğu kat üstüne çökmüştü, çıkaramayacağım sandım.” Bu neden bu kadar yorulduğunu gösteriyordu.

Kuçu Kıyım

“Ama çıkardın,” dediğimde titrek bir nefes verdi. Yattığı yerden doğruldu, kumun üstüne yattığı için ıslak sırtına hep kum yapışmıştı.

“Hey, una bakın!” Aras’ın bağırışıyla hepimiz arkamıza doğru döndük.

Kocaman bir kapı vardı.

Bulunduğumuz alan deniz kenarındaki bir orman gibiydi. Her şey çok doğal ve normal gözükürken tüm doğallığı bozan bir kapı vardı. Demir kapı iki yana doğru sonuna kadar açılmıştı.

“Ben hayatta oraya girmem,” diye bağırdı Rıfkı.

Bir süre herkes dinlense de bakışlarımız sık sık kapıya kayıyordu. Oraya girmek yeniden Korindon’un içinde hapsolmak demekti ama imdi de zgr falan değildik zaten.

“Gözün ne söylediğini hatırlayın, devam etmemizi istiyor, ancak o şekilde kazanabileceğimizi söylüyor. Onun istediğini yapmayacağım, oraya girmeyeceğim,” dedi Janberk fkeyle.

“Janberk, bir doktora ihtiyacımız var. Kendin için olmasa bile bizim için kalmalısın, lütfen.” Profesör yorgunca konuşurken Janberk kararsız duruyordu. “Devam etmemiz gerek, yüze-
rek uzaklaşmaya alışan Ali’ye ne olduğunu hepiniz gördünüz. Sizin de aynı şeyi yaşıamanızı istemiyorum.”

“Devam etsek de etmesek de öldürecek zaten bizi!” diye bağırdı Rıfkı da.

“Ben anlamıyorum, neden Tufan ve profesör en son ıktı?” Yekta ayakta durmuş, kalabalığa doğru konuşuyordu. “Sanki o da bizi Korindon’da tutmaya çalışıyor gibi değil mi? Ayrıca profesörün elindeki u cam da bana mantıklı gelmiyor. Profesör siz de onlardansınız, değil mi?” Son sorusunu sorarken profesöre bakmıştı.

“yle olsa şu an yaralı olmazdı!” diye bağırdı Tufan sinirle.

“Sana da güvenmiyorum, baban okulun büyük sahibi, bu iin içinde sen de varsın!” Yekta sinirle bağırmaya devam ediyordu.

“İşine gelince kendi babası sahibi, şimdi küçük sahip oldular, iyi mi,” dedi Doruk sinirli ve kısık sesle.

“Bu olanlar bana mantıklı gelmiyor ama özellikle Tufan gibi birinin burada sürekli her şeyi çözmesi ve insanlara yardım etmesi mantıklı gelmiyor. O ve arkadaşları sanki bu durumu normalleştiriyor gibi değiller mi? Gemi batarken şarkı söylüyorlardı! Hadi ama... kimse o kadar korkusuz olamaz! Bizi burada tutmaya çalışıyorlar, hepimizi öldürtmeye çalışıyorlar çünkü belli ki Korindon için çalışıyorlar!” Yekta’nın hitabeti güçlüydü ve birini ikna etmeye çalıştığı zaman o kişiyi ikna ederdi. Zaten babasının işinde hızla yükselmesinin, adını iş dünyasına yazdırmasının sebeplerinden biri de buydu.

Beni de hep ikna etmişti...

“Yüzünün diğer tarafım da morartmamı istemiyorsan o çene ni kapat!” Tufan sinirle ayağa kalktığı anda Yekta ellerini iki yana açtı.

“İşte o böyle bir adam, her şeyi şiddetle çözen ve foyası ortaya çıktığında da insanları tehdit eden biri. Görüyorsunuz!” İnsanların kafasını karıştırıyordu.

“Lan piç, ben senin soyunu sopunu ayrı ayrı si...” Tunç oturduğu yerde küfrederken Herkül yine onun ağzını kapattı.

“Yekta kes şunu!” dediğimde bana baktı.

“O kadar manipülatif bir insan ki sevgilimin bile aklım karıştırdı, iki yıllık sevgilimin! Siz görüyorsunuz! Bizim ilişkimizi okulda bilmeyen yoktur!” İnsanların bakışları üstüme döndüğünde hissettiğim öfke arttı. Bu hayatta tahammül edemediğim şeylerden biri de iftira ve yalandı.

“Aklımı falan karıştırdığı yok! O benim defalarca hayatımı kurtardı!” diye bağırdığımda Yekta çok komik bir şey söylemişim gibi güldü.

“İşte, bakın. O böyle bir adam.”

Tufan derin derin nefes alırken ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyordum ama kendini tutuyordu. Eğer ona saldırırsa Yekta'yı haklı çıkaracaktı, zaten Yekta da bunu yapmaya çalışıyordu.

“Yekta insanları korkutmayı kes! Yeter artık!” Profesörün bağırışıyla Yekta ona baktı.

“İnsanlar doğru yolu bulsun diye çabalıyorum, bizi buraya tıkan sizsiniz profesör!” Profesör, Yekta'nın sözleriyle ona dönen şüpheli bakışların farkındaydı. Öğrencilerinin gözündeki şüphe onun için Korindon'da olmaktan bile daha acı vericiydi, bunu görebiliyordum.

“Hadi diyelim Simora yaptırıyor bunu, TTA işin içinde. Hadi profesör de içinde, lan senin baban kim? O da okulun ikinci sahibi değil mi yar...” Derin bağıra bağıra küfredecekken profesörü gördüğünde sustu.

“Ne güzel konuşuyorsun öyle, senin ağzını öpeyim.” Tunç da oturduğu yerden yaralı bacağını tutup Derin'e bakıyordu.

“Öpme ağzımı falan abiciğim,” dedi Derin tersçe.

“Öpeyim öpeyim, abi nereden çıktı şimdi?” dedi Tunç kafasını hevesle sallarken. Derin sabır çekerek önüne döndüğünde Tunç yüzündeki sırıtışla ona bakıyordu.

Tufan insanların gözündeki şüphenin ne kadar artığının farkındaydı, özellikle de profesöre karşı. Profesörün yere dalmış hüznü bakışlarını gördüğünde daha fazla dayanamadı ve birkaç adım öne çıktı.

“Bu şarlatana inananlar onu dinlesin, kime inanacağınız çok da önemli değil ama buradan çıkmak istiyorsak bir olmak zorundayız. Korindon'un hamleleri bizi birbirimize düşürmeye başladı. Önce Hubble Sabiti, sonra da barakalarla ve buna hız kesmeden devam edeceği belli. Asıl bizi birbirimize düşürmeye çalışanlar onlar ve Yekta da başından beri anca kuru kalabalık yapıp sizlerin kafasını karıştırıyor! Ona inanın inanmayın,

hiç umurumda değil ama birbirimize düşman olursak hepimiz ölürüz!”

Tufan’ın yüksek sesle, neredeyse sonlara doğru bağırarak söylediği şeyler insanlara mantıklı gelmişti. Sakinleşmişlerdi. Yekta ona öfkeyle bakıp açık kapıya doğru yürüyerek bizden uzaklaştı.

Profesör, teşekkür edercesine Tufan’a baktı.

Hepimizin üstü ıslaktı ve sert esen rüzgâr iyice üşümemize neden oluyordu.

“Kapı yine kapanıyor!” diye bağırdı biri.

Çift taraflı koca kapı yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. “Gitmemiz gerek,” dedi profesör kumların üstünden zorlukla doğrulurken. Herkül hemen eğilip rahat kalkması için ona yardım etti. Yerdeki cam kavanozu da aldılar.

“Bu sefer ne sarsıntı var ne de başka bir şey, bizi içeri almak için bir teşvikte bulunmuyor,” dedi Alp düşünceli şekilde.

“Ben gitmeyeceğim! Gezecek ve yardım arayacağım!” diye bağırdı bir kız.

“Ben de yine o cehenneme giremem,” dedi bir erkek de.

Kapı bu sefer yavaş yavaş değil, daha seri kapanıyordu.

Birkaç öğrenci şimdiden hızlıca kapıya koşturdu. Derin’e baktım. Bana hâlâ tepkili olsa da yanıma geldi. “Gidelim, Ali’ye ne olduğunu hepimiz gördük. Ensemizdeki bu şey varken Korindon’dan kaçamayız.” Biz de onunla hemfikirдик.

Tufan da kardeşini kaldırdı, bir kolunu omzuna sarıp belinden tutarak Tunç’un yürümesine destek oldu.

Hepimiz kapıya doğru yürürken sadece iki kişi gelmemeyi seçmişti. Profesör yine onlara da dil dökmüş ama ikna etmeyi başaramamıştı.

Yekta kapıya doğru en önden gidiyordu. “Hani gelmiyordun lan? Hani kandırıyorduk lan? En başta gidiyorsun!” Herkül arkasından bağırırken Yekta ona cevap vermedi, adımlarını hızlandırdı.

Kuçu Kıyım

Kapı o kadar devasaydı ki neredeyse bir bina boyutundaydı. Gümüş renkli, demir kapıdan içeri doğru geçerken hissettiğim üşüme arttı. İçerisi karanlık değildi, dışarısı kadar aydınlık olmasa da içeriyi aydınlatan soğuk beyaz ışıklar vardı.

İçeri girdiğimizde gördüğümüz görüntüyle adımlarımız yavaşladı. Koca bir daire vardı, bu bir çark gibiydi ama boyutu neredeyse tüm zemini kaplamıştı.

Etraf ne kadar soğuk ve renksizse bu çark da o kadar renkliydi. Hepimiz çarkın etrafında toplanırken arkamızdaki kapının gittikçe kapandığını içerideki azalan aydınlıktan anlayabiliyordum. Çarkın üstünde bazı sayılar vardı.

50, 100, 200, 300, 500, 1.000...

Her bölme ayrı bir renkti.

Çarkın ortasında gümüş bir ok vardı.

Biz çarkı incelerken arkamızdaki kapı sertçe kapandı.

“Bu ne böyle?” dedi Derin çarkın etrafında gezinirken.

“Pek hayırlı bir şey olmadığı belli,” dedi Herkül eli belinde.

“Kaç kişi kaldık?” diye sordu profesör.

Tufan kısa bir an etrafına bakındı. “Dışarıda kalan iki kişiyi çıkarırsak, tam olarak altmış kişiyiz.” Bu sırada dışarıdan büyük bir patlama sesi yankılandı. Öyle şiddetliydi ki üstünde bulduğumuz gri zemin sarsılmıştı.

Kafamı kaldırıp baktığımda, tavan neredeyse gökyüzü kadar uzaktaydı, öyle geniş bir alandı...

Büyük ihtimalle yine içinde olduğumuz bu alan da çok genişti ama biz sadece aydınlatılan kısmı görüyorduk. Her kapalı alanında benzer bir gizem vardı. Karanlıkla, bilinmezlikle bizi biraz daha korkutuyordu.

Tam karşımızdaki duvarda yine göz belirdi. Ardından o mekanik sesi duyuldu. “*Buraya kadar gelebildiğiniz için hepinizi tebrik ediyoruz. Korindon’da ‘Çarkıfelek’ sizlerle!*” Çarkıfelek mi?

"Herkes bir bölme seçip onun üstünde duracak." Korindon'un söyledikleriyle birbirimize baktık.

"Sayılar ne için var?" Tufan'ın sorusuna cevap vermedi ama göz gitmedi de. Anlatmaya devam etmek için bir bölme seçmemizi bekliyordu.

Herkes sayıların anlamını düşünüyordu. Kimse yüksek mi yoksa düşük seçmek mi daha tehlikeli bilmiyordu.

"Beyaz eşya veren mi?" Mükremin düşünceli gözlerle karşıımızdaki çarka bakıyordu.

"Yok, bu direkt beyaz kefen verenden," diye cevap verdi Herkül de.

"Seçene kadar anlatmaya devam etmeyecek," dedi Doruk sıkıntıyla. "Çok sıkıntı! Büyük sayıda durduk diye bok yoluna gidebiliriz ama düşükte durduk diye de gidebiliriz. Her türlü bok yoluna gideceğiz gibi."

Herkes fazlasıyla gerilmişti. Derin bana baktı. "Bu sefer sadece kendi hayatını düşün, ne olursa olsun! Tamam mı?"

Başımı tamam diye sallasam da bana pek inanmamıştı, zaten ben de öylesine sallamıştım.

Tufan sessizdi, gözlerini kısmış çarka bakarken büyük ihtimalle Korindon'un ne planladığını çözmeye çalışıyordu.

Herkes hızla bir şey seçerken kararsızca önümde bana kalan üç sayıya bakıyordum. 200, 50, 1.000...

200'e doğru giderken bir kız koşarak benden önce çıktı. Artık sadece 50 ve 1.000 olanlar kalmıştı. Derin de henüz geçmemişti.

Tufan öyle gezinmedi, direkt karşıısındaki sayının renkli zemininin üstüne çıktı. Onun olduğu renk tahtadaki iki siyahtan birisiydi. 800 yazıyordu onda. Diğerlerinin hepsi de çıkmıştı. Bakışları beni buldu. Kafasını *hadi* dercesine hareket ettirdi, seçim şansımın yüksek olmasını istiyordu.

Yekta en sonunda dolanmayı kesmişti. Diğerlerine nispeten daha orta bir sayı olan 400'e yürürken bir öğrenci ondan önce

Kuğu Kıyım

davranacağı sırada onu sertçe itti. Herkes kendi derdine düştüğü için etrafında olan bitenin çok farkında değildi.

“Sen seç,” dedi Derin biri 50 diğeri 1.000 olan bölmelere bakarak.

“Hayır, sen seç.” Sözlerimle nefesini sıkıntıyla verdi.

“Neyin ne olacağını bilmiyoruz ama sen seç,” dedi Derin.

Biri çok iyi diğeri çok kötü olabilirdi ya da tamamen biz uyuruyor da olabilirdik. Ama kiminki kötüyse bu diğerini de etkileyecekti. O da ben de sevdiğimiz birinin canı tehlikedeyken kurtulduk diye sevinemezdik.

1.000’e doğru yürüdüğümde Derin de 50 olan bölmeye çıkmıştı.

Herkes bir bölmenin üstünde durdu. “Tam altmış bölme var, dışarıda iki kişinin kalacağını buraya bu kadar kişi gireceğimizi nereden biliyordu bunlar!” diye bağırdı bir öğrenci.

Profesör gemiden çıkardığı kavanozu çarkın yanına bırakmıştı.

Üstünde olduğum kısım pembeydi.

Göz sanki hepimizi izliyormuş gibi tepemizde duruyordu. Mekanik ses konuşmaya devam etti. “*Önünüzdeki kolları çevirerek çarkın ortasındaki oku döndüreceksiniz.*”

Önümüzdeki kollara baktık, her renkli bölmede bölmeyle aynı renkte bir çubuk vardı ve o çubuk ortadaki okla bağlantılıydı.

“*Ok her durduğunda okun üstündeki sayı sayaca eklenecek.*”

Tam sayaçtan bahsederken gözün altında bir sayaç belirdi, şu an hepsi sıfırdı, en fazla dört haneli olabilecek bir sayaçtı bu.

“*Toplam sayılar 1.000’i bulduğunda ya da geçtiğinde 1.000 denk gelen kişi elenecek.*”

Bunu duymamla eğilip üstünde olduğum 1.000 sayısına baktım. Yutkunarak başımı kaldırdım, Derin endişe dolu gözleriyle bana bakıyordu. Bu demekti ki ok bana geldiği an elenecektim.

“Peri, gel değiştirelim,” dedi Derin hiç düşünmeden. Hemen başımı iki yana salladım.

Korindon sanki benim yerime cevap verdi. *“Yer değiştirmek yasak. Çarkıfelek, elenen bir öğrencinin bloğuna gelene kadar çevrilmeye devam edecek. Herkese boş şans.”*

Göz kaybolurken yerini yine koca bir X’e ve şarkıya bıraktı. Michael Jackson, “Beat It”.

“Siktir!” Bağıran kişi diğer 1.000’in üstündeki bir ğrenciydi. “Bu haksızlık! Bize söylemeliydiniz! Diğerlerine göre ölüm riskimiz çok yüksek!”

Yükselen şarkıyla birlikte çarkın üstündeki renkli ampuller yanmaya başladı. Rengrenkti.

İlk önce kimse hareket edemedi, herkes sessizce bu çarkıfelek denen şeyi sindirmeye çalışıyordu.

“evirirken dikkatli olmalıyız, yüksek sayılara denk getirmeliyiz.” Konuşan Tufan’dı.

“Evet, onu iyi söyledin ama büyük sayılarla küçük sayılar özellikle yan yana, bunu engellememiz için bilerek koymuşlar.” Profesör de yaralı karnını tutarak ayakta durmaya çalışıyordu.

“Buradan çıktığımda hepinizi mahvedeceğim!” diye bağırdı Yekta X işaretine doğru bağırarak. “Babam gelip bizi kurtaracak ve canın olmasa bile sizin canınıza okuyacak!”

Daha önce konuştuğunu hiç duymadığım, sarışın genç bir ğrenci Yekta’ya öfkeyle bakarak bağırmaya başladı. “Eee yeter! Bebam da bebam, bebam da bebam diyip duruyon be! Geldiğimizden beri kafamızı leblebi tozu ettin. Başliyim senin bebana da sena da ya!”

“Sinirlendiğinde şivesi kayıyor, Trakyalıyız da,” dedi yanındaki kız açıklama yaparak.

Yekta ona kızan genç adama yandan bir bakış attı.

Kuçu Kıyım

“Hepimizin önünde kol olduğuna göre, isteyen herkes çevirebilir,” dedi Mükremin kolu inceleyerek.

“Evet, bence bu da ortalığı karıştırmak için konulmuş. Zaten Korindon yapay zekâ mı yoksa bizim baba tarafı akrabaları mı, belli değil!” diye konuştu Derin de gergince, onu en çok geren şey bana 1.000 gelmesiydi.

“Ya ne doğru konuştun, ağzını öpeyim,” dedi Tunç da tek bacağı üstünde dururken.

Derin sabırla derin bir nefes aldı. “Abiciğim, sal beni.”

“Kesin şunu!” Bir kız neredeyse çığlık atarak herkesi susturdu. “Öleceğiz! Hepimiz tek tek öleceğiz! Siz ne saçmalıyorsunuz?” Tamam, çok da haksız sayılmazdı.

“Burada bekleyerek buradan kurtulamayız, başlamalıyız,” dedi Janberk eli, kola giderken.

“Sen doktor adamsın, hassas çevirirsin,” dedi Mükremin güvenle.

Janberk kolu tuttu ve ilk tur için çevirdi. Çevirmesiyle ortadaki ok hızla dönmeye başladı, döndü, döndü ve giderek yavaşlamaya başladı.

Mine’nin olduğu blokta durduğunda herkes nefesini tutmuş, Mine’nin üstünde durduğu sayıya bakıyordu. 800’dü.

Sayaç, ok durur durmaz mekanik bir ses çıkararak 800’ü gösterdi.

“Çok yüksek, çok yüksek.” Alp gerginlikle yüzünü ovuşturdu.

“Böyle mi çevrilir lan, 800 geldi!” diye bağırdı Herkül.

“Sen çevir lan o zaman.” Janberk de ona bağırarak cevap vermişti.

Herkül kola uzandı, çok ağır şekilde çevirdi ama ağır çevirse bile kollar çok sert olduğu için ister istemez oku hızlandırıyordu.

Ok yavaşlarken tam 600’e gelmişti ki son anda yanındaki 50’ye düştüğünde herkes rahat bir nefes verdi. Ama üçüncü kişinin artık hiç şansı kalmamıştı.

Herkes korkuyla nefesini tutmuşken başka bir öğrenci oku çevirdi.

Kalbim hızla atarken şansımın ne kadar az olduğunu biliyordum. Diğerlerinin şansları daha yüksekti ama eğer 1.000 olan birine ilk seferde bile gelirse bu öleceğim anlamına geliyordu...

Üçüncü ok, 200 olan bir öğrencide durduğunda herkes nefesini tutmuş, olacakları izliyordu. Erkek bir öğrenciydi. Ağlamaya başlayarak X işaretine baktı. "Lütfen, lütfen yapmayın! Ölmek istemiyorum, yalvarırım yapmayın!"

Hepimiz ne olacağını beklerken gözümde akan yaş elimin tersiyle sildim.

Genç adam bağırmaya devam ediyordu. "Yalvarırım yapmayın!"

Diğerlerinde olduğu gibi kafası patlayacak sandık ama bu ondan bile daha korkunçtu.

Ortada dönen ve en son az önce duran ok yerinden fırladı. Ağlayan genç adamın alnının tam ortasına bir zıpkın gibi saplandığında çocuğun ağlamaları aniden kesilmişti. Bizim de nefesimiz kesilmişti.

Çocuk tam Yekta'nın yanındaydı, Yekta gözlerini açıp kapattı, yüzüne gelen kana baktı ve iki eli de korkuyla şakaklarına gitti.

Çocuğun alnına bir mermi gibi giren ok, kenarları geniş olduğu için geriye doğru çekilirken çocuğun bedenini de renkli bloğuna çekti. Çocuktan akan kırmızı kan mavi zemine dökülürken gözleri açıktı.

Hale çocuğun açık gözlerini görünce çığlık atmaya başladı.

"Sıçtık," dedi biri.

"Öleceğiz, öleceğiz, hepimiz öleceğiz," diye bağırdı başka biri de soğuk soğuk terlerken.

Derin bir kez daha üstünde olduğum sayıya baktı. Yüzü acıyla kasılırken gözlerime baktı.

Kuçu Kıym

Çenem korkuyla titrerken gözümde yaşlar akıyordu ama Derin daha da korkmasın diye ona gülümsedim. Gülümsememi gördüğünde eli hıçkırığını bastırmaya çalışmış gibi dudaklarının üstüne gitti.

Derin'e bakarken Tufan'la göz göze geldim.

Bana, daha doğrusu üstünde olduğum sayıya bakıyordu. *Hepsi geçecek* dercesine gözünü açıp kapattı. Ben de dolu gözlerimle *sorun yok* dercesine tebessüm ettim. Yüzü acıyla kasılırken derin bir nefes aldı, öfkeyle dolan gözlerini X'e çevirdi.

"Daha dikkatli çevirmeliyiz, daha dikkatli," dedi Doruk sayıklayarak.

Yekta yüzüne sıçrayan kanı sildi ve kendine gelmeye çalışarak boynunu sağa sola esnetti. Eli kola gitti, kolu hızla çevirdi.

"Yavaş çevir!" diye kızdı biri.

"Yavaş ya da hızlı ne fark eder, nerede duracağını ayarlamak imkânsız!" dedi Yekta öfkeyle.

300 olan bir öğrencide durduğunda biraz da olsa kısa süreli rahat bir nefes almıştık. Başka bir öğrenci çevirdi ama bu sefer o kadar şanslı değildik.

Bir kıza gelmişti ve kızın olduğu sayı 800'dü. Kız tam kaçmak için arkasını dönmüştü ki ok ondan daha hızlı davrandı, kızın saçları arasından girdiğinde artık ölüydü.

Kızı da az önceki çocuğa yaptığı gibi geriye doğru çekti. Ok içeri doğru girerken kızın bedeni bize doğru düşmüştü. Ok kızın gözünden çıkmıştı ve kızın gözünün yarısı parçalanırken yarısı da Mükremin'e doğru fırlamıştı.

Şarkı çalıyordu. "*Gözlerindeki ateş ve gözleri gayet açıktı. Öyleyse vur, sadece vur ona.*"

Kızın olduğu turuncu blok kanla kaplanmıştı, tek gözü açık kalmış şekilde bedeni bloktaydı. Ok yine yerini buldu.

Ceren Melek

Gri ucu, bir bıçak gibiydi. Etraftaki renkli ampuller, okun üstünden damlayan kan damlalarını acımasız şekilde aydınlatıyordu.

İçeride sadece şarkı ve bizim korkuyla dolu nefes seslerimiz vardı.

Ama devam etmemiz gerekiyordu. Profesör artık hem kan kaybetmekten hem de öğrencilerini kaybetmekten harap hale düşmüştü. Omuzları düşük, gözleri yaşlarla doluydu ama hiçbir yaş akmiyordu.

“Bitmesi için şansımız yükseliyor!” diye bağırdı Rıfkı. “Şu an bu iki boşluğa denk getirirsek kazanacağız!” Ama o iki kişinin öldüğü boşluklara denk getirmek çok zordu.

Yekta yanındaki boşluğa baktı. “Hayır, öyle bir şey yapmaya çalışmayın yoksa boşlukların yanındaki kişiler de ölecek!” Sinirle bağırdı.

“Ve bu sayede kurtulma şansımız yükselir,” dedi Halil de. Yekta ona öfke dolu bir bakış attı. Sinirlenmişti ve herkesten önce davranıp çarkı yine hızla çevirdi.

Çark hızla dönerken ok, acımasız bir hızla sıradaki kurbanını arıyordu. Hepimizin kalbi korkuyla çarparken aldığım nefesler gittikçe dar geliyordu.

900’e denk gelmişti. Gelen kişi korkuyla çevirdi tekrar çarkı. Bu herkesin nefesini tutmasına sebep oldu çünkü artık sağ çıkabilecek sadece 50’lerdi.

Yani ikinci kişi yine şanslı değildi, hem de hiç. 100’e denk gelmişti.

Genç adam bağırarak hızla kaçtı.

Şarkı da yükseldi. *“Kaçman daha iyi, yapabildiğini yap. Kan görmek istemiyorum.”*

Genç adam kapıya doğru kaçarken ok uzadıkça uzamaya devam etti ve uzadıkça hızı da arttı. Adam kapalı kapıya ulaşmak

Kuçu Kıymı

üzereydi, sanki kaçabileceği bir yer varmış gibi. Ama ok onun sırtından sertçe girdi ve göğsünden çıktı.

Adam artık durmuştu, ok da durmuştu. Ok geriye doğru çekilirken ölü bedeni yere otururcasına düştü ama okun iki tarafındaki uzun kancaları bedenine saplandığı için ok onu buraya çekmeye devam ediyordu.

Bir süre çekti ama ölü bedeni bu kadar çekiştirmeye dayanamadı, okun girdiği kısım parçalara ayrılırken ok onun bedeninden kurtuldu ve geri yerine dönmeye başladı.

İçeride ağlamalar, bağırışlar, çığlıklar vardı. Bir de Michael Jackson'ın sesi. *"Vur ona, vur ona. Kimse yenilmiş olmak istemez."*

Ok tamamen yerine dönmüştü ama herkes o kadar korkuyordu ki kimse çevirmeye devam etmek istemiyordu.

"Onlara gerçekten korkmadığını göstermek zorundasın. Hayatınla oynuyorsun, bu doğruluk cesaret değil. Seni tekmeleyip sonra dövecekler, sonra bunun adil olduğunu söyleyecekler."

Tufan zorlukla öne çıktı, eli karşısındaki kola gitti. Çok hızlı olmayacak şekilde çevirmeye başladı ama başka bir öğrenci de kolu yakalayıp hızla çevirdi. "Ne yapıyorsun lan sen?" Tufan'ın bağırışıyla adam omuz sikti. Onun numarası 50'ydi.

"Buradan hemen çıkmamız gerek!" diye bağırdı adam.

"Seni gebertirim lan piç, senin tuzun kuru tabii!" diye bağırdı Tunç sinirle.

O kadar hızlı çevirmişti ki ok tam iki tur boyunca döndü.

Bana yaklaşırken yavaşlamaya başladı, yavaşladı, yavaşladı ve yavaşladı.

Tam önüme geldiğinde Derin'e doğru gidecekmiş gibi oldu, ona doğru giden demire takıldı ama durdu.

Bende durdu.

Benim sayımsa 1.000'di.

Yani ölmüştüm.

Ceren Melek

Birazdan ok oradan çıkacak, vücudumu parlayacak ve diğerleri gibi ölecektim. Ölmek istemiyordum, yaşamayı çok seviyordum ama belki de anneme kavuşurdum.

“Hayır!” Doruk ve Derin aynı anda bağırmıştı.

Diğer sesleri pek duyamıyordum, sonumdan önce son kez Tufan’la göz göze geldim. Onun da yüzünde aynı dehşet ifadesi vardı.

Gerisiyse kişisel kıyametime giden yolun ilk adımıydı.

Ve en kötüsü de şuydu ki bu, daha Korindon’un acımasız yüzü bile değildi.

ECZANE

AKUSAGI

*“Gözümden dünyayı sorsalar
duyduklarına inanamazlar.
Gözümden kendilerine aynadan baksalar
bu çirkinliğe dayanamazlar.
Hepsi kör.
Çünkü gerçek güzelliği çalmadan duramazlar.”*

6. BÖLÜM

ZOMBİ KUŞAĞI

Çok cesur bir insan değildim, hatta biraz da korkaktım. Ani seslerden hemen ürkerdim. Gücümün yetemeyeceği şeylerden korkardım. Korktuğum şeyleri liste yapsam saymayı bitiremezdim.

Ama Korindon'da korkaklara yer yoktu.

Ve tüm korkular sevdiğim bir çift göze baktığımda etkisini yitirirdi. Asıl korku sevgisizlerin kalbinde gizliydi.

Derin, gözlerime büyük bir korkuyla baksa da ben korkmuyordum. Ölmek hiç istemiyordum, birazdan o okun çıkıp kafamı parçalayacağını biliyordum ama yine de korkmuyordum. Beni gördükleri son anın korku dolu bir bakış olmasını istemiyordum.

Annemi hatırladım, ölmeden önce bana gülümsemişti.

Ben de Derin'e gülümsedim. Derin tüm alanı inletecek şekilde bağırıp küfürler ederken ben çaresiz bir kabullenişin içindeydim.

Bir daha gökyüzünü görememekten, süslenip dışarı çıkamaktan, sevdiklerimle gülüp eğlenememekten, artık yaşayamaktan çok korkuyordum.

"Sayılmaz! Bu tur iki kişi çevirdi, sayılmamalı!" Kendinden emin şekilde bağırان bu sesin sahibi TTA'ydı.

Dönen çarıktan gelen sesle nefesimi tutup okun ucuna baktım. Durmuştu, tamamen durduğunu zannediyordum ama son anda hafifçe kaydı.

Okun ucu benim olduğum pembe kısımdan, 1.000'den çıktı ve Derin'in olduğu kısımda yani 50'de durdu.

Kurtulduğuma kendim bile inanamadım.

Derin, rahatlayarak nefesini verdi. "Çok şükür, çok şükür." Eli başındayken inanamıyormuş gibi bana baktı.

Tek rahat bir nefes veren o da değildi. Doruk o kadar gerilmişti ki artık ayakta duramayarak dizleri üstüne düştü. "Peri, aklımız çıktı Peri..."

Dolu gözlerimle gülümsedim. "Şanslıyım."

"Sen hep şanslısın," dedi Derin gülümseyerek.

Eli bana doğru uzandı, elimi tuttu, aramızdaki mesafe olmasa bana hemen sarılacağını biliyordum ama o zaten bakışlarıyla bile sarılmıştı bana.

Genelde aralarında en şanslıları bendim hayata karşı. Çörekotlu poğaçalarını çok sevdiğim pastanede, o son poğaça hep bana kalırdı. Desteklediğim takımlar kazanırdı. Derin de Doruk da her zaman benim ne kadar şanslı olduğumu söyleyip dururdu. O şans bugün de yüzüme gülmüştü.

Her bir kişiyi öldürdükten sonra kırmızı neon sayaç sıfırlanıyordu. Şimdi Derin'in olduğu 50 eklenmişti sadece.

Şimdi şanslıydım ama bir daha bana gelirse bu sefer şanslı olmayabilirdim.

Çarkıfelek'te mantık şöyleydi, sayıların toplamı 1.000'e geldiğinde okun ucundaki kişi ölüyordu. Yani olduğun sayı ne kadar büyükse şansın o kadar azdı. Aynı şekilde çarkın çevrilmesinde denk gelen kaçıncı kişi olduğun da çok önemliydi. En şanslılar 50 olanlardı ama onların bile şansı bu çevirme sırasında azalıyordu.

Kuğu Kıymı

Ölmeyen her bir kişi, sonraki kişinin ölme ihtimalini artırıyor.

Hubble Sabiti'nde de manyetik etkiyle bizi birbirimize düşürmeye çalışmıştı ama Çarkıfelek ondan bile daha kötüydü. Çünkü Çarkıfelek, Korindon'un bir kişiye diğerlerinin ölmesi için dua ettirebilecek bir aşamasıydı.

Çark çevrilmeye devam etti. Her 1.000'de biri ölürken herkesin amacı oku artık ölen birinin olduğu boşluğa getirip bu lanet şeyi bitirmektir ama bir türlü denk gelmiyordu.

Her ölüm bir öncekinden daha vahşi oluyordu, malzeme sadece oktu ama şarkının yükselmesiyle ve okun hızıyla her seferinde daha korkunç bir hale geliyordu.

Dizlerim korkuyla titriyordu, o ok bana geldiğinden beri dizlerim bu haldeydi ve ayakta durmak çok zordu. Soğuk soğuk terliyordum. Üstümdeki nemli kıyafetler terlememle bedenime biraz daha yapışmıştı.

Çark bir kez daha döndü ve bu sefer Tufan'a gelirken yavaşladı. Tufan'ın olduğu sayı da yüksekti, 800. Tufan'da durduğunda endişeyle sayaca baktım. Ondadan önce bir 50 bir de 100 olan kişilere denk gelmişti. Eğer biri 100 olsaydı ya da toplamı 150'den daha fazla olsaydı Tufan ölecekti.

İçeride ölüm sessizliği varken çalan şarkı bizimle yine alay ediyordu.

“Neden boşluğa denk gelmiyor!” diye bağırdı Aras sinirle. “Bilerek mi yapıyor? İlla birine gelmesi lazımdı! Kaç kişi öldü!”

Tunç tek ayağının üstünde durmaktan o kadar yorulmuştu ki oturmuş, bacağını da uzatmıştı. “Ne olacaksa olsun artık, böyle gerginlik mi olur, amına koyayım!”

Çarkı her çevirdiğimizde tetikteydik, çarkı her çevirdiğimizde ölebilirdik.

Tufan'dan sonra bir kıza denk geldi, kızın numarası 200'dü. Ok göğsünü delip geçse de hemen ölmedi. Geriye doğru savruldu, ok onun ölmediğini anlayarak geri çekilip o daha düşmeden bir kez daha bedenine girdi. Bu vahşet artık baş edebileceğimizden çok daha fazlaydı.

Bazıları kusuyor, bazıları ağlıyor, bazıları yalvarıyordu. Korindon'a karşı tepkilerimiz hiç değişmiyordu. Ama onun vahşeti sürekli değişiyordu.

Ok bir kez daha dönerken benim dışımdaki diğer 1.000'de durdu. O benim kadar şanslı değildi, o da öldü.

Çarkıfelek dönmeye devam ederken renklerle ve okla birlikte başım da dönüyordu.

Ok bu sefer Mükremin'in önünde durduğunda eli gözlerine gitti. "Sayı tam kaç? Bakamıyorum ben! Bu hayatta en korktuğum şey okla ölmek."

"Korkma, 1.000 olmadı," dedi İpek sakinleştirici ses tonuyla ama bakışları o kadar da sakin değildi.

Ok bir kez daha döndü. Bu sefer Yekta'da durdu. Korkuyla kafasını kaldırıp sayaca baktı, o da terliyordu.

"Tüh ya, 50 eksik kaldı," dedi Derin üzüntüyle sayaca bakarak.

"Kes şunu!" diye bağırdı Yekta ona. "Benimle uğraşmayı kes artık, sevgilime olan saygımdan sana hep kibardım ama..."

"Hangi sevgilin?" Derin onu gıcık etmeye çalışarak gülümsemi.

Sanki şu an tüm sorunumuz buymuş gibi!

"Birazdan bir taraflarımıza ok yiyebiliriz, acaba kavga etmeniz mi?" Sinirle bağırان Janberk'ti.

"Çocuklar, öncelikle sakin oluyoruz, buradan çıkmamıza çok kalmadı, sadece bir dahaki oku boşluğa getirirsek biter. O yüzden sakinliğinizi hiç bozmayın, zaten yeterince stres

altındayız.” Profesör yine ellerini havaya kaldırarak konuşmaya dahil olmuştu.

Bir dahaki çevirmeden herkes korkuyordu çünkü sayıların toplamı 950’ye ulaşmıştı. Eğer boşluğa denk gelmezse 50 olan bile ölecekti.

“Kırk beş yaşımdan yetmiş yaşına girdim burada profesör!” diye bağırdı kırklarındaki öğrenci.

“Bir ayağın çukurda yani, hâlâ da yaşamak için kendini yırtıyorsun.” Bunu söyleyen elbette Rıfkı’ydı, takmıştı adama.

Adam da altta kalmadı tabii. “Sen yırtmıyor musun sanki! Bir dahaki ok sana gelse de senden kurtulsak!”

“Tamam, sakın olun,” dedi Tufan tok bir sesle. “Bu sefer çok dikkatli çevirmeliyiz.”

“Ben çeviririm,” dedi Yekta da büyük bir özgüvenle. “Sen ne zaman çevirsen biri ölüyor!”

Tufan onu pek takmadı ama Yekta’dan önce davranan biri vardı. Sezen.

Ne çok hızlı ne çok yavaş çevirmişti ama öyle iyi denk getirmişti ki ok kimseye gelmemişti. Ölenlerden birinin bloğuna denk gelmişti. Hem de bu blok, iki yüksek sayının arasındaydı.

“Madem böyle bir yeteneğin vardı, neden şimdiye kadar çevirmedin?” Janberk’in sorusuyla Sezen ona yandan bir bakış attı.

“Yetenek değil, göt korkusu,” dedi Sezen.

Bu sırada ok yine yerinden çıktı, az önce denk gelen boşluğa doğru fırladı ama neyse ki artık hedefinde bizlerden biri yoktu. Ok X’in altındaki duvara saplandı.

Bu saplanmayla birlikte X’in altında bir kapı açıldı.

“Yine bizi nereye götürecek? Her aşama bir öncekinden daha korkunç oluyor!” Doruk yorgunca Çarkıfelek’in üstünden indi.

Bacaklarım o kadar titriyordu ki Çarkıfelek'in kenarına geldiğimde duraksadım. Düşmemek için neredeyse oturarak incedim ki bir el gördüm.

Elin sahibine bakmak için başımı kaldırdığımdaysa yine onu gördüm: TTA.

Elini uzatmış, yarı çıplak şekilde karşımda duruyordu, tişörtünü omzuna asmıştı. Sanki az önce ölüm tehlikesi yaşamamış, o kadar kayıp vermemiş gibi dik duruyordu.

Şaşkınca eline baksam da o elini uzatmaya devam etti.

Yutkundum, eline baktım. "Her seferinde, en ihtiyacım olduğunda bana elini mi uzatacaksın?" Sorumla şaşırdı ama elini de indirmedi.

"Evet." Hiç tereddüt yoktu, kahve gözleri bana öyle bir güven veriyordu ki bu beni korkutuyordu.

"Yapma, uzatma." Sesimin neden bu kadar titrek ve ağlamaklı çıktığını bilmiyordum, belki de az önce yaşananlar yüzündendi. Belki de sadece TTA'nın etkisi bile bir sesi böylesine titretebilirdi.

Elini indirmedi, havada tutmamı bekliyordu. "Neden?"

"Çünkü bir gün uzatmazsan o gün çok incinirim, ölürüm. Çünkü sen olmasaydın ben buraya kadar bile gelemezdim."

"Şimdiden yokluğumu düşünecek kadar alıştın mı bana, Perikızı?"

Alıştım, sen alıştırdın. Ve bu korkunç yerde, böylesine bir güven hissi yaşamak benim gibi hayat dolu biri için bile çok fazlaydı.

Gözlerimi kırpıştırdım, utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Öleceğim sandım."

"Biliyorum," dedi ama bilmekten hiç hoşnut olmadığı belliydi. Kaşları hafifçe çatılmış, aldığı nefesle burun delikleri hafifçe genişlemişti.

Dolan gözlerimden yaş akmasın diye havaya doğru baktım. "Ölmek istemiyorum ama burada ne kadar yaşayabilirim, hiç bilmiyorum." Çarkın ortasına düşmüş ölü bedenlere baktım. "Onlar da ölmek istemiyordu."

Ben elini tutmayınca en sonunda o benim elimden tuttu ve nazikçe kendisine doğru çekerek Çarkıfelek'in üstünden inmemi salladı.

Elimi bıraktığında Derin'i gördüm. Yorgunca oturmuştu Çarkıfelek'in üstüne, ölü bedenlere bakıyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama onu daha önce hiç bu kadar yorgun görmediğimi biliyordum.

Herkül yine Tunç'un kolunu kendi omzuna atmış, yanımıza doğru geliyordu. Çarkıfelek hepimizi o kadar sarsmıştı ki artık Mükremin ve İpek bile o kadar rahat değildi. Sıkıca el ele tutuşmuş, onlar da kanlı bedenlere bakıyordu.

Ok dönerken herkes kendi hayatı için endişelenmiş, büyük bir adrenalin yaşamıştı. Şimdi tehlike uzaklaştığı için yeni yeni kavrayabiliyorduk bu olanları.

"Gençler, buradan çıkalım, yine kapıyı kapatıp burayı patlatabilir," dedi profesör sıkıntıyla. Gözleri kıpkırmızıydı, öğrencilerinin bedenlerine bakamıyordu.

Tufan yanımdan uzaklaşıp kardeşiyle Herkül'e yaklaştı, Tunç'un diğer kolunu da kendi omzuna attı ama gözleri yine de beni buldu. *Artık gel* der gibi kapıyı işaret etti.

Doruk yanımıza geldiğinde hızla bana sarıldı, başımı göğsüne yaslarken saçlarımı okşadı. "Çok korktum, size bir şey olacak diye çok korktum." Hepimiz çok korkmuştuk. Kendi canlarımızdan çok birbirimizin canları için.

"Sizce bu daha ne kadar devam edecek?" diye sordu Doruk benden uzaklaşırken.

Devam ettikçe, kaybedenleri gördükçe umudumuz azalıyordu. Her saniye yaşadığımız aralıksız aksiyon bizi tüketiyordu.

“Bilmiyorum ama o piçlerin kazanmasına izin vermeyeceğiz! Bizi bu halde çaresiz, umutsuz bırakmalarına izin vermeyeceğiz. Ne olursa olsun buradan birlikte çıkacağız, size bir şey olmasına izin vermeyeceğim!” Derin kafasını kaldırıp havaya baktı, iki elinin de ortaparmağını havaya doğru kaldırdı. Yapay zekâya parmak çekiyordu. “Sikeceğim lan sizi! Yapay zekânızın içinden geçeceğim!”

“Senin ağzından bal damlıyor! Herkül ağzımı kapatır, benim yerime de et!” diye bağırان Tunç’tu.

Derin omzunun üstünden ona baktı. “Ağzımı öpmeyeceksen edeyim!”

“Ona söz veremem.”

“Yarı sakatsın zaten, beni oraya getirtme bak,” dedi Doruk ama zaten biz de onların biraz arkasında kapıya doğru yürüyorduk.

Yekta yine ortalarda yoktu, büyük ihtimalle kapı açıldıktan hemen sonra gitmişti.

Kapının diğer tarafına geçtiğimizde gördüğümüz görüntüyle durduk hepimiz. Hayatta kalan son kişi de çıktığında kapı arkamızdan kapanmıştı.

Kafamı kaldırıp çıktığımız yere baktım, normal bir binaya benziyordu. Gördüğümüz her şey bir öncekiyle bağlantısızdı. Gerçeklik kavramı her geçen dakika etkisini biraz daha yitiriyordu.

Etrafa bakındım diğer herkes gibi. Burası normal bir caddeydi sanki. Daha önce hiç görmediğim bir yerdi. Evler vardı, hepsinin ışığı yanıyordu. Sokak lambaları karanlık çökmüş caddeyi aydınlatıyordu. Mağazalar, binalar vardı. Olmayan tek şey sestti. Bizim dışımızdaki tek ses rüzgârın uğultusuydu.

“Kurtulduk mu, bitti mi?” diye bağırdı öğrencilerden biri sevinçle.

“Kimse yok mu?” Bağıran da başka bir öğrenciydi.

Profesöre baktım. Bir eliyle derin yarasını, diğer eliyle de o gemiden çıkardığı kavanozu tutuyordu. Yüzü acı doluydu ama bunun sebebi yarası değildi.

Biraz ilerimizde duran Herkül, umutla Tufan’a baktı. “Tufan, sence bitti mi?”

“Hiç sanmıyorum.” Cevabı kesin ve netti.

“Kimse yok mu?” Yekta caddede yürürken dükkânların camından içeri doğru bakıyordu.

“Kurtulmadık, Korindon’un içindeyiz,” dedi bir öğrenci ağlamaklı sesiyle.

“Burada araba bile var!” diye bağırdı başka bir öğrenci de. “Belki de kurtulmuşuzdur.”

“Kurtulmadık, henüz değil,” dedi Janberk. “Eczaneye gireceğim, yaralılar için bir şeyler bakacağım, biri benimle gelsin.”

Derin, omzumdaki yaraya baktı. “Bu iyi oldu, enfeksiyon kapacaktın yoksa.”

“Gençler, öncelikle sakinliğimizi koruyoruz ama Korindon’dan çıktığımızı sanmıyorum. Burası gerçek bir kasaba değil.” Profesör konuşarak ortada durdu. “Tek başınıza gezmeyin, burada bizi nasıl bir tehlikenin beklediğini bilmiyoruz. Henüz ne göz ne de X olduğuna göre başlamadık, belki yine dinlenmemiz için bize zaman veriyordur ama bu bir çıkış değil.”

“Yine de evler var, eczane doluyorsa işe yarar şeyler bulunur. Hem eczane varsa başka işe yarar yerler de vardır.” Tufan kardeşini caddenin kenarındaki bir banka oturttu. Tunç pek belli etmese de bacağı kötü durumdaydı.

“Janberk eczaneye giderken birkaç kişi ona eşlik etsin, diğerleri de birbirlerinden ayrılmasın. Birbirimizi kaybedersek

tehlikeli bir durumun içine düşebiliriz!” Profesör konuşuyordu ama bir düzine öğrenci buradan uzaklaşmıştı bile, herkes etrafı geziyordu.

Herkül öne çıktı. “Ben giderim Janberk’le.”

“Biz de geliriz,” dedi İpek, yanındaki Mükremin’le.

“Ben de,” dedi Sezen.

“Güzel, siz eczaneye gidin. Birkaç kişi de benimle keşfe çık-
sın.” Profesör bir adım atmıştı ki yüzü acıyla kasıldı. Onlar vakit
kaybetmeden eczaneye yürürken biz caddenin ortasında dikil-
meye devam ediyorduk.

“Tunç’un yanında oturun siz profesör, ben çıkarım.” Tufan
güven verici şekilde öne çıktı.

“Biz de geliriz,” dedi Derin de ama bu sırada biri ileriden
bağırdı.

“Burada bir silah dükkânı var!”

Tufan ve profesör arasında uzun bir bakışma geçti. Bu bakış-
ma pek hoş değildi. İkisi sanki sadece bakışlarla bile anlaşıyor-
muş gibiydi.

Silah dükkânı eczaneden daha çok ilgi çekmişti, herkes hızla
o tarafa yürümeye başlamıştı.

Tufan oraya yürümeden önce Aras’a baktı. “Sen Tunç’la kal.”

Aras hiç konuşmadan başını salladı. “Abartma abi, şurası za-
ten.” Aras yine sessiz kalarak Tunç’un yanına oturdu.

Herkes silah dükkânına neredeyse saldırıp silah alıp çıkıyor-
du. Tufan’la profesör en arkada durduğunda Doruk, Derin ve
ben de onun peşinden gidiyorduk.

“Silahlanmayın!” diye bağırdı profesör. Herkes durdu, uğul-
tu kesildi. “Kimse silahlanmasın, bu çok tehlikeli.”

“Asıl tehlike burada silahsız olmak!” diye bağırdı Halil de.

“Silahla bu zamana kadar ne işiniz oldu? Hep şanstı. O tü-
neldeki hayvan dışında silah kullanmamızı gerektiren bir durum

olmadı. Kimse silahlanmasın.” Profesörün sözleri pek etkili olmamıştı.

Tufan, çaresizce öğrencileri izleyen profesöre bakıp sinirle kalabalığa döndü. “Silah kullanmamızı gerektirecek bir şey olabilir ama Korindon’un niyeti farklı da olabilir! Bu silahları birbirimiz için kullanmamızı istiyor olabilir. Bırakın silahları! Olabildiğince az alalım, sadece profesörde bulunsun!”

Yekta içeriden neredeyse boyum kadar bir taramalı tüfekte çıkınca şaşkınlıkla ona baktım. “Sizi bilmem ama ben burada kimseye güvenmiyorum! Profesöre de. Bence kendimizi savunmak için silah almamız bize zarar vermez, korur!”

Öğrenciler silah dükkânına hızla girmeye devam ederken Tufan nefesini sıkıntıyla verdi. “Çok kötü, çok kötü olacak,” demişti sadece.

Derin düşünüyordu. “Evet, tehlikeli ama almamak da tehlikeli. Hele de herkes almışken. Biz de almak zorundayız. O Yekta piçi boyu kadar tüfekte çıktı. O tüfek götüne girse keşke.”

Tufan dudaklarını birbirine bastırdı, bir süre karşısındaki kargaşayı sakince izledi. “Evet, herkes silahlandıysa biz de silahlanmak zorundayız.”

“Gerçi benim yumruğum silah sayılıyor.” Derin havalı havalı önden yürürken Tufan bana baktı.

“Bunu Tunç’un yanında söylerse Tunç ona âşık olur,” dedi kısık sesle, benimle dedikodu yaparmış gibi. Gülüşümü bastırma-ya çalıştım, bakışları gülüşüme kaydığında derin bir nefes aldı.

Boşalan silah dükkânına girdiğimizde pek silah kalmamıştı. Silahları sadece filmlerde görmüştüm, bir de görevli polislerde. O kadar anlamazdım.

Silah dükkânının içi ahşaptı, bir sürü raf vardı ama şu an hepsi boştu. Tufan, satıcı tezgâhının arkasına geçti. Çekmeceleri karıştırırken ben de durmuş onu izliyordum.

Derin silahları tek tek kontrol ederken Doruk da yanında durmuş, Derin'in silah seçmesini bekliyordu.

Tufan eline bir tabanca alarak incelemeye başladı. "Silahlardan anlar mısın?" diye sordum ellerimi tezgâha yaslarken.

"Anlarım." Silahlardan anlayan insanlar bana ürkütücü gelirdi. Tufan tezgâhın diğer tarafındaki tabureye oturmuştu ama yine de boylarımız benim ayakta durmama rağmen neredeyse aynıydı.

Mırıldandım. "Neden anlarsın?"

Duraksadı, kafasını kaldırmadan sadece gözlerini kaldırarak bana baktı. Elleri hâlâ silahın üstündeydi.

Altdudağını sarkıtıp omuz silkti. "Çok korkunç bir adamım ya, belki ondandır." Şu an hiç de korkunç bir adam gibi durmuyordu, aksine çok sevimli duruyordu, hem de elindeki silaha rağmen.

"Hayır, değilsin." Bunu söylerken nedendir bilmem, çekinmişim ya da çekindiğim şey onun bana böyle dikkatli bakmasıydı. O yüzden onun gözleri dışında her yere bakıyordum.

"Senin için kötü bir adam da korkunç bir adam da olabilirim." Etrafa bakındığım ve o da yine çok kısık sesle mırıldandığı için ne dediğini anlamamıştım.

"Hım?" Yüzüne baktım.

"Hım?" Mırıldandı o da yine hep yaptığı gibi.

Bakışları üstümdeyken elindeki tabancanın ortasındaki o yuvarlak şeyi tek bir hareketle kapattı. Epey havalıydı ve merakla izlemeden edemiyordum.

"Hoşuna mı gitti?" Sorusuyla utanarak omuz silktim. Bu sırada tezgâhın altından bir tabanca çıkardı ve önüme bıraktı. Tabancanın sanırım kabza denilen yerinde renkli motifler vardı. Beyaz silahın kabzası pembe tonlarındaki çiçeklerle süslenmişti. Bu kadar korkutucu bir aletin, bu denli tatlı gözükmesi çok tuhaftı.

Silahı bana doğru uzattı. “Bu senin olsun, senin gibi tatlı.” *Bu senin olsun*’dan sonra ne dediğini anlamamıştım yine. Duymamı istemediğı bir şey söylediğinde genelde başka taraflara bakıyor, çok hızlı ve kısık sesle söylüyordu.

“Hım?” Silaha bakarak mırıldandığımda o da gecikmedi.

“Hım?”

“Ben silah kullanamam, ayrıca bana çok korkunç geliyor. Gerek yok ki.” Konuşurken tabancayı inceliyordum.

“Herkes silahlandı, o yüzden bulundurmak zorundasın. Burasının bizi daha ne kadar canavarlaştıracığını bilmiyoruz. İnsanlar yeterince aç kalırsa birbirlerini bile yer.” Sözleri beni ürkütürken gözlerimi kırıştırdım. Yutkunarak etrafıma baktım.

“O kadar da değil.”

Kaşları derince çatıldı. “O kadar.”

“Buradaki insanlar yamyam değil! Kimse birbirini yemeyecek. Çok aksiyon filmi izlemişsin sen.”

Gözleri kısıldı. “aresizlik ve yaşam mücadelesi insana her şeyi yaptırır. Alır mısın şu silahı?” Silaha baktım, başımı iki yana salladım.

“İstemiyorum, kimse beni yemeyecek.”

Yine kısık sesle mırıldandı. “Ben o kadar emin olmazdım.” Yüzüne şaşkınca baktığımda o da şaşırdı. “Bunu anladın mı?” İrileşen gözlerimle bakmaya devam ettim. “O anlamda dedim ya.” Duraksadı. “Sen ne anlamda anladın?” TTA sahiden kızarmış mıydı? Yoksa gözlerim bana oyun mu oynuyordu?

Yanakları hafiften pembeleşmişti ve gözleri merakla bana bakarken ondan gözlerimi alamadım. Kendi de bunu yeni fark etmiş gibi birden hafifçe sırtıtarak başını eğdi.

“İnsanlar düşmanlaşacak, buna inanmak istememeni anlıyorum ama önlem almak zorundayız. Hadi al şu tabancayı.”

“Ben hayatta kullanamam ki.”

“Öğreteceğim,” dedi oldukça kesin şekilde.

Bu sırada çok yakında duyduğum silah sesiyle korkuyla yerimden sıçradım. Arkaya doğru baktım. Doruk şaşkınca elindeki silaha bakıyordu, herkes iyi mi diye bakarken Derin’in bir eli belinde, abisine sinirle baktığını gördüğümde rahatlardım.

“Elimden kaydı,” dedi Doruk masumca gülümsemeye çalışarak.

Tufan oturduğu tabureden kalktı. “Tehlikeli derken bundan da bahsediyordum. Çıkalım şuradan, emniyetini açma şimdi, kaza çıkaracaksın.” Doruk elindeki silahı usulca Derin’e uzattı.

Herkes silah dükkânına telaşla bakarken Derin kafasını dışarı çıkardı. “Sorun yok, abim Korindon’a ilk kurşunu attı sadece!” diye bağırdı.

Doruk tam tavana ateş etmişti, neyse ki o iyiydi.

Tufan yine bana verdiği tabancaya baktığında ona daha fazla karşı koymadım ve tabancayı aldım ama hiç kullanacağımı sanmıyordum.

Silah dükkânından çıktığımızda etrafa bakınırken gördüğüm görüntüyle duraksadım. Meydanın ortasında bir kuğu heykeli vardı. Aynı okuldakine benziyordu. Heykel sadece benim değil, çoğu kişinin dikkatini çekmiş olacak ki etrafında epey insan toplanmıştı.

Tunç ve profesör de buradaki banklara gelip oturmuştu. Onlara doğru yürüdüğümüzde Tufan yanına aldığı bir tabancayı profesöre, diğerini de kardeşine uzattı. Kendi tabancasını beline asmıştı.

Janberk ve onunla giden diğerleri de ellerinde poşetlerle eczanelerden çıkmıştı. “Yarası olan yanıma gelsin!” diye bağırdı Janberk kalabalığa doğru.

Yekta birkaç adım öne çıktı. “Başım çok ağrıyor.” Herkes ona anlam veremeyerek bakarken Yekta bunu pek umursuyormuş

Kuçu Kıyım

gibi gözükmüyordu. Başımızda bunca dert varken baş ağrısı kesinlikle önemsiz kalıyordu.

“Migreni var,” dedim onu bu durumdan çıkarmak için.

Tufan’ın keskin bakışlarını üstümde hissederken ona bakmadım.

“Evet,” dedi Yekta bana bakıp gülümserken. Migreni olduğunu söylemem neden bilmiyorum ama onu mutlu etmiş ve umutlandırmıştı.

“ kez *Korindon’dan çıkmak istiyorum* de, geçer migrenin,” dedi Doruk laf sokarak.

“ok komiksiniz siz abi kardeş,” dedi Yekta sinirle. “Sen *Korindon’dan çıkmak istiyorum* demeyi dene, hatta kardeşini de yanında götür.”

“Ben Korindon’dan çıkmak istiy...” Doruk konuşurken Derin sinirle bağırdı. Elini hızlıca kaldırıp abisinin ağzını kapattı.

“Gelme şu malın oyununa! İki etti söylemen!” Doruk, Derin’in söylemesiyle fark etmiş gibi gözlerini korkuyla irileştirdi.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Hale. “Bu sefer başımıza ne geleceğini bile bilmiyoruz.”

Derin, Doruk’un ağzını bırakıp bana döndü. Elini havaya kaldırıp Hale’yi gösterdi. “Al, iyi halt ettin kurtardın.”

Profesör konuştu. “Gz hâlâ ortaya çıkmadığına göre yine dinlenmemiz için bize zaman veriyor olabilir. Bu gece dinlenelim.”

Alp, Mine’yle yanımıza ulaştı. “Evleri inceledik, bildiğiniz güzel evler. Çoğu geniş, çok odalılar. Mutfakta yemek yapmamız için malzemeler bile var.” Alp konuşurken Mine sessizdi. Zaten onun konuştuğunu duymak çok nadirdi.

“O zaman gruplara ayrılalım, her grup bir evde kalsın. Her evde sabaha kadar dönüşümlü olarak nöbet tutulsun. Hepimiz birbirimize yakın evlerde kalalım. Uzak evlerde kalmak

tehlikeli olur.” Profesör konuşurken herkes sessizce onu dinliyordu. “Özellikle yaralı olanlar Janberk’in yanına gelsin. Hadi gidelim.”

“Ayrıca mağazalar da gördük biz,” dedi Herkül araya girerek. “İsteyen baksın.”

“Çok enteresan değil mi? Bildiğiniz normal bir kasaba burası.” Nil konuşurken etrafı inceliyordu.

“Öyle, garip. Buraya girdiğimizden beri garip olmayan ne var ki?” dedi Rıfkı da.

“Bence şu arabayı çalıştırmayı deneyelim, gezelim ve yardım bulmaya çalışalım!” diye bağırdı Şakir de. “Anlamıyorum, neden kabulleniyoruz? Neden buradan kurtulmaya çalışmıyoruz?”

Tunç sinirle bağırdı. “Çünkü tehlikeli! Burası sence normal bir kasaba mı? Burası Korindon’un içi. Ne insan ne de yardım var, bunu şu kafanıza sokun artık!”

“İyi, siz oturup ölümü bekleyin, Korindon’un sizinle oynamasına izin verin. Ben ona katılıyorum. Gel biz de etrafı gezelim,” dedi tanımadığım bir kız.

“İyi gidin, kafanız patlarsa görürüm ben sizi,” dedi Tunç sinirle. Tufan ve profesör çok müdahale etmek istemiyordu çünkü iyi niyetleri Yekta’nın manipülasyonları yüzünden yanlış anlaşılıyordu. İnsanlar ikisinin bizi Korindon’da tutmaya çalıştığını düşünüyordu.

Herkes dağılırken ben, Derin ve Doruk’laydım. Onlar da profesörün peşinden gidiyordu. Herkül ve Tufan’sa Tunç’un yürümesine yardım ediyordu. Onlarla bir eve ilerlerken bir el beni kolumdan tutarak durdurdu.

Yekta.

“Onlarla gitmeyeceksin değil mi?” Sorusuyla kolumu ondan çektim.

“Gidiyorum.” Hayal kırıklığıyla baktı bana.

“Yaran için mi?”

“O da var ama yaram olmasa da giderdim.” Omuzları düştü.

“Peri, neden böyle yapıyorsun? Tamam, burada zor zamanlar geçiriyoruz ama beni kendinden uzaklaştırma. Lütfen Peri.”

“Benden yeterince uzaktaymışsın sen Yekta.” Derince ofladı. Diğerleri yürümeye devam etmişti ve arkada kalmıştım.

“Ben de geleyim o zaman sizinle. Seni onlarla bırakamam, hiçbirine güvenmiyorum.”

“Gelme. Ben güveniyorum.”

“Canım bak...” Konuşmaya başlamıştı ki elimi havaya kaldırarak susturdum onu.

“Bana canım demeyi kes, canın bu kadar değersiz mi senin? Yine yaptın Yekta! Yine yaptın. Çarkıfelek’te sadece kendini umursadın! Kapı açıldığında en önde koştun! Seninle geçirdiğim iki yılın hatırına seni anlamaya çalıştım ama yok, anlayamıyorum. Ve hatta artık o iki yılı da anlamıyorum.” Eli alnına gitti, sanki dünyasını yıkan bir şey duymuş gibi.

“Çarkıfelek’te senin için yapabileceğim hiçbir şey yoktu! Var mıydı, Peri? Olsa yapmaz mıydım?”

“Ok bende durduğunda sesin bile çıkmadı.” Üzıldüğünü bile hissetmemiştim.

“Şoktan dilim tutuldu çünkü! Ayrıca kapı açıldığında bu sefer bilerek ilk çıktım! Ne de olsa Azaphan hep bir şekilde seninle çıkıveriyor!”

“Şu an bunun hiç sırası değil!” Ona arkamı dönüp diğerlerinin girdiği eve yürürken o da peşimden geliyordu. “Yekta!”

Aksi şekilde cevap verdi. “Ağrıkesici almak için geliyorum!”

Evin bahçesine girdiğimde kısa bir an duraksadım. Evlerin hepsi müstakil, beyaz ve iki katlıydı. Amerikan filmlerinde gördüğümüz o kasabalara benziyordu.

Verandadan çıkıp içeri girdiğimizde evin içi daha da şaşırtma sebep oldu. Neredeyse anneannemin köşkü kadar sıcak bir havası vardı. Sanki Korindon'un içinde değilmışiz de çok güzel bir eve misafirliğe gelmişiz gibi.

Tunç ve profesör yaralı oldukları için hemen koltuklara geçmişti. Janberk de vakit kaybetmeden eczaneden aldıklarını çıkarıyordu.

Krem renkli koltuklar, kenarda yanan şömine, salonla bağlantılı mutfak ve duvarlardaki tabloları kadar her şey çok gerçkti.

"İnanılır gibi değil." Konuşan Yekta'ydı. Peşimden eve girmişti.

Tufan kardeşinin başında duruyordu, elini Tunç'un omzuna koymuştu.

"Dolaplar ağzına kadar dolu, enfes yemekler yapılır!" Sevinçle konuşan İpek'ti. Mükremin'e döndü. "Açlıktan seni bile yiyebilirim şu an." Bugün ne çok yamyam şakası duymuştu bu kulaklar.

"Ya, yesene," dedi Mükremin utangaç şekilde.

Alp ikisine dehşet içinde bakıp başını iki yana salladı.

"Sen niye buradasın?" Herkül bunu Yekta'ya sormuştu. Herkül'ün sorusuyla herkes Yekta'yı fark etti.

Tunç da sanki en büyük sorunu şu an buymuş gibi hemen kafasını kaldırdı. "Hani hepimiz haindik, Korindon'a falan çalışıyorduk? Maazallah seni de Korindon'a yem etmeyelim, o senin tüfeği gece götüne sokmayalım yanlışlıkla."

Yekta gerilerek tüfeğini tuttuğunda ona şaşkınlıkla baktım.

Tufan sahiden haklı olabilir miydi?

Bu silahları hayatta kalmak için değil de vahşileşmek için kullanabilir miydi insanlar?

Herkül hemen bir adım öne çıkarak Tunç'un önünde durdu. "Siktir ol git buradan."

Derin ağır ağır başını salladı. "Onu dinle, ben bu adamın ilk defa küftettiğini duyuyorum."

Yekta iki elini de havaya kaldırıp gülümsedi. "Sakin olun, benden bu kadar çekinmeyin. Sadece ağrıkesici almaya gelmiştim. Sevgilimin sizin gibilerle kalıyor olması çok üzücü."

Janberk tüm dikkatini profesörün yarasına vermişken konuştu. "Ona ağrıkesicilerden bir tane ver de gitsin başımdan, şu ışığı da artırın." Sezen hemen onun sözünü dinleyerek bir ağrıkesici çıkarıp bir tablet uzattı.

Yekta öne doğru birkaç adım attığında Herkül de ona doğru birkaç adım attı. "Ağır ol! Sahibinin yanına dön, köpekçik." Herkül sinirden renk değiştirirken ellerini sıkı sıkı yumruk yapmıştı. Yekta gıcık vermek isteyerek sırttı, Sezen'in uzattığı ağrıkesiciyi aldı.

"Laflarına dikkat et, seni tüm Korindon boyunca süründürürüm." Bu ses Tufan'a aitti. Herkül'ün arkasında kaldığı için onu göremiyordum. Yekta onunla uğraştığında asla umursamıyordu, laf soktuğunda onu duymuyordu ama sevdiklerine karşı en ufak bir bakışı bile olsa gözlerini Yekta'nın üstüne dikiyordu. Sevdiklerine laf gelmesine izin vermiyordu. Çarkıfelek'e girmeden önce profesörü korumak için de yapmıştı, şimdi de yapıyordu. He bir de konu ben olduğumda yapıyordu...

Yekta'nın sırtışı bozulurken ilacı alıp bana doğru döndü. "Biri seni rahatsız ederse yakınlarda olurum, bana seslenmen yeterli, canım."

"Senin canını siksinler!" diye bağırdı Derin sinirle.

"Kuzenlerini seçmek elinde değil ama en azından arkadaşlarını doğru seç, sevgilim." Yekta kulağıma doğru eğildi.

“Hiçbiri gerçek bile değiller. Korkaklığım yüzünden bana kızıyor, onların cesaretine mi inanıyorsun? Burada yaptıkların için sana kızmayacağım ama benim değerimi anlayacaksın.” O konuşurken ben sessiz ve tepkisizdim.

Konuşması bittiğinde yüzüme baktı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? İki yıl boyunca sevgilim olan insan sahiden o muydu?

Ürperdim.

Yekta sonunda evden çıkarken kapıyı da kapatmıştı. Rahatlayarak nefesimi verdim.

“Ona neden vurmadın?” diye sordu Doruk merakla Herkül’e bakarak.

“Harbiden bir çaksan herif Korindon’un diğer tarafından çıkacak,” dedi Alp de.

Herkül hiçbirine cevap vermedi ama kısa bir an profesöre baktı. Sahiden saygısından mı tutuyordu kendisini?

“Yemek yapacaklar buraya gelsin, işi olmayan herkes yemek yapacak!” İpek emredercesine konuşurken kimse ona karşı çıkmadı.

“Ben şu Alp’in söylediği mağazaya gidip bizim için kıyafet getireyim,” dedi Derin. Üstümüzdeki kıyafetler tuzlu su ve terle rezil olmuştu.

“Ben gelirim seninle,” dedi Herkül.

“Ben de geleyim o zaman,” dedi Alp de.

Aras da yine milyonda bir konuştuğu o zamana denk gelerek konuştu. “Ben de geliyorum.”

Janberk bu sırada profesörün yarasına dikiş atmıştı bile. Sezen de ona yardım ediyor, istediği malzemeleri uzatıyordu. Janberk’in bakışları beni buldu. “Yarana bir daha bakayım.” Berjere geçip oturduğumda tişörtümü çıkarmama gerek bile yoktu çünkü tişörtteki yırtık nasıl olduysa daha da büyümüştü.

“Eczane bulamasaydık ve yarayı temizleyemeseydik iltihap-
ran ölebilirdin bile. Şimdilik sadece antibiyotik krem sürüyo-
rum, eğer ateşin falan olursa ilaç olarak da içersin. Şu an ateşin
yok.” Janberk yaramın haline bakarken konuşuyordu. Omzu-
nun üstünden diğerlerine baktı. “Aynı şekilde profesörün yarası
da çok derindi, dikilmeseydi kan kaybından ölecekti.”

Tunç araya girdi. “Peki ben yaşayacak mıyım, doktor bey?”

Janberk ona bakarken oldukça ciddi bir ifadeyle konuştu.
“Bakacağız.”

Tunç şaka amaçlı sormuştu ama Janberk’in cevabı onu kor-
kutunca hemen kafasını kaldırıp abisine baktı. Tufan hafifçe gü-
lerek onun omzunu sıktı.

Derin, Aras, Herkül ve Alp bizlere giysi almak için çıkarken
İpek, Mükremin ve Mine yemek hazırlamak için mutfağa geç-
mişti. Janberk de bu sırada yaramı sarıp Tunç’un bacağıyla ilgi-
lenmeye başladı.

Tufan sessizdi, profesör de aynı şekilde.

“Bir doktor olması epey iyi oldu,” dedi Tunç başını arkaya
yaslayarak. “Tıp okumuşken neden doktorluğu bırakıp yapay
zekâ bölümüne girdin?”

Janberk, Tunç’un sorusuyla kısa bir an duraksadı. “Çoğumuz
zaten başka bölümleri bırakıp buraya geçtik,” dedi ama çok de-
tay vermek istemediği belliydi.

“Çoğumuz insanlık için seçtik bu bölümü, yapay zekâyı eh-
lileştirmek için. Sen zaten insanlık için yapabileceğin en iyi mes-
leği seçmişsin.” Tunç konuşmaya devam ederken Janberk durak-
sayıp nefesini sıkıntıyla verdi.

“Bu bölümden önce bırakmıştım zaten tıbbı.” Sanırım bırak-
tığı zamanlar ünlü olmaya başladığı zamanlardı.

“Ünlü olunca mı?” Sezen’in sorusuyla Janberk rahatsızca işi-
ne geri döndü. “İnternetin kapatılması en çok sosyal medyadaki

insanları etkiledi zaten, bir de tam senin ünlenmeye başladığın zamana denk gelmişti. O sıra internet kapatılmasaydı şu an dünyaca ünlü falandın herhalde.”

Bu konuşmanın Janberk’i ne kadar rahatsız ettiği belliydi.

“Elinden her iş geliyor adamın ya, yakışıklı da. Abi sen bilmiyorsundur, tüm kızlar hasta bu adama.” Tunç sanki Janberk orada değilmiş gibi abisine anlatırken Tufan pek tepki vermiyordu, Janberk’in rahatsız hissettiğinin farkındaydı.

“Bacağın benim elimdeyken dedikodumu yapmammanı öneririm.” Janberk’in sözleriyle hemen sustu.

Profesör yerinden hafifçe doğruldu. “Çok sağ ol Janberk, sen olmasaydın bu yaralarla baş edemezdik.”

Janberk *önemli değil* dercesine başını salladı. “Yanımıza özellikle antibiyotik ve ağrıkesici alalım. Gerçi burada başımıza ne geleceğini de bilmiyoruz ama.”

Profesör yorgunca verdi nefesini. Yerinden kalkıp dışarı çıkarken girdiğimiz kapıyı değil, salonun bahçeye açılan kapısını kullanmıştı.

Ben de merakla kalktım ve profesörün peşinden gittim. Burası çok güzel bir bahçeydi, her yerde renkli çiçekler vardı. Ağaçlara asılmış lambalar yanıyordu. Profesör bahçedeki sandalyeye oturduğunda ben de yanına geçip oturdum.

Bir yandan da etrafı izliyordum. Burası neredeyse anneannemin bahçesi kadar güzeldi. “Bir daha hiç böyle bir bahçede oturamayacağım sandım.” Derin bir nefes çektim ciğerlerime. “Bir daha hiç böyle nefes alamayacağım sandım.”

Profesörün hüzünlü bakışları bana döndü. İlk öğrencisini kaybettiği andan beri hep hüzünlüydü zaten mavi gözleri.

“Bunların gerçek olmaması çok korkunç çünkü çok gerçek hissettiriyor,” dediğimde başını ağır ağır salladı.

Kuçu Kıyım

“Normal hayat da öyle değil mi?” Profesörün sorusuyla aşı-
rarak yüzüne baktım.

“Evet, evet böyle. Sizi korkutan şey de bu mu?”

Beni korkutmak istemiyordu ama düşündüğü gerçekleri de saklamak istemiyordu. “Her şey gerçek yaşımla çok bağlantılı. Normalde de ldğmzde nereye gideceğimizi bilmiyoruz, burada da. Normalde de yaşımlı sadece etrafımızda olan biten kadar biliyoruz, burada da. Korindon bir hayat simüle etmişı ve bu çok korkunç.” Profesörün aslında bizim düşündüğümüzden daha çok bildiğini, bizi korkutmamak için saklı tuttuğunu biliyordum ama bu şeylerin ne denli büyük olduğunu şimdi anlıyordum. Ayrıca onun bildiklerini TTA da biliyordu.

Profesör uzun uzun bana baktı. “Seni ilk gördüğümden beri birine benzetiyordum. şule...” Teyzemin ismini söylerken duraksadı. “O iyi mi?” Gemide teyzemin sözünü devam ettirmesiyle onu tanıdığını anlamıştım ama tuhaftı çünkü ben profesörün adını hiç duymamıştım bu zamana kadar.

“İyi, onu nereden tanıyorsunuz?”

Dudağında acı bir gülümseme oluştu. “nl bir moda tasarımcısı olmayı istiyordu hep, oldu değil mi?” şimdi daha da şaşırdım çünkü bunu bilen çok kişi yoktu.

“Evet, hatta bayağı nl.” Bakışları gururla parladı. “Profesör, teyzemle nasıl bir ilişkiniz vardı?”

“ok sevdiğim biri kendisi.” Biriydi dememişti, biri demişti. Demek hâlâ seviyordu.

“Ama ben sizi hiç duymadım.”

Bakışları uzaklara daldı. “Uzun zamandır görüşmüyoruz.”

“Epey yoğun bir iş kadını ama aynı zamanda çok da ilgili bir teyze, anneliği de yle.” Anneliği dememle donup kaldı. Hızla başını bana çevirdi.

“A-anneliği?”

Başımı salladım. “ok güzel bir kızı var.”

Dudakları hafifçe aralandı, bakışlarını benden kaçırdı ve karşısına baktı. Bir süre hiç ses vermedi, ardından da kendine gelmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı.

“Buradan çıktığımızda yine görüşürsünüz belki,” dediğimde sessiz kaldı. “Görüşmez misiniz?”

“Görüşemeyiz ama buradan çıktığında Şule’ye bir mesaj iletir misin?” Merakla başımı salladım. “Onunla gurur duyduğumu söyle.”

“Siz... siz neden söylemiyorsunuz?” Sessiz kaldı. “Bence gelin kendiniz söyleyin, profesör. Teyzem aracılı şeyleri sevmez.” Son cümlemlerle dudaklarında acı bir gülümseme oluştu.

“Bilirim ama sen söyle yine de.”

“Onu özlediğinizi de söyleyeyim mi?” Soruyla başını iki yana salladı. “Özlemiş gibiydiniz ama... neden istemediniz ki?”

“Özledim ama bilmesin. Yıllar sonra benim için acı çekmesini istemiyorum.”

“Neden acı çeksin ki? Gelirsiniz siz de profesör, neden böyle konuşuyorsunuz?” Telaşlandığımı anlayıp gülümsedi.

“Nefes almadan konuşma huyunu teyzenden aldın galiba, gerçi o genelde sinirlendiğinde böyle konuşur.” Vay be, benden bile iyi tanıyordu teyzemi.

Elim çeneme gitti, kendimi ve merakımı daha fazla tutamıyordum. “Teyzemle sevgili falan mıydınız?”

“Peri,” dedi profesör uyarıcı şekilde.

“Tamam tamam, üzgünüm, haddimi aştım.”

“Vay vay vay, burası neymiş böyle?” Derin’in sesiyle omzumun üstünden arkaya baktım. “Bahçe çok iyiymiş.” Bakışları bize döndü. “Epey kıyafet getirdik, en son Hale’yle bir elbiseyi almak için birbirimize giriyorduk.” Şaşkınlığımla sırtıttı. “Elbiseyi de sırf gıcıklık olsun diye aldım, oh olsun.”

“Çocuk gibisin!” Söylenerek profesörün yanından kalkıp Derin’le içeri geçtim.

Getirdikleri kıyafetleri ortaya atmışlardı, herkes bedenine uygun olanları seçiyordu. Tunç üstündeki tişörtü çıkarıp başka bir tişört seçerken Derin ona baktı. “Herkül’e, sana, Tufan’a bir de Janberk’e kıyafet yok.” Dördü de şaşkınca Derin’e baktı.

“Bana var mı?” diye sordu Aras.

“Niye yok tam olarak?” dedi Tunç çatılan kaşlarıyla.

“İnsanüstü cüsselerde olduğunuz için. Biraz diyet falan mı yapmanız? Biz burada sizi doyuracak bir şey bulamayız,” dedi Doruk da yorulmuş şekilde.

Herkül göz devirerek Derin’in yanından geçti. Üstündeki kirli tişörtü çıkarıp yeni tişört bakarken Derin ofladı. “Gidip odalarda giyinsenize, biz sizin vücudunuzu görmek zorunda mıyız? İnsan olsanıza biraz.”

“Bu adam kaç saattir çıplak geziyor,” dedi Tunç abisini göstererek, ardından Janberk’i gösterdi. “Bu da! Biz mi battık?”

“Adap edep diye bir şey var! Onlar zorunluluktan çıkardı, burada üstlerini değiştirmiyorlar sizin gibi. Ben burada üstümü değiştirsem hoş olur mu şimdi?”

Tunç, Herkül, Janberk ve Aras sessiz kaldı. Aralarında bakıştılar.

“Hoş olmaz! Hoş olmaz, abiciğim! Hadi sen çık, yukarıdaki odalardan birinde değiştir üstünü, feministliğin de bir sınırı var, abiciğim. Hadi abiciğim.” Doruk çıldırırken Derin sırtarak yerdeki poşeti aldı.

“Bize daha güzel kıyafetler getirdim. Hanımlar benimle gelsin!” Sezen ve İpek de bize eşlik ederken üst kata çıktık. Mine ortalarda yoktu.

Üst katta gezinirken odaları inceledim, hepsinde çift kişilik yatak ve banyo vardı. Oldukça çok lüks ve yeniydi.

“Keşke kırmızı ruj da olsaydı, çok özledim,” dedi İpek iç çekerek.

“Bir kırmızı rujumuz eksik, değil mi?” Derin ters ters ona bakarken İpek omuz silkti. Derin konuşmaya devam etti. “Evet, eksik.” Elinin arkasından kırmızı ruj çıkardığında ben bile İpek kadar şaşırmıştım.

“Ya sen harikasin!”

“Öyleyimdir,” dedi Derin çok sık duyduğu bir şeymiş gibi omuz silkererek. “Neyse, bence önce duş falan alıp üstümüzdeki şu tuzdan kurtulalım. İç çamaşırı da getirdim bize.”

Sezen kıyafetleri incelerken duraksadı. “Ben biraz kiloluyum, bunlar bana olmaz gibi.” Bunu söylerken kıyafetlere bakıyordu.

“Abart,” dedi İpek gözlerini irileştirerek. Sezen bir an İpek’in kusursuz ve orantılı vücudunu inceledi.

“Aynı kıyafetlerden birkaç beden farklı aldım.” Derin ona uygun kıyafetleri uzatırken Sezen gülümsedi.

“Bu elbise tam bana göre! Tarzımı nasıl bu kadar iyi okudun?” İpek şaşkınlıkla Derin’e baktı.

Spor kıyafetlerin olduğu yerden sporcu taytı ve atletini çıkarırken Derin bana başka bir şey uzattı. Elinde bir elbise vardı. Renkli, özellikle mavi rengin ağırlıkta olduğu mini ve tatlı bir elbiseydi. “Bu akşam bunu giyin, bizden bir şey istemeyecek gibi. Yarın o sıkıcı kıyafetleri giyersin.”

Şaşkınca ona baktım. “Sürekli birileri ölüyor burada Derin, nasıl görüldüğümün, ne giyindiğimin önemi var mı?”

“Var. Giyin bunu, hadi. Ne zamandır buradayız, bilmiyorum ama bana haftalar gibi geldi. Seni normal görmek istiyorum, buna ihtiyacım var. En azından bu gecelik. Eskisi gibi olalım, normal hayatımızdaki gibi.”

“Derin, bunun için halim de isteğim de yok.”

“Benim var! Bana anneannemizin bahçesinde ne dediğini hatırlıyor musun? *Daha kaç kez göreceğiz ki* demiştin. En fazla elli

Kuşu Kıym

kez demiştin. En fazla elli yaz, elli bahar demiştin. Burada elli bile değil.” Doğru, öyle demiştim.

Şimdiyse belki sondu.

Korindon’un bizden ne isteyeceği belli değildi ve şimdi burada olan öğrencilerden yarın ölenler olacaktı. Onlardan biri ben ya da sevdiklerim olabilirdi.

Dolan gözlerimi kırptırdım, askılı mavi elbiseyi aldım.

İki odayı kullanıp sırayla duş aldık. Duşun ardından Derin’in bana getirdiği elbiseyi giyindim. Mini, belden sonra bollaşan bir elbiseydi. Açık mavi rengi, üstündeki beyaz minik çiçekleri tam olarak benim evdeki elbiselerime benziyordu.

Buğulanmış aynada durup bir an kendime baktım. Sanki bu cehennemde değildim, sanki arkadaşlarımla tatile çıkmışız da şimdi yemek yiyecekmişiz gibi bir histi. Bu hissin verdiği acı nefesimi kesiyordu.

Elbiseyle dışarı çıkıp Derin’in getirdiği spor ayakkabılardan birini giyindim. Aşağı indiğimde gördüğüm görüntüyle duraksadım. Erkekler yemekleri ve masayı hazırlamakla uğraşıyordu.

“Bak ben dedim sana, yanacak diye!” diye kızıyordu Herkül, bir eli belinde Tufan’ı kontrol ederken.

Tufan sinirle ne pişiriyorsa onunla ilgilenmeye devam etti. “Çok biliyorsan gel sen çevir!”

“O tarafı da yakacaksın şimdi! Bunun altı bu kadar açılır mı?” Herkül’ün ikinci kızıyla sinirle elindeki masayı bıraktı.

“Çok biliyorsan gel sen yap.”

“Çekil, çekil yapacağım. Hayır, sen eskiden yapardın yemek falan, iyice unutmuşsun he.” Herkül onun yanına geçerken TTA başını kaldırdı ve beni görmesiyle duraksadı.

Bakışları üstümde gezindi, ayaklarımdan başlayıp yüzüme gelene kadar uzun uzun inceledi. Kahve bakışları üstümde

gezinirken kalp atışlarım hızlandı. Yüzüme hücum eden sıcaklığı hissederek utançla dudaklarımı birbirine bastırdım.

O da siyah bir gömlek giyinmiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Altında da sanırım siyah bir kumaş pantolon vardı ama tezgâhın arkasında olduğu için pek iyi seçemiyordum. Duş almış, tıraş olmuştu ve yüzünün güzelliği daha da ortaya çıkmıştı. Gerçi o en dağınık haliyle bile çok güzeldi ya.

TTA sadece bakışlarıyla bile beni heyecanlandırabiliyordu ve bu çok tuhaftı.

“Bak böyle olacak altı, eti de böyle çevireceksin. Bakıyor musun?” Herkül konuşurken Tufan’ı kontrol ettiğinde ona bakmadığını anladı ve nereye baktığını anlamak için bana doğru döndü. “Ya sabır, ya sabır.”

“Yakışmış,” dedi Tufan yine hiç çekinmeden. “Renkli, çiçekli. Yakışmış.” Onun konuşmasıyla Herkül yine kafasını kaldırıp bana baktı, ardından arkadaşına.

Kendimi açıklama ihtiyacı duydum. “Ya böyle bir yerde, başımızda onca şey varken giyinmezdim de Derin beni kendi tarzımla görmeyi istedi. Ondan.”

“İyi ki istemiş,” dediğinde Herkül şaşkınca Tufan’a bakmaya devam etti. Tufan onun bakışlarını fark ederek ona döndü. “Çevir, etler yanacak.”

Ada tezgâhının olduğu kısımdan çıktı ve birkaç adım ileride durdu. “Genelde tarzımı çok çocuksu bulurlar da.”

“Kim buluyor?” dedi sanki kimin olduğunu söylesem gidip dövecekmiş gibi bir güven vererek.

Utanarak bakışlarımı kaçırdım. “İşte, birileri.”

“Boş ver sen o birilerini.” Daha ne kadar utanacaktım bilmiyordum! Ama o her konuştuğunda sanki mümkünmüş gibi daha da utanıyordum.

“Ya, öyle mi?”

Kuçu Kıyım

“Öyle,” dedi kesin ve net şekilde. “Aklına tüküreyim ben onların.”

“Ya...” Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Herkül etleri çevirirken çaktırmadan bizi izliyordu.

“Bakın size ne getirdim!” Aras elinde şişelerle içeri girdiğinde Tufan’la aramızdaki nereye gideceği belli olmayan diyalog da kesildi.

“Aman Aras, birilerinin migreni tutar,” dedi Tufan bana yandan yandan bakarken. O bana laf mı sokmuştu?

Elinde içki şişeleri vardı. “Ooo!” Tunç oturduğu koltuktan bağırırken Aras şişeleri havada salladı.

“Bu gece Korindon yok! Bu gece sizin bekâr evinde yaptığımız gibi eğleniyoruz!” Aras’ın sözleriyle Herkül başını iki yana salladı.

“Bir sürü insan öldü, hepsi gencecik insanlardı! Ne eğlenmesi Aras?” Herkül sinirle etleri tabağa doldururken biraz komik gözüktüyordu.

“Evet ve yarın biz de öleceğiz. Yarın olmasa öbür gün! O yüzden son kez arkadaşlarımla eğlenmeme hiçbir şey mâni olamaz!” Aras’ın sözleri Derin’in sözleriyle benzerdi, sadece Derin bu kadar açıksözlü değildi.

Herkül uzun uzun düşüncelere daldı, artık tepkili değildi.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordum konuyu kapatmaya çalışarak.

“Masayı dizelim,” dedi Tufan tabakları çıkarırken.

“Olur, dizelim.” Tabakları almak için ellerimi ona uzattım. Tabakları tek eline aldı ve bana çatal bıçakları uzattı.

“Bahçede yiyeceğiz, hava çok soğuk değil.” O önden yürürken ben de peşinden gidiyordum.

O tabakları dizerken ben de tabakların yanına çatal bıçakları koymaya başladım. Sanki burada her şey normaldi de arkadaşlarımızda güzel bir yemeğe hazırlanıyorduk.

Sadece tabak diziyordu ama onu bile özenle yapıyordu, sanırım yaptığı her işe tüm dikkatini vermeyi seviyordu.

Dayanamayıp konuştum. “Aras sence haklı mı? Yarın ya da öbür gün ölecek miyiz?”

Son tabağı da koyup bana baktı. “Hayır, ölmeyeceksin, Peri kızı.”

“Kimse ölmesin,” dedim çaresiz sesimle. “Derin, Doruk, profesör... Sen.”

“Ben?” Şaşırmıştı yine.

“Sen.”

Yutkundu. “Korindon’da ne olacağı belirsiz ama hani bir lafın vardı ya. ‘Ölümde bile umut var.’ O lafını hiç unutma, Peri kızı.”

Titreyen çeneme engel olamadım. “Ölmek istemiyorum, sevdiklerimin ölmesini hiç istemiyorum.”

O derin bir iç çekti, elimdeki çatalı bıçağı alıp son tabağın yanına bıraktı. Elleri omuzlarıma gitti, başını hafifçe eğdi. Çıplak omuzlarımda onun tenini hissetmek ürpermeme sebep oldu. Büyük elleri sıcacıktı.

Başını hafifçe eğerek benimle aynı hizaya getirdi. “Burada başımıza neler gelecek hiçbirimiz bilemeyiz ama hepimiz yaşamak için her şeyi yapacağız. Öleceğimizi düşünürsek buradan çıkamayız. Ölmeyeceğiz, yaşayacağız. Önce biz buna inanmalıyız, yoksa Korindon’la baş edemeyiz.” Burnumu çekip başımı olumlu anlamda salladım.

“Tamam,” dedim çatallaşan sesimle. “Ama ölmeyelim.”

Derin bir nefes aldı. “Ölmeyelim, Peri kızı.” Destek vermeye çalışırcasına omuzlarımı hafifçe okşadı. Nedendir bilmem, ona sarılmak istiyordum. Normalde teması severdim, özellikle

Kuğu Kıyım

sevdiğim insanları ya mıncırır, ya öper ya da sarılırdım. Bir tek Yekta'ya çok yanaşamazdım, ya takım elbisesinin ütüsü ya da saç falan bozulurdu.

Ama TTA'ya cidden sarılasım gelmişti, belki de göğsü çok geniş olduğu için bana güven veriyordu, belki kahve gözleri öyle bir güç saçıyordu ki o varken hiçbir şeyin önemi kalmazmış gibi geliyordu. Hem bence o ne saçının ne de ütüsünün bozulmasını dert edecek bir adamdı.

Sarılamadım. Utandım.

Sarılsam belki komik ve saçma dururdu.

“Siz masayı hazırlayana kadar yemekler soğuyacak!” Doruk'un sesiyle yavaşça ellerini omuzlarımdan çekti. “İpek'in elinden de her iş geliyor he, nasıl baktı bu bizim Mükremin'e, ben anlamıyorum.”

Tufan benden bir adım uzaklaştı, bir elini yanında duran sandalyeye yasladı.

“Ne varmış Mükremin'de ya? Niye öyle diyorsunuz?” dediğimde Doruk elindeki patates tabağını masanın üstüne bıraktıktan sonra *ciddi miyim* diye bana baktı.

“Tamam, hoş çocuk, biraz alık ama iyi çocuk da ama ilk bakışta böyle aşk olur mu?” Söylenerek etrafına bakındı. “Bir bize gelmiyor böyle aşk.”

“Kıskandın sanki sen.” Sözlerimle gözlerini kısarak bana kötü kötü baktı.

Aras da elinde içki şişeleriyle çıkarken konuşuyordu. “İpek çok harbi bir kızdır, eski ilişkilerinde hep sorun yaşadı ve artık tek önemsedığı karakter. Özellikle onu eğlendiren, her koşulda sevecek biri.” Aras'ın ilk kez bu kadar uzun konuştuğunu duyuyordum.

Bahçeye her çıkan içeriden bir şeyler getirdiği için tekrar içeri dönmemiz gerekmeden masa hazırlanmıştı bile. Herkül, Tunç'a destek olarak masaya getirdi.

Çok geçmeden hepimiz masaya oturmuştuk. Profesöre en baştaki yeri vermiştik. Ben de Tufan'la Derin'in arasında otuyordum. Dışarı çıkmayan bir tek Mine'ydi. Odalardan birine çekilmişti ve kimseyle gereğinden fazla konuşmuyordu. Sürekli ağlıyordu. Alp onu en azından bir şeyler yemesi için ikna etmeye çalışmaya gitmişti.

Benim dışımda elbise giyinen tek kişi İpek'ti, siyah bir elbise giyinmiş ve Derin'in getirdiği kırmızı ruju sürmüştü. Ama genel olarak bu gece herkes şıktı.

Alp bahçeye girdiğinde herkes merakla ona baktı. "Gelmiyor, odaya bir şeyler çıkardım. En azından yer."

Mine'nin kaybı hepimizi sessizleştiriyordu çünkü neredeyse hepimizin değer verdiği insanlar buradaydı. Benzer bir acı yaşamaya düşüncesi hepimizi fazlasıyla korkutuyordu. Alp de masaya geçip oturdu.

"Vay be, bir daha hiç böyle bir masa göremeyiz sanıyordum," dedi Derin düşünceli şekilde ama hepimiz onun gibi düşünüyorduk.

Masada çeşit çeşit yemek vardı. Herkes bir şeyler hazırlamıştı. Ana yemek dışında aperatifler de çok fazlaydı. "Rakı, viski, bira var," dedi Aras.

"Alkol işin içine girince adamın dili açıldı," dedi Mükremin şaşkınca.

İpek başını salladı. "Ya o çok sever içmeyi, buraya düşmeden önce alkol bağımlılığı yüzünden tedavi alıyordu."

Aras ona şaşkınlıkla baktı. "İki dakikada döktün tüm özelimizi!"

"Aman özelimiz mi kaldı sanki? Yarınımız bile..." İpek konuşurken duraksadı. "Yarını boş verelim."

Janberk yerinden kalktı. "İki dakikaya geliyorum." O içeri geçerken Aras'la Herkül de kadehleri dolduruyordu.

“Rakı?” Herkül, profesöre bakarken profesör başını iki yana salladı.

“Yok, ben içmeyeyim. Sizin yanınızda doğru olmaz.”

“Profesör artık bu resmiyeti bıraksak mı? Burada hepimiz eşitiz, bizi korumak ya da kollamak zorunda değilsiniz. Örnek olmak zorunda da değilsiniz.” Tunç’un yaptığı en saygılı konuşma olabilirdi.

Profesör pes etmiş gibi nefesini verdi. “İyi, alayım o zaman.”

Aras, Tufan’a ne içeceğini sormadan direkt rakı doldurdu. Ardından bakışları bana döndü. “Rakı?” *Olur* dercesine başımı salladım. Normalde pek içmezdim ama bardağımı ona uzattım. Daha önce başka şeyler içmiştim ama hiç rakı içmemiştim. Kokusu çok ağır geliyordu.

Herkül iki elini havaya kaldırdı. “Bakın buraya şimdi ne iyi giderdi biliyor musunuz? Ferdi Özbeğen, sigara ve balık.”

“Of var ya, efsane olurdu,” dedi Doruk elini çenesine yaslar-ken.

“Aslında yemekten sonra gösterecektim ama madem konusu açıldı.” Aras elini üstündeki kot pantolonun cebine attı. Birkaç sigara paketi ve çakmak çıkardığında çoğundan sevinç dolu bir nida çıktı.

Bu sırada Janberk elinde bir gramofonla bahçeye çıktığında hepimiz şaşkınca ona bakıyorduk.

“Lan bunu nereden buldun?” diye sevinçle bağırdı Herkül.

“Üst kattaki odalardan birinde, plaklar da var, hem de Türkçe.” Janberk konuşurken Herkül hemen ona yardım etmek için ayağa kalktı. Gramofonu masanın yanında bir sandalyenin üstüne yerleştirdiler.

“Plaklarda kimler var?” diye sordu Mükremin hevesle.

Herkül plakları tek tek inceleyip gördüğü şarkıcının ismini söylemeye başladı. “Zeki Müren, Sezen Aksu...” Şaşkınlıkla

karışık bir sevinçle kafasını kaldırıp bize baktı. “Ferdi Özbeğen! Vallahi Ferdi Özbeğen.”

“Adamdaki şansa bakın, üç dileğinden ikisi dakikalar içinde gerçek oldu.” Derin, hayretle Herkül’e baktı. “Oğlum sen dua falan etsene buradan çıkmamız için.”

“Ediyorum zaten ama daha ciddi edeceğim,” dedi Herkül de sanki gerçekten dilediklerinin olma gücü varmış gibi havaya girerek.

Ferdi Özbeğen’in “Gündüzüm Seninle” şarkısı çalmaya başladığında biz de yemeğe başlamıştık. Gerçi Herkül şarkıyı söylemekten pek yemek yiyemiyordu. “*Aşkını bir sır gibi senelerdir sakladım. Geceleri rüyada ismini sayıkladım.*” Doruk da bir yandan yemek yiyor, ağzını boş kaldığında da bağıra bağıra Herkül’e eşlik ediyordu.

Derin iki lokma yiyip sigarasını yakmıştı.

Masadaki çoğu şey kızartmaydı ve kızartmayı bu kadar özlediğimin farkında bile değildim.

“Korindon’un şarkılarından sonra bir daha hiç şarkı dinlemem diyordum ama iyi geldi,” dedi İpek gülerek. “Normalde tarzım olan şarkılar da değil ama çok sevdim.”

“Aa benim çok tarzımdır,” dedi Mükremin elini göğsüne koyarak. Kolunu İpek’in omzuna atıp onu kendine çekti ve şarkıya yüksek sesle eşlik etmeye başladı. “*Aşkından paramparça bir kalbi taşıyorum. Gittiğin günden beri sanma ki yaşıyorum.*” Şarkıyı söylerken gözlerini İpek’in gözlerinden ayırmıyor, başını hafif hafif sağa sola sallayıp nakarat kısımlarında kaşlarını kaldırıp mimikler yapıyordu. İpek de elini çenesine yaslamış gülümseyerek onu izliyordu.

Kadehimden bir yudum aldığımda ağzımı yakan acı tatla yüzümü buruşturmadan edemedim. “Peynir at ağzına,” dedi Tufan tabağıma peynir koyarken. Zorlukla yutkunup tabağımdaki peynirden bir çatal aldım. Ona baktım. Bir elinde sigarası vardı,

bileğinin içini masaya yaslamıştı. Bedenini de arkaya yaslamış ve bakışlarıyla beni izliyordu. Yine utanarak gülümsedim.

Derin ağzında sigarasıyla ellerini birbirlerine yavaş yavaş vurarak ritim tutturmuştu. O ritme uygun şekilde vücudunu hafif hafif sağa sola sallıyordu.

“Sigara içiŖe bak, kamyoncu musun sen?” Tunç’un sözleriyle Derin ona gözlerine kıсарak baktı. Sigarasını aynı şekilde içmeye devam etti. Tunç sırtıarak başını iki yana salladı.

“Janberk sen sessizsin, asıl ses sende.” Alp’in sözleriyle kadehinden büyük bir yudum aldı.

“Ben söylemeye başlarsam sizin sesiniz duyulmaz, ondan,” dedi büyük bir özgüvenle. Aslında dışarıdan bakıldığında çok ulaşılmaz, egolu, havalı gözüküyordu ama burada olduğumuz sürede gözlemim şuydu ki görünenin aksine oldukça sessiz ve sakın biriydi.

Hemen yanında oturan Sezen’e baktım. Janberk güzellik standartlarına ne kadar uyuyorsa Sezen de o kadar uymuyordu. Ama bana göre Sezen çok güzeldi.

Profesörse sessizdi, yüzünde buruk bir ifadeyle bizi izliyordu. “Çocuklar, burada neler yaşayacağız, neler olacak, tam olarak kestiremiyorum ama hepinize bana inandığınız için teşekkür ederim. Sizi koruyamadığım içinse özür dilerim.” Herkül, profesörün boşalan kadehini yeniledi.

“Kadehler etkisini göstermeye başladı demek,” dedi Tufan profesöre. Profesör ona gülümsedi. Aralarında sevgi dolu bir bakışma geçti.

“O zaman bugün neye içiyoruz?” dedi Tunç masaya doğru eğilerek.

“Neye?” dedi Mükremin gözlerini İpek’in gözlerinden ayırabildiğinde.

“Korindon’dan çıkacak insanlar olmaya içiyoruz, çıkacağız buradan. Yapay zekâyla savaşıp yenen ilk insanlar olacağız!” Tunç’un inanç dolu sözleri herkesi derin düşüncelere itmişti. “Yapay zekânın ebesini bile si...” Tunç yine küfretmeye başlayacaktı ki yanında oturan Herkül onun ağzını kapattı.

“Tamam da sinirlendirmeye gerek yok, şimdi başımıza bir şey salar, görürsün sonra! Şurada iki keyif yapıyoruz!” Herkül’ün açıklamasıyla Tunç oflayarak sustu.

“O zaman Korindon’dan çıkmaya içiyoruz,” dedi Doruk da hevesle kadehini kaldırarak.

“Korindon’dan çıkmaya,” dedik hepimiz aynı anda kadehlerimizi kaldırırken. Herkes kadehlerini ortada buluşturmuştu ama benim kolum yetmediği için geride kalmıştı.

Herkes kadehini geri çekerken Tufan bunu fark ederek benim kadehime ayrı vurdu. Ona baktığımda bana göz kırptı.

Janberk plağı değiştirirken Herkül dirseğini masaya yasladı ve bana baktı. “Şimdi çok önemli bir sorum var! Korindon’a nasıl girdiğimiz kadar merak ettiğim bir soru.” Herkes merakla ona baktı. “Minik Peri’nin, Yekta itiyile ne işi var? Nasıl sevgili oldu o şeytanla? Gözüne Allah tarafından bir perde mi indirildi yoksa gerçekten aşkın gözü kör mü? Ama insan Yekta’ya da âşık olmaz ki!”

Bu soruyla oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

“Ne güzel söyledin sen öyle ya!” dedi Derin hevesle, en sevdiği konuydu benim Yekta’ya nasıl baktığımı tartışmak. “Biz de bunu çözemedik iki yıldır.”

“İki yıl mı? Yuh!” İpek irileştirdiği gözleriyle bana baktı. “İnanamıyorum.”

“Çünkü çok şerefsiz, insanı çok iyi manipüle ediyor. Ara ara beni de edecek gibi oldu da son anda çaktım köfteyi,” dedi Doruk da hevesle konuya dahil olurken.

“Yani Yekta döneğin teki, adamın rengi belli değil. Mesela Tufan’ın rengi ne güzel belli.” Derin konuşurken doğrudan bana bakınca utançtan yerin dibine girecektim.

Tufan öksürmeye başladı, bir eli suya giderken diğer eli de nefes almak istermişçesine gömleğinin yakasını kendisinden uzaklaştırdı.

“O Yekta salağıyla benim abimi de bir tutma şimdi, ayıp oluyor,” dedi Tunç hemen abisini savunarak.

“Yok, sen anlamadın mevzuyu.” Herkül çok büyük bir olay çözmüş gibi başını salladı.

“Mevzu ne?” dedi Tunç merakla.

“Ben sonra anlatacağım sana,” dedi Herkül kısık sesle.

Doruk da dahil oldu yine. “Harbi mevzu ne?”

“Sizin çeneniz ne düştü böyle,” dedi Tufan gömleğinin yakasını hafif hafif silkelerken.

“Ne mevzusu?” diye sordu masanın diğer tarafından Alp.

Aras da merakla etrafa bakındı. “Mevzu mu varmış?”

Tufan kısık sesle söylendi. “Hay sizin mevzunuzu.”

Bahçeye çıkan Mine’yle hepimizin konuşmaları kesildi. “Şarkı sesi rahatsız mı etti?” diye sordu Tufan anlayışla.

“Yok, yanınıza gelmek istedim. Yer var mı?”

“Var tabii, gel,” dedi Derin hemen.

Mine geçip otururken herkes sessizleşmişti. Boş bir bardağı alıp Aras’a doğru uzattı doldurması için. “Rakı, viski, bira? Hangisi olsun?” Mine, Aras’ın sorusuna cevap vermedi, sadece bardağının alt kısmını rakıya doğru uzattı.

Aras rakıyı doldururken *yeterli mi* diye baktığında Mine *devam et* dermiş gibi kafasını hafifçe eğdi. Sadece dudak payı kalmış, su koyulacak kısmı kalmamıştı.

“Biraz sert oldu o sanki,” dedi Alp ama o cümlesini bitirir bitirmez Mine kadehi içmeye başlamıştı. Tek dikişte kadehi kana kana içerken herkes onu izliyordu.

Onu izlerken bile genzime kadar yanmıştım.

Kadehi bitirdiğinde tekrar uzattı Aras’a. Aras ne yapacağını bilemeyerek bize doğru baktı.

“Çok sarhoş olmayın, yarın bizden ne isteyeceği belli değil. Zihnimiz berrak olmalı,” dedi profesör.

“Zihnim içmeden de berrak değil, profesör.” Mine’nin tek cümlesi Aras’ın onun kadehini doldurmaya devam etmesine neden olmuştu.

Profesör dolan gözlerini kırıştırdı, belli olmasın diye başka taraflara baktı.

Janberk’in yeni taktığı plaktan çok sevdiğim bir şarkı çalmaya başladı. Gerçi benden çok annem severdi bu şarkıyı. Sezen Aksu’nun “Zalim” şarkısıydı. Çenemi avucumun içine yaslayıp masaya biraz daha yaklaştım.

Şarkının sözlerine eşlik ettim. “*Ten beyaz, saç kızıl güller. Kahkahasında bülbüller. Kirpiği kapkara tüller. Ben o afete vuruldum.*” Ben söylemeye başlayınca diğerleri de eşlik etmeye başladı.

Mine bile gözünden akan yaşlarla, dudaklarını oynatarak eşik ediyordu.

Şarkıyı söylerken arkama yaslandığımda Tufan’ın elinin benim sandalyemin arkasında olduğunu fark ettim. Ona baktım.

O da şarkıyı söylüyordu. Sesi de güzeldi. Şarkıyı bana bakarak söylemesi kalp atışlarımı hızlandırıyor, dilimi damağımı kurutuyordu.

Nakarat kısmını herkes birlikte söylüyordu ama ben sürekli Tufan’a bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kuçu Kıyım

Tufan elinde kaçınıcı olduğunu bilmediğim kadehini hafifçe havaya kaldırdı. Başı bana doğru eğilmişti hafifçe. şarkıya devam ederken gözleri tekrar beni buldu.

Kalbimin neyi vardı böyle? Her neyi varsa acilen dzelmeliydi.

Bu gece öyle bir geceydi ki sanki bir cehennemın ortasında sıkışıp kalmamıştık. Sanki dünyadaki en zeki ve kötücül yapay zekânın tutsağı değilmişiz de üniversiteden tanışıp öylesine bulışmış gençlerdik.

Burada ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum ama sanki aylardır buradaymış gibi hissediyordum, normallik çok uzaktaydı. Bu geceyse, üstümdeki bu elbise bile bana her şey normalmiş gibi hissettiriyordu.

“Gençler, size doyum olmaz ama ben dinleneceğim, bence siz de kendinizi çok yormayın.” Profesör kalkıp giderken biz oturmaya devam ettik, hava biraz serinlemişti.

“Sigaramız da bitmek üzere,” dedi Herkül zgnce.

“Hortum gibi çekiyorsun, biter tabii,” dedi Aras da sinirle biten kadehleri yenilerken. Benim kadehimin bitmeye yakın olduğunu gördü. “İster misin?”

“Migreni falan tutar şimdi,” dedi Tufan kısık sesle.

Hayretler içinde ona baktım. Yekta’yı savunduğum için bana trip mi atıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

şdğm hissederek kollarıma dokundum, buz gibi olmuşlardı. Herkül, Doruk, Derin, Alp ve Tunç ara ara şarkı söylüyor, ara ara da sohbet ediyorlardı. En son da Derin ve Tunç’un Korindon’a küfretme seansları başlıyordu. Aras sessizdi, Mine ondan da sessizdi. İpek ve Mükremin kendi hallerinde takılıyordu, sanki onlar dışında kimse yoktu. Janberk ara ara konuşmaya dahil oluyordu, Sezen öylece masayı izliyordu.

Üşümem artarken oturduğum yerden kalktım. İçeri girdiğimde ısıcağın etkisiyle rahatlayarak şöminenin karşısındaki koltuğa geçip oturdum. Salondaki loş ışık ve şömine ateşinin rengi insanı dinlendiriyordu.

Ben şömine ateşini izlerken bahçe kapısının açıldığını duyarak başımı kaldırdım. Tufan gelmişti. Gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı ve içerideki loş ışık onun esmer teniyle birleşince ortaya epey güzel bir görüntü çıkarıyordu.

Hiçbir şey söylemeden gelip yanıma oturdu. Koltuk genişti ama o da çok geniş olduğu için yanıma oturduğunda aramızdaki mesafe epey azdı. “Üşüdün mü?” Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

Bu salonda, bu kıyafetlerle, onunla böyle otururken normal olmayı ne kadar istediğimi bir kez daha fark ettim ve bu durum burnumu sızlattı.

“Neden sürekli migren diyorsun? Bana laf mı sokuyorsun?”

Bakışlarını şömineden ayırdı. “Biraz.”

“Birazı olur mu hiç?” Gözlerimi irileştirdim.

Gözleri kısılırken bakışları yüzümün her bir karesinde gezindi. “Olmaz mı?”

“Olmaz tabii, laf sokmanın birazı olur müymüş?” Derin bir nefes aldı sözlerimle.

“Seni onunla görmekten hoşlanmıyorum.” Sözleriyle şaşkınlığım daha da arttı, yüzüne bakakaldım.

“Neden?”

Bir süre sessiz kaldı, yine benden uzaklaştı ve arkasına yaslandı. Hep yaptığını yaptı, yine ben duymayayım diye kısık sesle mırıldandı. “Çünkü gelecekte benim olacağını biliyorum.”

Anlamayarak yüzüne baktım. “Hım?”

Kuçu Kıym

“Hım?” diye mırıldandı o da hemen hep yaptığı gibi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu kısık sesle söylediği şeyleri anlamadığım için memnun olduğu belliydi.

“Tufan...” Başımı koltuğa yasladım.

Adını söylememle bana baktı, bakışları üstümdeyken başını o da benim gibi koltuğa yasladı. “Peri kızı...”

Kızarak gülümsedim. Çok uykum gelmişti. Gözlerim ağır-
laşırken yukarı çıkıp normal bir yatakta yatmak istiyordum ama hiç halim de yoktu.

Bahçe kapısı açıldı, diğerleri de yavaş yavaş içeri geçiyordu. Mükremin masadan iki tabak almıştı. “Ya masayı niye topluyorsun? Korindon halletsin.” İpek’in sözleri çok mantıklı gelmiş olacak ki hemen tabakları bıraktı.

Herkül de içeri girmişti ama ayakta zor duruyordu. Şöminenin önüne geçti ve konuşmaya başladı. “Bak, bu konuda anlaşabiliriz, sal bizi dostum. Biz gerçekten iyi çocuklarız, yapay zekâya saygı duyuyoruz, hadi uzatma bu işi. Bence aramızda halledebiliriz.”

Tufan arkadaşını izlerken güldü.

“Ne yapıyor lan bu?” dedi Doruk dehşet içinde.

Derin güldü. “Korindon’u ikna etmeye çalışıyor galiba, çok da ciddi.”

Herkül elini beline koyup başını ağır ağır salladığında Doruk birkaç adım gerileyip Derin’in arkasına geçti. “Sahiden konuşuyor olmasın?”

Derin ofladı. “Saçmalama abi.”

“Bak, ben seni de anlıyorum ama bu kadar da olmaz ki. Caniliğin de bir sınırı va...” Herkül konuşurken karşısındaki kişi onu bölmüş gibi duraksadı.

Derin ve Doruk dehşet içinde onu izliyordu. Mükremin o kadar şaşırmıştı ki açılan ağzını bir eliyle kapattı.

“Canı derim, bu canilik çünkü. Alınacaksan yapma, girme bu işlere. Gelseydin efendi efendi işini yapsaydın, insanlarla uzlaşsaydın. İlla dünyayı ele geçireceksin! Ele geçirince ne olacak? Bok mu var?” Herkül gülerek etrafına bakındı. “Bu dünya Sultan Süleyman’a bile kalmamış, sana mı kalacak?”

“Biraz daha içirseydik Korindon’un kendisi olacaktı,” dedi Janberk içeri geçerken, yüzünde diğerleriyle aynı dehşet ifadesi vardı.

“Herkül içtiğinde böyle kendi kendine konuşur.” Tufan’ın sözleriyle karşımdaki görüntü daha da komik gelmişti gözüme.

Tunç da ağır ağır yürüyerek içeri girdi, Herkül’ün ne yaptığını hemen anladı. “Herkül, de ki ona, *Tunç tüm yapay zekânın ecdadını sikecekmiş.*”

Herkül başını salladı, duvara baktı. “Tunç tüm yapay zekânın e...” Söylediğini fark ederek sustu. “Terbiyesiz herif ya. Sen ona bakma, sinirleri gerildi. Hadi gel be, hadi bir güzellik yap be. Hem sen bizi salarsan belki aramız da düzelir. Belki insanlık yapay zekâyı falan açar.” Herkül elini duvara yasladı. “Teşekkür ederim, bunu çok duyuyorum.”

“Yok yok, sıyırdı bu, cidden sıyırdı, iyi değil. Gidin yatırın, bir şey yapın.” Derin başını iki yana salladı. Tunç ayakta durmaya çalışırken tam düşecekti ki Derin onu kolundan tuttu ve dengesini bulmasını sağladı.

“Teşekkür ederim, senin kollar bayağı sağlam he.” Konuşurken Derin’i yine uzun uzun süzmüştü.

“Sağlamdır,” dedi Derin onu bırakırken.

“Benimkiler de sağlamdır, sen gel bakayım benimle.” Doruk konuşa konuşa Tunç’un koluna girdi ve onu Derin’den uzaklaştırdı.

Benim de epey uykum gelmişti. Derin’le birlikte uyuyacaktık. Gitmeden önce Tufan’a son bir kez baktım. “İyi geceler, Tufan.” İsmi her söylediğimde yüzünde tatlı, huzurlu bir ifade mi

oluşuyordu yoksa bana mı öyle geliyordu, bilmiyordum ama o ifadeyi görmek hoşuma gidiyordu.

“İyi geceler, Peri kızı.”

Derin’le uyanmış, sonra da dün bana getirdiği kıyafetleri giyinmiştim. Dışarıdan gelen cırcırböceklerinin sesleri, odaya vuran güneş ışığı o kadar huzur vericiydi ki buradan hiç çıkmak istemiyordum.

Yine Korindon’un o soğuk, gri duvarları arasında olmaktan çok korkuyordum. Ama ondan daha korkutucu bir şey varsa o da bu huzurdu. Sanki bilerek bizi rahatlatmaya çalışıyordu.

Kahvaltı için dün marketten aldıkları hazır sandviçleri yemiştik. Akşamdan kalma olduğumuzdan herkes yorgundu. Tunç’un bacağı önceki kadar kötü halde değildi. Sanırım uyurken onun da yarası benimki gibi biraz hızlı iyileşmişti. Artık sadece biraz topallıyordu. Profesör de daha iyiydi.

“Bakalım bugün bizi neler bekliyor,” dedi İpek camdan dışarıyı izlerken.

Mükremin de onun hemen yanındaydı. “Belki de artık bizi sonsuza kadar burada tutar.”

“Sıkıcı olurdu öyle de ya,” dedi İpek bir an düşünerek. “Gerçi bizi vahşice öldürmediği sürece burada olmak o kadar kötü olmazdı. Hem sen de varsın.” Son cümleyi söylerken Mükremin’in gözlerine bakmıştı. Mükremin yine utanarak gülümsedi ama artık o da eskisi kadar utangaç değildi.

“Bence birazdan başlar, zaten bu kadar sessiz sakin olması hayra alamet değil,” dedi Alp de.

“Of, gece ne içmişim ya.” Herkül gözlerini ovuştururken kendine gelmeye çalışıyordu. Sabah profesörü ve Tufan’ı bahçede konuşurken görmüştüm. Yanlarına gitmemiştim ama uzun uzun konuşmuşlardı.

İkisi bahçe kapısından salona girdi. Profesör o gemide bulduğu değişik kavanozu yanından ayırmıyordu. “Millet de uyanmaya başlamış, hazırlanın da çıkıp diğerleriyle birlikte toplanalım.” Herkes profesörün sözlerine uyarken Tufan’ın bana verdiği silahı da aldım. Tabancayı öylece incelerken Tufan’ın bana baktığını fark ettim.

Al onu dercesine kafasını salladığında silahı yanıma aldım.

Dışarı çıktığımızda neredeyse herkesin dün gördüğümüz heykelin etrafına toplandığını gördüm.

Profesör birkaç adım atıp öne çıktı. “Herkes iyice dinlendi mi?”

“Size sormak lazım profesör, gece çok eğleniyormuşsunuz gibiydi,” dedi bir öğrenci laf sokarak. “Biz canımızın derdindeyiz, siz âlem yapıyorsunuz! Sanırım Yekta haklıydı.”

Yekta *ben demiştim* der gibi omuz silkti. Kumaş pantolon ve beyaz gömlek giyinmiş, tüfeğinin askısını da omzuyla boynunun arasından geçirmişti.

“Ölmeden önce son kez eğlendik, siz de eğlenseydiniz,” dedi İpek sinirle.

“Ne eğlenmesi? Siz kafayı mı yediniz ya?” Şimdi bağırان da başka bir öğrenciydi.

“Dün Şakir bir kızla etrafı keşfetmeye çıkmıştı, ikisi de dönmedi.” Yekta’nın sözleri gerginlik yaratırken profesör düşünüyordu.

“Bence gruplara ayrılıp alanları inceleyelim,” dedi Janberk.

Tufan başını iki yana salladı. Siyah bir tişört ve pantolon vardı üstünde. “Ayrılmak bana çok akıllıca gelmiyor.”

“Evet, zaten başlattığında önce konuşma yapıyor,” dedi Derin de.

“İşte o başlatmadan etrafı ne kadar keşfedersek o kadar iyi,” dedi Yekta.

Kuçu Kıyım

Profesör bir süre düşündü. “Evet, bu da mantıklı ama birbirimizden çok uzaklaşmayalım. Gruplar kalabalık olsun.”

Tufan yine profesörün kararına saygı duyarak başını salladı ve sessizliğini korudu. Herkes gruplara ayrılırken Yekta’nın bana baktığını hissettim, öfkeliydi.

Ben yine bizimkilerle kaldım, gruplara ayrılırken profesör de bizimleydi. Herkesin elinde silah vardı. Bende de vardı ama nasıl kullanacağım ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Yanımda Derin’le yürürken tabancayı inceliyordum.

“Aranızda kullanmayı bilmeyen var mı?” Tunç’un sorusuyla şaşırmıştım, demek o da biliyordu.

Mükremin alayla güldü. “Kullanmayı bilen var mı diye sor-sana!”

“Ben biliyorum.” İpek’in kendinden emin cümlesiyle Mükremin ona bakakaldı.

“Ben gerek duymuyorum,” dedi Derin omuz silkerek. “Ona ihtiyacım yok.”

Tunç arkadan kısık sesle konuştu. “Vay be.”

“Ben duyuyorum ama bilmiyorum,” dedi Doruk da.

“O zaman bilenler bilmeyenlere kısaca göstereyim, bir atış talimi yapalım ama çok kısa, her mermi değerli.” Profesörün sözleriyle asfalt döşenmiş caddeden çıktık ve daha kırsal alanlara yöneldik.

Janberk ve Aras ileriye cam şişeler dizmişti.

Ben elimdeki tabancayı incelerken bir ses duydum, TTA. “Bir yerden başlaman gerek, Peri kızı.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Beline astığı tabancasını çıkardı. “Ellerime bak.” Ellerine baktım. Bir eliyle silahı tutarken diğer eliyle de destek verdi, kolları dümdüzdü. Bir şeyi indirdi ve ateş etti. Şişeyi tam ortasından

vurmuştu. Silahın patlayacağını bilmeme rağmen yine irkilmiştim. “Hadi, şimdi benim yaptıklarımı yap.” Ne yaptığını o kadar anlamamıştım ki.

Herkül ve Tunç, silahı nasıl kullanması gerektiğini Doruk’la Derin’e; İpek de Mükremin’e öğretiyordu. Aras, Janberk’e gösterirken; Alp, Sezen ve Mine’ye de profesör gösteriyordu.

Profesör anlatırken durdu ve elindeki tabancaya baktı. “Bir gün öğrencilerime silah kullanmayı öğreteceğimi söyleseler hayatta inanmazdım.”

“Siz de az değilmişsiniz he profesör,” dedi Alp onu izlerken.

Önüme döndüm. Silahı havaya kaldırdım, epey de ağırdı. “Kolunu öyle tutma.” Tufan’ın uyarısıyla kolumu düzeltmeye çalıştım. “Göstereyim, müsaadenle.” Bana fazlasıyla yaklaşıp arkama geçtiğinde başımı olumlu anlamda salladım.

Yukarı kaldırmam için ellerini dirseklerime hafifçe dokundurdu. “Hiçbir zaman eğik tutma, silahı tuttuğun kolun dimdik olsun. Diğer elinle de şöyle destek vereceksin.” Sesi hemen arkamda, nefesi saçlarımin arasındaaydı. Elleri de nereyi gösteriyorsa o noktama hafifçe dokunuyordu ama bu dokunuş o kadar varla yok arasındaaydı ki tam olarak dokunup dokunmadığını anlayamıyordum bile. “Tek gözünü kapat istersen, öyle hedefe daha iyi odaklanırsın. Bak şuradaki tetiği başparmağınla indir.” Dedliğini yapmaya çalıştım ama tetik dediği kısım da sertti. Parmağını parmağımın üstüne getirerek indirmem için yardımcı oldu. Kolları artık epey kollarıma yaslıydı.

Sırtım göğsüne değiyordu. Kalbim hızla atarken ne yapacağımı şaşırmıştım.

“Derin bir nefes al ve nefesini tut. Tam tuttuğun anda ateş et ki elin kaymasın.” Sözleriyle dönüp ona baktım. Gülümsedi. “Bana değil, tabancana bak.” Önüme döndüm. Çok utanmıştım yine. “Bana da bakarsın ama sonra.”

Kuçu Kıym

Yine ona baktım, dudaklarını birbirine bastırmış, hafifçe gülümsüyordu. Hemen önüme döndüm. İşaretparmağımın altındaki kısmı kendime doğru çekmeye çalıştım ama gücüm yetmedi. Bu sefer işaretparmağı, parmağımın üstüne gitti. Artık elim tamamen elinin içindeydi ve elim tamamen kaybolmuştu. “Daha sert basman lazım.”

“Ama basıyorum zaten.”

“Daha çok basman lazım ve ateş ettiğin sırada silahın sana doğru tepmemesi için kendinden olabildiğince uzak tut.” O bana bu kadar yakinken odaklanmak o kadar zordu ki. “Şimdi.” Parmağıma bastırarak ateş etmemi sağladı.

Şişelerden hiçbirine isabet etmemişti. Üzgünce omuzlarımı düşürdüm. “Çok iyi, ilk başta zaten nasıl ateşleyeceğini öğrenmen yeterli.” Destekleyici ve takdir dolu tavrı beni gülümsetti.

Bir süre orada atış talimi yaptık ama mermilerin bitmemesi için çok uzun tutmadık bunu. Yürümeye devam ettik.

“Şurada birileri var sanki!” Yekta’nın bağırisıyla adımlarımızı hızlandırdık. “Burada insanlar var!”

Alp yanındaki Mine’yle biraz önden gidiyordu. Asfalt yola ve caddelere geri dönmüştük. Alp’in girdiği sokağa girdik. “Hey, bakar mısınız? Siz kimsiniz?” Alp konuşarak Yekta’nın yanına doğru yürüdü. Yekta’nın yanında olduğu gruptaki öğrenciler vardı, hepsi durmuş karşıdaki insanlara bakıyordu.

En önde de o insanlar vardı, hepsinin arkası bize dönüktü. Üstlerinde kıyafetler vardı, kadın erkek karışık, hatta aralarında çocuk bile vardı.

“Durun!” Tufan’ın bağırisıyla yürümeyi kestik.

“Hey size diyoruz! Baksanıza!” Yekta onlara doğru birkaç adım daha attı, neredeyse diplerine girmişti ama tepki vermiyorlardı.

“Yekta geri çekil!” Tufan’ın bağıışıyla Yekta ona omzunun üstünden küçümseyici bir bakış attı. Yekta’nın yanında bir erkek öğrenci de duruyordu ama adını bilmiyordum. O da en az Yekta kadar yakındı o insanlara.

“Korkaklığın sırası değil Tufan, bizi buradan çıkaracağım, sen de ağlamaya devam et.” Yekta önüne döndü. Karşısındaki adamın omzuna dokundu. “Dostum bakar mısın? Niye tepki vermiyorsunuz?”

Kolunu tuttuğu adam ve onunla aynı anda diğer hepsi bize doğru döndü.

Onlar insan değildi.

Yüzleri ve vücutları çürümüş gibiydi, cesede benziyorlardı.

“Bu ne lan!” Yekta çığlık atarak geri kaçmaya başladı, çığlık atan yalnızca o da değildi.

Az önce Yekta’nın yanında duran genç adam kaçamadı, onun yakalandığını gören Tufan kurtarmak için silahını kaldırıp ateş etmeye başladı ama hiçbir işe yaramıyordu! Silah onlara zarar bile vermiyordu. Yakaladıkları çocuğun etini kopararak yemeye başladılar.

Çığlıklar, ağlayışlar, silah sesleri ve etin bedenden ayrılma sesi başımı döndürürken donup kalmıştım.

Herkül bağırdı. “Kafalarına sık!” Herkül, profesör, İpek, Aras, Tunç ve Tufan. Silah kullanmayı en iyi bilenler en öne geçmiş ateş ediyordu.

“Zombi göndermişler, amına koyayım!” Derin dehşetle bağıırken herkes geriye doğru kaçmaya başlamıştı.

Aynı anda o mekanik ses duyuldu. “*Zombi Kuşağı’ına hoş geldiniz. Herkese bol şans!*” Bu sefer ne gözü ne X’i görebiliyorduk.

Hemen ardından bir şarkı çalmaya başladı: The Cranberries grubundan, “Zombie”.

Kuçu Kıyım

Yekta en önde koşarken birden gördüğü şeyle durdu ve geri buraya koşmaya başladı. “Buradan da geliyorlar!” Çığlık çığlığa yanımıza koşarken onun döndüğü köşeden bir sürü insan çıktı.

Hayır, onlar insan değildi.

Zombiydi.

İlk kaptıkları genç adamı tamamen yemişlerdi.

Caddenin ortasında kalmıştık, iki taraftan da sürü halinde geliyorlardı. Hepimiz ortada toplandık.

Alp bağırdı. “Ne yapacağız?”

Doruk da bağırdı. “Elimizi açıp dua edeceğiz! Şu raddede başka ne yapacağız?”

Hepimiz telaşla etrafa bakınıyorduk. “Şurada merdiven var!” Tufan’ın bağırışıyla gösterdiği yere baktık. Merdiven vardı ama yüksekteydi.

O değişik şeyler bize hızla yaklaşıyordu ve kaçacak başka hiçbir yer yoktu.

Merdivene koştuk, silah kullananlar hızla kafalarına sıkıyordu ama onların sayısı o kadar fazlaydı ki ateş etmekle asla bitmeyecek gibiydi.

Herkes hızla merdivenlere çıkarken İpek, Tufan, Tunç, Herkül, Aras, profesör ve birkaç öğrenci daha etrafımızda halka oluşturmuş; onların, merdiven çıkanlara ulaşmasını engelliyordu. “Daha hızlı çıkın!” Profesörün bağırışıyla herkes daha da hızlanmaya çalıştı. Merdiven de çok sağlam durmuyordu ama başka hiçbir çaremiz yoktu.

Sıra bana geldi, merdivene ulaşmakta zorlandığımda birisi kollarımın altından tutarak beni yukarı kaldırdı. Kim olduğuna bakamadım ama bağırışından anladım. “Hadi, minik Peri koş!” Merdivenleri hızla çıkmaya başlamadan önce Derin ve Doruk’a baktım.

“Geliyoruz, hızlı ol Peri!” Derin’in bağıışıyla merdiveni hızla tırmanmaya başladım.

Merdivenleri çıkarken o kadar yüksekteydim ki korkudan aşağı bakamadım. Sonunda merdivenler bittiğinde binanın düz çatısındaydım.

Diz çöküp aşağı doğru baktım. Hâlâ çıkamamış çok fazla kişi vardı. Korku ve telaş içinde olduklarından bir sürü kişi aynı anda merdivene çıkmaya çalışıyordu. Merdivenin sallanan demirine baktım. Bağırdım. “Merdivene iki kişiden fazla çıkmayın, düşecek!”

O insan dışı varlıklardan biri Doruk’a yaklaşıyordu. “Doruk, dikkat et!” Bağıışımla Doruk etrafına bakındı. Son anda onu ısırarak üzere olan canavarı fark etti ama bu sırada arkasından başka bir tanesi yaklaştı ve Doruk’u kalabalık sürünün içine doğru çekmeye başladı.

“Doruk’a bakın!” Bağırdım ama benim bağırmama kalmadan Tufan ve Tunç, Doruk’un yanındakileri kurşuna dizmişti. Derin az önce Doruk’un kolunu tutanın yüzüne sağlam bir tekme attı ve Doruk’u hızla merdivenlere doğru çekti.

Kalanlar da merdiveni çıkarken gözlerim sürekli merdivenin sallanan direklerine kayıyordu. En sonunda Derin ve Doruk çıktığında rahatlayarak nefesimi verdim.

Silahlılar da yukarı çıkıyordu, geriye kalan son öğrenci de merdivene çıkacakken onu bacağından yakaladılar. “Yardım edin!” Öğrencinin bağıışıyla o tarafa ateş ettiler ama çok fazlaldı ve öğrenciyi kapmışlardı. Onu canlı canlı yiyorlardı. Çok geçmeden cığı kesildi.

Tufan o öğrenciye yardım etmek için durup ateş etti ama kurtaramayacağını anlayınca çaresizce merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kuçu Kıyım

O canavarlardan bir tanesi Tufan'ın bacağını tuttuğunda cıgı-
lık attım. Tufan'sa merdivene sıkıca tutundu ve diğer ayağını kal-
dırıp canavarın yüzüne sıkı bir tekme indirdi. Bu öyle kuvvetli
bir tekme idi ki canavar aşağı düştü.

Tufan hızlı hızlı çıkarken artık bizden aşağıda kimse kalma-
mıştı ama o canavarlar merdivenleri çıkmaya devam ediyordu.
Çok da hızlılardı.

Tufan çatıya ulaştığı an Herkül merdiveninin gevşemiş vida-
larına ateş etti. Tam bir canavar çıkmak üzereyken ona sağlam
bir tekme attı. O canavarların hepsi merdivenle birlikte aşağı
düştü.

Hepimiz nefes nefese kalmıştık. Tufan silahına baktı, ardın-
dan bize doğru döndü. "Herkes iyi mi?"

Kimse iyi değildi ama en azından yaşıyorduk.

"O... onlar z... zombiydi," dedi Doruk nefes nefese. "Biz ne-
reye düştük böyle? Ben artık dayanamıyorum."

Derin hemen onun omuzlarını tuttu. "Abi, abi dayanacaksın.
Çıkacağız buradan!"

"Hemen diğer öğrencileri bulup çıkışa ulaşmalıyız!" Profesör
yorgunca ellerini dizlerine yasladı.

"Çıkışı nasıl bulacağız peki?" diye sordu Alp.

Mükremin etrafına bakındı. "Belki şarkıdan buluruz yine."

Bu sefer şarkıdan hiçbir şey çıkaramıyordum, gerçi öyle şaş-
kındım ki pek düşünemiyordum da.

"İçeri girelim, binanın diğer tarafından dışarı çıkalım," dedi
Halil hiç kullanmadığı tüfeğini sıkı sıkı tutarken.

Tufan elindeki tabancayı yere attı. Ona doğru yürüdü. "Hak-
lısın, şu tüfeği ver bana!"

"Hayatta vermem!"

"Mermim bitti, seninse bir kez bile kullandığını görmedim.
Eğer kullanacağım, en önde ateş edeceğim diyorsan sende kalsın

ama yok diyorsan onu bana ver!” Tufan’ın öfkeli sesi hemen Halil’in yanında duran Yekta’yı bile bir an şaşırttı çünkü o genelde sakinliğini korurdu.

“Vermem.”

Tufan onu yakasından tuttu. “Seni aşağı atayım mı? Gemide çok içimde kalmıştı.”

Halil dayanamayarak korkuyla tüfeği çıkarıp ona uzattı.

“Çok, çok fazlalar,” dedi Herkül etrafı izlerken. “Her yerde-ler. Nasıl çıkacağız ki buradan?” Tunç’un bacağına baktı.

“Bir yolunu bulacağız!” Janberk az önce Halil’in yaklaştığı kapıyı açtı. “Önce çıkışın nerede olabileceğini düşünelim.”

“Kuğu,” dediğimde bakışlar bana döndü. “Kuğu heykelinin oralarda olabilir mi? Okulun ambleminin olması tesadüf mü sizce?” Bir süre düşündüler.

“Olabilir,” dedi Tufan.

Profesör de başını salladı. “Denemeliyiz, başka seçeneğimiz yok.”

Yekta sinirle bağırdı. “Burada bekleyelim! Onların için giremeyiz!”

“Şarkı çalmaya başladıktan sonra çok uzun vakitlerimiz olmuyor, burayı patlatabilirler,” dedi Janberk.

“Soğukkanlı olmalıyız, korkup uzağa kaçarsanız sizi kap- parlar,” dedi Tufan bir yandan nasıl çıkacağımızı düşünürken. “Merdivenin aşağısında yaptığımız şeyi yapacağız, silah kulla- nanlar diğerlerinin etrafında olacak ve koşacağız.”

“Yine de bir süre bekleyelim, en azından aşağıdaki kalabalık dağılsın,” dedi profesör.

Bir süre bekledik ve soluklandık. Şarkı hiç durmadan baştan başlıyordu. Dakikalar saatlere dönerken artık çok vaktimiz ol- madığını biliyorduk ama süre kısıtlaması yoktu.

Kuğu Kıyım

Şarkı kaçınıcı çalışını bitirirken tekrar başlayacak sandım ama hemen başlamadı. Bu sırada o mekanik ses yine duyuldu. “*Son üç tekrar. Tüm öğrenciler çıkışa bekleniyor.*”

“Üç tekrar mı?” Alp yüzlerimize baktı.

“Şarkıdan bahsediyor, hemen çıkışı bulmamız gerek,” dedi Tufan.

Binanın içine girdik, burası ne binasıydı, bilmiyordum ama içi epey eskiydi. Aşağı inip o canavarların olmadığı bir çıkış aradık.

En sonunda sakın bir kapı bulduğumuzda dışarı çıktık ve koşmaya başladık. Hava kararmıştı, dün ıslıl ıslıl olan sokaklar bugün çok daha karanlıktı.

Koşuşumuzu duymuş gibi yine bir sürü takıldı peşimize. Silah kullananlar ateş ediyordu ama bu sefer onların da baş edemeyeceği kadar kalabalıklardı.

“Nerede bu siktiğimin meydanı?” Tunç artık koşamıyordu. Tufan onun kolunu omzuna attı, bir eliyle belinden destek oldu.

“Kuğu şu taraftaydı sanki,” dedi Janberk nefes nefese.

“Sankisi kalmadı bu işin, çok hızlılar, yetiştiler bize,” dedi Herkül de.

Sonunda heykelin olduğu caddeye ulaşmıştık. Caddeyi aydınlatan tek şey *ECZANE* ve *SİLAH* yazılı yanıp sönen kırmızı tabelalardı. Etraf sadece karanlık değildi, aynı zamanda koyu gri bir sis çökmüştü.

Ama onlar da bize ulaşmıştı. Ne kadar koşsak da onlar daha hızlıydı.

“Çocuklar, buradan ne olursa olsun çıkın!”

Profesörün bağırışıyla hepimiz durduk, koşmayı kesmişti. Profesör onların insanları yediklerinde yavaşladıklarını, koşmadıklarının farkındaydı. Zaten durduğu gibi ona ulaşmışlardı, bir tanesi boynunu ısırduğında diğerleri de başına üşüştü.

"Hayır! Hayır! Profesör!"

Tufan bağırarak profesöre kopacağı sırada Herkül onu kolundan tutup durdurdu. Hıçkırıklarını duyulmasın diye elini ağızını sıkıca kapattım.

Hepsi koşmayı kesmiş ve profesörün bedenine dadanmıştı. Koca caddede tek ses, profesörün etinin koparılma ve o canavarların çiğneme sesiydi.

"Hayır, hayır..." Tufan çaresizce sayıklıyordu. "Profesör!" Tunç dolu gözleriyle abisine baktı. "Asil Volkan..." Herkül, Tufan'ı kolundan tuttu ve zorla yürütmeye devam etti.

Profesör Asil Volkan kendisini tüm öğrencileri için feda etti.

Yem etti.

Profesör Asil Volkan bu dünyaya yüzyılda bir gelecek adamlardan biriydi ve vahşi Korindon'a kurban edildi.

ÇİM
ADAM

*“Acımasızların merhametine inananlar,
kazanıyor görünürken bile
kaybetmeye mahkûmdur.”*

7. BÖLÜM

ÇİM ADAM

Profesörü sadece birkaç aydır tanıyordum ama sanki yıllardır tanıyormuş gibi hissettirmişti kendisini. Şimdi de acı içinde öğrencileri için can vermişti.

Hem de o öğrencilerin yarısından fazlası ondan şüphe ediyorken.

Biri beni kolumdan çekiştiriyordu. Algıyı kazanmaya çalışarak o kişiye baktım: Derin.

“Profesörün bulduğu kavanoz orada kaldı!” diye bağırdı bir öğrenci.

“Oraya asla dönemeyiz! Koşmaya devam edin!” Bu sanırım Herkül’ün sesiydi. Janberk, artık tek bacağına yük vermekten yorulmuş Tunç’a destek olurken Herkül de Tufan’ı çekmeye çalışıyordu.

“Heykelin önüne geldik işte! Ama hiçbir şey yok! Buraya boşuna geldik!” Rıfkı bağırırken etrafıma bakındım. Buradan çıkmamız gerekiyordu, profesörün boşuna ölmemiş olması gerekiyordu.

Heykelin etrafına bakınıyorduk ama bir çıkış yolu yoktu.

“Yok! Hiçbir şey yok!” diye bağırdı biri ağlamaklı sesiyle.

Bu sırada şarkının sözlerine dikkat kesildim. *“Kafanın içinde, kafanın içinde savaşıyorlar. Tanklarıyla ve bombalarıyla. Ve bombalarıyla ve silahlarıyla.”*

Kafamı kaldırıp etrafa bakınırken tam silahlar derken silah dükkânını görmüştüm. “Çıkış, silah dükkânında!” Bağırışımla bakışlar bana döndü.

Halil üstüme yürüyerek bağırdı. “Az önce de kuğu heykeli demiştin! Ben bir çıkış göremiyorum! Birazdan profesörü bitirip bize geçecekler.”

Derin hemen önüme atıldı. “Mal, gelmeseydin o zaman!”

Şarkının sözleri şöyleydi. “*Bu aynı eski konu 1916’dan beri.*” 1916’yı sanki bir yerde görmüştüm.

Janberk başını salladı. “O haklı, silah kelimesi çok geçiyor. Ve silah dükkânında 1916 yazan bir afiş vardı.”

Janberk’in de tasdiklemesiyle hızla silah dükkânına koştuk ama bu sırada koşarken epey dikkat çekmiştik.

Profesörün artık hiçbir parçası gözükmiyordu.

Hıçkırıklarla ağlamak, üç kez *Korindon’dan çıkmak istiyorum* diyerek bu işkenceyi bitirmek istiyordum artık. Üstelik bu radede bunu düşünen tek kişi de değildim.

O canavarlardan biri kaçan öğrencilerden birini boynundan ısırarak öldürdüğünde Tufan durdu. Omzunu silkerek Herkül’ün kolundan uzaklaştı. Elindeki tüfeği kaldırdı ve çıldırmış gibi onlara ateş etmeye başladı.

O koşmamızı kolaylaştırırken Herkül bağırdı. “Gitmemiz lazım, şarkı son kez çalıyor!”

Tufan da bağırdı. “Koşun! Geliyorum ben!”

Herkül koşmadı, arkadaşının yanında durdu ve onunla ateş etmeye devam etti. Artık kimsenin mermisi kalmamıştı.

“Peri koşsana!” Doruk’un bağırmasıyla ona baktım ama koşmadım. Tufan’ın bana verdiği beyaz ve pembe desenli tabancayı çıkardım.

Tufan’la Herkül’ün arasında durduğumda ikisi de o kadar şaşırdı ki bir an bana baktılar. Tufan’ın bana gösterdiği

Kuçu Kıyım

gibi ateş etmeye başladım. “Peri git!” Tufan’ın bağırışını umursamadım.

“Minik Peri, hemen koş!” diye bağırdı Herkül de.

Koşmadım, ateş etmeye devam ettim ama ne kadar tutturabildiğim şüpheliydi. Tufan’ın tüfeğinin mermisi bitmiş olacak ki tüfeği fırlatırcasına kenara attı.

Silahı benim elimden alıp vakit kaybetmek yerine hızla arkama geçerek kollarını iki yanıma sardı. Elleri silahı tutan ellerimin üstüne gitti. Sırtım göğsüne yaslandı, boyumla hizalanmak için eğilmişti. Hızla ateş etmeye başladığında bir mermiyi bile boşa harcamıyordu.

“Git Peri kızı,” dedi ama beni de bırakmadı. Çünkü bu noktadan sonra dönmek benim için daha tehlikeliydi. Her taraftalardı.

Bunca acıya, bunca vahşete rağmen onun kolları arasında bir koruma zırhının içindeymiş gibi hissediyordum.

Kısa bir an Herkül’e baktı. “Arkama geç, Peri’yi aramıza alalım!” Tufan’ın sözünü ikiletmeden arkaya doğru geçti.

Herkes silah dükkânına girmişti. Derin kapıdan bağıırıyordu. “Şarkının son nakaratı, hemen buraya koşun!”

Herkül ve Tufan beni iki taraftan korurken zombiler gittikçe artıyordu. Silah dükkânına yaklaşırken bizden önce bir zombi yaklaştı. Derin zombinin kafasına öyle bir tekme attı ki zombi metrelerce geriye savruldu. Tam bu sırada başka bir tane yaklaşıırken sıkıca kapıya tutundu, iki bacağını da kaldırdı ve zombinin göğsüne sert bir tekme atarak onu da epey uzağa fırlattı.

Herkes dükkânın cam reyonunun arkasındaydı, bize bakıyorlardı.

“Çok fazlalar!” diye bağırdı Herkül.

Tufan’sa sakindi. “Koşun!” Koşarken bile benim aralarında olmama dikkat etmişlerdi.

Şarkının son nakaratının sonları gelirken son anda dükkâna ulaştık ama bizim kapıya ulaşmamızla hepsi bize yönelmişti.

İçeri geçtiğimizde Tufan kapıyı kapatmaya çalıştı ama hepsi kapıya doluşmuştu bile. Kapıyı kapatmasına izin vermiyorlardı. Birin yüzüne yumruk atarken birinin kafasını da kapıya sıkıştırdı.

Herkül’le birlikte kapıyı o kadar sert çektiler ki zombinin kafası dükkânın içine düşerken bedeni dışarıda kaldı.

Ama çok şükür ki kapı kapandı.

Silah sesi duyduğumda şaşkınca dışarı baktım. Biri can havliyle camları yumrukluyordu. Bu kişi Yekta’ydı.

“Açma, gözünü seveyim açma, yesinler onu,” dedi Derin bir eli belinde.

“Açmalısınız!” Bağırışımla kısa bir sessizlik oluştu. Tufan kısa bir an bana baktı.

“Hayır, açmayın! Hem onun orada ne işi var? Girseydi içeri! Her yere en başta koşmayı biliyor!” Bunu diyen bir de Yekta’nın arkadaşı Halil’di.

“İlk defa bu ite katılıyorum,” dedi Doruk da.

Yekta elindeki tüfeğiyle ateş ediyordu ama onlar çok fazlaydı ve kurtulma şansı yoktu. Şarkı da bitiyordu.

Tufan’ın kolunu tuttum. “Hayır, açmalısınız. Tufan açmalısın, onu ölüme terk edemeyiz.” Tufan kahve gözleriyle gözlerime baktı. Dolu gözlerimi kırıştırdım. “Lütfen, lütfen aç.”

“Bu tehlikeli, içeri girerlerse hepimiz ölürüz!” diye bağırdı Tunç da.

“Onu orada bırakamayız, Tufan lütfen! Yalvarıyorum sana.”

Gözlerinde acı, yorgunluk varken bir de hayal kırıklığı mı eklenmişti, emin değildim çünkü bu çok kısa sürmüştü.

Yekta dışarıda ölmek üzereydi, mermisi bitmişti ve artık geri geri gelmek dışında yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Kolunu daha sıkı tuttum. “Profesörün sana söylediği şeyi hatırla, hepimizi sana emanet etti.”

Tufan önüne döndü.

Yekta çaresizce kapıya yaslandığı sırada Tufan, Herkül’e baktı. Konuşmadılar ama sanki bir konuda anlaştılar. Tufan kapıyı açtı ve Herkül hızla Yekta’yı içeri çekti. Tufan kapıyı kapattığı an yine kapıya doluşmuşlardı.

Kapının kapanmasıyla şarkının bitmesi bir oldu.

Dışarıda büyük bir patlama yaşandı.

Sanki büyük bir bomba düşmüş gibi büyük bir alev topu yayılmıştı etrafa. Tüm zombiler parçalara bölünmüştü.

Yekta şok içinde ve nefes nefeseydi.

Tufan sinirle yerdeki zombi kafasına bir tekme attı. Ayrıca sadece kafa olmasına rağmen ağzı açılıp kapanmaya devam ediyordu.

Zombi kafası dükkânın diğer tarafına uçarken Mükrem’in gelecekti ki İpek hemen onun kafasını aşağıya eğdi. Mükrem’in de zaten son anda fark edip eğilmişti. İkisi de şok içinde Tufan’a baktı.

Şakir ellerini birbirine vurdu. “TTA gerçek yüzünü göstermeye başladı!”

“Başlatma lan yüzüne, seni bir sikeri...” Tunç’un küfrünü bu sefer kesen Herkül değildi.

Yekta’ydı. “Teşekkür ederim,” dedi bir eli göğsündeyken. Tufan’a ve Herkül’e demişti bunu.

Tufan tam karşısında duruyordu. “Bana etme.” Tufan’ın bakışları kısa bir an bana kaydı. “Ona et.” Arkasını dönüp yanımızdan uzaklaştığında göğsümde hissettiğim ağrı nedendir bilmem, dışarıdaki yangından daha yakıcıydı.

“Peri!” Yekta bana döndü. Birkaç adımda bana ulaştı ve sıkıca sarıldı. “Sen olmasaydın ne yapardım ben!” Saçlarımı okşarken

içimde ne bir rahatlama ne de güzel başka bir duygu vardı. Kesik nefeslerim ve şiddetli bir göğüs ağrım vardı.

Ondan uzaklaştım. “Teşekkür ederim, beni bırakmayacağını biliyordum. Sen ve ben ne olursa olsun birbirimizi bırakmayız.”

“Sen beni bıraktın ya, Yekta...” Ondan uzaklaştım, bileğimi tuttu. “Hiç zamanı değil, profesör...” Başını üzgünce salladı ama üzünlüğü içimi soğutmadı. “Adama hain deyip durdun, Yekta! Onu incittin.”

“Bunun için çok üzgünüm.” Sesi ve bakışları çaresizdi.

Bileğimi ondan çektim. Derin ve Doruk bana sinirli sinirli bakıyordu.

“Kapı açılıyor, yine...” Janberk’in sözleriyle herkes onun bakışı noktaya baktı.

Dükkânın sonundaki duvar bir kapıya dönüşmüş, iki yana doğru açılmıştı.

Dışarıdaki cehenneme baktım, tüm zombiler cayır cayır yanıyordu. Sadece zombiler değil, aynı zamanda tüm evler ve dükkânlar da... Burası hariç her yer alev alevdi.

Kapıya doğru yürüdük. Bu sefer kapının diğer tarafını net şekilde görebiliyorduk. Koca, güzel bir bahçe vardı. O kadar güzeldi ki oradan gelen sıcak havayı hissediyor, çiçek ve toprak kokusunu içime çekebiliyordum.

İlk başta verdiği his ne kadar güzelse sonrasında vereceği şey o kadar şiddetli, acılı ve korkunç oluyordu.

“Derin,” dedi Doruk bir elini ona diğer elini de bana uzatarak. Elini tuttum, Derin de tutmuştu. “Birbirimizi ne olursa olsun bırakmayalım. Buradan birlikte çıkacağız.”

Profesörü kaybetmek hepimizi hem çok üzmüş hem de dipsiz bir umutsuzluğa sürüklemişti.

“Evet, birlikte.” Büyük bir inançla başımı salladım.

Kuçu Kıym

“Halâ Yekta’yı kurtarmak için yalvaran bir Peri varken biz buradan biraz zor birlikte çıkarız,” dedi Derin yine laf sokmadan duramayarak. “Sen olsaydın o yalvarmazdı! Sen olsaydın, kendi canı tehlikeye girmesin diye kapıyı açmamamız için elinden geleni yapardı. Bu artık iyilik, saflık değil, bu düpedüz aptallık!” Kendimi savunmak için hiçbir şey söylemedim çünkü haklı olduğumu biliyordum.

Doruk ona uyarıcı bir bakış attı. “Tamam Derin, şimdi sırası değil. Üstüne gitme.”

“Katlanamıyorum bu hareketlerine!” Derin doğrudan gözlerime bakarken hiçbir şey söylemeyerek başımı eğdim. “Sen ne zaman akıllanacaksın, biliyor musun?”

Kafamı kaldırdım. Merakla, “Ne zaman?” diye sorduğumda ne söyleyecekse ondan çok emin gözüküyordu.

“Hayatının kazığını yediğinde, yediğin kazıklar yetmedi sana ama biri öyle ağır gelecek ki seni bitirecek. Gerçi o saatten sonra kurtulmak için şansın olur mu bilmiyorum. Ben yine sizin için her şeyi yaparım, her şeyi. Ama sen böyle devam edersen benim yaptıklarımın hiçbir önemi kalmaz.”

Herkes kapıya yürürken Tunç bize baktı. “Gelin hadi, sohbet koyu galiba?”

“Önüne bak tek bacak, düşeceksin şimdi.” Derin’in sözleriyle son anda önündeki kütüğe çarpmaktan kurtulduğunda kafasını kaldırıp şaşkınca Derin’e baktı.

Kapının diğer tarafına geçtiğimizde ve artık içeride hiçbir öğrenci kalmadığında kapı kapandı. Burada her taraf çimdi, kötü ve gri duvarlar yoktu. Sonsuz bir bahçede gibiydik. Bir bahar akşamı gibi huzurluydu hava.

Birkaç adım atmıştım ki gördüğüm kişiyle durdum. Tufan ve Herkül yorulmuş olacaklar ki çimden yapılmış duvarın önünde

oturmuşlardı. Tufan'ı ilk kez omuzları böylesine çökük görüyordum.

Herkes sessizdi, profesörün yası sessiz şekilde tutuluyordu. Sevenler kaybettiği için üzgündü, onu suçlayanlarsa vicdan azabı yüzünden...

Herkes yorgunca çim duvarın önünde soluklanıyor, göz yine ortaya çıkmadan önce dinlemeye çalışıyorduk. Tufan'ın yanına yürüdüm, başında dikildiğimde kafasını kaldırmadı.

“Tufan?”

İsmi seslenmemle beni görmezden gelmeyi bıraktı. O bana bakınca ben de yanına oturdum, biraz fazla yakın oturmuş olacağım ki kolum koluna temas ediyordu.

Beni izlemeye devam ediyordu. Kahve gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı, acısını görebiliyordum, kendisini ne kadar tuttuğunu da.

Başını öne eğdi, kolları başının iki yanındaydı. Kafası eğikti. Onun gibi bir adamı böyle görmek hem hiç alışılmadık hem de çok üzücüydü.

Kararsızca elimi kaldırdım, saçlarına dokunduğumda ne kadar şaşırdığını görmesem bile parmaklarımın altında kasılan bedeniyle hissettim. Saçlarını okşadım.

Kafasını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktığında elimi çekecektim ki devam etmem için başını eğdi. Ben de onun yumuşak ve koyu saç tellerini bir süre daha okşadım.

Bıraktığımda parmaklarımda saçlarının bıraktığı kamaşma hissi kalmıştı.

“Başın sağ olsun.” Sözlerimle kafasını tekrar kaldırarak titrek bir nefes verdi.

“Profesör hepimizin öğretmeniydi.” Sesi soğuk ve mesafeliydi, hem de ondan hiç alışık olmadığım şekilde.

Kuçu Kıyım

“Evet ama sen onunla yakındın ya.” Başıını arkadaki çim duvara yasladı, bakışları karanlık ama yıldızlarla dolu gökyüzüne ıktı.

Ağlamasa da gözlerine birikmiş yaşları görebiliyordum.

“O çok eşsiz bir adamdı,” dedi sadece.

Gözlerimden birkaç damla yaş akarken elimin tersiyle sildim. “Teyzemle tanışıyormuş, biliyor musun? Derin ve Doruk’un anesi değil de en küçük teyzemle. Hatta bayağı seviyormuş onu, sevgililermiş galiba eskiden. Dün gece bana dedi ki: ‘Şule’ye onunla ne kadar gurur duyduğumu söyle.’ Ben de dedim ki: ‘Hocam siz söyleyin,’ ama o, ‘Yok, sen söyle,’ dedi. Onun için bir kez daha acı çekmesini istemiyormuş.” Burnumu çektim. “ok acı bir tesadüf, nasıl diyeyim ben şimdi Şule teyzeme? Off, profesör...” Sonlara doğru ağlamam artmıştı.

Tufan, teyzemin adını duyduğundan beri şaşkındı. “Şule mi?” Burnumu ektim.

“Evet.”

“Şule Tanyeli mi?” Tufan’ın sorusuyla ona şaşkınca baktım.

“Evet, sen nereden biliyorsun?”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Şule Tanyeli senin teyzen mi oluyor?”

“Evet, onu nereden tanıyorsun?”

Omuzları sarsılırken güler gibiydi ama hali gülmekten de keyiften de çok uzaktaydı. “Profesörün büyük aşkıydı.” Şaşkınca yüzüne bakakaldım. “Ona çok çok âşıktı.”

Dünkü konuşmalarımızdan teyzemin onun için önemli biri olduğunu anlamıştım zaten. “Şule onun ilk ve tek aşkıydı. Beni bile tanıştırmıştı.” Bakışları bana döndü. “Ama ayrılmak zorundaydı ondan.”

Yutkundum. “Neden?”

“Çünkü babası profesörü işlerinin başına geçirmeye çalışıyordu ama o babasını tamamen reddetmişti. Babası da onu cezalandırmak için en değerlisini ondan çalmaya karar verdi. Şule’ye bir suikast düzenlemeye çalıştı.” Duyduğum her şeyle daha çok şaşıırıyordum.

Devam etti. “Şule’nin haberi yoktu, profesör her şeyi ona duyurmadan halletti. Ama sadece babası değil, babasının düşmanları bile gözünü Şule’ye dikmişti. Onun yaşaması için hayatından çıkması gerekiyordu, Şule’ye hiçbir zaman gerçekleri anlatmadı. Ondan öylece ayrıldı, hatta *başka birini seviyorum* demiş, Şule nefret etsin de bir daha ona ulaşmasın diye. Profesöre bir keresinde neden bu kadar ileri gittiğini sormuştum. ‘*Ben onu o kadar seviyorum ki onun için onsuz olurum,*’ demişti.”

Gözlerimden akan yaşlar hızlanırken bu duyduklarıma inanamıyordum ama aslında ne kadar yerine oturduğunu da anlıyordum.

“İ-ilişkileri tam olarak kaç yıl önceydi?”

Hüzünle uzaklara daldı bakışları. “Altı yedi yıl oldu galiba.” Şaşkınlığımı gördüğünde yüzüme baktı. “Neden ki?”

“Teyzemin bir kızı var, Elisa. Bizde sarışın mavi gözlü kimse yok. Teyzem hiç evlenmedi, çocuğunun babasının adını bir kez bile ağzına almadı. Profesör mü Elisa’nın babası?”

“Hasiktir lan!” Tunç ne ara yanımıza gelmiş, hatta yanıma oturmuş ve konuşmamızı dinlemişti, bilmiyordum ama tam yanımda bağırdığında irkilmiştim.

“Bu dünya bu kadar küçük mü sahiden?” Herkül de Tufan’ın diğer tarafındaydı ve onun da bizi dinlediğinden haberim yoktu.

Tufan yüzüme bakakalmıştı. Konuşmamız ikimizin de acısını artırmıştı. Bazen sahiden cahillik daha iyiydi.

Hepimiz sessiz kaldık. Sahiden Elisa, profesörün kızı mıydı? Bizim ailede kumral vardı ama o kadar sarışın kimse yoktu.

Tufan acıyla yüzünü buruşturup yine karşısındaki uzaklığa dikti gözlerini.

Derin, Doruk, Alp, Mükremin, İpek, Aras ve Janberk ayakta-
taydı. Biraz ileride, kendi etraflarında daire oluşturmuşlar, hara-
retle bir şeyler konuşuyorlardı.

Tunç ellerini saçlarına götürdü. “Ah be profesör, çoğumuz
kurtarılmaya değmezdik bile.”

Dolu gözlerimi kırıştırdım. “Neden öyle diyorsun ki?”

“Buradan çıkabilecek zekâya ve kabiliyete sahip birkaç kişi
var, profesör de onlardan biriydi. Kendini feda etmeseydi bu-
radan çıkar ve belki de kızıyla tanışırdı.” Buradan çıkabilecek
zekâya ve kabiliyete sahip kişiler aslında oldukça belliydi. Tufan,
Herkül, ayağı iyileşirse Tunç, kesinlikle Derin, Janberk ve İpek.
Geri kalan kimse onlar kadar buradan çıkmaya aday değildi.

Bense hiç değildim.

Buraya kadar yaşamış olmak bile beni çok şaşırtıyordu.

Yekta etrafta gezinirken Derin’in dikkatini çekmişti. “Sen adı
bir şerefsizsin! Profesör senin yüzünden öğrencilerinin yarısının
ona güvenmediğini bilerek öldü! Hem de bizim için.”

Yekta bıkkınca ona baktı. “Sözlerine dikkat et, kötü olur.”

“Ne diyor lan bu dallama?” Tunç sinirle kalkacaktı ki Herkül
elini havaya kaldırdı.

“Zaten gergin herkes, şu bacağıının üstünde dur sen!” Her-
kül’ün uyarısıyla derince ofladı Tunç.

“Ne olur? Nasıl kötü olur?” Derin, Yekta’ya doğru yürürken
Yekta *al işte, kuzenine bak* dercesine bana baktı.

“Profesör sizin öğretmeninizse benim de öğretmenim. Bura-
da normal olmayan bir durumun içindeyiz, insanlardan şüphe-
lenmem normal. Uzatma baldız.”

“Sikerim lan, ben nereden senin baldızın oluyorum?” Derin
sinirle onun önünde durduğunda Yekta kollarını göğsünün al-
tında birleştirdi.

“Yekta kes şunu!” Seslenişimle güldüğünü işittim, Derin önümü kestiği için yüz ifadesini göremiyordum.

“Ben bir şey yapmıyorum ki!” diye cevap verdiğini duyabilmişim sadece. “Bak Derinciğim, profesör için ben de sizin kadar üzgünüm.”

“O *ciğimi* alırım, senin götüne sokarım, haysiyetsiz herif.”

“Vay be,” dedi Tunç kısık bir sesle Derin’i izlerken.

“Ağzın da çok bozuk! Sokak çocuğu gibi küfürler etmeyi kes, karşında kim duruyor, biliyor musun sen?”

“Kim duruyormuş?” Doruk da kardeşinin yalnız olmadığını göstermek için hemen Derin’in yanına geçmişti.

“Yekta Tozkoparan!”

Herkül de dayanamadı. “Lan biz sana kapıyı açmasak asıl zombikoparan olacaktın!”

“Çok komiksiniz! Profesör konusunda üstüme gelemezsiniz. Kendini bizim için feda etmesi onun masumlüğünü göstermez. Bence...” Yekta konuşmaya devam edemedi çünkü profesörden bahsetmeye başladığı an Tufan yanımdan hışımla kalkmıştı.

Yekta’nın yanına ulaşip Derin’den önce davranmış ve Yekta’nın yüzüne çok sert bir yumruk atmıştı. Yekta’nın kafası geriye doğru giderken daha Yekta ne olduğunu anlayamadan bir yumruk daha attı ve yere düşmesine sebep oldu.

Derin üzgün gözüküyordu, önce o dövmek istiyordu. “Derin benim yerime de bir çaksana sen, ellerin dert görmesin.” Derin omzunun üstünden Tunç’a baktı, Tunç’sa başını arkasındaki çim duvara yasladı ve onu süzdü.

Tufan, Yekta’ya acımasızca yumruk atmaya devam ediyordu. “Durdurdun bunu! Zaten hepimiz öleceğiz!” Hale’nin bağıırışıyla şaşkınca ona baktım. Bakışlarımı gördüğünde hemen gözlerini kaçırdı.

Kuçu Kıym

Oturduğum çimlerin üstünden kalktım. Yekta'yı savunmuyordum ama Tufan da hiç sağlıklı davranmıyordu. Tüm hıncını, üzüntüsünü ondan çıkarırcasına vuruyordu.

“Tamam abi, kes şunu,” dedi Janberk bile. “Zaten hepimiz gerginiz.”

Ama Tufan kimseyi duymuyor gibi ona acımasızca vurmaya devam ediyordu. “Tufan!” Bir yumruk daha atacaktı ki bağırışım la yumruğu havada kaldı. “Onu bırak, öldüreceksin. Üzünrünü ondan çıkaramazsın!”

Durdu, kafasını bana çevirdi. Gözlerimde nasıl bir ifade gördü, bilmiyorum ama çatık kaşları gerginlikle düzeldi. Yekta'yı bıraktığında Yekta'nın yüzü kandan seçilmiyordu.

Onlara doğru birkaç adım attım, Tufan da bana doğru bir adım attı. Elini havaya kaldırdığında istemsizce irkilerek bir adım gerildiğimde şaşkınlıkla yüzüme öylece bakakaldı.

Kaldırdığı elini yüzüne götürdü ve çenesine sıçramış kanı elinin tersiyle sildi.

“Haklısın, üzüntümü ondan çıkaramazmışım.” Bu ne demekti, neden söylemişti, bilmiyordum ama yüzüme öyle bir ifadeyle bakmıştı ki üzüntüyle tekledi kalbim.

Derin bile biraz eğilmiş, Yekta'nın durumunu kontrol ediyordu. “Lan mal, yaşıyor musun?” Yekta cevap olarak acıyla inlediğinde Derin ofladı. “Yaşıyormuş ya, dokuz canlı, bu hepimizi gömer.”

Ben de yanlarına eğildim. “Yekta, iyi misin?”

“Peri.” Sesi çok kısık ve zorla çıkmıştı.

Etrafa bakındım. “Janberk! Ona bir bakar mısın?”

Janberk bir bana bir de Yekta'ya baktı. “Dün verdiğim ağrıkesiciyi içsin,” dedi umursamaz şekilde.

“Tamam, yaşıyor işte, abartma sen de,” dedi Derin de ayağa kalkarken.

Yine o göz belirdi, bizim az önce yaslandığımız çim duvarın tam önündeydi. Birkaç kişi de Tunç ve Herkül gibi sırtını oraya yasladığı için henüz gözün farkında değildi.

Mükremin hepimizin nereye baktığını fark ederek başını çevirdiğinde gördüğü gözle korkuyla yerinden sıçradı. Başparmağı üst dişlerinin altına gitti ve korkuyla yukarı doğru çekti.

O mekanik ses konuştu. *“Tüm öğrencilerimizi tebrik ederiz Çim Adam Labirenti’ne hoş geldiniz.”*

Tunç’la Herkül irkildi. Tunç, Herkül’ün koluna yapışırken Herkül de onun gibi oturduğu yerde sıçramıştı.

“Allah belasını versin, üstümüze zombi attığı yetmiyormuş gibi şimdi de korkudan öldürecek!” diye bağırdı Doruk sinirle.

Yekta zorlukla yerden doğruldu, şimdiden her tarafı şişmişti. Ayağa kalkıp onun da kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Elimi tuttu ama daha çok kendi gücüyle kalktı.

Tufan’ın bakışlarını üstümde hissederek ona baktım ama bana değil, çim duvara bakıyordu.

Hepimiz duvarın karşısına dizildik, göz bizi izliyordu.

“Bu aşamaya kadar gelmek zor ve sizler için yorucuydu. Başarılı olan öğrencileri en içten şekilde kutluyoruz.”

Derin bağırdı. “İçiniz mi var lan sizin, göt!”

“Bundan sonraki kısımda kazanması daha zorlayıcı olacak.”

“Bu daha ne kadar devam edecek?” diye bağırdı biri.

“Laboratuvarın kapısı kaybolduğundan beri başımıza gelmeyen kalmadı, daha ne kadar sürecektir bu işkence? Derdiniz hepimizi öldürmekse öldürün, siz de kurtulun biz de.” Bir öğrenci histerik şekilde bağırırken göz bizi izliyordu.

“Ya zaten bu bize sadece bir kazanan olacağını söylemişti, biz neden çabalıyoruz ki? Ölelim de kurtulalım,” dedi Rıfkı bitik şekilde.

Kuğu Kıyım

Başka bir öğrenci de Rıfki'ya destek verdi. "Sayımız buraya girdiğimizden beri yarı yarıya azaldı!"

"Sizler Son Kapı'ya gelene kadar devam edecek."

"Son Kapı mı?" Sesim fısıltıdan daha yüksek değildi ama beni duydu ve bu saniye sanki o ürkütücü göz tam olarak bana bakıyordu.

"Evet, Son Kapı. Son Kapı'ya, son on iki kapı kaldı." Son on iki kapı mı?

"Ne? Bu sikik şeylerden on iki aşama daha mı var yani?" diye bağırdı Tunç. Sesi tüm alanda yankılandı.

"Sadece beş aşamada yarımız öldük! Nasıl on iki aşama daha dayanabileceğiz ki?" Bağırان Alp'ti. "Buna artık son verin!"

"Çim Adam Labirenti'nde çıkışa ulaşabilen bir sonraki aşamaya geçmeye hak kazanacaktır. Buraya kadar gelebilen tüm öğrencileri tebrik ediyoruz. Başarılar diliyoruz." Göz gitti ve yerini yine X'e bıraktı.

"Ne labirenti? Yine ne istiyor bu?" Doruk sinirle ayağını yere vurdu.

"Profesör de yok artık, ne yapacağız?" dedi başka biri de.

Yine şarkı çalmaya başladı. Laura Branigan "Self Control" şarkısıydı.

"Sikeyim Korindon'u, sikeyim Simora'yı, sikeyim Çim Adam'ı, sikeyim labirenti, hepinizi tek tek, ters düz..." Derin küfrederken Tunç onu izliyordu. Onu izlediğini fark edince durdu.

Birden bir şey olmaya başladı, yer hareketlendi. O kadar hareketlendi ki sanki deprem oluyordu. Yerden çimenler çıkıyordu ama o kadar hızlı uzuyorlardı ki biz daha ne olduğunu anlamadan her bir yanımızı sarmışlardı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Tunç.

Bunlar çim duvarlardı, her tarafımızda uzarken bizi birbirimizden ayırmışlardı. Herkes yanındaki kişilerle ayrı ayrı çim duvarın içinde kalırken yanımda sadece Yekta vardı.

Korkuyla etrafıma bakındım.

O kadar hızlı uzamıştı ki artık kimseyi göremiyordum. “Peri!” Derin’in sesiydi. “Dikkat et!” Çim duvar hızla uzamaya devam ediyordu ve sanki aramıza tuğlalar giriyormuş gibi bir etki yaratıyordu. Öyle ki Derin’in sesini sonlara doğru duyamamaya başlamıştım.

Yekta gergince etrafına bakındı. Kalbim korkuyla çarparken birkaç adım gerilediğimde sırtım başka bir çim duvara çarptı.

Artık Yekta’yla çimden bir odanın içindeydik. Kalbim korkuyla atarken sanki çimenler üstüme üstüme geliyor gibi hissediyordum.

Karanlık havada, gökyüzündeki yıldızlar sanki bir floresan gibi aydınlatıyordu tüm alanı.

“Bu da ne?” dedi Yekta yorgunca. “Buradan çıkamayacağız, burada öleceğiz!” Öfkeyle bağırdı. Çimenlere yumruk attı sinirle.

“Hayır, hayır çıkacağız.” Bakışları bana döndü.

“Peri...” Tam önümde durdu. “Ne olursa olsun benden vazgeçmiyorsun. Herkes benden vazgeçti, bir sen geçmedin.”

Yekta en zor zamanlarımda hayata tutunmamı sağlamıştı. Artık birlikte olmasak bile her zaman benim için değerli biri olacaktı.

“Evet, buradan çıkacağız. Birlikte.” Elimi tuttuğunda elimi çekecektim ama daha sıkı tuttu. “Bak bana canım.” Eğdiğim çenemi hafifçe kaldırdı. “Buradan çıktığımızda burada olanları geçmişte bırakacağız, yine birlikte olacağız.”

“Ölmeni istemiyorum ama bu seninle olmak istediğim anlamına gelmiyor, Yekta. Ayrıca yine acı verici bir şeyin içindeyiz, az önce profesör öldü. Bunların hiç sırası değil.”

“Haklısın, çok haklısın.” Başını salladı, ellerimi ellerinden çekmeme izin verdi ve yüzünü gösterdi. “Bak, o çok güvendiğin adamın yaptıklarına bak. Peri o iyi biri değil, hatta senin tahmin

edebileceğinden bile daha kötü. Eğer sen onu durdurmasaydın beni hiç düşünmeden öldürürdü çünkü o öyle biri. Gözlerindeki öfkeyi, nefreti, kini görmedin mi? O Korindon'dan bile daha korkutucu biri. Beni mahveden şey senin o kötü adama inanman. Onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu hep biliyordum ama sevgilimi benden çalacak kadar tehlikeli olduğunu ben bile yeni öğrendim.”

Ondan uzaklaştım. “Kimse beni çalmadı Yekta, sen bıraktın.”

“O zaman bırak telafi edeyim, sürekli onunla olma, bir kez de olsa bana şans ver. Bak gör, senin için neler yapacağım. Lütfen Peri. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyorsun, asla kimseye yalvarmayacağımı biliyorsun, sana lütfen diyorum.”

Gözlerimi irileştirdim. “Lütfettin!” Hep bu kadar egolu bir insan mıydı? O hep bu kadar benmerkezci miydi? “Şu konuşmayı kes ve buradan nasıl çıkacağımızı düşün! Çim Adam Labirenti dedi ama burası daha çok bir odacık gibi.” Buradan nasıl çıkacaktık ki?

Yekta benden uzaklaşıp çimenlere yaslandı. “Onun kim olduğunu hatırla, onun en başta kim olduğunu hatırla, Peri. O senin sevgilinin düşmanı. Seni etkilemeye çalışıyor çünkü bana acı çektirmek istiyor. Yüzümün haline bir bak! Beni ne hale getirdiğine bir bak. O böyle bir adam. O benim düşmanım!”

“Eğer düşündüğün gibi olsaydı o kapıyı sana açmazdı ve zombiler tarafından yenilmeni izlerdi.”

Alayla güldü. “Bak işte, nasıl da işe yarıyor.” Ofladı. “Bu kadar saf olma Peri. Bana güven.”

Güvenmemi söylüyordu ama güvenmem için bana hiçbir sebep vermiyordu.

Yekta birden geri geri gitmeye başladı, çimen onun vücuduna doğru yükselirken korkuyla kaçmaya çalıştı ama çimen vücudunu daha çok sardı. “Yekta!” Korkuyla çığlık atarak ona iki adımda ulaştım.

Bağırarak çimenden kurtulmaya çalışıyordu. Çimenler resmen vücudunun arka yarısını kaplamıştı. Ellerini yardım etmem için bana doğru uzatmıştı.

İki elini de tuttum, tüm gücümle onu kendime çekmeye çalıştım ama işe yaramıyordu, çim onu daha çok kendine çekiyordu.

“Peri!” Çimler neredeyse yüzünü bile kaplayacakken onu daha sert çektim. O da bana doğru gelmek için üstün bir çaba sarf ediyordu.

En sonunda onu biraz da olsa çıkarmayı başarabildiğimde ayağı yere daha iyi bastı. Ve çekişimle birlikte çimden kurtularak üstüme doğru düştü.

Yere düşerken Yekta üstümdeydi, kalbim korkuyla çarparken nefes nefese kalmıştım. Üstümden hafifçe doğruldu, çime baktı. Çim sanki az önce onu çekmemiş gibi öylece sakın ve yerinde duruyordu.

Şaşkınlıkla bakışları yine bana döndü. “Kurtardın, beni yine kurtardın,” dedi bakışları yüzümde gezinirken.

Yutkundum, rahatsızca kıpırdandım. “Artık kalk üstümden, Yekta.”

“Teşekkür ederim canım, teşekkür ederim.” Saçlarımı okşadı. “Burası nasıl bir cehennem bilmiyorum ama sen benim meleğimsin.” Tam bu sırada çimler yine yer değiştirmeye başladı.

Yanımızdaki çimden duvar aşağı inerken o duvarın arkasındaki Tufan açığa çıktı. Çimen aşağı inerken karşısına baktığı için bizi göremedi ama sonra aşağı baktığında gördüğü görüntüyle çenesi kasıldı, bakışlarını hızla kaçırdı.

Yanlış anlamıştı. Yanlış anlamıştı!

Yekta üstümde durmaya devam ederken onu göğsünden itirdiğimde bedeni yana düştü ve nefes nefese yanıma uzandı. “Ne yaşıyoruz biz ya,” dedi gökyüzüne bakarak.

Sahiden, ne yaşıyorduk?

Kuçu Kıym

Ayağa kalktım, yakası kayan tişörtümü düzelttim. Utançtan kafamı kaldıramıyordum. Bizi böyle görmesi çok rahatsız etmişti ama sahiden çok yanlış anlamıştı.

“Neden özel anımızı bölüyorsun, Tibet?” dedi Yekta yattığı yerden laubali şekilde.

Şok içinde ona baktım. “Yekta kes şunu! Saçmalamasana!” Sırıtarak omuz silkti.

Sadece Tufan’ın olduğu kısım açılmıştı, hâlâ her tarafımız çimenden duvarlarla kaplıydı.

“Bir daha bana Tibet dersen, senin o dilini sökerim.” TTA oldukça gergin ve ürkütücü gözüküyordu. Öyle ki bence kimse bu yüz ifadesini gördüğünde onun sabrını sınamak istemezdi. Yekta güldü alayla. Tibet onun ikinci adıydı, neden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyordum.

“Ne oluyor şu an sence?” diye sordum ama yüzüne bakamadım, çimenle kaplı yeri izliyordum.

“Çim adam dediği bu duvarlar, çim adam gibi hızla büyüyor ama neye göre büyüdüklerini henüz çözemedim. Büyüdüğünde alan daralıyor...” Birden duraksadı, yüzüme baktı. Ne anlamıştı, bilmiyordum ama anladığı şey hiç hoşuna gitmemişti.

Başını öylece başka tarafa çevirdi. “Hadi yine çöz işi,” dedi Yekta yattığı yerden.

“Seni öldürmediğime her seferinde pişman edeceksin, değil mi?”

“Bugün gerçek yüzünü göstermeye başladığın için çok keyifliyim. Güzel anlarımın katilisin, Azaphan. Tam da sevgilimin gönlünü alıyordum.”

“Yekta!” Bağırışımla güldü yine.

“Tamam tamam, utanma canım.”

Birden yine çimler uzadı ama bu sefer tamamen başka bir taraftan. Yekta’nın yattığı yerin hemen yanından yükseldi, ben ayakta olduğum için aramızda mesafe vardı.

Yekta hızla ayağa kalkıp bağırmaya başladı. “Peri bu tarafa gel! Peri!” Ama çok geçti, çoktan Tufan’la baş başa kalmıştım.

Çim tamamen duvara dönüşüp kapanınca Tufan’la aramızda derin bir sessizlik oluştu. İkimiz de hiç konuşmuyorduk. Ben çok utanıyordum, kulaklarıma kadar kızardığımı hissediyordum.

Tufan odacık gibi olan çimlerin ortasında durmuş, çimleri dikkatle gözlemliyordu. Bu gözlem sırasında aklında neler döndüğünü merak ediyordum.

“Sen yanlış anladın,” diyebilirdim en sonunda.

“Çimlerden uzak dur, buraya gel.” Yüzüme bile bakmamıştı.

Ona doğru gittim, tam karşısında durdum. Ben hariç her yere bakıyordu. “Sen ciddiye yanlış anladın.”

“Bana açıklama yapmana gerek yok, korktuğun bir adama neden açıklama yapıyorsun, Peri kızı?” Son kısmı söylerken yüzüme bakmıştı.

“Ne? Ne korkması?”

“Korkmadın mı?”

“Ne?” O kadar şaşırmış ve aptallaşmıştım ki konuşamıyordum bile.

“Sana zarar vermemden korkmadın mı?” O, TTA... Kırılmış mıydı sahiden? Hem de bana?

Başımı hemen iki yana salladım. “Hayır, hayır.”

“Gördüm, gözlerindeki korkuyu gördüm. Nasıl ürktüğünü, irkildiğini gördüm.”

Başımı yine iki yana salladım. “Senden asla korkmam.”

Alay dolu bir ifade belirdi gözlerinde. Zaten profesörün acısı içindeydi, bir de ben onu üzmem istemiyordum.

“Korkrun.”

Kuğu Kıymı

“Sadece irkildim, asla bana zarar vereceğini düşünmedim. Bunu düşünecek kadar aptal mıyım ben?” Ben onunla konuşuyordum ama o etrafa bakıyordu. “Bunu asla düşünmem.”

“Düşündün.”

“Sen benim hayatımı defalarca kez kurtardın, defalarca. Evet, çok irikıym olabilirsin, bir kolunu kaldırdığında kolunun gölgesi altında kayboluyor da olabilirim ama bu asla öyle düşündürmez bana çünkü sen kötü bir adam değilsin ki.” İrikıym dediğinde dikkatini çekmiş olacağım ki tek kaşı havalandı ve yüzüme kısa bir an baktı.

“Onu döverken öyle bakıyordun.”

“Onu dövmen korkunçtu çünkü! Tamam, seni çıldırtacak çok şey yaptı, söyledi ama bu sefer diğerleri kadar büyük bir şey söylemedi bile. Onu öldürmek istiyor gibiydin.”

Hızla başını salladı. “Çünkü istedim.” Yine gözlerini kaçırdı ve kısık sesle konuştu. “Ama şu an onu öldürmeyi bin kat daha fazla istiyorum.”

Yine anlamamıştım ne dediğini. “Hım?”

Bir eli belindeyken yüzüme baktı. “Hım?”

“Tufan, cidden bak. Öyle düşünmedim. Sen kötü bir adam değilsin ki ben senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Sadece şaşırdım, sen normalde Yekta’yı takmıyordun bile. Sana neler söylüyordu, öylece yanından geçip gidiyordun! Şimdi niye böyle yaptığını anlayamadım.”

“Çünkü o zaman sen onun sevgilisiydin...” *Sevgilisiydin* derken yüzü öyle bir iğrenme ve rahatsızlık ifadesi almıştı ki şaşkıncı yüzüne baktım.

Devam etti. “Ve ben düşmanımı bile sevgilisinin yanında rencide etmem, dövmem yani. Yapabilirim ama yapmam. Artık değilsin, öyle sanıyordum yani. Bir de profesörü ne kadar incittiğini hatırlayınca dayanamadım. Onu öldürmek istedim, adama

defalarca *hain* dedi, *öğrencilerini bilerek buraya getirdin* dedi. O adamsa bizim için kendini feda etti. Gözümüzün önünde zombiler yedi adamı. O bu dayağı çok önceden hak etmişti.”

Başımı salladım *anlıyorum* dercesine. “Haklısın ama birine öfkelenдин diye onu öldüresiye dövemezsin.”

“Döverim,” dedi çocuk gibi.

Şaşkınca yüzüne baktım. “Hayır!”

“Evet.” Omuz silkti bir de!

“Zaten burada hepimizin hayatı pamuk ipliğine bağlı! Her an ölebiliriz, bir de birbirimizi mi öldüreceğiz?”

“Sen onu zombilerden kurtarmamı istemeseydin ben de dövme zorunda kalmazdım.” Onun gibi zeki, mantıklı ve beyefendi bir adamın nasıl böyle konuştuğunu anlayamıyordum ama gözüme bu hali tuhaf şekilde sevimli gelmişti. “Yeselerdi işte.” Hayıflanarak bana baktı.

“Yok, yemesinler.”

“Keşke yeselerdi,” dedi inatla.

“Ya Tufan...” Yüzüme yandan bir bakış attı. “Acını görüyorum ama acının sana kötü şeyler yaptırmasına izin verme. Profesör bunu istemezdi. Sana ne dedi? *Öğrencilerim sana emanet* dedi. Yekta da o öğrencilerden biriydi. Sen aslında onu döverek profesöre saygısızlık yaptın.”

Burnunu çekti, ben profesörden bahsedince bakışları yine uzaklara daldı. “Yok, *eline sağlık* derdi. Bakma iyi adam olduğuna, iyi olsa da aptal değildi. Kaç kez dedi bana, *sen bunu dövmeden nasıl duruyorsun* diye.”

Hiç inanasım gelmemişti. Profesör bu dünyada etik olmayan hiçbir şeyi yapmayacak adamlardandı. “Hayatta demez öyle bir şey!”

“Dedi.” Yüzüme baktı. “İyi, inanma sen.”

“İnanmadım ki.”

Kuçu Kıym

Pes etti. “Tamam, tam olarak öyle demese de, ‘*Sen buna nasıl dayanıyorsun?*’ diye sormuşluğu var. İt herif, evliya gibi adamı bile yoldan çıkarıyor!”

Sinirle nefesini verdiğinde ben yine bizi gördüğü anı hatırlayarak utançla yüzümü ovuşturdum. “Sen yanlış anladın, öyle barıştığımız falan yoktu, yanlışlıkla düştük.”

“Zaten Korindon’un ortasında, her an korkutucu çimenlerle boğulabilecekken onunla romantik bir an yaşadığınızı düşünmedim,” dedi aynı sinirle. “Ama...”

“Ama?”

“Yine de çok...” Ne diyecekse yuttu.

“Çok ne? Neden sürekli anlamayacağım şekilde konuşuyorsun? Çim onu yutuyordu, ben de kurtarmaya çalıştım, sonra üstüme düştü. Kalkmadı da, o an işte duvar açıldı. Yoksa yle bir şey yok zaten, olur mu hiç?”

Gözlerime baktı. “Onu hâlâ seviyor musun?” Bu soru beni gafil avlamıştı.

“Evet,” dedim hiç düşünmeden.

Yumruk yemiş gibi irkildi, aynı ondan korktuğumu düşündüğünde irkildiği gibi. Devam ettim. “Hayatımda uzun zamandır olan biri, zor zamanlarımda bana yardım eden biri, sevdiğim biri ama sevgili olarak değil, artık değil.”

Aramızda yine uzun bir sessizlik oluştu. “Onu çim yutmaya başladığında ne yapıyordunuz?”

Kısa bir an düşündüm. “Tartışıyor gibiydik. Neden ki?”

Etrafında kısaca döndü çimleri izleyerek. “Hiç çim adamın var mıydı?”

Hevesle başımı salladım. “Adı da Muazzez’di.” Anlam veremeyerek yüzüme baktı. “Aslında erkek ismi koyacaktım ama Derin o zaman demişti ki: ‘*Neden çim kadın olmuyor da çim adam oluyor?*’ Çok sinirlenmişti. O yüzden adını Muazzez koyduk.”

Göğsü hafifçe yükseldi. "Peki, Muazzez nasıl büyüdü?"

"Suyla."

"Evet, suyla. Havaya bak, buraya girdiğimizde sadece yıldızlar gözüküyordu, şimdi bulutlanmaya başladı. Bir yağmur için hazırlanıyor. Ve bence burada çim adamı büyüten tek şey su değil."

Merakla yüzüne baktım. "Ne peki?"

"Duygular." Hiçbir şey anlamayarak yüzüne baktım. "İnsanlar hisleriyle birlikte hormonlar salgılar. Korku ve stres; adrenalin ve kortizol salgılar. Belki de bizim çim adamımız hormonlarla değişiyordur?"

Bu çok uçuk bir düşünce gibiydi. "Ama çim açıldığında..."

Çenesi kasıldı. "Çim açılırken salgılanan hormon eğer aşk, mutluluk ya da tutku gibi şeylerse o zaman dopamin, serotonin, oksitosin falan salgılar. Belki kötü duyguların salgıladığı hormonlar çim adama yağmur etkisi yaratıyorken güzel duygularsa tam tersi etki yaratıyordur. Çünkü en son beni yine sinirlendirdi ve çimler büyüdü." Bu çok şaşırtıcı ve de mantıklıydı.

Onun bu kadar zeki olmasıysa tamamen akıl dışıydı!

"Seninle on dakikaya yakındır konuşuyoruz ve etrafı gözlemliyorum. Konuştuğumuzda salgıladığımız hormonlara göre ara ara çimler büyüdü ve bize yaklaştı, ara araysa yatıştı ve uzaklaştı."

"Ama Yekta'yla yere düştüğümüzde sadece onu kurtardığım için rahatlamıştım, ona sevinmişim. Aşk falan yok yani," dedim utançla.

Kısıtçı gözleriyle yüzüme baktı. "Hiç mi yok?"

"Hiç, eminim."

"O zaman rahatlamamanın verdiği mutluluk da bunu sağlamış olabilir."

"Odur o zaman, başka bir şey yoktu ki sahiden." Ona değil, yere bakıyordum. "Bunu çözmek için dâhi olmak gerek! Sen sahiden dâhisin!"

Kuçu Kıyım

“Evet, öyleyim,” dediğinde yüzüne bakakaldım. O pek kendini öven bir tip olmadığı için şaşırmıştım. O da neden şaşırdığımı hemen anladı. “IQ seviyem yüz altmış beş, çok ender yüzde bir ihtimalde görülen bir zekâ türü. Dâhi kategorisine giriyor.”

Vay be TTA tescillenmiş bir dâhiydi demek! Zaten onca şeyi çözüp bizi buraya kadar getirmesinin altında bir dâhilik falan olduğu belliydi. Ne kadar da havalıydı.

Yüz ifademi gördüğünde bakışları yumuşadı. “Ne o? Hoşuna mı gitti?”

Başımı hevesle salladım. “Evet, hiç gerçek bir dâhiyle tanışmamıştım da.”

Bu sırada saçlarıma dökülen ıslaklığı hissettiğimde korkuyla Tufan’a baktım. “Ne yapacağız? Yağmur başladı.”

Gökyüzüne baktı. “Görüyorum.”

Henüz birkaç damla yağmasına rağmen çimenler bize doğru hareketlenmiş ve büyüyerek alanımızı daraltmaya başlamıştı bile.

Yağmur hızla artmaya başladığında kalbim korkuyla atıyordu, çimler daha hızlı büyüyordu. Öyle ki alanımız hızla kayboluyordu.

“Korkma.” Elini bana uzattı. “Tut elimi.” Onu hiç ikiletmeden elini tuttum. Elim yine elinin içinde kaybolurken o elimi sıkıca sarmıştı.

Şarkı arka planda çalmaya devam ediyordu. “*Bu gece, kontrol yok. Sen yürüdüğünde her şey aydınlanıyor. Ruhum caddesinden aşağı doğru iniyor.*”

“Dans et benimle, Peri kızı.” Yüzüne şaşkınca baktım.

“Ne? Şimdi mi? Her an çim adam çıkıp bizi yutacakken mi? Başımızdan böylesine yağmur yağarken mi?”

Hiç tereddüt etmedi. “Evet.”

Gözlerine dikkatle baktım. “Islanmaz mıyız?”

“İslanalım.”

“Hasta olmaz mıyız?”

“Olmayız.”

Devam ettim. “Bu çok saçma değil mi?”

Asıl saçma şeyi şimdi söylemişim gibi bir ifade takındı güzel yüzüne. “Neden saçma olsun ki?”

“Çok çocukça değil mi?”

Şaşırdı yine. “Yağmurun altında dans etmek mi?”

“Evet.”

“Hayır, bu duyduğum en saçma şey.” Tuttuğu elimden nazikçe beni kendisine çektiğinde göğsüm bedenine yaslandı.

Artık sağanak yağıyordu. Bir elim göğsünde, bir elim elindeyken şarkı bize eşik ediyordu.

İlk önce dans eder gibi başlamadı, sanki sağa sola sendeliyormuşuz gibi başlarken kahve bakışları gözlerimdeydi. Kalbim heyecanla atarken o beni sıkıca tutuyordu. Elimde olmayan eli tüm belimi kaplamıştı ve sıcak avucu sanki tenimi yakıyordu.

Ünlü şarkının bilindik sözleri kulaklarımdayken gözlerim bana çok yabancı bir adamın gözlerine esir düşmüştü çoktan. *“Ben bu gecenin yaratıkları arasında yaşıyorum. Dövülecek gücüm yok. Yeni bir yarına karşı, sanırım buna inanacağım.”*

Hareketleri hızlandı.

Beni kendisinden uzaklaştırdı, tek eliyle etrafımda döndürürken başım geriye doğru düştü. Gökyüzünden düşen yağmurlar yüzümü ele geçirirken yüzüme huzurun verdiği rahatlık yayıldı.

Sanki şeytanın ininde, yapay zekânın korkunç kısı kacına köle değilmişiz gibi bir andı. Kimseyi kaybetmemişiz ama huzurlu bir akşamda birbirimizi bulmuşuz gibi bir an.

Beni döndürmeyi bıraktığında tek bir hareketle kendine çekti. Göğsüm bedenine bu sefer sertçe yaslanırken nedendir bilmem, nefes nefese kalmıştım.

Kuçu Kıym

Kendinden tekrar uzaklaştırdı ve bu sefer beni yarım döndürdü, sırtım ona dönüktü. Kendine çekip kolunu indirdiğinde bir eli belimde, diğer eli de karnımın üstünde duran elimin üstündeydi.

Ona baktığımda o da başını hafifçe eğmiş bana bakıyordu. Sırtımda kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Beni yine hafifçe döndürüp kendine çevirdi, bir iki adım sağa sola gittik. Bu raddede gözlerim onun kahve gözlerinden başka hiçbir şey görmüyordu.

Sevgilim bana yağmurun altında ıslanmanın çok saçma ve çocuksu olduğunu söylemişti. Onun düşmanıysa bunu hiç bilmeden benimle yağmurun altında dans etmişti.

Kafasını bana doğru eğdiği için yüzü yüzüme çok yakındı.

“Güvenli bir gece, rüyamın ormanında yaşıyorum. Biliyorum, gece görüldüğü gibi değil. Bazı şeylere inanmalıyım, yani kendimi buna inandıracağım. Bu gece asla bitmeyecek.”

Bakışları dudaklarımda gezindiğinde titrek bir nefes verdim. Beni aniden kendinden uzaklaştırdı yine ama bu sefer bedenimi fırlatırcasına yana doğru bırakırken aynı hızla bana eğildi. Hiç bırakmadığı eliyle tamamen düşmemi engelleyip diğer eliyle de belimi tutarken tamamen üstüme doğru eğildi.

Beni tek koluyla yana doğru yatırmıştı. Saçlarım yerdeki çimlere doğru uzanırken beni asla bırakmayacağını biliyordum.

Bir elim omzuna gitti ama bu düşeceğim korkusuyla değildi, ona sıkıca tutundum. Öylece kaldık.

Düşünmeden edemedim. Böyle korkunç bir yerde, Korindon'dayken bile onunla olmak böyle hissettiriyorsa normal hayatta nasıl olurdu? Sanırım bu tatlı bir rüyadan bile daha güzel olurdu.

Ve buradan canlı çıkamazsak da sadece acı bir rüya olarak kalacaktı.

Bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip gelirken neredeyse nefesim kesilecekti.

Derince yutkundu, en sonunda kendisiyle birlikte beni de doğrulttu. Onun etkisinden çıkabildiğimde etrafımıza baktım. Çimler az önce bizi boğacak gibi yakınken şu anda epey uzaklaşmışlardı.

Ondan tamamen uzaklaştım ve epey ağır da olsa elimi elinden çektim. Avucumda hissettiğim soğuklukla boşluğa düşerken ona baktım. “Bunun için mi dans ettik sadece? Çimler bizden uzaklaşsın diye mi?”

“Evet.” Bu cevabı hiç hoşuma gitmemişti ama o devam etti. “Ama üstümüze bizi yutmak için gelen çimler olmasa da seninle yağmur altında zevkle dans ederdim.”

Kalp atışlarımı neredeyse kulaklarımda duyuyordum, çimler biraz daha uzaklaşmıştı.

“Öyle mi?” Utanarak yüzüne baktığımda tereddütsüzce başını salladı.

“Öyle.”

“Ya...” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “O zaman daha güzel olurdu belki.”

“Seninle ölümün kıyısında bile dans etmek böylesine güzelse öbür türlüünü düşünmek ne haddime.” Her sözü, her bakışı, her nefesi beni ele geçiriyordu. Farkındaydım ama karşı koymak için hiçbir şey yapamıyordum, hatta yapmak da istemiyordum.

TTA işte böyle bir adamdı.

Ölümün kıyısındaiken bile yaşamın başında gibi hissettiren bir adam.

Çimler yine hareketlendi. Çim duvarlardan biri aşağı inerken gördüğüm görüntüyle gözlerim irileşti.

Derin ve Tunç birliktelerdi ama beni asıl şaşırtan kısım bu değildi. Tunç’un eli onun belindeyken Derin’in elleri de onun omzundaydı.

O kadar dalmışlardı ki çimin açıldığını bile fark etmediler. Tufan'la birbirimize baktık ve aynı anda konuştuk.

“Tunç?”

“Derin?”

İkisi de şaşkınca bize dönerken Tufan beni bileğimden tuttu ve onların tarafına çekti.

“Aa siz nereden çıktınız?” Tunç ayakta durabilmek için hafifçe Derin'e yaslanmıştı.

“Çimler yer değiştiriyor,” derken Derin'e baktım. Bu hayatta hiçbir şeyden utanmayan biri varsa o da Derin'di ama sanki yüzü hafif hafif allaşmış mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu, emin değildim.

Tufan etrafına bakındı. “Yağmurun şiddetlenmesiyle çimler çok büyüdü ama iyi, siz durdurmuşsunuz çok büyümesini.”

“Derin'i sinirlendirdiğimde çimler üstümüze daha hızlı geldi, ben de sakinleştirmeye çalıştım da,” dedi Tunç yandan yandan Derin'e bakarken.

Derin göz devirdiğinde Tunç sırtıyordu.

“Evet, çimler duygularımızın salgıladığı hormonlarla da değişiyor. Korku, öfke, telaş gibi duygular çimlerin hızlı büyümesine sebep oluyor. Acaba Herkül nerede? Umarım çözmüşlerdir onlar da. Eğer çim birini yuttuysa onu çıkarmanın bir yolu var mı bilmiyorum.” Tufan açıklayıcı şekilde konuşurken Derin de Tunç da onu dikkatle dinliyordu. Doruk aklıma gelirken telaşla verdim nefesimi ama sakin olmamız gerekiyordu.

“Doruk çözmüş müdür acaba?” dedi Derin de benim düşündüğümü düşünerek.

Tunç başını salladı. “O Herkül ve Janberk'le yakın duruyordu. Janberk epey zeki, bence çözmüştür. Endişelenme.”

“Çimler yer değiştirirken birbirimizi bulup sakinleştirmemiz, bilmeyenlere anlatmamız gerek.” Tufan konuşurken ben Derin'in yanına geçtim.

Derin'in eli elime gitti beni kaybetmemek için. "Doruk'u da alıp buradan da çıkacağız." Sesi inanç doluydu.

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, çıkacağız."

"O son sikik kapıyı bulacağız." Derin yine küfretmişti.

Birden çimler yine hareketlenmişti, bu sefer aynı anda birden fazla çim duvar hareket ediyordu. Tunç ve Tufan diğer tarafta kalırken açılan çim duvarla gördüğümüz tanıdık yüzle Derin'le aynı anda rahatlamış şekilde nefesimizi verdik.

Doruk buradaydı, tek başınaydı. O da ne olduğunu anlamaya çalışarak birkaç adım gerilerken bizi gördüğünde hızla kollarını açtı ve ikimize aynı anda sarıldı. "Size bir şey oldu diye çok endişelendim," dedi ikimizin de yanağına birer öpücük bırakırken. "İyi misiniz?"

"İyiyiz abi, biz de seni arıyorduk. Bunca zaman tek miydin?" Derin'in sorusuyla başını iki yana salladı.

"Yok abiciğim. Herkül, Janberk ve Alp'leydim. Sizin olduğunuz duvar açılınca onlar diğer tarafta kaldı." Bakışları bana döndü. "Sen iyi misin?"

"İlk başta Yekta'yıldım." İkisi aynı anda yüzlerini buruşturdu. "Neler oldu bilmiyorsunuz, gelin anlatayım."

Üçümüz bağdaş kurarak çimlerin en ortasındaki kısma oturduk. Duvarlara yakın oturmamaya çalışmıştık. Yağmur başladığı gibi hızla bittiği için şu an çimler sakindi.

"Şule teyze ve profesör eski sevgiliymiş!" İkisi de yüzüme şaşkınca bakakaldı. "Ben de çok şaşırdım. Ve hatta Tufan'ın dediğine göre profesör bayağı âşıkmiş Şule teyzeye." İkisi de alık alık yüzüme baktı.

Doruk'un kaşları havalandı. "Bizim profesör?"

"Birkaç saat önce bizim için canını feda eden, dünyanın en mükemmel adamı olan profesör?" Derin'in sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

Kuğu Kuyumu

“Evet. Tufan’ın dediğine göre profesörün babası mafyaymış ve kendi işlerinin başında durmasını istiyormuş. Profesörse mafyadan nefret ediyor ve sadece eğitim görevlisi olmak istiyormuş. Profesörü bizim teyzemizle tehdit ettiği için profesör hiçbir şey söylemeden, hatta *başka birini seviyorum* diyerek ondan ayrılmış!”

İkisinin de gözü şaşkınlıkla irileşmişti. “Bizim Şule teyze?” diye sordu Doruk emin olmaya çalışarak.

“Evet! Zaten Şule teyze çok korkusuz bir insan, profesör ona gerçekleri anlatsaydı hayatta ayrılmazdı ki. Profesör de demek bunu bildiği için ona yalan söylemiş. Ve asıl olaya geliyorum...”
Daha da meraklandılar.

“Daha asıl olay ne olabilir ki?” diye sordu Doruk.

Derin pes artık dercesine yüzüme baktı. “Yok artık, hayır, yok amına koyayım, o kadar da değil.”

Doruk hiçbir şey anlamayarak bir bana bir de Derin'e bakıyordu. "Bana da söylesenize!"

“Elisa, profesörün kızı olabilir mi yani? Hasiktir, benziyor da aslında tip olarak.” Derin’in sözleriyle Doruk şaşkınca ağzını kapattı.

“Ama huy olarak hiç benzemiyor ki... Profesör şeker gibi adam, bizim minik Esther’in nasıl babası olsun ki?” Doruk’un sorusu benim de aklımı karıştıran bir konuydu çünkü üçümüz sık sık Elisa’nın babasının dedikodusunu yapardık. Ve bize göre onun babası dünyadaki en korkunç insan falandı yoksa öyle bir kız olmasının imkânı yoktu!

Üçümüz de sessizleştik. “Lan, bizim enişteydi demek profesör.” Derin hüznle ofladı. “Buradan çıktığımızda Şule teyzeye ne diyeceğiz?”

“Bunları anlatmayız, sadece profesör, *onunla gurur duyduğunu söyle* demişti, bir tek onu söyleriz. Şule teyze de acı çekmesin

şimdi, zaten profesör de *benim yüzümden yine acı çekmesini istemiyorum* demişti dün akşam.”

Doruk bacaklarını uzattı. “Şansa bakın be, adam kızının olduğunu bilmeden gitti. Elisa hiçbir zaman babasıyla tanışamayacak. Yarım kalmış bir aşk...”

Yarım kalmış bir aşk...

“Profesör biz buradan sağ çıkalım diye kendisini feda etti, onu gururlandıracağız. Buradan çıkacağız,” dedi Derin bize güç vermeye çalışarak.

Hevesle başımı salladım. “Üçümüz, birlikte.”

Doruk da gülümsedi. “Birlikte.”

İkisi de benim için her zaman çok değerliydi; hep en yakın arkadaşım, sırdaşım ve yoldaşım olmuşlardı. Bir sorunum olduğunda annemle babamdan sonra ilk onlara koşardım küçüklüğümünden beri. Son üç yıldır sadece onlara koşuyordum.

Onlarla hiçbir şey imkânsız değildi. Hayat tüm kötülöklere rağmen eğlenceliydi, yaşamak güzeldi. Hem mutlulukları hem hüznöleri birlikte atlatırdık. Yine atlatacaktık.

Üçümüz birbirimize hep çok sahip çıkardık ve işin komik tarafı şuydu ki üçümüz de birbirimizden inanılmaz farklıydık. Derin somurtkan, huysuz, küfürbaz ama korumacıydı. Doruk daha ılımlı, güler yüzlü, sıcakkanlı ve korumacıydı. Bense ikisinin de tabirine göre sevimlilik abidesiydim, biraz da saftım, yaşamın her kısmını çok severdim.

Tabii Korindon dışında...

“Abi hatırlıyor musun? Biz küçükken annemin arkadaşı vardı ya, Melike teyze. Hani bir keresinde motoruyla gelmişti, *ben anneni tanıyorum* diyerek beni motoruna almıştı. Hani ben çok küçüktüm. Sen de *ben seni tanımıyorum* diyerek küçücük halinle motora yapışmış, beni kurtarmaya çalışmıştın. Ben o zaman çok güçlü bir kız olmanın adımını attım. Çünkü ne olursa olsun

beni sıkıca tutacak bir abim vardı.” Derin’in sözleriyle Doruk gülümsedi.

“Hiç unuttur muyum, abiciğim? Travma yarattı kadın bende! O kadın yüzünden yıllarca senin dibinden ayrılmadım ben!”

“Aa... Peri’nin de bir çim kadını vardı, hatırladınız mı? Muazzez. Keşke Muazzez gelse de bizi kurtarsa bu çim adam şeyinden. Bu imlerin arasında ne kadar süremiz var, bilmiyoruz. Bir de çimler birden aşağıdan çıkarsa sıçarız.”

“Muazzez ismi nereden aklına geldi kızım senin?” dedi Doruk da sanki tüm sorunumuz buymuş gibi.

Derin altdudağım büzdü *bilmem* dercesine. “Ne bileyim, küçükken insan daha yaratıcı oluyor. Ben Peri’ye *im adamı, kadın yapalım* dedim o da hiç yardımcı olmadı isim konusunda.”

“Sonra Muazzez’i sizin bahçedeki kedi parçalamıştı ya,” dedim hatırlayarak.

“Hadi be, hiç hatırlamıyorum,” dedi Derin şaşkınca.

Labirent genişliyordu. Biz huzurla konuştukça, geçmişi hatırladıkça çimler geri çekiliyor ve bize alan yaratıyordu.

“Başka bizim komik ne anımız var?” Derin’in sorusuyla kısa bir an düşündüm.

“Bizim her anımız komedi ki abiciğim, sitcom karakterleri gibi aileyiz.” Doruk haklıydı, onlarla her an çok absürt ya da komik şeyler yaşamak mümkündü. Eh, sonuncusu da Korindon’a gelmek olmuştu.

imler açılırken bir Derin’e bir de Doruk’a baktım. “Hadi buradan çıkıp kendimize daha çok anı yaratalım.”

İkisi de umutla yüzüme bakarak başını salladı. “Hadi Korindon’un ecdadını elden geçirelim,” dedi Derin hevesle. Ayağ a kalktı ve rahat kalkmamız için bize de ellerini uzattı.

Ayağ a kalktığımız an etrafımızdaki bir sürü çim duvar aynı anda aşağı doğru çekildi. Bir taraftan Herkül, Janberk ve Sezen

çıkmişti. Bir taraftan Tunç ve Tufan. Bir taraftan Mükremin, İpek, Alp, Mine çıkmişti. Başka bir taraftan Halil, Aras ve Şakir çıktı, çimlerin yükseldiği ilk andan beri ilk kez bu kadar kalabalıktık.

“Yol açıldı,” dedi Tufan ilerideki boşluğa bakarken.

Temkinli adımlarla o boşluğa yürürken her an çimlerin tekrar uzayıp yolumuzu kapatacağının ya da bizi birbirimizden uzaklaştıracağına farkındaydık. Ki öyle de oldu. Çok yürümeden yine çimler bizi birbirimizden ayırdı.

Derin elimi tuttuğu için ben onunla kalmıştım ama Doruk başka bir alanda kalmıştı. Bizim olduğumuz kısımda Tufan, Tunç ve Herkül vardı sadece.

“Amacı bizim kafamızı karıştırarak çıkışı bulmamızı engellemek,” dedi Tufan sakince. “Alan çok genişti, çıkış nerede bilmiyoruz ve uzağa gidiyor olabiliriz.”

“Peki ne yapacağız abi?” diye sordu Tunç.

“Düşünüyorum abim,” dedi Tufan onu sakinleştirmeye çalışarak.

“Derin çimlerin üstüne çıkmaya çalıştı, epey de çıktı ama bir yerden sonra çim onun ellerini çekince Derin’i ayaklarından tutup aşağı zar zor indirdik,” dedi Herkül de.

Derin’e şaşkınca baktığımda omuz silkti. “Sonra da kucağına düştü!” dedi Tunç sinirle Herkül’e bakarak.

Herkül’ün eli ensesine gitti ne diyeceğini bilemez şekilde.

Derin tabii sessiz kalmadı. “Oğlum sen niye benim sevgilimmiş gibi triplere giriyorsun?”

“Belki oluruz, ondan,” dedi göz kırparak.

“Bak ya.” Derin oflarken Tunç dirseğini, Herkül’ün koluna yaslamıştı. Sonra Herkül’e trip attığını hatırlayarak kolunu çekti ve Herkül’e sinirle baktı.

Kuçu Kıym

“Lan ben ne yaptım? Bana niye kıızıyorsun şu an?” dedi Herköl bıkkınlıkla.

“Derin benim, ona yaklaşma, bakma da.”

“Ben nereden senin oluyorum, lan dallama?” diye bağırdı Derin sinirle. “En nefret ettiğim laflar, benimsin falan, ağızını kırarım bak senin. Ayağımanın altına alırım seni!”

“Beni rahat bırakır mısınız ya, zaten yeterince gerginim.” Herköl teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldırdı, bu sırada benimle göz göze geldi. “Haksız mıyım, minik Peri?”

Haklısın dercesine başımı salladım. Biz saçma sapan bir sohbetin içindeyken Tufan da çıkış yolunu arıyordu.

Bulduğumuz açıklıktan yürürken Derin, Tufan’ın bir adım arkasındaydı. Arkamda Herköl ve Tunç vardı, yani ben de tam ortalarında yürüyordum.

“Bu kardeşin sana epey düşkün de diğeri daha da düşkün, çimler yükselip seni göremeyince neredeyse çıldırdı. ‘*Tufan Tufan Tufan!*’ diye bağıra bağıra başımın etini sikti.” Derin’in sözleriyle Tufan omzunun üstünden Herköl’e baktı.

“Düşkünlerdir, ben de onlara düşkünüm.” Hep olduğu gibi açık ve netti cevabı.

“Sen de Peri, *Doruk* diye bağırip durdun,” dedi Tunç. “Burada sevdiklerimiz için endişelenmemiz normal. Korindon büyük bir pi...” Küfrünü yine Herköl sansürledi.

“Sanki çimler büyümeyi azalttı, daha çok yol çıkıyor gibi değil mi?” diye sordu Derin.

Tufan durdu. “Evet hatta fazla açıldı, direkt sadece labirente dönüştü, artık çimler bizi tutmuyor ya da engellemeye çalışmıyor.” Bunu iyi bir şey gibi değil de kafasını karıştıran bir durummuş gibi söylemişti.

Mekanik ses konuştu. “*Son bir tekrar.*”

“Son bir tekrar mı?” diye mırıldandım gergince.

“En son *son üç tekrar* dediğinde şarkı bittiğinde tüm alan patlamıştı!” dedi Herkül gergince.

“Artık bizi hapsetmeyi kesti çünkü şimdi çıkışa yetişmemiz gerekiyor!” Tufan konuşurken durdu, arasında olduğumuz çıkışlara baktı.

Tam dört adet, her yöne gidebileceğimiz yol vardı. Tufan, Herkül’e baktı. “Herkül, yıldızlar yine görünüyor. Çıkışı bulabilecek misin?” Tufan’ın sorusuyla hepimiz başımızı gökyüzüne kaldırdık.

Az önce yağmur ve bulutlar varken şimdi hiçbir şey yokmuş gibi gökyüzü yine berraktı ve sadece yıldızlar vardı.

“Ben Büyük Ayı’yı bulurum da çıkışın kuzeyde olduğunu nereden biliyoruz?”

“Bu lanet şeyler başladığından beri hep kuzeye doğru gittik çünkü,” dedi Tufan hiç tereddüt etmeden. “Laboratuvardan açılan kapıdan tam buraya kadar hep kuzeydi, şimdi de öyle olmalı.”

Herkül gökyüzünü incelemeye başlarken yıldızlardan nasıl yön bulacağını merakla bekliyordum.

“Buldum, şu taraf kuzey,” dedi Herkül yollardan birini işaret ederek.

“Emin misin?”

Tufan’ın sorusuyla başını salladı. “Eminim.”

Tam bu sırada çimler yine hareketlendi.

Öyle çok yerden hareketlendi ki neredeyse ayaklarımızın altındaki çoğu çim hızla büyüyerek bir duvar oluşturdu. Bu sefer diğer seferlerden bile daha hızlıydı. Her şey bir göz açıp kapatma süresinde olmuştu.

Bu sefer çim duvarlar her birimizi ayırmıştı. Şimdi az önceki gibi dört yol yoktu.

Artık tek başımaydım.

Sadece arkamda ve önümde yol vardı.

Kuçu Kıym

Eğer yanlış yöne gidersem şarkı bitene kadar asla çıkışa yeti-
şemez ve ölürdüm.

Herkül'ün bize gösterdiği kuzey yönünün neresi olduğunu
çözmeye çalıştım ama bunu çözmek için bile vaktim yoktu.

Önümdeki yola doğru hızla koşmaya başladım, zaten yollar
o kadar daralmıştı ki çimler iki tarafta da ben koşarken omuzla-
rım çarpıyordu.

Öyle ki çimlerin sivri uçları bıçak gibi tişörtümün kumaşını
çiziyor ve küçük küçük yırtıklar oluşturunuyordu.

Şarkının sonlara yaklaştığını hissettiğimde tüm gücümle koş-
maya devam ettim. Eğer doğru yönse yaşayacaktım, yanlış yönse
zaten şansım kalmamıştı.

*Doruk gergince etrafına bakındı. Derin'le Peri için endişeliydi
ve bu lanet labirent gittikçe daha korkunç bir hale geliyordu.*

"Bence şu tarafa gidelim," dedi Şakir bir yön göstererek.

*"Tamam, sen oradan git," dedi Doruk, Şakir'den hiç hazzet-
mezdi. Yekta'nın arkadaşlarının da Yekta'ya benzediğini düşünü-
yordu. "Seninle o zombi yerinde gelen kıza ne oldu? Kız kayboldu
ortadan! Senin sözünü dinlemek kendi ölüm fermanımızı yazmak
zaten!"*

*Şakir öfkeyle nefesini verdi. O kıza olanlar için yaptığıyla gurur
duymuyordu ama başka seçeneği yoktu. Etrafı keşfederken birden
zombilerin ortasına düşmüşlerdi. Şakir'in yaşaması için onu zom-
bilere yedirmesi gerekiyordu. Elinden başka bir şey gelmemiş, en
azından biri hayatta kalmıştı. O an kızın yüzüne sert bir yumruk
atarak kızın şuurunu kaybetmesini sağlamıştı. Zombiler kızın ba-
şına üşüştüğünde de Şakir vakit kazanmış ve kaçmıştı. Kızın etini
yemeye başladıklarında kız bilincini kazanıp bağırmıştı ama Şa-
kir'in vicdanı bile sızlamıyordu çünkü buradan sağ çıkmak için ne
gerekiyorsa yapacaktı.*

Aras gergince etrafına bakındı. Çimler yine büyümeye ve üstlerine gelmeye başlamıştı.

"Hepimiz farklı yönden gidersek birimiz yaşarız belki ama üçümüzün yanlış olma ihtimali de var," dedi Aras.

"Peki ne yapacağız?"

Şakir önce Doruk'u, ardından Aras'ı uzun uzun süzdü. Hangisinde kazanma şansının daha rahat olacağını tartıyordu. Aras'a baktı. "Benimle gelir misin?" Şakir, Aras'ı kolundan tutarak birazcık uzağa çektiğinde Aras ona ifadesiz şekilde bakıyordu.

Aras kolunu ondan çekti. "Ne var?"

"Bak çimler büyürken onu çimlere itelim."

Aras'ın kaşları derince çatıldı. "Ne diyorsun lan sen?"

"Çimler birini yutarken yoğunluk o kısma geçtiği için diğer yönlerde azalıyor. Bu şekilde yolumuz açılır ve şansımız artar."

"Seni atalım, elimde kalırsın lan, gebertirim seni!"

Şakir onun ikna olmayacağını anlayınca sinirle verdi nefesini. Aras hızla ondan uzaklaştı. Doruk'a doğru döndü. O sırada Şakir de hemen peşinden gelmişti.

"Doruk dikkat et, bak bu piç..." Aras konuşmaya başlamıştı ki çimler yine yükseldi. Aras çimlerin diğer tarafında kalırken Şakir ve Doruk diğer tarafta kalmıştı. "Doruk dikkat et, seni itecek!" Aras ses telleri yırtılırcasına bağırdı ama Doruk onu duymamıştı.

Doruk etrafına bakınıyor ve bir çıkış yolu arıyordu.

"Bana baksana," dedi Şakir. Doruk tam kafasını ona çevireceği sırada Şakir onun yüzüne yumruk attı. Doruk karşılık verecekti ama Şakir onun karnına sert bir tekme atarak hareketlenmek üzere kabaran çimin üstüne itti.

Doruk'un sırtı çimlerin içine girerken bağırdı ama Şakir heyecanla etrafına bakındı. Tam da tahmin ettiği gibi oldu, çimler onu boğmak için Doruk'a doğru yanaşırken Şakir'e yol açıldı.

Kuçu Kıymı

“Çıkar beni! Kurtar beni buradan!” Doruk bağıırıyordu ama Şakir çoktan ona açılan yoldan koşmaya başlamıştı.

Çimler Doruk’u içine çekmeye devam etti. Ta ki artık vücudunun hiçbir alanı açıkta kalmayana kadar.

Zamanım gittikçe azalırken kalan tüm gücümle koşuyordum. Ayak tabanlarımdan bacaklarıma kadar yükselen ağrı ara ara bedeni zonklatsa da pes etmeden koşmaya devam ediyordum.

Çimlerin bitimini görüyordum, çıkışa ulaşmama çok az kalmıştı.

Çimlerin bittiği yerden çıktığım anda yanımdaki koridordan çıkan birini daha gördüm: Derin. Çıkan başkaları da vardı. Çim labirentten kurtulanlar karşımızdaki iki yana açılmış büyük, taş kapıya koşuyordu.

“Doruk! Doruk nerede?” Derin korkuyla etrafına bakıyordu.

“Çıkmış olabilir mi?” dedim ben de etrafa bakarak.

Zamanımız daralıyordu. Derin kararsızca labirente baktı. “Derin, oraya tekrar girmek için vakit yok, kayboluruz. Belki de Doruk çıkmıştır,” dedim ama ben de kararsızdım. “Ne yapalım? Girelim mi tekrar?”

“Yok, sen geç, ben yalnız girerim,” dedi ama elini tuttum.

“Seni bırakmam, Derin!” Kararsızca bir labirente bir de kapıya baktı.

“O zaman kapıya bakalım, orada değilse geri döneceğim.” Kalbim korkuyla atarken başımı salladım.

Kapıya koştuk, bizim peşimizden Tufan da kapıdan girmişti. Yekta herkesten önce gelmişti. Derin’le aynı anda gözlerimiz Doruk’u aradı. Epey kişi buraya gelmeyi başarmıştı.

“Doruk, Doruk gelmedi mi?” dediğimde Yekta başını iki yana salladı.

“Onu bir süredir görmüyorum,” dedi Janberk de nefes nefese.

Derin’le korkuyla birbirimize baktık. Derin kapıdan çıkmak için koşacağı sırada Tunç onu kolundan tuttu. “Kapı kapanmak üzere! Şarkı bitince ortası patlayacak.”

“Abim, abim orada,” dedi Derin sayıklarcasına. Kolunu hızla çekti ama Tunç daha sıkı tuttu.

Bu sırada Aras nefes nefese ulaştı kapıya. “Doruk, Doruk’u gördün mü?” dedim hemen ona durduğu an.

Bir eli soluklanmak için kapının kenarına gitti. “Doruk benimleydi ama onu kaybettim.” Aras konuşurken Şakir’i gördüğünde kaşları çatıldı.

“Derin bir sakın ol, belki çıkmak üzeredir,” dedi İpek etrafa bakınarak.

“Vakit daralıyor ama!” dedi Derin de çaresizce.

Alp ve Mükremin kapının eşiğinde durup labirente doğru bağırdı. “Doruk! Doruk bizi duyuyorsan cevap ver!”

Cevap yoktu.

“Labirent büyüyor, şuna bakın, tüm alan çim kaplanıyor!” diye bağırdı Rıfkı bize doğru koşarken.

Sezen de labirentten çıkıp kapıya koşmaya başladı, arkasındaki çim sanki bir deniz dalgası gibi yukarı doğru büyüyor ve genişliyordu.

“Abimi almam gerek,” dedi Derin kolunu Tunç’tan kurtarmaya çalışarak.

“Hayır, eğer gidersen sen de ölürsün!” Derin onun yüzüne sert bir yumruk attığında Tunç başı dönse de Derin’in kolunu bırakmadı. Derin bu sefer onun kolunu ısırduğunda Tunç bırakmak zorunda kaldı.

“Doruk, Doruk geliyor!” dedi İpek bağırarak.

Doruk labirentten çıkmış, buraya doğru koşuyordu.

Kuçu Kıyım

Şarkı bitmek üzereydi ve arada henüz çok mesafe vardı.

“Doruk koş!” diye bağırdım yaşlarla dolu gözlerimle.

“Abi daha hızlı!” Derin’in sesi tüm alanı inletirken Doruk daha hızlı koşmaya başladı.

Labirentten uzaklaşan her bir adımını labirent yutuyordu, öyle büyük bir dalgaydı ki bu her şeyi çimlerin içine katıyordu.

“Yapabilirsin! Hadi, başarabilirsin!” diye bağırdı Herkül de.

Kapıya yeterince yaklaştığında Tufan ve Herkül kapının iki yanından çıkıp onun kollarını tuttu.

Tam bu sırada şarkı bitti.

Tufan ve Herkül onu içeri çekerken kapı sertçe kapandı.

Ama Doruk’u içeri çekememişlerdi.

Doruk’un bedeni dizlerinin üstünden kapının diğer tarafında kalmıştı. Üst bedeni buradayken alt bedeni kapının arkasında parçalanmıştı.

Gözleri acı ve şokla irileşirken acı dolu çığlığımı bastıramadım.

“Abi!” Derin’in acı bağıırışı kulağımı sağır ederken acıyla dizlerinin üstüne çökmüştü.

Tunç ve Tufan onun bedenini yere bırakırken ikisi de en az bizim kadar şoktaydı ama Tufan hızla üstündeki tişörtü çıkarıp Doruk’un kanamasını kapatmaya çalıştı.

Janberk de yanımıza koşup eğildi. Doruk o kadar acı içindeydi ki konuşamıyordu bile. İki bacağı da orada kalmıştı.

“Abi abi...” Derin acıyla inlerken Doruk ona baktı.

“Abim...” Doruk’un sesiyle Derin’in dudaklarından bir hıçkırık çıktı.

“Onu iyileştir, onu iyileştir lütfen,” dedim Janberk’e. Janberk bana değil, çaresizce Tufan’a baktı.

Derin bir tarafındayken ben diğer tarafındaydım. “Doruk,” dedim acıyla.

Ceren Melek

“Peri...” Gülümsedi. O kadar acı çekerken bize gülümsedi. “Kızlar, çok dramatiksiniz.”

“Abi, beni bırakma, abi sakın beni bırakma,” dedi Derin hıçkırıkları arasında. Onun arkasına geçip Doruk’un başını bacağının üstüne yatırdı.

“Aa... Derin ağlıyor, başımıza taş yağacak.” Bu haliyle bir de şaka yapmaya çalışıyordu.

“Doruk...” Ağlamaktan konuşamıyordum.

“Bak sen ağlarsan bizim sulu göz Peri’miz de ağlar,” dedi Derin’e ama Derin daha çok ağladı.

“Abi lütfen yaşa, abi...” Derin ona sıkıca sarıldı.

“Şşt ağlama, ağlamasanıza kızlar,” dedi ama sesi gittikçe daha zor çıkıyordu. “Her halimle güzel kızları kendime bağlıyorum.”

Ben koluna sarılmışken Derin de başına sarılmıştı.

“Doruk, bizi bırakma, ne yaparız biz sensiz?” dedim zorlukla.

“Güzellerim benim, meleklerim,” dedi ikimize bakarak. “Üzölmeyin çok, gözünüzü seveyim, siz üzölürseniz ben de üzölürüm bakın. Ağlamayın.”

“Bir şey yapsana!” diye bağırdı Derin, Janberk’e.

Janberk umutsuzdu.

“Derin, Peri’yi koru. Peri sen de Derin’in keçilerine mukayyet ol. İkiniz de birbirinize emanetsiniz. Sizi çok seviyorum, benim en değerlilerimsiniz. Lütfen ağlamayın artık.”

“Biz birlikte çıkacaktık, üçümüz,” dedim ağlamalarım arasında.

“Olsun, siz çıkın, siz yeter ki çıkın. Ben de çıkmış kadar olurum. Derin, Peri... Bana bakın.” Ona baktık, artık sesi çok kısık çıkıyordu. “Sizi çok seviyorum, sizinle gurur duyuyorum. Buradan çıkana kadar sakın yas tutmayın. Bence çıktıktan sonra da tutmayın ama...”

Kuğu Kıym

“Sus sus, yorma kendini, bari bu durumda sus artık,” dedi Derin çığlık atarcasına. “Janberk, abimi iyileştirsene! Bir şey yap-sana!”

“Sakin ol Derin, sakın olun, meleklerim benim.”

“Abi, böyle konuşma, abi beni bırakma, bizi bırakma.”

“Sizi hiç bırakır mıyım ben? Hiç bırakır mıyım?” dedi gözleri yavaş yavaş kapanırken.

“Ama bırakıyorsun,” dedim ama o sadece gülümsedi.

“Yok, bırakmıyorum da gitmem gerek sanırım. Kızlar, Korindon’da bana ayrılan sürenin sonuna gelmişiz gibi gözüküyor. Üzülmeyin, buradan çıkın. Benim için yapın.”

Son kez gözlerimize baktı kalan son gücüyle.

Ve gözlerini sonsuza dek kapattı.

Hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki ağlamaktan başım dönmeye başlamıştı. Derin’se acı acı çığlık atıyordu.

Abisinin cansız bedenine sıkıca sarılmış haykırıyordu.

İkimizin dipsiz acısı Korindon’un acımasızlığına bile fazlaydı.

Kulağımda sadece Derin’in acı inlemeleri vardı.

“Abi, abi, abi... Ben sensiz nasıl çıkayım, abi?

Anneme ne diyeceğim abi?

Abi beni nasıl bıraktın, abi?

Gözlerini açsana abi...

Sen böyle rahat uyumazsın ki abim...”

Derin’in sözlerini artık abisi duyamazdı. Bir daha da asla duyamayacaktı. Doruk, hayatımızın rengiydi.

Tüm rengimizi kaybetmiştik.

Artık Korindon’un gri duvarları bile bizden daha renkliydi.

ADAM ASMAIDA

*“Hırs çift taraflı bıçak,
Batırdıkça batarsın heyhat.”*

8. BÖLÜM

ADAM ASMACA

Acı içindeydim. Nefes kesici, dönen dünyamı durduran bir acıydı bu.

Doruk; kuzenim, arkadaşım, sırdaşım, çok şeyim ama artık sadece bir anım.

Korindon'un ne kadar korkunç olduğunun en başından beri farkındaydım ama bu kadar acı verici olduğunu yeni öğreniyordum. Hiç öğrenmemiş olmayı dilerdim, sevdiğim birinin acısını hiç yaşamamış olmadan o çok sevdiğim yaşamdan göçüp gitmeyi dilerdim.

Derin'in acı hıçkırıkları bir an olsun kesilmiyordu, gerçi ben de ondan farklı değildim.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Korindon çok fazla arkadaşımızı almıştı ama bazılarımızın canını almadan cananını almıştı. İlk Mine tatmıştı bu zehirli acıyı, sonra da biz.

"Ne yaptın lan sen?" Aras'ın bağırışıyla hıçkırıklarım kesilirken Derin de durdu. "Sen bir şey yaptın değil mi?" Aras tüm alanı inleyen sesiyle bağırırken omzumun üstünden ona baktım.

Şakir'in üstüne yürüyordu. Şakir birkaç adım geriledi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yalan söyleme! Ne dedin bana lan sen orada? '*Çim birini yuttuğunda o tarafta yoğunlaşıyor, Doruk'u itelim,*' demedin mi

lan piç!" ok içinde ona bakarken Derin'in acı dolu gözlerini, o acı kadar şiddetli öfke kapladı.

"Ne?" Derin'in bağırışıyla Aras zgnce ona baktı.

"Doruk'u uyarmaya çalıştım ama o sırada çim yükseldi ve ayrıldık. Bu erefsizle kaldı." Aras'ın sözleriyle Doruk'un cansız yüzünden ellerini çekti ve kuağındaki kafasını yavaşça yere bıraktı.

Öyle yavaş bıraktı ki sanki canı yanacakmış gibi narince...

Abisinin yüzüne acıyla baktı ve ardından akir'e döndü ba-
kışları. Gözlerinden ateşler çıkarken akir korkuyla birkaç adım geriledi.

"Hayır, hayır, ben bir şey yapmadım! Gördünüz, o geliyordu! imler onu yutsaydı buraya gelemezdi ki! Benim hatam değildi! Yemin ederim, bir şey yapmadım!" akir, Derin ona ulaşana kadar açıklama yapmaya çalıştı am Derin hiç onu duyuyor gibi değildi.

akir'in yüzüne öyle sert bir yumruk attı ki bedeni geriye doğru sarsılırken karşılık verecek vakti bile bulamadı. Karnına sert bir tekme atarak geriye düşmesini sağladı. Dştğndeysel hemen üstüne çıktı ve yüzüne yumruk atmaya başladı.

Yumrukları o kadar sert, o kadar güçlüydü ki her bir vuruşunu bu kadar uzaktan bile duyuyordum. Kemik kırılma sesi gelirken içerideki herkes sessizdi. Kimse onu durdurmaya cesaret edemiyordu.

Derin'in yumruklarından artık sadece kemiğin kırılma sesi değil, kanın çıkardığı cıvık ses de geliyordu. "Niye yaptın?" ığlığı etrafı inletiyordu. "Niye yaptın lan erefsiz! Abimi niye aldın benden!"

Derin onun kafasını iki eliyle tuttu ve bu sefer yerdeki zemine sertçe vurmaya başladı.

Kimse onu durdurmuyordu ki zaten bence kimse onu durdurmak da istemiyordu. Sadece bir kişi istedi, Halil bir adım öne

çıktı ama Yekta onu kolundan tutarak durdurdu. Halil ve Şakir çok yakınlardı.

“Niye yaptın niye? Yaşamak için mi? Yaşamak için mi öldürdün benim abimi? Yaşatır mıyım ben seni?” Derin’in ağlamaklı bağıırışı ve bir an olsun vurmayı kesmeyişi onun tükenişinin resmiydi.

“Yaşatır mıyım sandın? Canımı alanın canını bırakır mıyım sandın!” Bu acı bir feryattı ve bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını gösteriyordu.

Şakir belki de çoktan ölmüştü ama Derin ona vurmayı bir an olsun bırakmıyordu. Her seferinde daha sert, daha hırslı vuruyordu.

Başımı eğip Doruk’un yüzüne baktım, o çok güzel bir çocuktu hep. Yakışıklı, dikkat çekici ve zekiydi. Çok gençti ve Korindon’un bu acımasız duvarları arasında hep de genç kalacaktı.

Derin, Şakir’in ölü bedenini bırakamıyordu, yüzü neredeyse parçalanmıştı ama o bırakmıyordu.

Gözyaşlarım arasından etrafa baktım. Herkes Şakir’in bunu hak ettiğini düşünüyordu, herkesin gözünde acı, endişe vardı ama Derin’e bakarken başka bir şey daha vardı o gözlerde: Korku.

O güzel yüzünün altında Derin’in nasıl bir güce sahip olduğunu görmek insanları afallatmış ve korkutmuştu. Çıplak elleriyle kendi cüssesinin iki katı olan bir adamı öldürmüştü.

“Derin. Öldü, bırak artık,” dedi Mükremin de çatallı sesiyle. “Parmakların kırılacak artık.”

“Benim abim de öldü, Doruk öldü, abim...” Derin devam ediyordu. “Abim öldü. Abim.”

Alp gözünden akan yaşlarla Derin’in yanına diz çöktü. “Derin bırak hadi artık.”

Derin’in cevabı aynıydı. “Abimi aldı benden. Abim öldü.”

Derin’i kimsenin durduramayacağını farkındaydım.

Kuçu Kıyım

Eğildim, Doruk'un sanki vücudunun yarısı parçalanmamış da huzurla uyuyormuş gibi gözlerini kapattığı bedenine eğildim. O benim de abimdi.

Alnını öptüm, saçlarını okşadım son kez.

"Derin onu öldürdün, acın geçmedi ama böyle de geçmeyecek, hadi bırak güzelim." Bunu diyen de onun başında duran Tunç'tu.

Zorlukla ayağa kalktığımda o kadar bacaklarım titriyordu ki düşeceğim sandım. O sırada bir el belimi hafifçe tuttu. O elin sahibinin kim olduğuna bakmadım ama zaten biliyordum. Tufan.

Yürümeyi yeni öğrenen bir bebeğe destek olur gibi dokunmuştu belime.

Yürümeye devam ettim, Tufan'ın eli orada kalmıştı ama o verdiği küçük destek düşmemi engellemiş ve yürümeye devam etmemi sağlamıştı.

Derin'in yanma oturdum. "Derin, dur artık," dedim ağlamaktan kısılmış sesimle. "Dur." Bu sefer daha güçlü konuşmaya çalışsam da o yine de beni duymayacaktı.

Ama ben onu durduracak şeyin ne olduğunu biliyordum. Bir yumruğunu yüzüne indirirken diğerini kaldırıyordu. Ben de elimi havaya kaldırdığı elinin altına, Şakir'in kandan gözükmeyen yüzünün üstüne götürdüm.

Derin tam yumruğunu indirecekti ki benim elime geleceği sırada yumruğunu durdurdu. Kafasını ilk defa kaldırıp yüzüme baktı.

Dudaklarından bir hıçkırık çıktı gözlerime baktığında.

O pisliğin yüzünü yumruklamayı sonunda tamamen bıraktı. Ona sarıldım, ona o kadar sıkı sarıldım ki öylece kaldı.

Derin, sarılmaları da çok sevmezdi. Ama ben ona tüm gücümle sarıldım.

Sanki bıraksam onu da kaybedecekmişim, Korindon onu da benden alacakmış gibi...

O da sonunda bana sarıldı. Kandan ıslanmış ellerinin ıslaklığını sırtımda hissederken onu daha sıkı sardım.

Böyle birbirimize sarılarak ne kadar kaldık, bilmiyordum ama biri konuştu. "Burada bir yol var, bir bakalım."

Çoğu öğrenci o yöne doğru yürürken bir el omzuma dokundu. "Kızlar." İpek'in sesiydi. "Devam etmeliyiz." Ne Derin'in ne benim devam etmeye gücümüz kalmıştı.

Derin güçsüzce Şakir'in üstünden kalktı, bu sırada Mükrem de kollarımın altından tutarak beni kaldırdı. Derin, Şakir'in bedenine bir tekme daha attı. İnsanların gittiği yöne döndü.

Burnunu çekip abisine baktı yine.

Hiçbir şey söylemeden Doruk'a yürüdü. Öğrencilerin çoğu çıkmıştı, içeride sadece biz kalmıştık. Tufan, Tunç, Mükrem, Janberk, Sezen, Alp, İpek, Aras, Mine ve Herkül.

Derin eğildi ve abisinin bedenini kucakladı. Tufan hemen yanında durdu. "Derin, onu götüremeyiz." Ses tonu sakin ve hüzünlüydü.

"Abimi burada bırakmam," dedi Derin abisini tüm gücüyle kucaklarken.

Tufan kollarını açıp ona uzattı. "O zaman izin ver ben alayım." Derin kafasını iki yana salladı.

"Yok, abimi ben taşıyacağım."

"Derin..." Tunç ve Herkül de onun yanına gitmişti Doruk'u almak için. "Abini ben de güzel taşıyım," dedi Herkül de kollarını açarak.

Derin başını iki yana salladı tekrar. "Yok."

"Ne kadar yürüyeceğiz bilmiyoruz, onu tüm yol taşıyamazsın," dedi Tunç da Derin'i ikna etmeye çalışarak.

Kuçu Kıymı

Derin kimsenin yüzüne bakmıyor, sadece önüne bakıyordu. “T-taşıırım...” Hıçkırdı. “A-artık o kadar ağır değil.”

Bu söz o kadar ağırdı ki daha fazla dizlerimin üstünde duramadım. ylece bacaklarımın üstüne çöktüm.

O kadar ağır değildi çünkü artık bacakları... Bu nasıl bir acıydı böyle, nefes almak bile mümkün değildi.

Herkül elini başına götürerek acı bir nefes verdi.

“Derin, ileride zemin buradaki gibi beton olabilir. Sürekli onu görmek sana sadece acı verir,” dedi Tufan yine sakın ses tonuyla. “Bırak sana yardım edelim.”

Derin kucağında Doruk’la yürümeye başıladı.

Herkül ve Tunç onun yanından yürürken Tufan da bir adım arkalarındaydı.

“Derin, güzelim, yardım edelim sana,” dedi Tunç aresizce.

“Abim beni hep kucağında taşırdı.” Derin konuştukça ciğerimi bıçakla skyorlarmış gibi hissediyordum. “Sıra bende.”

Onlar yürürken Tufan benimle aynı hizaya gelerek durdu. Eğilip belimden tutarak beni kaldırdı, bir adım atmaya çalıştım ama o kadar titriyordum ki atamadım.

Tufan beni tek hareketiyle kucağına aldığında inmeye çalıştım. “Bırak, Derin orada Doruk’u taşıyor, bırak,” dedim hıçkırıkları arasında ama o izin vermedi, beni daha sıkı tuttu.

Bir eliyle başımı göğsüne yasladı. “Şşş, sen yasını tut. Onların hemen arkasındayız.”

Dediğini yaptım, onun göğsünde hıçkırıklarla ağladım yol boyunca. Nereye gittiğimizi, nasıl bir yolda yürüdüğümüzü göremeyecek kadar çok ağlıyordum ama sanırım bir koridordan geçiyorduk.

Uzun, gri duvarlar arasında sadece beyaz floresan ışıklarının yandığı bir koridor. Yol boyunca ara ara Tufan’ın kucağından

inmeye çalışmışım ama o her seferinde beni göğsüne geri yaslamıştı.

Koridorun sonunda sert rüzgârın estiği açık bir alana çıktık.

Etrafı bulanık görürken buranın neresi olduğunu algılamaya çalıştım. Bir ormana benziyordu. Hava çok soğuktu, ağlamaktan titreyen bedenim soğukla daha çok titremeye başlamıştı. Tufan beni daha sıkı tuttu, sanki beni daha sıkı tutarsa ısınacakmışım gibi.

Derin bir ağacın yanında durdu, Doruk'u da ağacın dibine bırakmıştı.

Tüm öğrenciler buradaydı ama kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Herkes tamamen çıktığında Korindon'un o korkunç sesi tekrar duyuldu. Bu sefer bu ses tüylerimi diken diken etti. *"Herkesi tebrik ederiz, dinlenmeniz için sizlere müsaade ediyoruz. Ancak bu sefer ilk seçtiğiniz, kapısını açtığınız baraka dışında kendinize başka baraka seçmeniz kesinlikle yasaktır. Gönüllü olan başka bir öğrencinin barakasinda kalma izniniz bulunmaktadır."*

Karanlığı yine o göz aydınlatıyordu ama başımı kaldırıp nerede olduğunu bulmak ya da görmek istemedim.

Daha önceki baraka seçiminde Yekta tek tek bakıp öyle seçmişti, bu uyarı bunu önlemek içindi.

Barakalar neredeydi, bilmiyordum, açıkçası umurumda da değildi.

Derin'in yanına ulaştığımızda Tufan sonunda kucağından inmeme izin verdi.

Derin parmaklarıyla toprağı kazmaya başlayınca hemen yanına diz çöktüm. Ben de kazmaya başladım.

Tunç, Alp, Mükremin ve Herkül de hemen yanımıza çökmüştü. Onlarla birlikte diğerleri de yanımıza gelmişti. Herkes parmaklarıyla toprağı kazmaya çalışıyordu, Doruk'a bir mezar kazabilmek için.

Kuçu Kıyım

Janberk, İpek, Mine, Sezen ve Aras da bizimleydi. Onlar dışında tüm öğrenciler kendine iyi barakayı seçme derdine düşmüştü. Tufan da ortalarda yoktu.

Soğuk hava etkisini gittikçe artırırken yağmur çiselemeye başlamıştı.

Tufan elinde metal bir şeyle geldiğinde onun ne olduğunu anlamamıştım ama toprağa sapladı ve bizim dakikalardır kazamadığımız derinlikte bir mezarı sadece iki hamlede kazdı.

“Bu ne? Nereden buldun?” diye sordu Herkül kısık sesle.

“Barakanın içine girip yatak başlığını söktüm,” dedi bir kez daha o büyük metali toprağa saplarken.

Yeterince derin olduğunda Doruk’un bedenini o toprağa koyduk. Derin son kez abisinin yüzünü okşadı. Artık ağlamıyordu, belki gözyaşları tükenmişti belki de o tamamen tükenmişti.

Doruk’u gömdükten sonra yavaş yavaş herkes ayrılırken Derin’le yalnız kalmıştık, yağmur gittikçe artarken biz öylece mezarın başında oturuyorduk.

Derin zorlukla konuştu. “Bir saat önce bana abimin mezarını ellerimle kazacağımı söyleseler kafayı yedim, şimdi kafayı yedim.”

Omzunu tuttum. Diyecek ne bir sözüm ne de onu teselli edecek bir şeyim vardı, ben de onun kadar tükenmiş hissediyordum.

Tufan yanımıza geldiğinde bize doğru eğildi. “Kızlar, yağmur çok şiddetlendi. Hadi gelin.”

Derin başını iki yana salladı. “Peri’yi götür,” dedi sadece.

“Hayır! Hayır! Ben de seninle kalacağım.”

“Zatürre olacaksın, seni de kaybedemem,” dedi Derin itiraz kabul etmez şekilde gözlerime bakarken. Bunu o kadar ciddi ve sinirli söylemişti ki hiçbir cevap veremedim bir süre.

“Sen de gel, yoksa gitmem.”

“Ben gelmeyeceğim, sen de gideceksin, Peri.” Başka hiçbir şey söylemedi, Doruk’un mezarını izledi öylece.

Ben de kalkmadım, ta ki Tufan beni kucağına alıp zorla götürmeye çalışana kadar. “Gelmeyeceğim, Doruk orada, Derin orada.”

“Derin’i de alacağız içeri, merak etme,” dedi ama bence beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Doruk orada, Derin orada...” Artık ne dediğimi ben de bilmiyor, sadece sayıklıyordum.

Tufan beni sıcak bir alana soktuğunda iyi barakalardan birine geldiğimizi anladım.

Beni kucağından indirip yumuşak bir zemine bıraktı. “Derin, Derin orada...”

“Alacağım onu da içeri,” dedi elleri saçlarıma giderken. “Nefes alamıyorsun, nefes al.” O diyene kadar ağlamaktan nefesimin kesildiğinin farkında bile değildim.

“Gelmez, gelmez ki o.”

“Alacağım, söz veriyorum sana.” O sözlerini tutan bir adama benzese de ben de Derin’i tanıyordum. Kıyamet kopsa ayrılmazdı o abisinin başından.

“Alamazsın.”

“Alırım, hadi üstünü deış. Bir şeyler atıştır, mahvoldunuz saatlerdir.”

“Biz zaten mahvolduk ki,” dedim yine hıçkırırken.

“Kıyamam sana, ağlama artık.”

Hıçkırdım. “Kıydılar ama... hepimize kıydılar. Doruk’a kıydılar...”

Beni yine kendisine çekti, sıkı sıkı sarıldı.

Korindon’da belki çoğu şeyi unutturdum ama Tufan’ın bana yaptıklarını unutmazdım. Acı içindeyken beni sakinleştirmek için yaptıklarını unutmazdım. Canımdan bir parça koparıldığında

Kuçu Kıyım

beni sakince anlayıp zorlamadan, sadece yanımda olduğunu hissettirerek yanımda olmaya çalışmasını unutamazdım.

Onun yaptıklarını ne bir sevgili yapardı ne de bir arkadaş. Ama onun yaptıklarını sadece çok iyi bir adam yapardı. O da öyle bir adamdı.

Beni yemek yemeye ikna edemese de üstümü değiştirmeye etti ama bunun için gücümün olmadığını fark ettiğinde durdu ve barakadan çıktı.

Çok geçmeden İpek içeri girdi. Hiçbir itirazımı kabul etmeden beni sıcak suyun altına soktu, sonra saçlarımı taradı ve üstümü giyinmeme yardım etti.

Korindon'un bize verdiği yeni ama diğerleriyle tamamen aynı giysileri giyinip yatağa yattım. İpek de başımdan hiç ayrılmamıştı bu sürede.

Ağlamak ve acı öylesine yormuştu ki gözlerimi kapattığımda acıdan uyuyakaldım.

Hani kötü bir şey olduğunda o gün uyanırsın ya... zihninin yeni yeni açılıyordur ya... sonra aniden olanları hatırlarsın, bir süre düşünürsün *bu gerçek mi yoksa kâbus muydu* diye...

Gerçek olduğunu anladıktan sonraysa göğsüne bir acı saplanır ya...

Bu öyle bir acıydı işte. Uyandığımda tüm göğsümü delik deşen bir acı. Uyanmıştım, hiçbir kâbus değildi. Doruk bugüne uyanamamıştı ve bir daha asla uyanamayacaktı.

En son uyandığım zaman profesör de Doruk da hayattaydı...

Yatakta oturdum. Dün gece ağlamaktan gözüm hiçbir şeyi görmemişti. İlk kaldığımız barakaya benzese de tamamen aynı değildi ama yine her odada kıyafetler vardı sanırım. Çeşit çeşit yemekler, içecekler ve daha birçok şey vardı.

Ceren Melek

Yemeklerin hiçbirine dokunulmamıştı bile, Tufan da hiçbir şey yememişti.

Burası Tufan'ın barakası olmalıydı, ben bir baraka seçmemiştim ama o neredeydi, bilmiyordum.

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdiğimde yüzümün ne kadar şiştiğini yeni görebilmiştim. Lüks barakalarda bulunan havlulardan biriyle yüzümü kuruladım.

Banyodan çıktığımdaysa gördüğüm kişiyle durdum: Tufan.

Üstünü değiştirmişti, Korindon'un verdiği siyah kıyafetlerin içindeydi. Masayı yatağa doğru çekmiş, sandalyeyi boşta bırakmış ve yatağa oturmuştu. Elinde iki ağaç dalı vardı, dalları birbirine sürterek uçlarını sivrilestiriyordu.

Benim orada dikildiğimi fark edince durdu, başını kaldırmadı ama gözlerini kaldırarak alttan alttan bana baktı. "Hadi gel, otur."

"Derin'e bakayım ben," dedim kısık sesimle.

"Bakma, uyuyor." Bu beni şaşırtmıştı. "Saatlerce mezarın başından kalkmadı ama onu ikna ettim, İpek de yanındaydı. Ağlamaktan güçsüz düşüp sızdı." Masaya doğru birkaç adım attım. "Şimdi bunun karşılığında bir şey isteyeceğim senden." Merakla yüzüne baktım. "Oturup bir şeyler yemeni istiyorum." Gözleriyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. Ne açlık hissediyordum ne de ağzıma bir lokma atacak halim vardı.

"Hadi Peri kızı, birkaç lokma olsa da ye. Bir daha ne zaman yemek bulacağız bilmiyoruz. Güçlü olman lazım."

Elindeki odun parçalarını kenara bıraktı. Masanın üstünde duran portakal suyunu bardağıma döktüm. Buradaki çoğu şey bilindik markalardı ama sanki tatları daha farklıydı. "Hadi, bir lokma at ağzına," dedi Tufan yine uyararak. "Düşünme, hatırlama, yoksa burada hayatta kalamazsın."

“Nasıl hatırlamam ki?” Sesim yine çok güçsüz çıkmıştı.

“Her şeyin bir kâbus olduğunu farz et.”

“Ama değil ki.” Burnumu çektim yine. “Derin’i nasıl ikna ettin? O hayatta ikna olmazdı ki.”

“Ona da bir söz verdim, eğer yemeye başlarsan ne olduğunu söylerim.” şartıyla masanın üstündeki keklerden birini aldım ve zorla yemeye başladım. Portakallı kek en sevdiğimdi ama bunu bile yemek istemiyordum. Lokmalar ağzımda büyüyordu.

İlk lokmamı yuttuğumda söylemesi için Tufan’a baktım ama o *devam et* dercesine keki işaret etti. Zorla yemeye devam ettim.

İkinci keki yarıladiğımda o da dirseklerini masaya yasladı ve bir kurabiye attı ağzına. “Derin’e dedim ki...” Durup yüzüne baktığımı fark ettiğinde gözleri kısıldı. “Onu da bitir önce.”

Burnumu çektim, en sonunda bana bir peçete uzattığında burnumu silebildim. “Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?”

“Hep bunu soruyorsun, farkında mısın?”

“Evet ama şaşırıyorum sadece. Senin yaptığını kimse kimseye yapmazdı ki.”

“Burada birbirimize yardım etmek zorundayız, şakir gibileri kazanmasın diye birbirimizi kollamamız, yardımcı olmamız gerek. Alp de Mine’ye olmuştu.” Cevabı beni tatmin etmemişti. “Ama böyle bir yerde olmasaydık da yine sana yardım ederdim.”

“Neden? Çok güçsüz ve yardıma muhtacım diye mi?” Sorumla başını iki yana salladı.

“İnsanın seni koruyup kollayası gelir. Sevimliliğin yüzünden mi bilmiyorum ama değişik hisler uyandırırıyorsun. Korindon kadar merak ettiğim bir mevzusun.” Sözleriyle kekin bir parçası boğazıma kaçtı, öksürürken hemen portakal suyundan bir yudum aldım boğazımdaki his geçsin diye.

İkinci kekin son lokmasını da ağzıma atıp hızlı hızlı iğnedim. Merakla tekrar sordum. “Derin’e ne sözü verdin peki?”

“Sana burada kendini korumayı öğreteceğimin sözünü verdim.” Bunu hiç beklemiyordum.

“Ne?”

“Hayata karşı güçlü bir duruşun var, hayatı bu kadar sevmek epey güzel bir güç bence ama burada yaşayabilmek için yaşamı sevmekten daha fazlasına sahip olmalıyız yoksa ölürüz. Derin kendine gelene kadar sana kendini savunmayı öğreteceğim. Bir karateci olmasak da biz de biliriz bir şeyler.”

Onun sözleriyle kısa bir an düşündüm, cılız kollarıma baktım. “Ama benim gücüm pek yok ki...”

“Normal yaşantımızda seninle tanışsaydık buna ihtiyacının olmamasını sağlardım ama burada çok değişik durumlara düşebiliyoruz. Öğrenmek zorundasın. Kimseye güvenemezsin.”

“Biz zaten normal yaşantımızda tanıştık,” dediğimde nefesini sesli şekilde verdi.

Kahve gözleri, gözlerime daldı. “Evet ama maalesef çok geç tanıştık.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Bana ne öğreteceksin ki?”

“Dövüşmeyi, kollarını güçlendirmeyi. Çok ağır çalışamayız, vücudunu fazla zorlarsak Korindon’un lanet aşamalarında güçsüz düşebilirsin.” Duraksadı. “Peri, insanların ne kadar acımasız olabileceğini gördün, değil mi?”

Görmüştüm. Devam etti. “Hele de böyle bir yerde. Zorunda kalmadan bile insanlar başka insanları öldürebilir. İlk ders bu. Kimseye güvenmeyeceksin. Önce kendini düşüneceksin.”

Hemen itiraz ettim. “İyi de siz hiçbiriniz öyle değilsiniz. Sen öyle olsaydın ben çoktan ölmüştüm zaten.”

“Benden bahsetmiyoruz, senden bahsediyoruz. Sen fazla iyi niyetlisin, burada böyle yaşayamazsın. Hale’yi kurtarmışsın, Tunç anlattı. O kız seni ölümün kıyısında bıraktı, sense canın pahasına onu kurtardın.”

“Ama ölseydi...”

Sözümü hızla kesti. “Ölseydi. Eğer o senin canını kurtarmaya layık görmediyse sen de görmeyeceksin. O senin sırtına bir bıçak sapladıysa bir daha saplaması için ona sırtını dönmeyeceksin. Anlıyorum, böyle bir insan değilsin. Olma da zaten ama burada zorundasın. Anlıyor musun beni?” Çok ciddi ve gergindi.

“Anlıyorum.”

Kafasını salladı. “Güzel.” Yine kısık sesle konuştu. “Anlamasan da ben yine senin yanında olurum ama sen anla.”

Bu sefer kısık sesle çok uzun bir cümle kurmuştu, sadece *anla* kısmını duyabilmişim. Mırıldandım. “Hım?”

Hemen cevap verdi. “Hım?”

İkimiz de bir şeyler yedikten sonra Tufan ayağa kalktı. “Ben bir etrafa bakınacağım, sen burada kal, dinlen istersen.” Başımı iki yana salladım ve onunla birlikte barakadan çıktım.

“Bir şey olursa bana seslen. Tamam mı?” Onay almak istercesine yüzüme bakıyordu.

“Tamam.”

“Ağlamak istersen de ağla, dök içini ama sonra yine toparlan. Tamam mı?”

“Tamam.”

Önüne döndü. “Güzel.”

Tam bir adım atacaktı ki ona seslenmemle durdu. “Tufan.”

“Efendim?”

“Teşekkür ederim.” Gözünü açıp kapattı *sorun değil* dercesine.

Herkes dinleniyor olacak ki etraf epey sessizdi.

Tufan yanında Aras’la ormanın içinde gezinirken ayakla-
rım Doruk’un mezarına gitti. Mezarın başında annemin bana öğrettiği duaları okudum. Annemin öğrettiği duaları annemin

mezarında okumak çok zor gelmişti, Doruk'un mezarında okumaksa ayrı bir zordu.

Yaşlar gözlerimden akıp dururken ne kadar süre mezarının başında kaldım, bilmiyordum.

Ama Doruk Korindon'da bir mezarı olan ilk kişiydi ve büyük ihtimalle de son olacaktı.

Yanıma biri oturdu, kim olduğuna bakmak için kafamı kaldırdığımda Mine'yi gördüm. "Başınız sağ olsun. Sizi anlıyorum." Keşke bizi anlamasaydı. "Buradan çıkmak gibi bir hedefim yok, nefes aldığım her an daha çok acı çekiyorum ama kimin hatırına hâlâ mücadele ediyorum, biliyor musun?"

"Kimin?"

"Kardeşimin. O ne olursa olsun savaşmamı, yaşamak için elimden geleni yapmamı isterdi. Onun için dayanıyorum sırf. Ölenler daha şanslı, artık acı çekmiyorlar. Kardeşim yerine ölmeyi o kadar çok isterdim ki..." Mine acıyla yumdu gözlerini.

Fısıldadım. "Evet, savaşmanı isterdi."

"Biri için daha mücadele ediyorum," dediğinde merakla yüzüne baktım. "Alp." Şaşırdığımı fark ettiğinde burukça tebessüm etti. "Beni kurtarmasını istemedim ama kurtardı, ittir kaktır beni bu şeylere dahil etti. Onu tanımıyorum, hiçbirinizi tanımıyorum, öncesinde nasıl bir hayatınız vardı, bilmiyorum ama şunu biliyorum. Burada Şakir gibi insanlar varken sizin gibi insanlar da var. Belki olur da bir aşamada sizin hayatınıza faydam olur, sizi kurtarırım diye yaşıyorum."

"Mine..."

"Peri, benim acım hiç geçmeyecek. Kardeşim Yusuf'la yalnız büyüdük biz. Ne annemiz ne babamız var, kimsemiz yok bizim. Benim dönecek kimsem yok. Bu bölümü sırf o girdi diye seçtim ben, o sözleşme beni çok korkuttu ve ben de ona bir şey olmasın diye yanında geldim. Yoksa yapay zekâ umurumda bile değildi."

Kuçu Kıymı

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. “Ama sizin gideceğiniz bir aileniz var. O yüzden güçlü kalın.” Büyük ihtimalle dün Derin’in Doruk’un cansız bedenine söylediği sözü duymuştu. *An-neme ne diyeceğim* dediğini...

“Belki hepimiz çıkarız buradan,” dediğimde yüzünde acı bir gülümseme oluştu.

“Çok tatlısın.”

Bize doğru yürüyen Mükremin’le Mine oturduğu yerden kalktı. Olabildiğince az iletişim kuruyordu, zaten ilk defa bu kadar uzun konuştuğunu görmüştüm.

“Mine,” dedim o gitmeden. Kalçasındaki tozu eliyle silken bana baktı. “Acılı olduğun için mi hiç bizimle konuşmuyorsun?”

İç çekti. “Hayır, size de bağlanıp olur da sizlere bir şey olursa acınızı çekmeyeyim diye ama sanırım çok geç kaldım.”

Sanırım haklıydı, Korindon’da en korkunç şey birine bağlanmaktı.

O giderken Mükremin yanıma geldi. Elini bana uzattı. “Hadi kalk, saatlerdir buradasın.”

“Beni mi izliyorsun?”

“Evet,” dedi hiç düşünmeden. Ben elimi kaldırmayınca o biraz daha eğildi ve elimi tutarak beni kaldırdı.

“Doruk’u belki uzun zamandır tanımıyorum ama tanıdığım en düzgün adamlardan biriydi.” O da gece çok ağlamış olacak ki gözleri şişti. “Onu kaybettik ama daha fazla kayıp vermeyeceğiz. O yüzden gel.” Bu sefer beni elimden tutup kaldırmasına izin verdim.

Kolunu omzuma attı. Doruk’un mezarından uzaklaşırken bir yarımı onun mezarının yanında bırakmıştım.

“Janberk’le birlikte Korindon’un şimdiye kadar bizden istediği şeyleri gözden geçirdik, kısımları düşündük. Her kısım çok

Ceren Melek

uçuk ve asla aklımıza gelmeyen şeyler buluyor ama Janberk'e göre doğru bir kombinasyonla onun yöntemini belki biraz da olsa   zebilirmi iz." Hızlı hızlı konuşurken durdu. "Hiç yardımı olmuyorum değil mi? Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben de çok üzülüyorum ama sizi anlamam mümkün değil. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir şey yapman gerekmiyor ki teşekkür ederim." Onunla barakaların arasında yürümeye ba ladık.

"Dün gece İpek, Derin'leydi. Janberk d n Derin'e sakinle tici iğne yapmak zorunda kaldı."

"Ne?"

"Evet, biraz kriz geçirir gibi oldu, o yüzden  imdi derin bir uykuda." *Derin bir uykuda* demek ona tuhaf gelmiş olacak ki bir an duraksadı.

Barakaların arasında yürürken iki barakanın arasından geçiyorduk ki gördüğüm kişilerle durdum.

Yekta ve Hale.

Yekta bir barakaya yaslanmış, kollarını göğsünün altında birle tirmi ti. Hale de onun hemen kar ısındaydı ve aralarındaki mesafe epey azdı.

"Korindon, *Dallas*'a mı döndü yoksa bana mı öyle geliyor?" dedi Mükremin de benimle birlikte  a kınca durarak.

Onun sesini duyan Yekta ve Hale bize doğru kafalarını çevirdi. Hale hemen bir adım gerilerken Yekta kıstığı gözleriyle bana bakıyordu.

"Peri canım, daha iyi oldun mu?" Yaslandığı duvardan ayrıldı.

"Siz ne yapıyorsunuz burada?" dediğimde Yekta gülümsedi.

"Dün gece bana kötü baraka gelmişti, Hale beni yanına aldı da." Beni kıskandırmaya mı çalışıyordu yoksa ben mi yanlış anlıyordum?

Kuçu Kıyım

“Öyle mi? Ne güzel.” Yürümeye devam ettiğimde Yekta şok içinde arkamdan bakakalmıştı.

“Ne demek *ne güzel* Peri?” diye bağırdı arkamdan.

“Aa bunlar ne böyle?” Mükremin’in bir eli ağzına gitti. “Sen de iyi dedin. Kaldı göt gibi. Kıskanacaksın sandı herhalde. Ama cidden insan bir tuhaf olur, sonuçta biri yakın arkadaşın, diğeri de iki yıllık sevgilin...” Durdu. “Aman ya, acın almış başını gidiyor, benim dediğim şeylere bak, biraz kafan dağılır belki dedim.”

“Evet, acım başımdan aşkın ama Yekta bana bir ders vermeye çalışıyor. Onun düşmanıyla yakınım diye benim arkadaşım la beni kıskandırmaya çalışıyor.” Yüzümü buruşturdum. Bu kadar alçalması midemi bulandırıyor.

“Ama şimdi Hale’nin hep gözü vardı zaten o malda.” Mükremin’in sözleriyle aniden durdum. Suratıma baktı. “Ne? Anlamadın mı? Sürekli adamı övüp duruyordu, *yok o şöyle bir adam, böyle bir adam, şöyle adı var böyle boyu var*, al işte.”

Bunu bana daha önce Derin de söylemişti, çok kötü düşündüğünü söyleyip lafı ağzına tıkmıştı. Ama şimdi...

Arkadaşını yüzüstü bırakan bir insan başka şeyler de yapardı. Şu an buna üzülüp kırılamayacak kadar acı içindeydim ya da artık benim için cidden anlam ifade etmiyorlardı.

“Ya sikerim senin çenenin bağını!” Derin’in sesiydi bu.

Mükremin’le birbirimize baktık. “Küfrediyor, kendine biraz da olsa geldi gibi. Allah’ım, birinin küfrünü duyduğumda bu kadar sevineceğimi hiç tahmin edemezdim, ne hallere düştük biz.”

Derin’in sesinin geldiği barakaya ulaştığımızda Mükremin kapıyı tıklattı, Derin küfretmeye devam ediyordu. Mükremin kapıyı açtığında başına gelecek sandalyeden son anda kurtuldu.

“Bir sakın olur musun artık?” Bu da Tunç’tu.

“Olamam, başımın etini yedin, amına koyayım!”

Ceren Melek

“Ama sen her şeye böyle fevri cevap verirsen biz iletişim kuramayız ki!”

“Kurma! Kurma lan! Kim senle iletişim kurmak isteyen, kim!” İçeri girdiğimizde Derin öfkeden deliye dönmüştü. Onun da yüzü gözü şişmişti ağlamaktan.

Ama beni şaşırtan o değildi. Derin altında pantolonla dursa da üstünde sadece siyah sutyeni vardı. Mükremin bunu fark edince hemen eliyle gözlerini örttü.

“Ne oluyor burada?” dediğimde Tunç çaresizce bana baktı.

“Ya bu benim barakamdı, Derin’i iyi mi diye kontrol edeyim dedim. İpek dün üstünü de örtmüştü, yanlış anlaşılma olmasın, sapıklık falan yapmıyorum. Kendimi açıklamaya çalışırken çıldırıp yataktan kalktı.”

“Siktir git!” Derin’in bağıışıyla Tunç bana gösterircesine ellerini iki yana açtı. Mükremin gözlerini hâlâ bir eliyle kapatmış şekilde duruyordu.

“Bak, amacım seni rahatsız etmek değildi.” Tunç onun vücuduna değil, sadece gözlerine bakıyordu.

“Edemezsin zaten!”

“Tamam, siz çıkın,” dediğimde Tunç gözlerini Derin’den ayırdı.

Tam arkasını dönmüşken tekrar konuştu. “Bağırman iyi, küfretmen de. Ağlamak yerine bunları tercih ediyorsan anlarım ama kendini yakıyorsun. Parmakların kırılmış olabilir, pansuman bile yaptırmıyorsun.” Derin ona cevap vermediğinde Tunç benimle göz göze geldi.

Gözlerimi *sorun yok* dercesine açıp kapattım. Barakadan çıkmadan önce gözlerini kapatarak duran Mükremin’i de kolundan çekip çıkardı ve kapıyı kapattı.

Derin yorgunca yatağa oturdu. Doruk onu sutyenle Tunç’un karşısında görse delirirdi ve eminim aklına bu gelmişti ki bakışları yere dalarken aldığı nefeslerle omuzları sarsılıyordu.

Yanına oturdum. Derin'in kolları bir kadına göre kaslıydı ama bu görüntü rahatsız edici değildi, aksine çok hoş ve sağlıklı bir beden görüntüsü yaratıyordu. Sadece kolları değil, tüm vücudu öyleydi.

Dizlerine yasladığı ellerinden birine elimi uzattım. Parmak boğumları yara içindeydi, öyle ki derisi açılmıştı. Yara olmayan kısımlarını, yani sadece bileğine doğru olan kısmı hafifçe okşadım. "Tunç'a çok mu kızdın?"

"Çok," dedi yeri izlerken.

"Neden?"

"Elime bakmaya çalışıyordu, uyandığımda elimi iyileştirmek için pansuman yapmaya çalışıyordu, aptal. Ne yapmaya çalışıyor ki?" Tükürürcesine konuşurken öfkesinin Tunç'a olmadığını biliyordum.

"Bu ellerle nasıl devam edeceksin?"

Ellerine baktı. "Ellerimi geç Peri, ben bu kalbimle nasıl devam edeceğim?"

Titrek bir nefes verdim. Omuzları düşük, aldığı nefesler bile acı doluydu. "Ama devam etmem gerek. Anneme kızının da acısını yaşatamam. Oğlunun acısını yaşayacak zaten, kızının acısını da yaşarsa mahvolur. Annemin bu hayatta en korktuğu şey evlat acısı yaşamaktı. Ona ikinci acıyı nasıl yaşatırım ben?"

İnançla ona baktım. "Yaşatmayacaksın, çıkacağız buradan." Elleri okşadım. "O yüzden ellerine gerçekten pansuman yapmamız gerek. Hadi üstünü giyin de Janberk baksın."

"Peri." Geldiğimden beri ilk defa yüzünü bana çevirdi. "Bir kardeşimin acısını yaşadım, diğerini de yaşayamam. Seni de kaybedemem, Peri. Bugün bizden ne isteyecek ya da yarın, bilmiyorum ama bana söz ver. Yaşamak için her şeyi yapacağına dair söz ver."

"Zaten yapıyoruz," dediğimde başını iki yana salladı.

“Sen burası için çok nahifsin, Peri. Öyle biri buradan asla çıkamaz. Bunu gördük. Her şey yeni başlıyor. İnsanlar acımasızlaşacak, belki arkadaşlarımız bile. O yüzden biz de acımasızlaşacağız, yoksa buradan çıkamayız.”

“Derin, bana diyorsun da sen de acımasızlaşamazsın ki. Sen adaletli birisin, kimseye bilerek acı vermezsin.” Bakışlarını gördüğümde duraksadım, dün geceyi hatırlatıyordu. “Hak etmeyen kimseye,” diye düzelttim.

“Hak etmeyenlere zarar vermekten bahsetmiyorum. O denizde Hale için yaptığın şeyden bahsediyorum, bir daha asla yapmayacaksın. Asla! Benzeri bir şey yaparsan bir daha yüzüne bakmam, Peri. Ölmemi istiyor musun?”

Ağlarken başımı iki yana salladım. “O zaman savaşacaksın.” Durup ofladı. “Doruk’la sana demiştim ben, *karate öğreteyim* diye, dinlemediniz beni. Dinleseydiniz sen şimdi daha güçlü olurdun, Doruk’un da belki refleksleri gelişirdi ve...” Acıyla sustu.

“Tufan bana yardım edecekmiş,” dedim aklını Doruk’tan uzaklaştırmak için, mümkünmüş gibi.

“Evet, edecek, söz verdi. Ama kimsenin gücüne güvenmeyeceksin, sadece kendi gücüne güveneceksin. Tamam mı Peri?” Başımı salladım.

Derin üstünü giyindiğinde birlikte barakadan çıktık. İnsanların çoğu da dışarıya çıkmıştı, herkes Derin’e bakıyordu. Çoğunda korku vardı.

Çünkü Derin’in ne kadar korkunç olabileceğini görmüşlerdi. Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorlardı.

Derin elimi daha sıkı tuttu ve konuştu. “Yas tutmayacağız, burada değil. Tutamayız, yoksa kaybederiz ama son kez onunla vedalaşacağım.” Ağlayarak başımı salladım.

Janberk, Derin’in parmaklarına pansuman yapıp sardığında Derin yine koşa koşa Doruk’un mezarının başına gitti.

Tüm öğrenciler bir alanda toplanmış, daire şeklinde oturmuşlardı ama beni şaşırtan bu değildi. Yekta ayakta durmuş, onlara hararetle bir şeyler anlatıyordu.

Herkül ormanın içinden gelirken beni gördüğünde yavaşladı. “Ormanda hayvan var mı diye bakınayım dedim, Yekta’nın sesini duyunca yanlışlıkla buraya geldim.” Yüz ifademi gördüğünde durdu. “Hafif keyiflen diye dedim, bakma öyle minik Peri.”

“Nasıl keyifleneyim iri Herkül?” Üzgün sesimle altdudağını büzdü.

“Elimden başka bir şey gelmedi ki gelse keşke.” Üzgünce iç çektiğinde ona tebessüm etmeye çalıştım ama pek becerebildiğim söylenemezdi.

“Hiç anlatıldığı gibi değilsiniz. Sadece Tufan değil, sizin için de kötü şeyler anlatıyorlardı. Hiçbiriyle alakanız yok.”

“Aslında biraz doğruluk...” Ne diyecekse bakışlarımı gördüğünde durdu. “Tabii canım, pamuk şekerler gibiyizdir. Beni geçen yıl UNICEF iyilik elçisi yapacaklardı da ben kabul etmedim. *İyiliğin gizlisi makbuldür* dedim.”

“Sen niye hayvan arıyordun ki?”

“Karnımız acıkır da yeriz diye,” dediğinde şaşırmıştım.

“Güzel barakalarda yemek vardı ya.”

“Güzel barakalar herkese gelmedi, gece de bayağı olay çıkacaktı bu arada. İkinci kez kötü gelenler çok gergindi. Ortalık bayağı karışacaktı Tufan el atmasa. Şimdilik sakinleştiler ama gelecek barakalarda da aynıları yaşanırsa sakinleştirmek zor. İnsanlar açlığa ve susuzluğa dayanamaz.”

Ki bence Korindon’un amacı da buydu. İnsanları birbirine düşürmek.

Yekta hararetle konuşmaya devam ederken Herkül bir elini beline koyup ona baktı. “Hele gel bakalım ne diyor.”

Onunla öğrencilerin daire kurup oturdukları alana yürürken ağaca yaslanmış İpek ve Alp'i görmemizle adımlarımız ağırlaştı. "Fetva mı veriyor bu şarlatan, ne yapıyor?" dedi Herkül merakla.

"Gibi gibi," dedi İpek de. "İnsanların güvenini kazanmaya çalışıyor, hem de yanındaki piç Halil'le."

"El atalım mı sence?" Herkül'ün sorusuyla İpek bir süre düşündü.

"Şimdilik gerek yok, liderlik taslamaya çalışıyor ama sıradaki aşamada yine arkasına bakmadan kaçacak ve bir vasfı kalmayacak. Profesörden sonra meydanı boş gördü, at koşturuyor işte." İpek'in Yekta'yı bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum. Gerçi hepsi tanıyor ve hepsi de nefret ediyordu.

Eğer Derin'le Doruk buraya hiç gelmese ve Yekta beni sürekli yarı yolda bırakmasa ben de onların nefret ettiği adamın yanında olacaktım. Gerçi onlarınkine nefret denilemezdi, o kadar takmıyorlardı ama yine de tehlikeli gördükleri için temkinli davranıyor gibilerdi.

Yekta'ya doğru yürüdüm, onu dinleyen öğrencilerin biraz arkasında durdum. "Bence bizden sıradaki isteyeceği şey ormanla ilgili olacak. Ormanda neler olabileceğini düşünelim. Daha önce adada yaptıklarını biliyorsunuz. Bence yeterince zeki olursak onun oyunlarını çözebiliriz."

Herkes sessizce onu dinliyordu. Herkes yorgun, bitkin ve korku içindeydi ama Yekta onlara önderlik yapacak kişi değildi. Eğer buraya gelmeden önceki ben olsam yapabileceğini düşünürdüm...

Herkül de yanımda durup yüksek sesle konuştu. "Zaten bu bölüme girebilmiş her öğrenci belli bir zekâ kapasitesine sahip. Bizi seçmesinin sebebi de bu." Öğrencilerin bakışları bize döndü.

Kuçu Kıyım

Alp de diğey yanıma geöip konuştı. “Ve ben ormanla ilgili olduğunu hiö sanmıyorum, her seferinde bizi en şaşırtacak şeyi buluyor.” Alp’in söyledikleri öğrencilere mantıklı gelmişti.

Yekta ondan uzaklaşan ilgiyi fark ederek tekrar konuştı. “Evet, bizi şaşırtıyor ama bunu her zaman en zekice şekilde yapıyor.”

Öğrencilerden biri Yekta’nın yüzüne bakarak konuştı. “Yani?”

“Yani...” Yekta etrafına bakındı.

Bu sırada Tufan’ın sesi duyuldu. Ağaçların arasından gelirken bir yandan da yüksek sesle konuşuyordu. “Yanisi falan yok, şu an Karadeniz ikliminin olduğu bir ormandayız. Adaysa tamamen Tropikal iklimdi. Buna bakarak anlıyoruz ki biz ya ışınlanıyoruz, ya Korindon her şeyi birebir taklit ediyor. Bana kalırsa ikincisi.”

Tüm bakışlar bu sefer Tufan’a dönmüştü. Peşinden Aras da geliyordu.

“Karadeniz iklimi olduğunu nereden çıkardın?” diye sordu bir öğrenci.

“Hava ılık ve yağışlı. Nem oranını orta yüksek hissediyorum. Meşe, kestane ve akasya ağaçları gördüm. Ayrıca iğne yapraklı ağaçlar, orman yosunları ve mantarlar da var. Burası kesinlikle ılıman kuşak ormanı, yani Karadeniz gibi.” Tufan’ın açıklaması herkesi tatmin ederken o yürümeye devam etti.

Yekta gibi insanların önünde ya da ortasında durmadı, bana doğru yürüyordu.

Tam karşımda durduğunda bakışları yüzümde gezindi. “Daha iyi misin?”

Tam konuşacaktım ki öğrencilerden biri konuştı. “Peki Karadeniz tarzı bir yerdeyse sence buraya nasıl geldik?”

“O nereden bilecek ki?” dedi Yekta alayla.

Tufan bıkkınca nefesini verdi. “Bir bırakmıyorlar ki,” dedi ve öğrencilere doğru döndü. “Biz gelmedik, onlar bize geliyor. Korindon tehlikeli, evet ama o sadece bir yapay zekâ. Ona yardım eden insanlar olmalı ama bunu da sıradan insanlar yapamaz, çok güçlü ve yapay zekâyı bilen kişiler yapabilir.”

“Sadece zihinsel olarak burada olabilir miyiz? Belki de uyana-
cağız?” diye sordu bir öğrenci umutla.

“Büyük ihtimalle öyle ama öyleyse bile burada ölmemiz ger-
çekten öleceğimiz anlamına gelir.” Derin bir sessizlik oluştu.

Tufan devam etti. “Profesörle konuştuğumuz şey buydu, sizi endişelendirmek istemedik ama bu noktadan sonra zaten endişe içindesiniz. Eğer hissettiğimiz her şey bu kadar gerçekse, özellikle acı... Bunun sadece zihinsel olma ihtimali çok düşük. He oldu diyelim, o zaman yine öleceğiz anlamına geliyor. Beyin bir şeyi bu kadar gerçekçi algılıyorsa bu zaten yaşanıyor demektir. Beynin öldüğünü düşünürse zaten ölmüştür. Aksi ihtimal çok düşük. Zaten aklıma başka da bir şey gelmiyor.” Aklına başka bir şey gelip gelmediğinden emin değildim, sanki düşündüğü başka şeyler de vardı.

“Söylediklerinin hepsi saçmalık, Azaphan.” Yekta alayla ko-
nuşmuştu yine.

“O zaman sen söyle Tozkoparan, tabii daha iyi bir fikrin var-
sa.” Yekta sustuğunda Tufan bana döndü.

Eli bileğime gittiğinde ona itiraz etmedim. “Sevgilimi peşin-
den sürüklemeyi kes!” Yekta’nın sesi her tarafı inletirken Tufan ona omzunun üstünden baktı.

“Hangi sevgilin?” Bana baktı. “Ben seni peşimden mi sürük-
lüyorum?” Başımı iki yana salladım.

“Sevgilimi bu şekilde nasıl manipüle etmeyi başardın, bilmi-
yorum ama buradan çıktığımızda hepsini sana ödeteceğim. Peri
de ait olduğu yere dönecek.”

Tufan onun söylediklerini takmadı ve bileğini bırakmadan benimle yürümeye başladı.

“İşte, onun nasıl bir adam olduğunu görüyorsunuz! Ona inanamazsınız, umudunuzu kırmaya çalışıyor!” Yekta arkamızdan bağıra bağıra konuşuyordu.

“Bırak da öldüreyim şunu,” dedi Herkül de yanımızda yürürken. Bakışlarımı gördüğünde altdudağını büzdü. *Masumum* dercesine ellerini kaldırdı. “Hak etmiyor mu ama minik Peri? Sen nasıl sevgili oldun bu adamla ya? Sen de normal olmayabilirsin bak...” Zaten Herkül’ün burada en çok merak ettiği şeylerden biri buydu.

“Tufan, bu mal insanları cidden manipüle ediyor ve bize karşı dolduruyor,” dedi Alp de.

“Onun dolduruşuna gelenler zaten buradan çıkacak kadar zeki değildir,” dedi Tufan ama bir an bana baktı. “Alınma.”

“Alındım.”

Tek kaşı havalandı. “Hadi ya, onu da halledeceğim.” Neyi nasıl halledeceğini bilmiyordum.

Tufan hızlı hızlı yürürken birden durup arkasına doğru baktı. Herkül, Alp, İpek ve Aras peşimizdeydi. “Siz nereye geliyorsunuz?”

Dördü de şaşırarak birbirlerine baktı. “Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Herkül merakla.

“Peri’yle işimiz var, siz niye peşimizden geliyorsunuz?”

“İşiniz mi var?” dedi Alp gözlerini kısarak.

“Nasıl bir iş tam olarak bu?” dedi İpek de merakla.

“Size ne?” Tufan’ın cevabı oldukça netti.

“Senin peşinden gelmeyip Yekta salağını mı dinleyelim?” dedi Alp de.

“Minik Peri’yi bulmuşsun, peşinden oraya buraya sürüklüyorsun. Senin bir adımın, kızın üç adımı ediyor.” Herkül’ün sözleriyle yavaşlayıp yürüyüşüme baktı.

“Tamam, siz işinize bakın, gidin peşimizden.” Beni farklı bir yöne çekti, ağaçların arasında yürürken onları arkamızda bırakmıştık. Ama artık çok daha yavaş yürüyorduk.

“Sahiden nereye gidiyoruz?” Sorumla durdu.

Bileğimi bırakıp karşıma geçti. “Tenha bir yerlere.”

“Aa, neden?” Şaşkınca ona baktığımda dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yine ne geçiyor aklından?”

“Hani kendimi savunmayı öğretecektin, onun için mi? Ama onun için تنها bir yere gerek var mı ki?”

Gözleri kısıldı. “Sen benim düşündüğümünden çok daha fesat olabilir misin?”

“Aa fesatlık ne dedim ki?”

“Demedin, baktın.”

Onunla ormanın ortasında kimsenin olmadığı bir yerdeydik.

“Tamam, teşekkür ederim ama Tufan, hiç halim yok, çok canım yanıyor. Bunun sırası mı?”

“Sırası, en çok da şu an sırası.” Tam karşımda durdu. “Dik durur musun?” O diyene kadar omuzlarımı düşürdüğümün farkında değildim. “Eğer bir şey olmak istiyorsan o şeyin taklidini yap.”

“Nasıl yani?”

“Mesela güçlü mü olmak istiyorsun? O zaman güçlü birini taklit et. Zamanla istemeden öyle olacaksın.” Sözleriyle bir süre düşündüm. “Ama bence sen kimseyi taklit etme, kendin çok tatlısın.” Son kelimeyi söylerken başını ağaçlara doğru çevirmişti.

Yüzüm kızarıırken derin bir nefes aldım. “Güçlü olmak istemiyorum, buradan çıkmak istiyorum.” Doruk’u istiyorum.

“Buradan çıkmak içinse bunun zorundasın. Bu hayatta taklit edilemeyecek tek şey cesarettir ve sen bu minik bedenine göre epey cesursun.” Ona pek katılmıyordum ama hak verdiğim bir konu vardı.

Kuğu Kıyım

Yekta ondaki çoğu şeyi taklit ediyordu, bunu yeni yeni fark ediyordum. Konuşma şeklini, duruşunu, zekâsını ve fikirlerini... Ama onu taklit edemediği tek bir şey vardı, Tufan'ın cesareti.

“Eğer başaramayacağını, güçsüz olduğunu düşünürsen asla başaramazsın. Karşındaki bir erkek olabilir, benim cüsemdeyse şansın çok az görünüyor değil mi?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Karşındaki bir erkekse, seni bir yere itmeye çalışıyorsa ve senin de gücün yetmiyorsa onu ısır.” Şaşkınca yüzüne baktım. “Evet, dişler vücudumuzdaki en kuvvetli bölgelerdir. Onu tüm gücünle ısır. Eğer sana dönükse kasıklarına yapabildiğin en sağlam vuruşu yap. Hadi deneyelim.”

Yüzüne bakakaldım. Bana biraz daha yaklaştı. İki kolumu da havaya kaldırdı ve bileklerimi tuttu. “Canın yanmasın diye şimdi sıkımdır ama biri seni böyle tutarsa bacakların serbest bırak. Kır dizini.” Dizimi kırdım. “Ama belli etme, gözlerine bak, tüm yoğunluğu koluna ver ki o sırada kasığına bir tekme yiyeceğini düşünemesin.” Dediğini yapmaya çalıştım. “Biraz daha güç ver ama bu çok az.” Biraz daha güç vermeye çalıştım. “Şimdi kasıklarına vur.”

“Ne?”

“Hadi deniyoruz.”

Başımı iki yana salladım. “Sana vurmak istemiyorum.”

Dudakları iki yana gerildi. “Sorun değil, cidden.”

Başımı iki yana salladım. “Ben sana asla vurmam ki.”

“Peki.” Birden beni tek hareketiyle döndürdü. Sırtım göğsüne yaslıyken tüm vücudum onun vücudunun koruması altında gibiydi. Bu hiç saldırı gibi hissettirmiyordu.

Dayanamayarak nefesini verdi. “Ama böyle olmaz ki biraz karşı koyman lazım.” Başı hemen omzumun üstündeydi.

“Ama sana karşı koymak istemiyorum ki.”

Ceren Melek

“Hadi ya...” Bir süre sessiz kaldı. “Beni ben olarak düşünme o zaman.”

“Ama kokunu alıyorum, nefesini hissediyorum. Hiç bana zarar verecekmiş gibi değilsin ki.” Artık beni zorlamıyor, sadece tutuyordu.

Başımı omzuna yasladım, yüzüne baktım. “Çok teşekkür ederim gerçekten ama ben bu şekilde karşılık veremem ki.”

Kahve gözleri gözlerimde gezinirken sarılır gibi duruyorduk. “Peki biri sana saldırırsa nasıl karşılık verirsin? Ben öyle bir şeye izin vermem de oldu diyelim, ben artık yokum diyelim.”

Gözlerim aniden dolarken korkuyla yüzüne baktım. “Şşş bu sadece bir ihtimal, bakma bana öyle.”

Çenem titremeye başladı, başımı iki yana salladım. “Sana da bir şey olmasın, lütfen Tufan.” Ona doğru dönüp sıkıca sarıldığım da şaşkınlıkla kaldı. “Derin’e de sana da diğerlerine de. Buna dayanacak gücüm yok.”

Sarılışma karşılık verdi, beni sıkıca sardı. Kıyafetinin ürüsü bozulmadı ya da ona yapışmamdan rahatsız olmadı, sadece beni daha çok sardı.

“Eğer size bir şey olursa, Derin’e size... O zaman zaten ben çoktan kaybetmiş olurum. Bana öğretme çaban için teşekkür ederim ama istemiyorum.”

Ondan uzaklaştım. Bakışlarında ne olduğunu çözemediğim bir tılsım vardı. Parlıyorlar mıydı yoksa anlıyorlar mıydı, bilmiyordum ama çok güzel olduğunu biliyordum.

“Peki biri sana zarar vermeye çalışırsa ne yapacaksın?” Ondan uzaklaştım, çalıya doğru eğildim ve geldiğim de gördüğüm yabani güllerden birini kopardım.

Yabani gülü Tufan’a uzattım.

Bir güle bir de bana şaşkınca baktı. “Biri sana zarar vermeye çalışırsa ona gül mü vereceksin?”

Kuçu Kıym

Başımı iki yana salladım. “Hayır, o gül sana.” Elimdeki gülü aldı, uzun uzun inceledi. “Teşekkür için. Burada elimden sadece bu kadarı geliyor.”

Gözleri kısıldı, az önce açtığım mesafeyi bir adımda kapattı. Gülü saçlarımin arasına, kulağımin arkasına yerleştirdi. “Bu zamana kadar hiç gül almamıştım. Çok tatlısın.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ve buradan çıktığımızda, senin başından aşağı bir tır gül boşaltacağım.”

Hemen itiraz ettim. “Hayır, yazık güllere.”

“Buna değil mi?” dedi bakışları saçıma taktığı güle giderken.

“Değil, burası Korindon yoksa asla koparmazdım ki. Hem bunu sana verdim, sen niye geri bana verdin ki?” Sorumla elini havaya kaldırdı, işaret ve başparmağıyla tek bir harekette gülü geri aldı.

“Sana geri vermedim, senin saçlarında görmek istedim. İstersen de vermem. Bu gülü ölene kadar saklayacağım.”

Aramızda uzun ve sessiz bir bakışma geçti.

“Dolu dolu bakmasın gözlerin, Doruk’un söylediği şeyi unutma. Burada yas tutmak için çok vaktimiz yok.” Benzerini Derin de söylemişti, hem de tüm acısına rağmen.

Başımı salladım onaylarcasına ama bunu hiç başaramayacağımı da biliyordum.

Yürümeye başladığımızda nefesini sıkıntıyla verdi. “Ama ben Derin’e söz vermiştim.”

“Öğrettin zaten bir şeyler, ısırmayı ve kasığa tekme atmayı,” dediğimde bana yandan bir bakış attı.

Yine Korindon’un o korkutucu sesi duyuldu. “*Tüm öğrencileri alana davet ediyoruz.*”

Tüm öğrenciler bir yere doğru yürüyordu. Taşlı bir yol vardı sanki bir yeri gösterirmiş gibi ama bu taşlı yolu şimdiye kadar gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

Ceren Melek

“Ben Derin’i alayım,” dedim Tufan’a.

“Tamam, ben de Tunç’a bakacağım. Dikkatli ol, geleyim mi seninle?”

“Gerek yok, teşekkür ederim.”

“Tamam ama hemen geleceğim, bir şey olursa bağır, duyarım ben.” Güven verici sözleriyle başımı salladım.

Derin’i göremiyordum ama nerede olduğunu biliyordum. Doruk’un mezarına yürüdüm, tam da tahmin ettiğim gibi oradaydı. Barakalardan da o yeni yoldan da uzakta, bir ağacın altındaydı. Kollarını kendisine sarmış, Doruk’un mezarını izliyordu.

“Derin!” Seslenmemle başını dalgınca kaldırdı. “Artık gitmemiz gerek.”

“Artık gitmemiz gerek, Doruksuz.” Gözünden akan yaş eli- nin tersiyle sildi. Ayağa kalktığında gözlerindeki hü- zün yerini hır- sa ve öfkeye bırakmıştı. “Korindon’dan abimin intikamını alacağım.” Elimi tuttu.

Birlikte Doruk’un mezarından uzaklaştık. Korindon bizi çıktığımız yerlere bir daha asla geri döndürmüyordu ve büyük ihtimalle onun mezarını bir daha göremeyecektik bile. İçimdeki acı nefesimi keserken Derin elimi daha sıkı tuttu, o da sanki tam olarak şu anda bunu düşünmüştü.

“Çıkana kadar yas yok Peri, çıkana kadar yas yok. Ne olursa olsun,” dedi Derin ama gözleri akmayan yaşlarla doluydu.

Öğrencilerin peşine takılıp yürümeye devam ettik. Doruk’u- muzu, hayatımızın rengini geride bırakarak.

Yürürken Yekta önümüzde durarak bizi durdurdu. Bakışları benim üstümde gezinirken kısa bir an Derin’e baktı. “Başınız sağ olsun.” Bana döndü. “Konuşabilir miyiz?”

“Konuşamazsınız,” dedi Derin sinirle.

“Yaşananlar için çok üzgünüm.”

“Neden? Sen de arkadaşlarınla aynı halısın zaten.” Yekta onun sözleriyle çaresizce bana baktı.

Derin elimi bırakırken Yekta’yla baş başa kalmıştım. “Sabah söylediğim şeyler için üzgünüm. Öfkeden acılı olduğunu unuttum. Hale’nin barakasındaydım ama onunla birlikte yatmadım elbette.”

“Umurumda değil, Yekta.” Ofladı.

“Doruk’u pek sevmezdim, o da beni sevmezdi ama bunu hak etmiyordu. Ona ne kadar düşkün olduğunu biliyorum. Acın seni daha da yanlış yollara sürüklüyor, Peri.” Elim tutmaya çalıştığında elimi hızla çektim. “Bir daha seni arkamda bırakmayacağım, bir daha seni aynı çaresizlikte bırakmayacağım. Yeter ki bana bir şans ver ve o pislik heriften uzak dur.”

“Onun hakkında düzgün konuş.” Sözlerimle gözleri öfkeyle parladı.

“Ondan uzak dur Peri, bir daha seni asla onun kurtarmasına izin vermeyeceğim çünkü ben seninle olacağım. Her şeyi telafi edeceğim, düzelteceğim. Daha fazla acı çektiğini görmek istemiyorum.” Yanından geçip gidecekken kolumu tuttu. “Hatırla Peri, seninle nasıl olduğumuzu hatırla ve bana yaptığın haksızlığı fark et.”

Hatırlıyordum, hatırlamadığım hiçbir şey yoktu. Zaten ona karşı içimde dindiremediğim koruma hissi de bu yüzdendi. Hatıralar için.

Yanağıma bir öpücük bıraktığında kendimi geri çektim. “Olur da bu sefer de birbirimizi kaybedersek diye,” dedi kolumu hafifçe okşayıp benden uzaklaşırken.

Yekta tüm dengemi altüst ediyordu. Burada gerçekten psikolojisi mi bozulmuştu yoksa *en baştan beri tam olarak da böyle biriydi de ben mi kördüm* ikilemine sokuyordu beni.

Yekta önden giderken etrafıma bakındım, çok fazla öğrenci kalmamıştı ve yine en arkada kalmıştım.

Korindon'un hazırladığı taş yol bittiğinde yine büyük bir kapı karşılıyordu bizi. Bu kapıyla birlikte on bir kapı kalmış olmalıydı.

İçeri adım attım. Biraz ilerlemiştim ki arkamdaki geniş çift taraflı kapı kapandı. Omzumun üstünden geriye baktığımda Tufan'ı gördüm.

Yanılmıştım, en son giren ben değildim. Arkamda yine Tufan vardı. Ne zamandır arkamdaydı, bilmiyordum ama kendisini hiç belli etmemişti.

Önüme döndüğümdeyse gördüğüm görüntüyle derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

Yine gri duvarların arasındaydık. Kocaman, tavanı neredeyse bir bina boyutu kadar uzak, soğuk ve geniş bir alandı.

Ama asıl korkunç olan bu değildi. Platformalar vardı, daire şeklinde bir sürü platform dizilmişti.

En ortada da başka bir platform vardı, bu hepsinden yüksekti. Demirden bir direk vardı.

Derin'in yanına yürüdüm, diğerleriyle birlikteydi.

"Platformlar hiç hayra alamet durmuyor. Çarkıfelek gibi bir şey olmasın bu da," dedi Mükremin telaşla.

İpek onun elini tuttu. "Büyük ihtimalle öyle bir şey ama sen sakin ol."

Mükremin ona bakıp aşkla, yorgunca tebessüm etti ama İpek alanın ortasındaki demire düşünceli şekilde bakarken onun bakışlarını görmedi.

"Sizce nasıl bir şey olacak?" diye sordu Alp tedirginlikle.

Mine omuz silkti. "Çok düşünme, birazdan öğreniriz."

"Büyük ihtimalle şunların üstüne çıkacağız, yine sayımız kadar platformlar," dedi Janberk de eli çenesindeyken.

Alp, Mine'ye baktı. "Sen yanımda dur."

"Nedenmiş?"

"Bilmem, öyle istedim." Alp'in sözleriyle Mine gözlerini kaçırdı.

"İsteme," diye tersledi onu ama artık neden onu terslediğini ve bize karşı neden bu kadar soğuk olduğunu biliyordum. *Bağlanmak istemiyorum* demişti, haklıydı da. Büyük ihtimalle en mantıklı şeyi yapıyordu.

Derin bana baktı. Gözlerinde ne korku ne de başka bir şey vardı. İfadesizdi.

"Başladı yine bu," dedi Herkül yanımıza gelerek. "Hepiniz hakkınızı helal edin." Herkes ona ters ters baktığında ofladı. "Ne olacağı belli olmaz burada, o yüzden dedim, bakmayın öyle."

Önce profesörü, sonra da Doruk'u kaybetmek hepimizi umutsuzluğa sürüklemişti.

Yine göz belirdi. *"Adam Asmaca'ya gelmeyi başaran tüm öğrencileri kutlarız!"*

Yapay zekâ konuştuktan sonra küfürler savurmaya başlayan Derin bu sefer sessizdi. Karşısındaki göze düşmanca bakıyordu ama bu bakış öyle bir bakıştı ki yapay zekâyı bile korkutabilirdi.

"Sizler için ayrılan platformlara çıkıp Adam Asmaca'ya başlayabilirsiniz. Herkese sıra sıra harf sorulacak. Her yanlış harfte ipteki adam tamamlanacak ve tamamen tamamlandığında yanlış bilen son öğrenci elenecek. Korindon olarak herkese bol şans dileriz."

Ses sustuğunda birbirimize baktık. Bu sefer zombide olduğu gibi kaçma odaklı değildi, Çarkıfelek'teki gibi şans da değildi, Çim Adam gibi psikolojik değildi. Daha değişikti.

Yine yetmişlerden bir şarkı içeriyi doldurdu. Annem yetmişleri çok severdi ve neredeyse tüm şarkıları biliyordum. ABBA "Voulez-Vous" şarkısıydı.

"Şarkısını da Korindon'unu da ayrı ayrı sikeyim." Herkül bu sefer Tunç'un küfrünü sansürlemeye yetişememişti.

“Sikeyim!” Bu sefer sinirle bağırان Yekta’ydı. “Adam Asmaca mı?”

“Sen rahat ol, adam asıyorlarmış,” dedi Mükremin. “Yırttın, hadi yine iyisin.” Yekta ona kötü kötü baktı.

“Bebeğim ama bu çok cinsiyetçi bir yaklaşım oldu,” dedi İpek uyarırcasına.

“O anlamda demedim ki ben...”

“Şu an tüm sorunumuz bu değil mi a...” Tunç küfredecekken Herkül onun ağzını kapattı.

“Tamam sakın ol, sinirlerine hâkim ol.” Bir de Tunç’a telkin veriyordu.

“Profesör olsaydı şöyle derdi: ‘Gençler öncelikle sakinliğimizi koruyoruz.’” Mükremin’in sözleriyle içimdeki acıya tuz değmiş gibi oldu. “Ve ben de diyorum ki gençler öncelikle sakinliğimizi koruyoruz.”

Herkül hüznle gözlerini kaçırdı.

İnsanlar platformlara çıkmaya başladığında Derin de elimi tuttu ve beni platformlara doğru çekti.

Şarkının hareketli sözleri sonsuz bir ürkünçlük yaratıyordu. “İnsanlar her yerde, bir beklenti hissi. Havada asılı.” Havada asılı dediğinde gözlerim karşımdaki demire gitti. “Bir kıvılcım veriyor. Odanın karşısında gözlerin, karanlıkta parlıyor.” Tam bu sırada Korindon’un gözüne bakıyordum.

Göz giderken yerini X harfine bıraktı. “Ve işte tekrar başlıyoruz. Başı biliyoruz. Sonu biliyoruz. Sahnenin ustaları. Hepsini daha önce yaptık. Ve şimdi geri döndük, biraz daha alabilmek için. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Derin’le yan yana platformlara çıktık. Yekta diğer tarafıma geçtiğinde şaşkınca ona baktım. “Sana demiştim, artık farklı,” dedi gözünü açıp kapatarak.

Herkes platformlara yerleşmişti, Tufan tam karşımdaydı.

Kuçu Kıyım

Duvarlarda yatay çizgiler belirdi. Tam sekiz adet yan yana çizgi vardı.

Ama bununla kalmadı hiçbir şey. Yukarıdan aşağıya doğru ipler sarmaya başladı. Kalın, bükölmüş, birbirine örölmüş bir ipti bu. Sarımsı kahverengiydi ve ipin üstünde sanki eskiymiş gibi yıpranma izleri vardı. Tel tel ip çıkıntıları vardı üstünde.

Tam başımın önünde durdu, boyutu içine kafamın sığacağı kadar genişti sadece.

Bu ipler kafamızı asmamız için vardı!

“Ama ben sikeyim sizin yapacağınız işi!” diye bağırdı Tunç. “Bu ne amına koyayım, oynamıyorum ben.”

Tunç platformdan incekken Tufan bağırdı. “Tunç sakın oradan inme!”

“Neden abi? Öldürüyorsa öldürsün, böyle yaşamak mı olur, sikeyeğim hepsi...” Tunç’un küfürleri Tufan’ın tekrar bağırmasıyla kesildi.

“Devam etmezsen her türlü öleceksin! Onun istediklerini yapmayarak hayatta kalma şansımız var mı sanıyorsunuz?” Tufan haklı olabilirdi ama kimse kafasını o ipin içine yerleştirmeye cesaret edemiyordu.

“Hayatta kafamı ona sokmam!” dedi biri sinirle.

“Yine Korindon’un dediğini yaptırmaya çalışıyorsun bize!” diye bağırdı Yekta da.

“Sen yapma o zaman,” dedi Derin kafasına o ipi geçiren ilk kişi olarak.

“Ben bunu yapamam,” dedi bir kız durduğu platformdan inerken.

“Ben de hayatta o şeyi boynuma takıp beni öldürmelerine izin vermeyeceğim,” dedi Yekta öfkeyle nefes alıp verirken.

Platformdan inen kız sinirle kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki birden kafası patladı. Aynı laboratuvardaki öğrencilere olduğu gibi.

İçeride derin bir sessizlik oluşurken şarkı bizimle alay eder gibi çalıyordu yine. *“Çok büyük bir karar değil. Ne yapılacağını biliyorsun.”*

“Konuşuyor bir de bizimle şarkıyla!” Hale çığlık atarak ellerini saçlarına götürdü.

Herkes sessizdi. Yekta o öğrenciyi gördükten sonra hemen ipi boynuna geçirdi. Diğer herkes de tek tek çaresizce ipi boyunlarından geçirdi. Ben de geçirdim, herkesin boyuna göre bile ayarlamıştı.

Şarkı yine bizimle alay etti. *“Masanı terk ettiğini görüyorum. Kalabalığı kenara itiyorum. Gelmene sevindim. Kuralları biliyorsun. Oyunu seviyorsun, sahnenin ustaları, hepsini daha önceden yaptık.”*

“Sen bunun olacağını nereden biliyordun?” diye bağırdı Yekta, Tufan’a.

“Ananın a...” diye başladı küfre Tunç.

“Anasının ne suçu var, lan.” Derin duraksadı. “Gerçi anası da yelloz, devam et sen.”

“Bu hayatta en korktuğum şey boynumdan asılarak ölmek,” dedi Mükremin de ipi boynuna geçirirken dertli dertli.

Üstünde olduğum platformun rengi kırmızıya döndüğünde ilk harfi benim söylemem gerektiğini anladım.

Türkçede en çok kullanılan harflerden birini seçtim. “A.”

Sekiz çizginin üçüncüsünde A harfi belirdi. Ortadaki demir olduğu gibi duruyordu.

Benden sonra Yekta’nın platformu kırmızı oldu. “C,” dedi ama bunu demesiyle korna sesine benzer rahatsız edici bir ses çıkarken ortadaki demirin ileri doğru bir çizgisi oluştu.

İlk demir dışında anlaşılan geri kalan kısım hologram olacaktı.

Boynumdaki ip nefes aldıkça sanki batıyormuş gibi hissederken korkuyla harfleri takip ediyordum.

Kuçu Kıymı

Rıfki'ya geçti sıra. “D,” dedi ama yine kırmızı yandı ve bu sefer Adam Asmaca'da adamı asacak ip oluşmuş oldu.

“Biraz türetin, hemen cevap vermeyin!” diye bağırdı Janberk.

Sıra bir kıza gelmişti. “E,” dedi titreyen sesiyle.

Bu sefer yeşil yandı. Kelimenin yedinci harfi yanmıştı, E'ydi.

Harflerden birkaçı belli olduğu için herkes sesli düşünüyor, fikir üretiyordu. “Muamma...”

“Faaliyet.”

“İtfaiye!”

“Muhallebi!”

Düşünmeden korkuyla ağızlarına ne gelirse söylüyorlardı, kelime sayısına bile bakmıyorlardı. “Rasgele söylemeyin!” diye bağırdı Tufan.

Her kafadan başka bir ses çıkarken sıradakine geçti. Tam bir kelime söyleyecekti ki öğrenci daha cevap veremedi birkaç kez üst üste o rahatsız edici ses çalarken kırmızı yanmaya başladı.

Ortadaki direktteki çizgide adamın önce kafası, sonra kolları ve en son da bacakları oluşurken ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

“Aptal!” Janberk sinirle bağırdı. “Aptallar! Yanlış bulduğunuz kelimeler onu ölüme götürdü!”

Az önce kelimeyi söylemek üzere olan öğrenci korkuyla etrafına baktı. İp onu yukarı çekecek sandık ama öyle olmadı.

İp hiç yukarı çıkmadı.

Genç adamın üstünde olduğu platformun birden kapağı açıldı. Aşağısı ne kadar derindi, bilmiyordum ama açılmasıyla içeri soğuk bir rüzgâr dolmuştu. Ayakları havada kalırken kurtulma çabasıyla bir sağa bir sola sallanıyordu.

“Ona yardım etmeliyiz,” dedi Herkül acıyla.

“Edersen ölürsün,” dedi Tufan elini havaya kaldırarak hareket etmemesi için.

Çocuk bir süre gözümüzün önünde can çekişirken yaşlar gözümünden hızla dökülüyordu. Platformlar birbirine çok yakın değildi, yani kimsenin eli kolu yetişmezdi ve indiğimizde de kafamızı patlatıyordu.

Uzun süre sallandıktan sonra öldüğünde yukarıdaki ip sanki biri kesmiş gibi aşağı doğru kaydı. Çocuk aşağı düştü ve platform geri kapandı.

Sıradakinin olduğu platform kırmızıya döndü bu sefer. “Sakin bir daha kimse başkasının sırasında kelime söylemesin hatta eminse bile söylemesin!” dedi Alp bağırarak sinirle.

Ortadaki çizgi adam da silinmişti düşen kişiyle, yine başta olduğu gibi sadece demir kalmıştı.

Gözlüklü çocuk bir kelimelere bir de üstündeki platforma baktı. Gergince titriyordu bacakları. “Sabaha kadar düşünecek mi bu böyle?” diye bağırdı Halil.

“Ya bu sik kafalıyı niye öldürmedim ben arkadaşıyla!” diye bağırdı Derin.

Halil suspus oldu.

Çocuk gergince gözlüğü gözüne doğru itti ve konuştu. “Mufiyet.”

Kutlama benzeri bir ses çıktı, olduğu daire yeşile döndü ve ekrandaki kelime tamamlandı.

Ama kelime değişti.

“Bu böyle ne kadar devam edecek?” dedi biri korkuyla.

“Büyük ihtimalle o istediği kadar,” dedi İpek.

Bu sefer daha kısa bir şey çıktı, sadece beş çizgi vardı.

Farklı birine geçti, bu kişi Sezen’di. “B,” demesiyle ikinci harf açıldı. Ardından sıra Janberk’e geçti. Bir süre eli çenesinde düşünüp cevap verdi.

Kuğu Kıyım

“İbrik.” Doğru bilmişti. Sadece harf değil, direkt kelimeyi bilmişti.

“Acaba kelime bulmamız bu işi azaltıyor mu? Kaç kelime isteyecek?” diye sordu Hale titrek sesiyle.

Sıra ona gelmişti ama kelime de değişmişti. Bu sefer tek kelime değildi. İki kelimeydi. İlk kelime altı haneli, ikinci kelimeyse beş haneliydi.

“Sıçtık,” dedi Mükremin eli başındayken.

Hale konuştu. “C.” Ama C harfi yoktu. Yine ortadaki adamın asıldığı ilk direk çizildi. Sıra başka bir öğrenciye geçti.

“D,” dedi ama bu sefer aşağı doğru uzanan ip oluştu. Her bilemeyen kişi aslında sonrakilerin ölümünü hazırlıyordu.

Başka bir öğrenci de, “I,” dedi ama yine hiçbir harf tutmadı. Ortadaki çizgi adamın kafasını oluşmuştu.

Başka bir öğrenci “R,” dediğinde yine bilememişti.

“Ne lan bu?” dedi Tunç sinirle ekrana bakarken.

“İki kelimeyse onunda *-mek -mak* ekleri olabilir,” dedi Tufan. Sıra ona geçmişti ama sadece tek harf söyleme hakkı vardı kelimeyi bulamadıysa. “K,” dediğinde tam da dediği gibi son harf yandı.

Başka bir öğrenciye geçti sıra. M ve E de bulunduğunda ikinci kelimenin etmek olduğu anlaşılmıştı ama ne etmekte?

Sonrasında yine birkaç öğrenci hiçbir harf bilemedi ve çöp adamın kolları oluştu, hatta bir bacağı da. Sadece son bir yanlışı kalmıştı ve sıra Herkül’e gelmişti.

Herkül’ün eli başının arkasına gitti. “Tahminde bulunayım mı?” dedi Halil sırtarak.

“Bulun da ebeninkini göstereyim ben sana,” dedi Tunç hemen.

“Seni arkadaşından daha kötü öldüreceğim,” dedi Derin de yemin edermiş gibi.

Halil, Tunç'un küfründen çok etkilenmese de Derin'in tehdidinden epey etkilenmiş olacak ki susarak kollarını arkasında birleştirdi.

"Bulmam lazım, bulmam lazım," dedi Herkül yanında duran Tunç'a bakarak. Eğer harfi doğru bulamazsa Tunç ölecekti. "İhtiva etmek!" diye cevap verdiğinde nefesimi tutarak ekrana baktım.

Yeşil yanmıştı. Rahat bir nefes verdim. Kelimeyi bulmuştuk ama çöp adam hâlâ aynıydı, hâlâ sadece bir bacağı kalmıştı tamamlanması için.

"Ne? Ne? Ama kelime değişti, neden başa sarmıyor!" dedi Herkül telaşla.

"Kelimeleri doğru bilsek ve kelime değişse bile başa dönmeyecek." Janberk yaşadığı fark edişle yorgunca başını eğdi.

"İhtiva etmek ne lan? Nereden geldi aklına?" dedi Tunç sanki sıra onda değil ve çıkan kelime sadece üç harfli değilmiş gibi. Bu raddede kelimenin kısa olması daha tehlikeliydi çünkü harf bulmak çok daha zordu.

"İçermek demek de sence konumuz bu mu şu an?" dedi Herkül sinirle bağırarak.

"Abim," dedi Tufan gergince.

"Abi," dedi Tunç elini göğsüne iki kez vurarak *bende* dermiş gibi ama bir harf bile kaçırma şansı yoktu.

"Abim acele etme, uzun uzun düşün. Bilerek kısa seçiyor, zor olması için ve bence sık kullanan harfler içermiyor olabilir..." Duraksadı telaşla çünkü sözkonusu olan kardeşinin hayatıydı. "Bilmiyorum, abim dur."

Tunç'un eli başına gitti, sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Bu sırada ona bakan Derin'e takıldı bakışları. "Bir seni öpemedim ya, giderayak o kalır içimde."

"Siktir git mal, öleceksin!" diye bağırdı Derin sinirle.

“Onu diyorum ya, üzülrüm işte. Tüh ya, barakada halledecektim o işi. Ölrsem öptürmediğine çok pişman olacaksın bak.”

“Tunç,” dedi Tufan dikkatini toplaması için ama bence Tunç bilerek kafasını dağıtmaya çalışıyordu.

“Abi tamam ya, iki eğleniyoruz ölmeden.”

“Ölmeyeceksin Tunç!” dedi Tufan perdeleyemediği öfkesiyle. Tunç kollarını iki yana açtı. “Nasipte varsa...”

“Salak salak konuşma, geri zekâlı,” diye tersledi onu Derin. “Doruk yeni gitti zaten mal! Sen de gidersen seni asla öpmem!”

Tunç’un kaşları havalandı. “Kalırsam ihtimal var yani?”

“Bana daral geldi, gerginlikten kendimi yiyeceğim şimdi,” dedi Mükremin bir yandan saçlarını çekiştirirken.

“Tunç’a harika bir motivasyon oldu.” İpek göz ucuyla Derin’e bakıyordu.

Derin bir sessizlik oluşurken Tunç iki eli de ensesinde düşünüyordu. “Başladığımızdan beri çok çıkan harfleri kullanma, hatta hiç olmayanlardan kullan,” dedi Tufan kardeşi için ne yapacağını bilemeyerek.

“Tamam abi.”

“Abim bana bak.” Tunç ona baktı. “Fevri olma, fevri olmadığın zamanlar benden bile zeki olduğunun havasını atarsın ya, şimdi hiç fevri olma. Düşün.” Tufan harf düşünüyor ama söyleyemiyordu çünkü harf ya da kelime söylemesi onun ölümüne sebep olurdu.

“Tamam, düşündüm,” dedi Tunç emin şekilde.

“Emin ol,” diye uyardı Tufan. “Bir daha düşün!”

“Eğer kaybedersen çıktığında motorunu ben alırım,” dedi İpek. Tunç ona kaşlarını çatarak baktı.

“Hayatta olmaz.”

“Oldu bile, sen bilirsin bak,” dedi İpek onu tehdit ederek.

“Ben veririm ona, o yüzden iyi düşün,” dedi Tufan da sanki on yaşında bir çocuğu ikna etmeye çalışır gibi.

“Düşündüm, tamam abi ya, gelme üstüme.” Tunç kafasını kaldırdı ve yüksek sesle konuştu. “Z.”

“Hasiktir ya, Z kaç tane kelimedede var, ay bayılacağım şimdi.” Mükremin elini yumruk yapmış, nefesini de tutmuştu ama şu an tek nefesini tutan o değildi.

Hepimiz yüreğimiz ağızımızda bekliyorduk.

Tufan, ellerini dizlerine yaslayarak eğilmiş ve nefesini tutmuş kardeşine bakıyordu.

Ve yeşil yandı. Rahatlayarak nefesimi verdik hepimiz. İlk harf çıkmıştı.

Tufan sanki dakikalarca koşmuş gibi nefes nefese kalmış kardeşine bakarken gözlerini büyük bir rahatlamayla yumdu.

Tunç ölmediği için gülerken Derin’e baktı. “Sözünü unutma bak.”

“Siktir oradan salak,” dedi Derin ama rahatladığını gizlemedi.

Sıra Aras’a gelmişti. “Bok vardı böyle yan yana durduk,” dedi Herkül, Tunç ve Aras’a bakarken.

Aras düşünüyordu, onun işi daha kolaydı ama hâlâ çok tehlikeliydi çünkü çöp adamın sadece bir bacağı kalmıştı.

Zam, zar, zat, zor, zan... O kadar çok olasılık vardı ki.

“Acele etme Aras,” dedi Tufan yine.

“Acele etsek de etmesek de gideceğimiz yer belli. Bir sürü ihtimal var.” Durdu, dudaklarını hafif hafif oynatarak kelimeleri düşünüyordu.

En sonunda durdu. “İki seçenek var, ya öleceğim ya kalacağım ve o iki seçenek de böyle ölümü beklemekten daha iyi! Zor!” Zor kelimesini söylemesiyle yine nefesimizi tutarak sonsuzluk gibi geçen bir saniyeyi bekledik.

Yeşil yandı! Bilmişti!

Nefesimizi verdik ama bu sefer kelime yine değişti. Bu sefer epey uzundu. On bir harflik bir kelimeydi.

Sıra Mine'ye gelmişti.

Ama hâlâ büyük sorunumuz tam ortada duruyordu. Çöp adamın eksik tek bacağı.

“Kelime uzun, bu kadar uzun bir kelimedede sesli harfler olmalı,” dedi Alp telaşla.

Ama Mine herkesin aksine çok sakindi.

Alp'e baktı ve Alp'in yanındakilere. Sırayla hemen yanında Alp, sonra Mükremin ve ardından da İpek vardı.

“Acele etme,” dedi İpek sakın bir ses tonuyla.

Mine gülümsedi. “Çok uzun bir kelime ama bu kadar uzun olduğu için büyük ihtimalle Alp ya da ikinizden biri kesin öleceksiniz.” Kelimelerin kısa olması tehlikeliydi ama çok uzun olması da böyle bir durumda tehlikeliydi.

“Sen kendini düşün,” dedi Alp tedirgince.

“Alp,” dedi Mine onun gözlerine bakarak. “Seninle keşke önceki hayatımızda, normalde tanışsaydık. Sana kesin âşık olurum.”

“N-niye böyle konuşuyorsun?” dedi Alp.

“Her şey için teşekkür ederim önce sana, sonra...” Bakışları tek tek bizim üstümüzde dolaştı. “Size.” Alp'e geri baktı. “Ben zaten buradan çıkmak istemiyorum ki Alp. Ben yaşamak istemiyorum ama yaşamayı çok isteyecek, çok güzel insanları tanıyorum,” dedi Alp'in gözlerine bakarak.

“Hayır Mine, hayır! Ne geçiyor senin aklından?” diye bağırdı Alp ama Mine o ürkütücü sakinliğiyle ona bakmaya devam etti.

“Bunu sakın yapma!” dedi İpek.

“Ne yapacağını anlamadım ama her ne yapacaksan sakın yapma!” diye bağırdı Mükremin de.

Mine onlara gülümsedi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum ve yeni öğrenmiştim ki ona gülümsemek çok yakışıyordu.

“Kimse için kendini feda etmen gerekmiyor,” dedi Tufan, Mine ona da gülümsedi.

“Ağlarken bana kızanları susturduğun için teşekkür ederim.” Tufan acıyla verdi nefesini.

“Mine bak, bana bak,” dedi Alp.

“Eğer sen beni laboratuvarından çıkarmasan ben zaten çıkmayacaktım ve orada ölecektim, Alp. Sen mükemmel bir adamsın, seninle normal hayatta karşılaşmak için çok şey verirdim ama bizim için hayat böyleymiş. Her şey için çok teşekkür ederim. Belki de beni bu an için oradan çıkarman gerekiyordu, kimbilir.”

“Mine...” Alp o kadar korku ve şok içindeydi ki konuşamıyordu bile.

“Alp.” Gözlerine sevgiyle baktı. “Kendine çok iyi bak, çıkın buradan.” Mine önüne döndü. Ve bağırdı. “W.”

Elim şaşkınca ağzımın üstüne gitti.

Türkçede hiç kullanılmayan bir harfi bu.

Bize baktı son kez. “Doruk ne demişti, çok havalıydı. Korindon’da bana ayrılan sürenin sonuna geldik.” Ellerini iki yana açtı.

Aniden ip boğazını sıktı, ayağının altındaki platform açıldı.

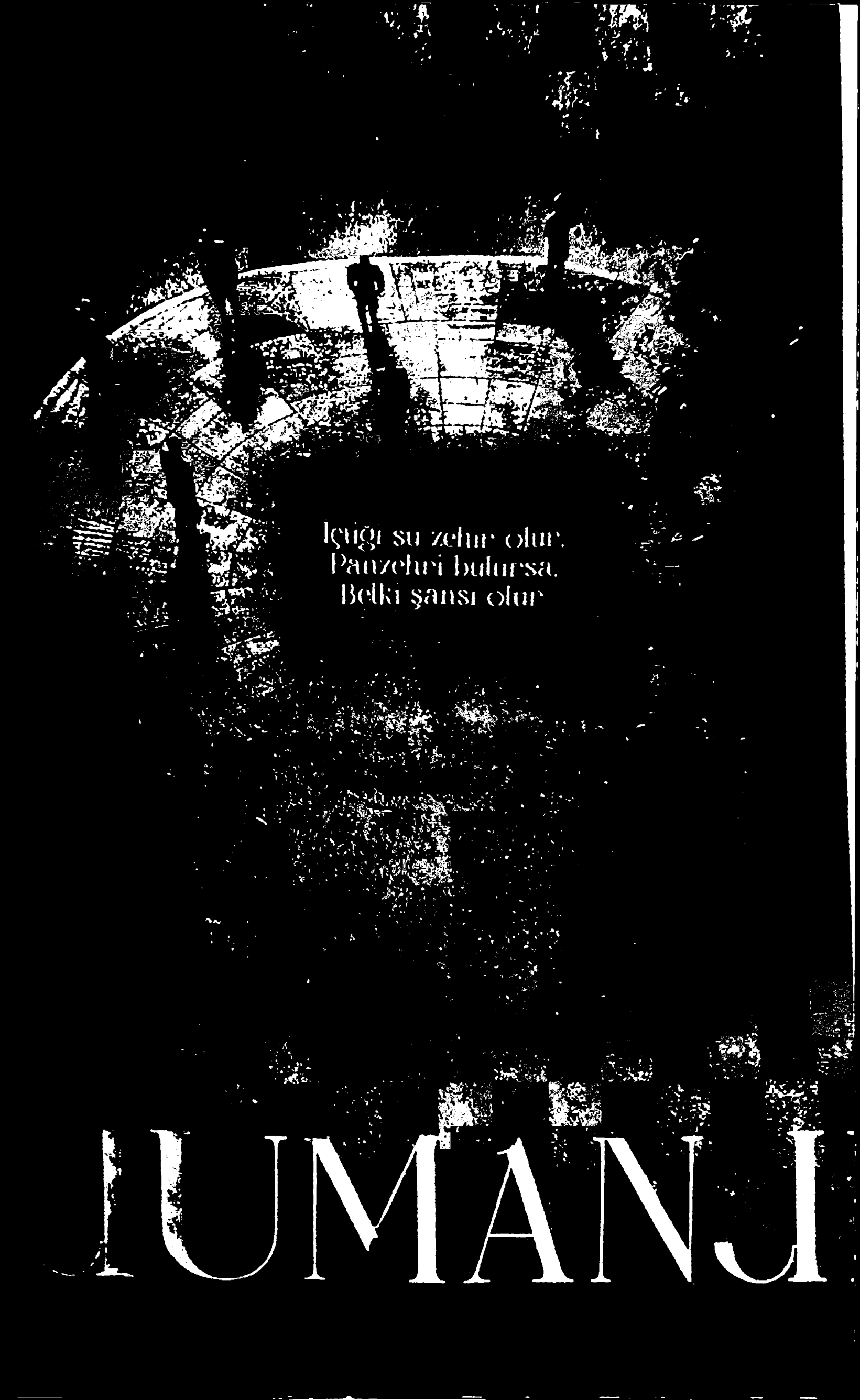
Alp, Mine’nin hayatını kurtarmıştı.

Mine’yse onunla ödeşmişti, hem de canıyla.

Mine burada hiç gülmemişti ama ölüme gülerek gitmişti.

Korindon bizi bir kez daha tepetaklak etmişti.

İçtiği su zehir olur.
Panzehri bulursa.
Belki şansı olur

İUMANCI

*“Aşkta ve savaşta her şey mübahmış,
Bu aşkı herkes savaş sanmış.
Asıl savaş sana yanan bahtmış,
Kalp yanlışı bedende batarmış,
Doğruysa düşmana bile muhtaçmış.”*

9. BÖLÜM

JUMANJİ

Birini, bir arkadaşımızı daha gözlerimizin önünde acı şekilde kaybetmiştik. Şarkının korkutucu sözleri Mine'nin havada asılı duran bedeniyle kulaklarımda yankılanıyordu. "*Havada asılı...*"

Mine ölüme öyle çok direnmedi, hatta ölmeyi kendi istedi ama ölüm bir ip olup boğazını sardığında ve nefesini kesmeye geldiğinde insani içgüdüleriyle acıyla eli boynuna gitti.

Bir süre karşı koymaya çalıştı.

Alp acıyla bağıyordu. "Neden yaptın?" Alp'in acı haykırıış-ları kulaklarımda çınlıyor ve gözyaşlarımı hızlandırıyordu. "Neden Mine?"

Mükremin üzgünce başını öne eğmişti, İpek'se dolu gözleriyle izliyordu.

"Mine! Biz buradan birlikte çıkacaktık!" Alp bağıyordu ama artık Mine onu duyamazdı.

Mine'nin gözleri çoktan kapanmıştı. O öldükten sonra boy-nundaki ip koptu, bedeni aşağı düştü, artık Mine'nin bedeni bile burada değildi. Bir süre rüzgâr estikten sonra platformu kapandı ve rüzgâr da aynı şekilde kesildi ama içimizde bir rüzgâr bıraktığı kesindi.

Gözyaşları yüzümden hızla akıyor, artık birilerinin ölümünü görmeye dayanamıyordum.

Sıra Alp'e geçmiş, Alp'in olduğu platform yeşil olmuştu ama Alp öylece Mine'nin düştüğü yere bakıyordu.

Alp parmaklarını öfkeyle boynundaki ipe sarmıştı, ipi parçalayacak gibi tutuyordu. "Alp, devam etmelisin," dedi Janberk zorlukla çıkan sesiyle.

"Devam et et, nereye edeceğiz? Muhteşem ölümümüze mi? Mine..." Acıyla yumdu gözlerini. "Ona söz vermiştim, söz verdim ben ona..."

Neyin sözünü verdiğini bilmiyordum ama büyük ihtimalle buradan çıkacağımızın sözünü vermişti. Bu sözü başkaları da vermişti bana...

Ama burada sözler hükümsüzdü çünkü Korindon hiçbirimizin zapt edemeyeceği kadar vahşiydi.

"Yasını bekleyemeyiz! Bir kelime seç artık!" diye bağırdı erkek bir öğrenci. "Burada boynumda bu iple olmaya dayanamıyorum." Bu öğrenciyi tanıyordum, adı Tuna'ydı.

Alp öldürücü bakışlarını ona çevirdi. Gözleri kızarmış, kaşları çatılmıştı ve fazlasıyla dağılmış duruyordu. "Dayanama, dayanama lan!" diye bağırdığında Tuna ona kötü kötü baktı.

"Sakin olun," dedi Janberk gerilimi azaltmaya çalışarak.

"Mine, çıkacaktık buradan, Mine. Birlikte..." Alp burnunu çekti.

"Alp, toparlan abiciğim," dedi Mükremin gözünü elinin tersiyle silerek.

"Âşık olurmuş bana, burada olmasak âşık olurmuş, Mükremin." Alp, Mine'nin az önce olduğu yere bakmaya devam ediyordu.

"Alp," dedi Derin de zar zor çıkan sesiyle.

"Âşık olurmuş, burada olmasak. Bu cehennemde olmasak..." Alp dolu gözlerini kırptırdığında gözünden akan bir damla yaş uzaktan bile görebildim.

Kuçu Kıymı

Sonunda önüne döndü ve karşısındaki Korindon'a, ortamımızda duran ve artık sadece demire dönen o boşluğa öfkeyle baktı.

"A," dedi ve on bir haneli kelimede iki tane A harfi yandı.

_ _ _ A _ A _ _ _ _

Artık kelime bu şekildeydi, düşünüp türetmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Mine'nin elenmesiyle ortamımızda duran çöp adamın tüm çizgileri kaybolmuştu. Yanlış bildikçe yine kelime oluşacaktı.

Sıra Mükremin'e geldiğinde o da "E," dedi ve yine iki harf birden yandı. Artık _ _ _ AE _ A _ E _ _ şeklindeydi. Bu nasıl bir kelimeydi böyle.

Az önce bir arkadaşımızı daha kaybetmişken kelime bulmaya odaklanmak dünyadaki en imkânsız şeydi ama buradaki tüm öğrencilerin hayatı buna bağlıydı.

İpek boğazını temizledi. Dolu gözlerini kırptırdı. "B," dediğinde ilk harf açılmıştı, artık epey harf ortaya çıkmıştı ama o kadar zor olmalıydı ki kimse fikir yürütemiyordu.

B _ _ AE _ A _ E _ _ şeklindeydi karşıımızdaki kelime.

Başka bir öğrenciye geçtiğinde C dedi ama yoktu. Aynı şekilde diğer öğrenciler de D, I, S dediler ama hiçbir harf yoktu.

Çöp adamın yine bedeni oluşmuştu. Oluşmayan sadece bir kolu ve iki bacağı kalmıştı.

"Çok zor bir kelime olmalı, Türkçede çok kullanılmayan," dedi Janberk sıradaki öğrenciye yardım etmeye çalışarak.

"İ," dedi sıradaki kız ve bu sefer de ikinci harf yandı. Bİ _ AE _ A _ E _ _ oldu artık kelime ama yine hiçbir şey çağrıştırmıyordu.

Biri M dediğinde harf çıkmamış ve artık çöp adamın kolları tamamlanmıştı. Sadece iki bacağı kalmıştı birini tekrar asması için, sıra da bize yaklaşıyordu.

Sıradaki öğrenciye geçtiğinde o da "N," harfini söyledi ve bu

sefer yine iki harf yandı ama kelime yine asla ortaya çıkmıyordu.

BİNAENA_E_ _ kimseye hiçbir şey çağrıştırmıyordu. Sıra yine bize doğru gelmişti ve bu sefer Derin'deydi.

Derin sakince bana baktı, henüz çöp adamın iki hakkı daha vardı. Eli başına gitti, daha önce çıkan harfleri düşünüyordu. Dudaklarını sessizce oynatarak kelimeyi bulmaya çalışıyordu.

Ona telaşla baktığımı fark ettiğinde gözünü açıp kapattı *so-run yok* dermiş gibi. "T," dediğinde yine kırmızı yandı ve sıra bana geçti. "Sikeyim!" Derin sinirle bağırdı. "Ne lan bu? Harf kalmadı! Sikerim sizin yapacağınız şeyi, böyle bir kelime bile yok! Bir kardeşimi aldınız, diğerini de alırsanız sizi mahvederim, duyuyor musunuz beni!" Derin sinirden ve bağırmaktan kızarmıştı.

Artık çöp adamın sadece bir bacağı kalmıştı birini öldürmek için ve yanlış bilirim bu kişi bendim. "Acele etme Peri, sakın kal," dedi Derin sanki az önce küfürler savurup bağırان o değilmiş gibi.

"Şansın yüksek, çıkan çok fazla harf var. Orada yanmayan harfleri iyi tuttu değil mi aklında?" Tufan'ın sakın ses tonuyla derin bir nefes aldım.

Tutmuştum, tutmuştum değil mi?

"Çıkan harfleri sakın söyleme," dedi Derin korkuyla. O harfleri bana söyleyemezlerdi çünkü benim sıramda bile olsa başka biri tahminde bulunursa ölen ben olacaktım.

Yutkundum. Hatırlıyordum. D, M ve sanki C harfiydi ama başka harfler de vardı.

Hafızam çok kötüydü, normalde bir şeyleri aklımda tutmakta berbatım. Genelde bir şeyi aklımda tutmak için defalarca tekrar ederdim ama yine de unuturdum. Bu bölümü o yüzden üçüncüde kazanmışım zaten, hafızam çok kötü olduğu için.

Derin bunu bildiğinden çok tedirgindi. Bacaklarını stresle sallarken gözleri üstümdeydi.

“Stres olma, hatırlamıyorsan bile karşıdaki çıkan harflere bak, oralara uygun çok fazla harf kalmadı,” dedi Tufan yine sakinleştirici ses tonuyla. Ne kadar sakin kalmaya çalışsa da gerginliğini hissediyordum.

Dilim damağım kurumuştu. Ölmek istemiyordum ve burada sürekli birileri ölürken bu isteğimi bile bencilce buluyordum artık. Doruk bile ölmüştü... Doruk bile.

“Sakin ol,” dedi Tufan o kadar uzaktan bile tedirginliğimin ne denli şiddetli olduğunu fark ederek.

“Evet, sakin ol canım,” dedi Yekta da hemen yanımdan.

Eğer ben bilirsem sırada tehlikeye girecek kişi oydu. Eğer kaybedersem, ölürsem, onun şansı daha yüksek olacaktı. Gözlerine baktım, kazanmamı istiyor mu diye. Buraya gelene kadar beni sevdiğine çok emindim. Buraya gelene kadar beni asla onun gibi seven biri olmaz diyordum. Anlayamayarak önüme döndüm, tedirgin duruyordu ama benim için mi yoksa kendi için miydi, bilmiyordum.

“Sakin ol canım,” dedi tekrar. “Burada olduğunu unut, senin en sevdiğin şey o telefonundaki sıkıcı kelime oyunu. Sürekli baktığında gözün görmüyordu ama oyunu bırakıp sonra harflere baktığında kelimeyi tak diye hatırlıyordun.” Yekta’nın sözleriyle ona baktım tekrar.

O bana değil, Tufan’a bakıyordu. Ona baktığımı fark ettiği an kafasını bana çevirdi ve sanki sakinleştirmeye çalışır gibi gülmüseddi. Haklıydı, çok fazla kelime oyunu oynardım ama orada ölme riskim yoktu.

Tufan’a baktım, o artık sessizdi. Bakışları yerdeydi, ne düşündüğünü bilmiyordum.

“Bu piç haklı, saatlerce oynadığın oyun,” dedi Derin de sinirle. Bazen onunla da oynardık. Genelde telefonumu alır, onun yanına kurulurdum, bulamadığım kelimelerle onu darlardım. Hatta bunu annemle de yapardım...

“Ama bu en zoru,” dedim karşımda harfleri eksik duran kelimeye bakarak.

“Kendini zorlama.” Yekta’nın tedirgin sözleriyle başımı salladım ve karşımdaki kelimeye baktım.

Artık bir tane harf söylemem gerekiyordu, yanlış olursa ölecektim. Mine gibi boynumdan asılarak ölecektim...

Ölmek istemiyordum, ölmeyecektim. Bir yanım anneme kavuşmak istese de yaşama âşık kısmım buna dayanamıyordu.

“Sakin ol, minik Peri.”

“İyi düşün,” dedi Mükremin de.

Tufan artık dalgın ve sessizdi. Derin’in eli yüreğinde, gözleri buğuluydu.

“L,” dedim ve gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

“Çok şükür Allah’ım, çok şükür.” Derin’in sevinçli sesiyle korkuyla yumduğum gözlerimi açtım.

“Off!” Yekta’nın çıkardığı sesle ona baktım. Bakışlarımı fark ettiğinde çatık kaşları düzeldi. “Off, çok rahatladım,” dedi eli göğsünde ama sıra ona gelmişti.

BİNAENALE_ _

“Ne ki bu böyle ya?” dedi Sezen merak içinde.

“Bizi mi kandırıyor acaba, böyle bir kelime yok ki,” dedi başka bir öğrenci de.

Yekta korkuyla karşısındaki kelimeye bakıyordu. Ayağını stresle yere vuruyordu. “Yekta, sakın ol.” Sözlerimle bana baktı.

“Allah için olmasın,” dedi Derin yanımdan sinirle.

“Yani bence bilmese de olur,” dedi Herkül de.

Kuçu Kıymı

“Oğlum rahat olsana, adam asacaklar dedim ya sana,” dedi Mükremin de onunla dalga geçerek.

Yekta hepsine kötü kötü baktı, ardından korkuyla önüne döndü.

“Yekta, onları şimdi dert etme. Zaten çok az harf kaldı.” Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama bu noktada hiç sakinleşebilecekmiş gibi durmuyordu.

Vücudu sinirle ve korkuyla karışık titrerken gözleri kızarıktı. “Öleceğim, beynim durdu,” dedi korkuyla bana bakarak.

“Çalışıyor muydu sanki?” Derin’in sözlerinin Yekta’yı daha da germemesi için konuştum.

“Hayır Yekta, ölmeyeceksin. Seni de kaybetmeyeceğim.” Yekta bana bakarken yutkundu. Bu sırada üstümde birden çok bakış hissediyordum ama o bakışlardan biri vardı ki beni delip geçiyordu.

Yekta’yla ilişkimiz bitmişti ama o hep benim değer verdiğim ve sevdiğim biri olarak kalacaktı.

Herkül konuştu. “Benim başım eğilmedi, koptu.”

Tufan’a bakmaya cesaretim yoktu, onun gözlerinde benimle ilgili kötü herhangi bir duygu görmek beni mahvediyordu ama bu bilerek yaptığım bir şey değildi. Sevdiğim insanlar canımı bile yaksa onlardan vazgeçemiyordum. Bu belki aptallıktı ama bendim...

“Eğer beni öldürürseniz babam bu yapay zekâ programını mahveder!” diye bağırdı Yekta çaresizce.

“Ee yeteer bea, başladıin gine, ölceksen öl sen de...” Konuşan kişi daha önce de Çarkıfelek’te Yekta’ya kızan Trakya şivesi kullanan genç adamdı.

Yekta sıkıntıyla nefesini verdi. Dakikalar boyunca hiçbir harf söylemezken insanların sabrı taşıyordu.

“Sabaha kadar seni bekleyecek değiliz, ölüyorsan da öl artık cidden,” dedi iri ve uzun genç adam.

Yekta tam bir harf söylemek için dudaklarını aralamıştı ki gözlüklü genç, gözlüğünü gözüne doğru iterek konuştu. “Binaenaleyh!”

“Ne yapıyorsun sen?” Yekta sinirle bağırırken çocuk tedirginlikle ortada duran asılı adama bakıyordu. Yeşil yandığında nefesini rahatlayarak verdi. “Teşekkür ederim.”

Gözlüğü gözünden aşağı inmemişti ama bu onun tiki olacak ki tekrar gözlüğü gözüne doğru itti. “Binaenaleyh, Osmanlıca kökenli, *bu nedenle* anlamını taşıyan bir kelimedir. Günümüzde pek kullanılmamakla birlikte...”

Konuşmaya devam edecekken Halil bağırdı. “Madem biliyordun, neden daha önce söylemedin?”

Çocuk yine gözlüğünü ittirdi. “Kimse kimseye müdahale etmeyecekti diye.”

Kelimeler değişti, beşten fazla kişi asılırken her seferinde birimiz ölümle burun buruna geliyorduk. Birkaç dakika önce son üç tekrar demişti yine Korindon. Ve şarkı biterken son bir kelime daha bilinmişti.

Yine bir kapı açıldı, bu sefer de yine geldiğimiz yönden değil, tam tersi yerden açılmıştı. Bu kapıyla birlikte geriye *son sekiz kapı* kalmış olmalıydı.

Herkes platformlardan inerken yine bacaklarım titriyordu. Bu sırada biri bana elini uzattı ama bu sefer Tufan değildi. En baştan beri olması gereken kişiydi, iki yıl boyunca sevgilim olan adam Yekta.

Elini tutarak indiğimde bana sıkıca sarıldı. “Sana bir şey olacak diye aklım çıktı.”

Ondan uzaklaştım. “Yekta, ben de sana bir şey olacak diye çok korktum ama...”

Sözümü kesti. “Aması yok, burada bir saat sonramızın bile garantisi yok ve ben seninle aramın bozuk olduğu bir saat bile

daha geçirmek istemiyorum. Sen benim her şeyimsin, buna daha fazla katlanamıyorum.” İç çektiğinde yüzümü avuçları arasına aldı.

“Bitti, artık buraya istesem de istemesem de alıştım ve bir daha seni asla arkamda bırakmayacağım.”

“Yekta ama...”

“Aması yok.”

Herkes çıkmaya başlamış, Derin yanıımızdan geçerken hayal kırıklığıyla başını sallamıştı.

“Bundan sonra seni asla arkamda bırakmayacağım, canını yakmayacağım, daha iyi bir sevgili olacağım.”

“Buna devam edemem,” dediğimde irkildi. “Seni seviyorum, gerçekten ama olmaz, Yekta.” Daha az önce Mine’yi ve diğer arkadaşlarımızı da kaybetmişken bunları konuşmak bana hiç doğru gelmiyordu.

“Seni zorlamak ve bu durumda canını sıkmak istemiyorum. Burada yine birlikte olalım da demiyorum ama seni yalnız bırakmayacağımı bilmeni istiyorum.”

“Daha bu sabah acılı halimle beni kuskandırmaya çalıştın Yekta, sen neyden bahsediyorsun?”

“Evet! Çünkü beni çıldırttın. Sürekli o herifle birliktesin, ne hissettiğimi anla istedim.” İnsanların iyice uzaklaştığını fark edince elimi tuttu ve konuşurken benimle yürümeye başladı. “Benim gözüm senden başkasını görür mü hiç? Senin de görmesin, hele o herifi hiç görmesin.” Dışarı çıktığımızda nerede olduğumuza baktım.

Yine akşam olmuştu, burası çok büyük bir bahçeydi, taşlı bir yola çıkmıştık. Yolun sonundaysa kocaman bir malikâne vardı.

Yekta bana döndü yine. “Burada bu kadar acı ve kayıp yaşarken birbirimizi yargılamayalım. Ben senin için değerliyim, sen de benim için. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.”

Yorgunlukla çöktü omuzlarım. “Bak Yekta, Doruk’u yeni kaybettim ve bunların hiçbir önemi yok.”

“Biliyorum, o yüzden artık yanında olmak istiyorum. Öleceksem bile son anlarımda seninle olmak istiyorum.”

Gözlerindeki şefkat, anlayış, bana buraya gelmeden önceki hallerini hatırlatıyordu.

“Ama...” Parmağını dudağıma bastırdı.

“Ama yok canım, ama yok. Biz mükemmel bir çiftiz, herkesin gıptayla baktığı ve özendiği... Çünkü çok güzeldik. Belki burada değil ama çıkınca yine eskisi gibi olacağız.”

Başımı iki yana salladım. “Mükemmel değildik Yekta, ben çok çocuksuydum.”

“Ve ben senin bu çocuksu hallerine bile âşığıym.” Bile derken sanki yüzü biraz ekşimişti. “Bizim aşkımızı Korindon bile bitiremez canım, inan bana.”

“Ama Tuf...”

Konuşmamı hızla kesti. “Sana yardımcı olduğu için ona bir şey diyemiyorum ama niyetini biliyorum. En başından beri gözü sendeydi çünkü sen benimleydin ve o bana ait her şeye göz diken bir şerefsiz. Seni etkiledi mi bilmiyorum ama...” Son cümleyi söylerken sesi titremiştir.

“Yekta...” Sesim çok yorgun çıkmıştı.

Gözlerini kırptırdı, derin bir nefes aldı. “Buna gerçekten dayanamıyorum ama sana kızamayacağım çünkü ben çok hatalıyım. Sen çok masum ve safsın, onun samimi olduğunu düşündün. Ben de bunu kolaylaştıracak şeyler yapmadım.

Ama sen Peri... Sen benim her şeyimsin. Yaptığım her şey için çok özür dilerim.” Ellerimi elleri arasına aldı. “Doruk’a bu kadar üzüleceğimi ben bile düşünemezdim ama acını aynı şekilde yaşıyorum.”

Kuğu Kıyım

Derin bir nefes aldım, bakışlarımı kaçırdım çünkü gözlerime o kadar dikkatli bakıyordu ki ne diyeceğimi bilemiyordum.

Onu seviyordum ama onunla tekrar birlikte olmak istemiyordum, kalbini kırmak da istemiyordum.

“Bunları konuşmak istemiyorum. Sen o barakanda bana verdiğin değeri gösterdin, beni sürekli geride bırakarak da. Şimdi böyle konuşman sadece ke...”

“Özür dilerim, her şey için. Sana sebeplerimi açıkladım, bu kadar büyüyeceğini, seni bu kadar kıracağımı bilsem hiç yaparmıydım? Lütfen bana müsaade et ve yaptığım her şeyi telafi edeyim.” Nefesimi sıkıntıyla verdiğimde bana doğru eğildi.

Yüzümü avuçları arasına alıp dudağımı öpmeye eğildi. Başımı çevirdiğimde dudakları yanağıma geldi. Ardından alnını yorgunca alnıma yasladı ama ben ondan yine uzaklaştım.

Birkaç adım yürümüştüm ki bu sefer de elimi tuttu.

“Her şey geçecek, her şey eskisinden bile daha güzel olacak.” Artık ona bir şeyleri anlatamamaktan, kendimi ifade edememekten yorulmuştum.

Onu kırmak istemeyen tarafımla ondan uzaklaşmak isteyen kısmım çatışyordu.

Kalabalığa doğru yürüdük, elimi bırakmadı. Karşımızda çok büyük bir malikâne vardı. Lüks, yeni, şatafatlı ve tüm ışıkları yanan bir malikâneydi bu.

Malikânenin kapısının üstünde kuğu figürü bulunuyordu.

Kapı ardına kadar açıktı.

Alp bir köşeye diz çökmüştü, Mükremin de onun yanında durmuş, omzunu tutarak destek olmaya çalışıyordu.

“Bu sefer ne isteyecek acaba?” Yekta’nın sesiyle bakışlar üstümüze döndü.

Derin ellerimizi gördüğünde sinirle gözlerini kapattı sadece. Buna tahammülünün kalmadığını biliyordum ama ben Yekta’yla barışmamıştım. İlişkimiz devam etmiyordu.

Ceren Melek

Sadece ona artık bir şeyler anlatmaktan çok yorulmuştum, bir de bu kadar acılıyken.

Tufan bizim elimizi gördüğünde şaşkınca gözlerime baktı. Başı çok hafifçe sağa doğru hareket ederken bunu neden yaptığımı anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Yekta'dan elimi çekmeye çalıştım ama müsaade etmedi, başını eğip *sorun yok* dercesine bana baktı.

Eğer onu istemediğimi söylesem Tufan da Derin de anında müdahale eder ve onu önce dövüp sonra da benden uzaklaştırırdı ama bunu yapmak istemiyordum. Onunla geçirdiğimiz iki yıla saygı duyuyordum.

Tufan bir süre daha baktıktan sonra hayal kırıklığıyla başka yöne çevirdi başını.

"Bu sefer de buraya girmemizi mi istiyor?" diye sordu kırklarındaki öğrenci.

"Büyük ihtimalle," dedi Rıfkı da aksi şekilde. "Yoksa ne diye getirsin bizi buraya?"

Tufan bu sefer en önden içeri girerken diğerleri de peşinden gitmişti. İpek ve Herkül yanımdan geçerken aynı anda göz devirmişlerdi. "Yorum yok minik Peri, yorum yok," demişti Herkül sadece.

Herkes içeri girdikten sonra Yekta'nın elini bıraktım. "Bak, görüyor musun? Bizim barışmamızdan ne kadar korkuyorlar! Neden sence?"

"Neden?"

"Çünkü seni kendi tarafıma, yani doğru tarafa çekmemden endişeleniyorlar."

"Ne tarafı Yekta? Halimize bak, taraf mı kaldı?" Aksi şekilde içeri yürürken o da peşimden geliyordu.

Biz de içeri girdiğimizde diğer yerlerde olduğu gibi arkamızdan kapı kapansın diye bekledim ama kapanmadı.

Kuçu Kıyım

Burası günümüzdeki malikânelere benziyordu. Dekorlar, duvar kâğıtları, heykeller, tablolar, yerlerdeki kilimler... Her şey tamamen birbirini tamamlayan birer parça gibiydi.

Tüm öğrenciler malikâneye girmiş, içeriyi inceliyordu. Sadece Alp hiçbir şeyi incelemiyordu, hızla salona girmiş ve bir koltuğa oturmuştu. Bakışları yerdeyken derin derin düşünüyordu. Salon da giriş kısmı gibi şatafatlıydı.

Koyu kadife koltuklar, geniş yemek masası, şamdanlar, bir duvarı boydan boya kaplayan cam kapılar...

Şömine de vardı, şöminenin üstünde kocaman bir tablo asılıydı. Bu tablo öyle bilindik bir tablo değildi, ilk defa görüyordum.

Beyaz kanatları olan bir kadın vardı, siyah saçlarının parlaklığı o kadar iyi verilmişti ki tablonun içinde bile parlıyordu. Kanatlarıysa pırıl pırıldı ama sanki bir savaştan çıkmış gibi üstünde lekelere vardı. Kadın kucağında bir bebek tutuyordu ama bu tablonun çok küçük bir kısmıydı. Asıl büyük kısmında kocaman bir şeytan vardı. Boynuzlu, kırmızımsı, köpekdişleri görünen korkunç bir şeytandı bu. O kadar korkutucuydu ki tüylerim ürperdi.

Bu şeytanın sadece bir gözü vardı ve o da aynı Korindon'un gözüne benziyordu.

Üşüdüğümü hissederek zorlukla bakışlarımı o tablodan ayırdım ama sanki tablo bana bakmaya devam ediyordu.

Hiçbir şeyi incelemeyen, çökük omuzlarıyla oturan Alp'in yanına oturdum. "Alp." Başını kaldırmadı, cevap da vermedi. "Alp, acıttığını biliyorum."

"Siz kanınızdan can kaybettiniz, benim kaybım o kadar acıtamaz," dedi ama bakışları öyle demiyordu.

"Acının tartısı olmaz ki," dediğimde başını kaldırıp bana baktı. "Mine'ye de çok üzüldüm, hem de çok." Artık üzülmekten yorulmuştum, o kadar yıpratıcıydı bu.

Titrek bir nefes verdi. Başımı omzuna yasladım. O da başını başımın üstüne yasladı. “Henüz tanışmamız çok yeni, burada daha kaç gün geçirdik ki? Gerçi o da muamma. Ama en başından beri onun da bizimle çıkacağına inanmıştım, Doruk’un da...”

Doruk’un ismini duymamla göğsüme bir ağrı saplandı. “Mine’den hoşlanıyordun,” dediğimde itiraz edecek mi diye kafamı kaldırıp yüzüne baktım ama itiraz etmedi.

Aksine gözleri bir kabullenişle dalgalandı. “Korkarım ondan sadece hoşlanmıyordum. O normal hayatta tanışsaydık bana âşık olacağını söyledi ama ben bu hayatta bile ona âşık oldum. Bu kadar kısa sürede ve böyle bir yerde çok komik geliyor kulağa ama gerçek bu.” Sanki kendi de nasıl bu kadar kısa sürede bağlandığını, hatta âşık olduğunu çözemiyormuş gibiydi.

Alp konuşurken benim gözlerim yine tabloya takıldı.

Gözlerim bana oyun mu oynuyordu yoksa Korindon muydu asıl oyunu oynayan, bilmiyordum ama bunun normal olmadığını biliyordum.

Az önce tablodaki şeytan bir adım öne gelmişti, kadının elindeki bebek artık kadının elinde değildi. Onu şeytan tutuyordu. Şeytanın dudakları iki yana kıvrılmıştı ve tüylerimi ürpertecek şekilde bana gülümsüyordu.

Tufan odaları gezerken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu ev ona çok tanıdık geliyordu. En son bir odada durdu, burası bir çalışma odasıydı.

Kahve ve ahşap tonlarında klasik bir çalışma odasıydı; arka raflarda kitaplar, odanın odak noktasındaysa bir çalışma masası vardı. Masanın karşısında deri bir koltuk takımı vardı.

Tufan raflara yaklaşıp kitapları inceledi, buradaki kitapların çoğu dünya klasığı ve okuduğu kitaplardı.

Bu sırada olduğu odanın kapısı açıldı. Tufan omzunun üstünden gelen kişiye baktı: Yekta.

Yekta büyük bir özgüvenle içeri girmişti. Kapıyı ardından kapatırken Tufan önüne döndü ve elindeki kitaba baktı.

Lev Tolstoy'un "Savaş ve Barış" kitabıydı. Bu kitabı da okumuştı, annesi ona çok küçük yaşta okuma alışkanlığı kazandırmıştı. Kitabın kapağını açtığındaysa gördüğü şeyle kısa bir an duraksadı. Kitabın tüm sayfaları boştu.

Bu kitaplar sadece süs amaçlıydı, tıpkı Korindon'daki her şey gibi.

"Sonunda kabullendin mi?" diye sordu Yekta keyifle. Tufan kitabın kapağını kapatıp yerine bıraktı.

Yekta'ya omzunun üstünden baktı. "Neyi?"

"Peri'nin kime ait olduğunu," dedi Yekta sinir vermek istercesine gıcık şekilde.

Tufan onun bu hallerine alışkındı, çoğu zaman onu ciddiye bile almazdı. Eğer her seferinde onu ciddiye alsaydı zaten Yekta Tozko-paran şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Ama konu Peri'ye gelince ciddiye almadan duramıyordu.

Tufan, Yekta'ya doğru ürkütücü bir sakinlikle döndü. Yekta'nın yüzündeki yara izlerine baktı, yüzünde hâlâ Tufan'ın yumruk izleri duruyordu ama onun da yaraları normale göre hızlı iyileşmişti.

Tufan onun gıcık suratında bir hafta hiç geçmeyecek şişlikler bıraktığına emindi çünkü.

"Öyle miymiş?"

"Öyle," dedi Yekta büyük bir özgüvenle. "O benim sevgilim ve hep de öyle kalacak. Artık benim olan şeylerden gözünü çek."

Tufan bunca derdin arasında bir de Yekta'nın salaklıklarıyla uğraşmak istemiyordu ama Peri hakkında söylediği her şey sanki damarına damarına batıyordu.

Tufan kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Sen ya dünyanın gördüğü en deli adamsın ya da en piçi, henüz karar veremedim. Zaten o yüzden hâlâ hayattasın."

Yekta güldü. "Sevgilimden pençelerini çek, bundan sonra ondan uzak duracaksın."

"Neden?" diye sordu Tufan, bunu gerçekten merak ediyordu.

"Çünkü o benim sevgilim."

"O kısmı geç, seni aptal şizofren, gerçekten neden bu kadar rahatsız oluyorsun? Onu sevdiğin için mi? Seni tanıyorum. Sen kendinden başka kimseyi sevmezsin," dedi Tufan kendinden emin şekilde.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Yekta.

"Peri'den çıkarın ne? Sen onu sevmiyorsun, belki de senin sevgin de minik yüreğin kadardır, orasını bilemiyorum ama sevmediğini biliyorum. Senin Peri'den başka bir çıkarın var, o yüzden korkuyorsun onu kaybetmekten."

Yekta alayla güldü. "Ne gibi bir çıkarım olacak ki?"

"Tahminlerim var," dedi Tufan kollarını çözerek.

"O benim sevgilim ve onu seviyorum, sense onu benden çalmaya çalışıyorsun."

"Hayır hayır," dedi hemen Tufan. "Konu o değil, konu senin onu sürekli yüzüstü bırakman. Şimdi gözüünü mü boyadın yine? Şaşırmadım, epey iyi niyetli ve görünen o ki herkesi kendi gibi sanıyor. Sen de bu yüzden onu iki yıl yanında tutmayı başarabilmişsin. Ama sen onu sevmiyorsun Yekta, sevsen kendi canını düşünmezsin. Gerçi belki de senin sevgin de senin gibi beş para etmezdir." Konuşmasının sonunda hafifçe omuz silkmişti.

Yekta öfkeden kızarıırken nefes alıp verişleri hızlanmıştı. Masaya doğru birkaç adım attı, ellerini masaya yaslarken öfkesini yüzündeki gevşek gülüşle saklamaya çalışıyordu.

"Peri benim sevgilim, o benim. İki yıldır yanındaki adam benim. Bak gördün, geçemiyor benden. Ben onu yüzüstü bile bıraksam o yine bana geliyor çünkü ben onun ilk aşkıyım. Hep de öyle kalacağım. Söylesene, beni kurtarman, o kapıyı açman için seni ikna etmedi mi? Söylesene, hep ilk bana gelmedi mi? Sen kimsesin. Bense onun sevgilisi, aşkı ve evleneceği adamım."

Kuçu Kıyım

Tufan, Yekta'ya karşı daha önce hiç hissetmediği kadar öfke hissediyordu.

"Gördün az önce, beni nasıl sakinleştirdi, o benden asla olamaz. Elimi nasıl tuttu, onu öpmemi nasıl da heyecanla bekledi."

Tufan bunu kendisini çıldırtmak için yaptığını biliyordu, biliyordu bilmesine ama ilk kez onun dolduruşlarına bu kadar geliyordu.

"Onun tüm ilkleri benim ve hep de öyle kalacağım." Yekta onun damarına bastığını fark edip buna keyifle devam etti. "O hep bana gelecek. Sana minnet hissetmiştir, Peri çok saftır. Ama sakın ola o saflığını başka bir şey sanmayasın! Onun için asla ben olmayacaksın. Sana asla bana baktığı gibi sevgiyle bakmayacak. Sen sadece sevgilisiyle arası bozulduğunda ona yardım eden bir adamsın ve hep de öyle kalacaksın."

Tufan'ın omuzları alayla sarsıldı, başını sağa doğru hafifçe yatırdı. Dili üst dişlerinin üstünde gezinirken başını ağır ağır salladı.

"Ne o? Hoşuna gitmedi mi duydukların?"

"Sen onu zerre umursamıyorsun, sen onu kaybetmekten korkmuyorsun. Sen bana karşı kaybetmekten korkuyorsun. Bir şeyleri telafi etmeye çalışma sebebin ona duyduğun sevgi değil. Onun bana ilgi duymasından korkuyorsun ama korkuların çoktan gerçek oldu." Tufan ellerini masaya yasladı ve Yekta'ya doğru eğildi.

"O bir mal değil, bir eşya değil, manipüle edeceğin bir oyuncak değil. Bu zamana kadar onu öyle görmüş olabilirsin ama artık sana kanmayacak, inanmayacak. Çünkü gerçek bir adamın nasıl olduğunu gördü." Tufan'ın sözleriyle Yekta renkten renge giriyordu.

"Ona ilk dokunan adam benim, her anlamda." Tufan'ın canını yakmaya çalışıyordu ve Tufan da elbette bunun farkındaydı.

"Kapat çeneni, Yekta Tozkoparan için bile çok aşağılık sözler bunlar," dedi Tufan o ürkütücü sakinliğiyle. "Sen, Peri gibi bir mücevherin farkına varacak kadar akıllı değilsin. Söylesene, ondan ne gibi bir çıkarın var?"

Yekta geri çekildi. Dik durdu, hep gömleğinin yakalarını düzeltmeye alıştığından eli yakasına gitti ama gömlek olmadığı için sadece tişörtünün yakasını düzeltti.

“Peri benim, sana asla bana değer verdiği kadar değer vermeyecek. Beni seviyor, bana âşık. Onu ölüme bile bıraksam o benim acı çektiğimi görmeye dayanamaz, bu tür bir aşk. Sense hiç kimsesin ve sonsuza kadar da öyle kalacaksın. Sevgilimden uzak duracaksın, gördüğün gibi aramızı düzelttik ve bir daha ona yaklaştığını görürsem...”

“Ne yaparsın?” dedi Tufan ama bunu gıcık vermek için değil, gerçekten merak ettiği için sormuştu.

“Onu da o zaman görürsün,” dedi Yekta ama Tufan onun aklına bir şey gelmediği için böyle dediğine emindi. “Biz çok tutkulu bir çiftizdir.” Yekta’nın yüzündeki sırıtış Tufan’ı daha da sinirlendirirken ona vurmamak için yumruklarını sıktı.

Yekta bilerek onu kıskırtıyordu, Tufan’ın onu dövmesini sağlayacak ve yine Tufan’ı kötü adam ilan edecekti. Bunu biliyordu bilmesine ama bu sefer çok zorlanıyordu.

“Aramıza asla giremezsin. Şimdiye kadar girebildiğini sandıysan benim hatalarım yüzündendi. Ama bir daha asla o hataları yapmayacağım ve Peri de asla sana bakmayacak. Zaten onun hayatını kurtarmasaydın benim düşmanım olduğun için o senin yüzüne bile bakmazdı. Çünkü o bana bu kadar sadık ve bağlı. Sen sadece sevgilisinin düşmanısın ve hep de öyle kalacaksın.”

Peri, Tufan’ı tanımadan önce çok önyargılıydı ve haklı olduğu bir kısım vardı. Eğer Tufan her seferinde Peri’ye yardım etmemiş olsa Peri asla onu tanıma zahmetine girmez, hatta kaçardı. Zaten şaşkınlığı da bu yüzdendi, sürekli “Böyle biri olmanı beklemiyordum, bunları neden yapıyorsun?” demesi...

Kuçu Kıym

Tufan hiçbirini kasıtlı yapmamıştı, Peri'nin ilgisini çekmek gibi bir amacı yoktu ama Allah biliyordu ya, ilk gördüğünden beri Peri onun ilgisini çekiyordu.

Üç yıl önce gördüğünde de kayıt günü okulda gördüğünde de o partide ona çarptığında da... Ve Yekta'nın sevgilisi olduğunu öğrendiğinde bunun şaka gibi bir şey olduğunu düşünmüştü.

Yekta sinirle odayı terk ederken Tufan da ondan aşağı kalır gibi değildi. Beni seviyor, bana âşık...

Sevdiğini kendi ağzıyla da söylemişti zaten...

Elini tutmuştu, onu sürekli yarı yolda bırakan adamın yine elini tutmuştu. Belki de Yekta piçinin haklı olduğu noktalar vardı.

Herkül merakla başını odaya uzattı. "Ne yapıyorsun sen burada? Yekta çıkıyordu dışarı ve yüzünde yeni bir yumruk izi de yoktu."

Tufan sinirle koltuğa oturdu. "Boş boş konuştu işte puşt."

Herkül içeri doğru birkaç adım atıp Tufan'ı süzdü. "Hımm bu sefer seni ciddi sinirlendirmiş sanki. Sen sadece çok çok sinirlendiğinde kulakların kızarır."

Tufan'ın eli bilinçsizce kulağına gittiğinde ısındığını fark etti. "Beni bu kadar tanıma Herkül, geriyorsun beni bazen." Tufan'ın sözleriyle güldü.

Herkül'ün kaşları havalandı. "Ne dedi de bu kadar sinirlendin? Sen bu malı hiç takmazdın, minik Peri'den sonra takmaya başladın sen sanki." İmalı imalı göz süzdü.

Tufan sessiz kaldığında Herkül biraz daha yürüdü ve Tufan'ın olduğu masaya hafifçe kalçasını yaslayıp ona yukarıdan bir bakış attı. "Sen biraz fazla mı kaptırdın kendini minik Peri'ye?"

Tufan yine sessiz kaldı.

"Sıçtık," dedi Herkül.

Tufan ona alttan bir bakış attığında Herkül'ün eli düşünceli şekilde çenesine gitmişti. "Hayır, yani çok da tatlı bir kız da niye bu kadar saf ki? Abartıyor biraz sanki saflık işini. Yekta'nın elini

tutmak nedir yani? Ben elimi kezzapla yıkardım şahsen.” Tufan’ın bakışlarını gördüğünde duraksadı yine. “Haksız mıyım?”

“Çok manipüle edilmiş ve hiç farkında değil. Yekta’nın ondan bir çıkarı var.”

“Minik Peri de yeri geldiğinde zeki bak, zombilerleyken o buldu mesela çıkışı. Başka zekilik parıltıları da görüyorum ama işte konu insanlar olunca bir tuhaf oluyor.”

“İşte o, bu yüzden çok farklı,” dedi Tufan bakışları uzaklara dalarken.

Herkül bunu fark edince korkuyla yutkundu. “Eyvah Tufan, eyvah.” Bunu sık sık derdi, Tufan da her seferinde ona ters ters bakardı.

“Dünyanın en korkunç yapay zekâsının elindeyken çok tehlikeli işler bunlar,” dedi Herkül yine susmayarak.

“Beni sal ve yapay zekâyı baştan çıkarmaya çalışmaya devam et,” dedi Tufan.

“He ya öyle yapmışım, içtiğimde benim cazibem çok yükseliyor da ondan,” dedi Herkül bir eliyle saçlarını düzeltirken. Aniden ciddileşti. “Sence bu sefer ne isteyecek?”

“Bilmiyorum, her kapının ardından bizi daha çok şaşırtacak bir şey çıkıyor. Yapay zekâ olduğu için çok ince düşünüyor.”

Herkül elini Tufan’ın omzuna koydu. “Benim kardeşim yapay zekâdan daha zekidir.” Omzunu sıktı. “Eğer olur da buradan gerçekten sadece bir kişi çıkarsa bu kişi şüphesiz sen olursun.”

Bu konuşma Tufan’ı rahatsız etmişti. “Hayır, buradan birlikte çıkacağız. Siz olmadan hiçbir yere çıkmam, saçma sapan konuşma, Herkül.” Herkül fazla fedakârdı, çocukluktan beri arkadaşlardı ve Tufan’ı korkutan şey tam olarak buydu. Profesörü kaybettiğinden beri Herkül’ün de benzer bir fedakârlık yapmasından korkuyordu.

“Doruk’a çok üzüldüm, Mine’ye de. Ama kardeşlerimi gözümün önünde kaybetmektense onlar için ölmeyi yeğlerim,” dedi Herkül. O Tufan’ın tanıdığı en yürekli adamlardan biriydi.

“Yekta’dan kalan sinirimi senden çıkarmamı istemiyorsan saçma sapan konuşmayı kes,” dedi tersçe. “Buradan birlikte çıkacağız, kardeşim.”

Herkül de derin bir iç çekti. “Birlikte.”

Tunç etrafı gezerken gördüğü açık kapıyla duraksadı. İçeriden Tufan ve Herkül’ün sesleri geliyordu. Tunç da Herkül’ü çok severdi ama abisiyle olan ilişkisini hep kıskanırdı. “Siz baş başa burada ne yapıyorsunuz?”

“Başladı yine,” Herkül göz devirdi.

“Abi.”

“Gel abim,” dedi Tufan oturduğu yerden kalkmazken.

Tunç kapıyı kapattı. “Abi senin bir planın var mı?” Herkül’le Tufan birbirlerine baktı. “Senin her durumda bir planın olur. Eğer Korindon’u yenecek biri varsa o da sensin.” Az önce Herkül de benzer bir şey söylemişti ve bu Tufan’ı inanılmaz şekilde rahatsız ediyordu.

“O bir yapay zekâ, he yenemez miyiz, yeneriz ama ensemizdeki bu şeyler varken mümkün değil.” Tufan ayağa kalktı. “Aşamaları özenle seçiyor, ilk aşamalar daha çok öğrenci azaltmak içindi, daha büyük kayıplar verildi. Ama gittikçe daha zorlaşmaya başlıyor. Aşamalar bazen basitleşiyor gibi gözükse de aslında basit şeylerde yaşama oranı daha düşük oluyor. Bazen şans, bazen takım çalışması, bazen fedakârlık yapmamızı istiyor. Aslında her şeyi bizi zihinsel olarak yormak için yapıyor. Üstelik azaldıkça hayatta kalma şansımız artmıyor, aksine azalıyor.”

Tunç da Herkül de onu sessizce dinlerken gergindi.

“Yani?” dedi Herkül sabırsızca.

"Yani buradan sadece zekâyla çıkılamayacağı bir gerçek, sadece güç de yetmez, şans gerekli. Her hamlemizden, her konuşmamızdan haberi var. Korindon'un gözü ortada yokken de bizi izliyor. Bu yüzden onunla savaşmak çok güç."

Bu sefer Herkül ve Tunç bakıştı. İkisinin de aklından aynı şey geçiyordu. "İmkânsız değil, güç dedin." Tunç abisine baktı.

"Evet, plan kurabiliriz ama işler istemediği gibi gidince de kafamızı patlatacağı bir gerçek, bu yüzden ona karşı koymak mantıklı değil. Buradan çıkmak istiyorsak onun istediği gibi oynamalıyız. Hiçbirinizi kaybetmeyeceğim, anlıyor musunuz beni?" İkisi de çaresizce başlarını salladı.

Odadan çıktıklarında Tunç etrafına bakıyordu. "Derin de kayboldu, nerede acaba?"

"Seni ilk kez birinin peşinden koşarken görüyorum," dedi Tufan ona göz ucuyla bakarak. Genelde kızlar onun peşinde koşardı. Tunç yaş olarak Tufan'dan üç yaş küçüktü ama abisinin yanında çoğu zaman olgun davranmaz, o sert ifadesini bırakırdı çünkü abisi onu her şeyden korurdu.

"Yani... peşinden koşmuyorum..." Duraksadı. "Koşuyor muyum?"

Herkül hemen onun taklidini yaptı. "Bir seni öpemedim ya, giderayak o kalır içimde!"

Tunç ona ters bir bakış attı. "Sus, zaten senin Derin'le olan yakınlığından hiç hoşlanmıyorum, akıl karıştırma şimdi, geride kal. Si..." Herkül ağzını kapattı yine.

Uzun koridorda yürürken Tufan tabloları izliyordu, tablolar da bir değişiklik vardı, sanki hepsi birbirinin devamı gibiydi. Loş alanda yürürken Tunç ve Herkül bir adım gerisindeydi.

"Derin dünyadaki en havalı kadın falan galiba," dedi Tunç hevesle. "O kaslı kolları, tekmeleri, küfürleri, bakışları..."

"Saydığın özellikler Herkül'de de var," dedi Tufan.

Kuçu Kıym

Tunç abisine gözlerini belerterek bakarken Herkül kolunu Tunç'un omzuna attı.

"Yani dünyalar güzeli Derin'le Herkül'ü nasıl bir tuttun, anlamadım," dedi Tunç, Herkül'ün kolunu omzundan itmeye çalışarak ama Herkül onu bırakmadı.

"Oğlum ben güzel değil miyim yani? Sen bana şimdi çirkin mi demek istedin?"

Tufan aniden durduğunda ikisi de durdu.

Bu tablolardaki çizimler önce boş bir alandan başlamıştı, masaların olduğu bir alandan. Çizimde masaların üstünde koyu renkli bir karalama vardı, Tufan bunların bilgisayar olduğunu düşündü. İlk çizim aslında Korindon'a ilk girdikleri kısımdı.

Devamında gri boş bir alan, onun devamındaki çizimdeyse Hubble Sabiti'ne benzer bir çizim vardı. Aşağıda kırmızı bir şey yanıyordu, havada taşlara benzer çizimler vardı. Tünel, ada, Çarkifelek, Çim Adam ve Adam Asmaca.

Hepsi buradaki tablolara tek tek işlenmişti ve Tufan son gördüğü tabloyla durdu.

Tabloda üç adam vardı, biri önde duruyordu. Diğer ikisi arkadaydı. Tablodaki koridor bu koridordu. Tufan şaşkınca omzunun arkasından Tunç ve Herkül'e baktı. Son tablodaki üç adam onlardı.

Korindon onları anbean resmetmişti. Ya geleceği görüyordu ya geleceği direkt o yaratıyordu.

İşte tam da bu yüzden Korindon'a karşı kazanma şansları yoktu, Korindon nasıl isterse her şey öyle olacaktı.

Hepimiz malikânenin salona toplanmıştık. Bizden yine ne isteyecekti bilmiyorduk. Gözlerim yine değişecek mi diye sık sık tabloya gidiyordu ama aynıydı.

Derin sessizdi, yanımdaydı ama pek konuşmuyordu. İpek ve Mükremin bir koltuğa oturmuş, el elelerdi. Yekta sürekli yanıma gelmek için an kollasa da Derin'den çekiniyor olacak ki çok yaklaşmıyordu.

Alp puslu gözlerle yeri seyretmeye devam ediyordu, Janberk gördüğü her detayı aklına not eder gibi dikkatli incelemeler yapıyordu. Sezen de bir köşede bacaklarını kendisine çekmiş, derin derin düşünüyordu. Aras yere oturmuş, bacağını kendisine çekmiş ve sessizce gözlem yapıyordu.

Bu sırada Tufan, Tunç ve Herkül içeri girdi. Tüm öğrenciler devasa salonda toplanmıştı. Tufan bana bakmadı. Bana kızmakta haklıydı. Ama Yekta'yla tekrar birlikte değildim, bunu bilmesi gerekiyordu.

"Etrafta enteresan bir şey gören oldu mu?" Mükremin'in sorusuyla Tufan başını olumlu anlamda salladı.

"Tablolarda bir tuhafılık var, özellikle koridordakiler," dedi Tufan buradaki tabloya da bakarak.

Elimle o şeytan tablosunu işaret ettim. "Bu tabloda da enteresan bir şeyler var, ilk girdiğimizde bebek meleğin kucağındaydı ve şeytan daha uzaktaydı. Ayrıca şeytan gülümsemiyordu."

Sözlerim içeride derin bir sessizlik yaratırken herkesi daha da gerdiğimi biliyordum ama herkesin her şeyi bilip ona göre kendisini koruması gerekiyordu.

"Harika amına koyayım, bir tek gözlü şeytanımız eksikti," dedi Derin sinirle.

"Ne güzel söyledin öyle, ağzını öpeyim," dedi Tunç ona göz kırparak. Derin bu sefer ona kızmayıp sadece baktığında Tunç dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaçırdı.

Bu sırada salondaki koca duvarda yine Korindon'un gözü belirdi. "Tüm öğrencilerimizi tebrik ederiz, Jumanji'ye hoş geldiniz." Jumanji mi?

Kuçu Kıym

Herkes birbirine bakarken Korindon'un mekanik sesi konuşmaya devam etti. *"Tüm öğrenciler için ayrılan üst kattaki odalarda hazırlanmanızı istiyoruz. Sizin için seçilen giysileri giyip hazırlanmak Jumanji'de hayatta kalma şansınızı artıracaktır. Hazırlanıp hazırlanmamak sizin seçimlerinize kalmıştır. Herkes hazır olduğunda yemek odasındaki ziyafette toplanacaktır ve hemen ardından Jumanji başlayacaktır. Hazırlanmak için otuz dakikanız var, üstünde adınızın olduğu odaları seçmeniz önemle arz olunur. Hepinize bol şanslar."*

Birbirimize bakındık yine.

"İyi de ben hiçbir odanın üstünde isim yazdığını görmedim," dedi adının Tuna olduğunu hatırladığım öğrenci.

"O halde şimdi göreceksin," dedi Janberk kendinden emin bir şekilde.

Bir şey dikkatimi çekmişti. Janberk, Tufan ve şu gözlüklü çocuk; yani diğer herkese göre daha zeki görünen kişiler Korindon'a karşı daha temkinliydi. Sözünden çıkmıyorlardı, büyük ihtimalle aksi halde ölümün kaçınılmaz olduğunun en çok onlar farkındaydı.

"Jumanji derken hani bu oyunun içine girdikleri mi?" diye sordu Rıfkı düşünceli şekilde.

"Evet ama bence ilk filmde ilham almıştır," dedi Janberk de.

Gözlüklü çocuk yine gözlüğünü düzelterek konuştu. "Evet, ilk filmi eski 1995 yapımı ve Monopoly gibi oyunların çıkış noktası. Filmdeki çocuk zar attıkça Jumanji'nin içindeki vahşi hayvanlar dışarı çıkıyor." Bu sözler hepimizi germiştir, vahşi hayvanlarla nasıl savaşacaktık, kimse bilmiyordu.

"Evet öyle ama bizi şaşırtacak şekilde ilerlemeyi de seviyor. Jumanji'ye kendisine göre bir yorum katmış olabilir," dedi İpek.

"Süremiz daralıyor, hazırlanalım bakalım," dedi bir öğrenci de.

“Biz neden sürekli onun istediklerini yapıyoruz ki?” dedi Hale gerginlikle. “Yapsak da yapmasak da öleceğiz zaten.”

Derin ona ters bir bakış attı. “Rica ediyorum sen yapma.” Hale, Derin’in bakışından bile ürkererek bir adım geriledi.

Malikânenin kaç katı olduğunu saymamıştım ama epey büyük olduğunun farkındaydım. Salondan çıkıp üst kata giden büyük merdivenlere yürüdük. İlk katta ismimi göremedim, Yekta’nın ve Hale’nin odaları diğer birçok kişiyle birlikte ilk kattaydı.

Sahiden de her odanın üstünde bir isim yazıyordu. Bir üst katta da bulamadım. Benimle birlikte Derin, Tufan, Tunç ve Herkül de bulamamıştı. İpek ve Mükremin de en arkada el ele geldiklerine göre onlar da aynı durumdaydı.

Bir kat daha çıkarak en üst kata ulaştık. Adımı gördüğümde durdum, PERİ MENDER... İsmim altın bir dikdörtgenin üstünde parıltılı şekilde yazıyordu. Kafamı kaldırıp yanıma baktım. Hemen yanımdaki kapıda DERİN SOYHAN yazıyordu.

Tufan’ı görmek için arkama baktığımda tam karşımdaki odada Tufan’ın odasının olduğunu gördüm. TUFAN TİBET AZAPHAN yazıyordu büyük harflerle.

Eli kapıya gitmişti ki omzunun üstünden bana baktı. “Tufan,” dediğimde önüne döndü. Bana cevap vermeyeceğini sandım ama orada durmaya devam etti. “Sen biraz yanlış anladın.” Kendimi açıklamaya çalışırken sanırım saçmalıyordum.

“Burada bunun bir önemi var mı?” diye sordu bana dönmeden.

“Var,” dedim hemen.

“Neden?”

Bu sefer kısık sesle konuşan ben oldum. “Bilmiyorum.” Sesimi biraz daha kısarak devam ettim. “Ama kalbim biliyor gibi.” Arkası dönük olduğu ve ben neredeyse sadece dudaklarımı oynatarak konuştuğum için *bilmiyorum* kısmından sonrasını anlamamıştı.

Kuçu Kıyım

Merakla bana döndü. “Hım?” Bu sefer anlamayıp soran o olmuştu.

“Hım?” Ben de onun gibi yüzüne sanki bir şey yokmuş gibi baktım.

Çatık kaşları düzelirken bana ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. “Ne yapacağız biz seninle, Peri kızı?”

“Ne yapacağız?” dedim boyum kısa olduğu için ona aşağıdan bakarken.

“Hadi git hazırlan, süremiz kısıtlı.” Hazırlanmak için kapıyı açacağım sırada tekrar fısıldayarak konuştu. “Kızamıyorum da...”

Ona tekrar merakla döndüğümü gördüğünde gözleriyle odayı işaret etti. “Hazırlandıktan sonra odana geleyim mi?” diye sorduğumda yüzüme bakakaldı. “Yani konuşmak için.”

Yutkundu, bakışlarını kaçıırken küçücük bir hareketinin bile ilgimi çekmesine şaşıırıyordum.

“Tamam,” dedi benim kendi odama girmemi beklerken.

“Tamam, gireyim de hazırlanayım ben o zaman. Sonra da sana geleyim.” Konuşurken onay almak için irileştirdiğim gözlerimle gözlerine bakıyordum.

“Gel,” dedi en sonunda yine, sanırım bazen onu bıktırıyordum.

Odaya girdiğimde kısa bir an odayı inceledim. Geniş bir odaydı, malikânenin geri kalanına benzer şekilde hazırlanmıştı. Koca bir yatak odanın ortasındaydı. Yatağın dört kenarında yukarı uzanan direkler vardı ve direklere beyaz tüller serilmişti. Tüller yatağa doğru uzanıyordu.

Ahşap tonları her taraftaydı. Odanın bir duvarına koca bir dolap yerleştirilmişti, dolabı açtığımda gördüğüm sadece beyaz bir elbiseydi. Hatta buna elbise demek de doğru olmazdı. Bu bir gelinlik gibiydi. Beyaz kumaşın her tarafı dantellerle kaplıydı. Bir de beyaz düz taban ama şık ayakkabılar vardı.

Diğerlerine ne tarz kıyafetler verdiğini merak ediyordum, herkese böyle şeyler mi vermişti acaba?

Diğer duvarda bir makyaj masası ve koca bir ayna bulunuyordu. Makyaj masasının üstünde makyaj malzemelerinin yanı sıra bir de koca bir bardak su konulmuştu. O kadar susamıştım ki iki adımda masaya ulaşip son yudumuna kadar suyu kana kana içtim.

Odadaki banyoya girdiğimde ne kadar duş almak istesem de bunun için pek vaktim yoktu. İhtiyaçlarımı giderip çıktığımda rahatlamıştım, dişlerimi fırçalamak bile burada iyi geliyordu.

Benim için koyulan elbiseyi giyerken sadece ellerim değil, tüm bedenim titriyordu. Üşüyordum ama üşümemin sebebi soğuk değildi. Korindon'un verdiği acılar, Doruk'u alması ve belki de birazdan aramızdan birilerini daha alacak olmasının verdiği korku...

Dolan gözlerimi kırıştırdım. Doruk her zaman beni anlardı. Derin bazen sert çıkar, yaptığım şeylere kızardı ama Doruk bunu asla yapmazdı. O beni hep anlardı. Annemle babamdan sonra beni en çok anlayan kişinin o olduğunu düşünürdüm hep.

Derin'se beni çoğu zaman anlamasa da en çok koruyan kişiydi.

Doruk'u kaybetmiştim ve Derin'i de kaybetmekten korkuyordum. Ölmekten korkuyordum ama Derin'in ölmesinden daha çok korkuyordum, bunu görmeye gücüm yoktu. Dua ettim.

Elbiseyi üstüme geçirirken sadece dua ediyordum.

Beyaz dantelli elbise çok uzun değildi ama ayaklarıma kadar uzanıyordu. Öyle ki sanki biri beden ölçülerimi almış ve benim için bir elbise dikmiş gibiydi. Tam benim tarzım, dantelli bir elbiseydi. Belime tam oturmuştu, belimden sonraysa bollaşıyordu. Derin göğüs dekoltesi olmasına rağmen elbise üstümde tatlı

durmuştu. Kolları omzuma doğru düşüyordu, düştüğü yerde de beyaz inci taneleri tenime doğru sarkıyordu.

Saçlarımı taradım, epey karışmışlardı. Masanın üstündeki süslü, kurdeleli tel tokalarla saçımdan iki tutam alıp başımın arkasından tutturdum. Birer tutam da yüzümün önüne bırakmıştım.

Makyaj yapmak istemiyordum ama Korindon hazırlanmamızı söylemişti. O yüzden göz altlarımı kapatıp yüzümdeki yorgun ifadeyi gizlemeye çalıştım. Biraz allık sürdüm, kirpiklerime rimel sürerkense sürekli gözlerimden yaşlar akıyordu.

Hazırlanmak bana dışarıdaymış gibi hissettirmişti ve en son böyle hazırlanırken yetmişler partisine gidiyordum, Doruk da hayattaydı.

Rimeli ıslak kirpiklerime sürdüm. Tüm malzemeler bilindik markalar, evde de kullandığım ürünlerdi ama burada daha değişik yapıları.

Dudaklarıma bir de pembe tonlarında bir parlaticı sürdüğümde artık hazırdım.

Parfüme gitti elim, bu parfüm benim evde de kullandığım ve sevdiklerimden biriydi. Önce bileğime sürüp kokladım, kokusu evdekine benziyordu ama tamamen aynı değildi. Yine de sıktım parfümü.

Elbisemin bir de derin bir yırtmacı vardı ve bu sayede rahat yürüyebiliyordum. Bize otuz dakika vermişti, hızlı hazırlanmıştım ama ne kadar vaktim kalmıştı bilmiyordum.

Odadan çıktığımda koridor epey sessizdi. Hemen karşımdaki 'Tufan'ın kapısını tıklattım. "Gel," dedi, zaten benim geleceğimi biliyordu.

Kapıyı açıp içeri girdim, onu görmek için bakışlarım odada gezindi. Onu yatağın üstünde gördüm. Odası benimkinden biraz değişikti. Onun yatağının kenarında da direkler vardı ama sarkan tüller daha bordo tonlarındaydı, daha sıkıcı bir odaydı.

Bir boy aynası ve dolap da vardı. Benim odamdaki makyaj masasına benzer de bir masa vardı ama üstünde makyaj malzemeleri değil, daha çok erkeksi ürünler bulunuyordu. Parfüm, tarak, tıraş makinesi gibi şeyler.

Aşağı sarkan tüller yüzünden onu daha iyi görebilmek için yatağa doğru yürüdüm.

O da üstünü değiştirmişti. Altında siyah kumaş bir pantolon, üstünde de beyaz bir gömlek vardı. Siyah ayakkabıları görünüşüne uygun şekilde klasikti, hafif sivri burunlu ve parlak. Tıraş olmuş, gür saçlarını taramıştı ve orada yatarken bile aşırı yakışıklı gözüküyordu.

Onu tepeden aşağı süzerken utanarak bakışlarımı kaçırdım ama onun gözleri kapalıydı.

“Müsait misin? Dinleniyor musun?” diye sordum tereddütle.

“Müsaitim,” dedi sakın sesiyle.

“Emin misin?” diye sordum yatağa doğru bir adım daha atarak.

“Eminim Peri,” dedi terslemeden ama her zamanki sıcak ses tonunu da kullanmamıştı. Peri kızı değil, Peri demişti...

“Geliyorum o zaman yanına.” Sözlerimle daha fazla dayanamadı ve gözlerini açtı.

Sonra zaten geri de kapatamadı. Beni uzun uzun süzdüğünde yanaklarıma allık sürmemiş olmayı diledim çünkü bakışlarının etkisiyle şimdiden yüzümün sıcaklayıp kızardığını hissediyordum.

O beni baştan aşağı süzerken ben de yatağa yürüdüm. Tam yatağın kenarında durduğumda bana daha yakından bakmak istermiş gibi bir dirseğinin üstünde doğruldu.

Yanma oturdum, yanlışlıkla biraz fazla yakınına oturmuş olacağım ki o da biraz doğrulmaya çalıştı. Ama ben onu omzundan bastırıp tekrar yatağa yatırdığımda gözlerini şaşkınca kırpıştırarak bana bakıyordu.

Yanına uzandığımda şaşkınlığı gittikçe arttı. Ona doğru dönüp başımı bir kolumun üstüne yasladım. Sanırım böyle yapmam göğüs dekoltemin biraz daha öne çıkmasına sebep olmuştu ama o sadece gözlerime bakıyordu.

“Rahatını bozma ben geldim diye, ondan şey yaptım,” dedim ne söylediğimi bilmezken. Başını yastığa yasladı ve bana bakrı. “Bak, Yekta’yla barışmadım, öyle bir durum sözkonusu değil. Yanlış anlamanı istemiyorum. Ben gurursuz bir insan değilim. Sadece insanları sevdiğimde, onları bir kez hayatıma aldığımda bir daha çıkaramıyorum. Ve o benim hayatımda uzun zamandır olan biri. Şimdi yanıma gelip elimi tuttuğunda onu tamamen itmeme sebebim onu sevmem değil, yani o anlamda sevmem değil. Ölmesinden korktum çünkü o benim en zor zamanlarımda hep yanımdaydı çünkü onunla bir mazim var ama bu demek değil ki hâlâ ona karşı hislerim var.” Hızlı hızlı konuşurken neredeyse nefesim kesilmişti.

“Nefes al,” dediğinde derin bir nefes aldım. “Neden bana açıklama yapıyorsun ki?” Kahve gözleri yüzümde gezindi uzun uzun.

“Çünkü...” Ona biraz daha yaklaştığımda biraz daha şaşırdı. “Yanlış anlamanı istemiyorum işte.” Çok hızlı konuştuğum için yorulmuştum ve göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Belki bunda ona bu kadar yakın olmamın da etkisi vardı, bilmiyordum.

“Tamam,” dedi ve yatakta yana doğru kaydı. Ben yine ona doğru kaydığım da şaşkınca verdi nefesini. “Ne yapıyorsun?”

“Samimiyetime inanman gerek.”

“Tamam, inanıyorum ama neredeyse kucağıma çıkacaksın.” Son kelimeleri söylerken gözünü kaçırmıştı.

“Kucağına çıkmayacaktım,” dedim yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına iterken. “Niye çıkayım ki hem? Allah Allah.” Çok utanmıştım. “Yakınlığımdan rahatsız mı oldun ki?”

Derin bir nefes aldı. O nefesin arasında yine anlamayacağım şekilde konuştu. “Rahatsız olursam şerefsizim...”

“Hım?” Bu sefer benim gibi hım yapmadı. Ben de devam ettim. “Doruk’u daha yeni kaybettim ve değer verdiğim birini daha kaybetmeye dayanamam. Anlıyorsun beni değil mi?”

“Tam anlayamadım, ne dedin?” dedi kafasını bana yaklaştırmaya çalışarak.

Ben de ona doğru yaklaştığımda yüzlerimiz arasındaki mesafe bayağı azalmıştı. Dirseğimin üstünde olduğum için ona yukarıdan bakıyordum.

“Dedim ki...” Yüzündeki sırıtışı gördüğümde duraksadım. “Komik mi?”

Cıkladı. “Tatlı.”

Utanarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Eli boynuma gittiğinde kalbim ağzımda atıyordu. “Çok tadısın, çok baştan çıkarıcısın ama bunların hiçbirini bile isteye yapmıyorsun. Belki de bu yüzden başımı döndürüyorsun.” Son cümleyi yine çok kısık sesle söylemişti, gözlerine daldığım için dudaklarını okuyamamıştım.

“Hım?” Mırıldandığımda boynumdaki eli hafifçe hareketlendi ve tenimi varla yok arası okşadı.

“Hım?” Mırıldandı gözleri hafifçe kısıılırken.

Nefes alıp verişlerim gittikçe hızlanıyordu ve biraz daha hızlanırsa neredeyse memelerim adamın ağzına girecekti.

“Sen onu seviyorsun ama o seni sevmiyor, o güzel canın onun umurunda bile değil.”

Başımı iki yana salladım. “Evet, o buraya geldiğimizden beri çok iyi davranmıyor, siz de düşmansınız ama o gerçekten çok kötü bir adam değil. Merhametli, düşünceli ve...” Bakışlarını gördüğümde sustum. “Onu artık o anlamda sevmiyorum ama umursuyorum, o da beni umursuyor.”

Kuçu Kıyım

“Hiç akıllanmıyorsun, değil mi? Körü körüne seviyorsun, bu çok korkunç aslında. Derin’in neden sana kızdığını anlıyorum ve ona katılıyorum.” Kızgındı, bunu gözlerinde görebiliyordum ama ses tonu bana karşı hep kibardı.

Altdudağımı sarkıttım üzgünce. “Evet, biliyorum ama elimde değil işte.”

Bakışları yumuşadı yine ve nefesini verdi. “Ona inanarak benim yanımda duramazsın Peri, olmaz.” Ama olmak istediğim yer tam olarak burasıydı, Tufan’ın yanı.

Yine başımı iki yana salladım. “Deme öyle.”

“Ne demeyeyim?” dedi şaşkınca.

Konuşmanın hararetiyle yüzlerimiz birbirine daha da yaklaşmıştı. Elim göğsümün üstüne giderken dirseğimin üstünde durmayı bıraktım ve başımı yastığa yasladım. “Ne? Ne oldu?” dedi bana bakarken.

“Sana bu kadar yakın olunca...” Nefes nefese kaldığım için zor konuşuyordum. “Ne dediğimi bilmiyorum. Çok yakışıklısın, güzel kokuyorsun, tıraş losyonun falan epey baştan çıkarıcı, heyecanlandım o yüzden galiba.” Bu sefer o dirseğinin üstünde yükseldi ve bana yukarıdan baktı.

Kahve gözlerinde bu sefer daha farklı bir duygu vardı, daha yoğun ve kahve harelerini alev alev yakan bir duygu.

Eli çeneme gitti ve çenemi hafifçe okşayarak kendisine doğru kaldırdı. Bu çok yumuşak bir dokunuştı. Dudaklarımı ıslattığımda derin bir iç çekti.

“Peri...”

“Tufan,” dedim heyecanla.

“Aklımı başımdan alıyorsun, yapma.”

“Ne yapıyorum ki?” Yüzünü biraz daha eğdiğinde artık kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Elimi göğsüne koyarak onu

durdurdum. “Biraz daha yaklaşırsan kalbim duracak gibi,” dediğimde gözlerini kısa bir an yumdu.

“Burada, yatakta seninle olmak ve senin bu kadar baştan çıkarıcı olup hiçbir şeyi fark etmemen beni mahvediyor. Peri...” Gözlerini açmıştı, yoğun bakışları yüzümün her bir karesinde geziniyordu.

Bir elimi saçlarına götürüp onu kendime çekmek istiyordum. Her şeyi ilkel bir dürtüyle istiyordum ve heyecandan ne yapacağımı bilmiyordum. Bu çok değişik bir duyguydu, ilk defa tattığım bir his.

Aşağıdan alarma benzer bir ses geldiğinde Tufan yine gözlerini sıkıca yumdu.

Kendini yanıma attı. “Ona inandığın sürece, yanıma gelme, Peri.” Şaşkınca ona baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı, benim gibi onun da göğsü derince inip kalkıyordu.

“Ne?”

“Onun yanında olacağına inanıyorsan o olsun. Ne de olsa ben senin iki yıllık sevgilinin düşmanıyım!” Son cümleyi alayla söylemişti.

“Tufan.”

“Sana kızmıyorum, anlıyorum. Ve yemin ederim onu öldürmemek için zor duruyorum, sebebini ben bile bilmiyorum. O yüzden sorma.” Üzüntüyle baktığımda bu bakış hoşuna gitmemişti. “Bakma öyle.”

“Tufan...”

“Başta beni nasıl tersliyor ve yakınında görmek istemiyorsan şimdi de öyle davran,” dedi ama artık bunun imkânı yoktu çünkü onu tanımıştım.

Tufan yataktan kalkıp gömleğini düzeltirken ben yatmaya devam ettim. Bir bacağım yırtmacımdan çıkmıştı. Öylece onu izliyordum.

Kuçu Kıyım

“Bir daha da böyle yatarak sohbet etmeyelim,” dedi ve bu sefer ona katılıyordum. Onunla bu şekilde bir kez daha yatarsam kalp krizi geirebilirdim.

Yataktan doğrudum, oturur pozisyona geçerek bacaklarımı aşağı doğru sarkıttım.

“Artık benimle uğraşmak istemiyorsun sanırım, haklısın da,” dedim zgnce.

Tam önümde durdu, eli yine çeneme gitti ve başımı hafifçe kaldırarak yüzüne bakmamı sağladı. Bunu yaparken de başparmağı hafif hafif tenimi okşuyordu.

“yle bir şey söylemedim.”

“Ama dediğin ona geliyor...”

“Yekta’ya inanırsan dedim, demek ki sen ona inanmayı seçiyorsun.”

Bana bakan güzel gözlerinden gözlerimi alamazken başımı iki yana salladım. Başımı eline yasladığımda bir an tenimi okşamayı kesti.

Başımı hafifçe aşağı yukarı doğru hareket ettirdiğimde eli bu sayede yüzümü okşadı ve bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum.

Aşağıda alarm çalmaya devam ediyordu.

Tam bu sırada odanın kapısı açıldığında Tufan hızla elini çekti. Derin kısık gözleriyle bize bakıyordu. “Herkes aşağı indi, kapıyı da on kez tıklattım, ses vermediniz. Ne yapıyorsunuz siz burada?”

Hızla ayağa kalktığımda Tufan bana çok yakın olduğu için direkt onun bedenine yaslandı bedenim. Bir an dengemi kaybedecekken o yine koca elini belime götürdü ve beni kendisine çekti.

Tufan boğazını temizledi. “Konuşuyorduk?”

Derin bir elini beline götürdü. Onun kıyafetleri benimkinden tamamen farklıydı. Siyah dantelli bir elbisesi vardı ama

elbisesi miniydi. Onun odasındaki makyaj malzemeleri de farklı olacak ki dudağında çok koyu bordo, hatta siyah sayılabilecek bir ruj vardı.

“Bana daha çok oynayıyormuşsunuz gibi geldi,” dediğinde elim şaşkınlıkla ağızma gitti.

Tufan da o kadar şaşırmıştı ki göğsünden bir ses yükselirken bakışlarını kaçırdı. Derin kısık gözleriyle onu süzmeye devam etti. “Yekta itini sevmiyoruz da sen de ağır ol abiciğim, dün bir bugün iki, okşamalar falan.”

Tufan’ın dudakları aralanırken teni sanki kızarmıştı. Derin onu çok utandırmıştı! “Ben...” Kelimeleri seçerek konuşuyordu. “Öyle şey yapmadım.” Bana baktı. “Yaptım mı?”

Başımı iki yana salladım. “Yapsan da rahatsız olmam zaten,” dediğimde Tufan daha da şaşırdı. “Yani kötü anlamda yapmazsın ki.” Utanarak önüme döndüm ben de.

“Hayda, şunlara bak,” dedi Derin hâlâ bir eli belinde kaynana gibi başımızda dururken. “Peri, adamı salsana, girmişsin dibine.” Derin’in sözleriyle Tufan’ın göğsünden uzaklaştım. “İyi-sin hoşsun da sahipsiz sanma bizim kızı, üzersen üzerim.” Derin gözdağı vermeye devam ederken Tufan dudaklarını birbirine bastırıp sessiz kaldı.

Derin’in yanından geçerken bana ters ters baktı. Tufan da peşimizden geliyordu. İpek de çıkmıştı, onun üstünde siyah deri bir tulum vardı ve kırmızı bir ruj sürmüştü. Mükremin de hemen yanındaydı, saçlarını taramış, üstüne siyah deri bir takım giyinmişti.

Tunç’un kıyafetleri sadece siyah tişört ve pantolundu.

Bu sırada Herkül de odasından çıktı, herkesi tek tek süzdü. Onun üstünde kahverengi bir pantolon, beyaz bir atlet ve kahverengi pantolon askısı vardı.

Kuçu Kıym

Eli çıplak omuzlarına gitti. “Hepinizi güzel güzel giydirmiş, beni niye striptizci yaptı bu?” dedi Herkül sinirle Korindon’un duvarlarına bakarken.

“Geçen Korindon’a iş atıyordun, kimbilir, belki de Korindon kadındır,” dedi Derin onunla alay ederek. “Yakışmış hem atlet falan.”

“Bana da yakışmış mı?” Tunç havalı havalı elini yanındaki duvara yaslamaya çalıştı.

Derin göz devirdiğinde Tunç onu baştan aşağı ilgiyle süzüyordu.

“Yalnız galiba Korindon bizi *ship*’lemiş,” dedi İpek bir eli çenesinde. Diğer eli de Mükremin’in elindeydi. “Bize baksanıza, aynıyız resmen.”

Mükremin onu tek bir hareketiyle kendi etrafında döndürdüğünde İpek kısa bir an da olsa mutlu olmuştu ama suçluluk hissederek bu mutluluğu hemen kaybetmişti.

Bir tur döndükten sonra Mükremin’e döndü, ellerini sevgiyle onun göğsüne yasladı ve birbirlerine uzun uzun baktılar.

Sanırım onlarınki yıldırım aşkıydı.

İpek’in aşkı, böylesine acı verici bir yerde olmamıza rağmen Mükremin’e iyi geliyordu. Öyle ki Mükremin sanki her geçen gün biraz daha yakışıklı oluyor, biraz daha karizmatikleşiyordu. Demek aşk böyle bir şeydi. Acaba Yekta’ya hiç âşık olmamış mıydım?

Tufan odadan çıktığında Derin ona kısık gözleriyle baktı yine. Tufan gözlerini kaçırdı, hayır, ondan korktuğu için değildi ama Derin insanı çok gerebiliyordu. Tufan’a da ondan olmuştu.

Aşağı inerken bir tık arkada kalmıştım ama en arkada Tufan vardı. “Herkese bir kombin ayarlamış ve sana prenses kıyafeti yakıştırmış.” Yine çok kısık sesle söylemişti ama bu sefer duymuştum. Durup yüzüne baktığımda duyduğumu anladı. “Korindon seni prenses sanmış, aferin ona, doğru anlamış.”

İki elim de yanaklarıma gitti. Ona heyecanla baktım. “Az önceki sözlerim geçerli ama bunu söylemesem de içimde kalacaktı. Korindon’da her an ölebilecekken hiçbir şeyin insanın içinde kalmaması gerekir.” Gözleriyle merdiveni işaret etti, yürümeye devam etmemi istiyordu ama ben sadece irileştirdiğim gözlerimle ona bakıyordum.

Sonunda yürüyebildiğimde bunca acıya rağmen onun bunu nasıl yaptığını merak ediyordum. “Prensesim yani, öyle mi?” dedim utanarak.

“Pamuk Prenses halt etmiş yanında,” dediğinde neredeyse merdivenden düşecektim.

“Sen de prenssin o zaman.”

Cıkladı. “Senin prensin farklı, canavarımdır ben.”

“Fiona da canavara âşık oldu ama,” diye mırıldandığımda duraksayan o oldu.

O yüzüme bakakaldığında bu sefer ben ona bakışlarımla yürümesi için merdiveni işaret ettim.

Yemek odası denilen yere ulaştık ve burası salondan bile daha genişti. Sadece kocaman bir yemek masası ve masanın üstünde de cidden bir ziyafet vardı.

Herkes masaya yerleşmişti bile.

Yekta’nın sesini duydum. “Peri canım buradayım, bak sana yer tuttum!” Yer tutmasına gerek yoktu çünkü zaten boş yerlerin çoğu onun yanında kalmıştı. Herkes bir yerlere geçip otururken Yekta’nın iki yanı boş kalmıştı, tam geçeceğim sırada Derin Yekta’nın yanına oturdu. Yekta ona bakarken o sadece sinir bozucu şekilde gülümsedi. Ben de Derin’in yanına oturdum. İpek ve Mükremin de yanıma geçerken Tufan tam karşıma oturmuştu.

Herkese farklı kıyafetler vermişti; Yekta’ya takım elbise, yelek ve ceket vermişti. Hale lacivert bir elbise giymiş, yeni arkadaşı olan esmer kızla yan yana oturuyordu.

Kuçu Kıymı

Korindon'un verdiği kıyafetlerden en şatafatlı ve abartılı olan benimkisiydi. Bizden ne isteyeceğini bilmiyorduk ve böyle bir elbisenin içinde olmak dezavantaj olabilirdi.

Herkes yemeğe başlarken Tufan başlamamıştı. Yanında oturan Herkül onu koluyla dürttü. "Bizden ne isteyeceğini mi düşünüyorsun? Yemek yerken de düşünebilirsin."

"Harbiden abi, sence bu sefer ne olacak?" diye sordu Tunç.

"Fiona," dedi Tufan dalgınca.

Bu beni şaşırtırken Tufan'ın yüzüne baktım. Herkesin onu dinlediğini fark edince başını iki yana salladı.

"Fiona mı?" Herkül anlamayarak yüzüne baktı. "Prenses olan mı? Ne alaka şu an?"

"Bu o tür bir aşama mı sence?" diye sordu Sezen de merakla. O da koyu tonlarda bir elbise giyinmişti, kıvrıcık saçlarının bukleleri hiç olmadığı kadar güzel gözüküyordu.

"Yok Fiona falan." Tufan yemeğe başlarken bana da kaçamak bir bakış atmayı ihmal etmedi çünkü ben de ona bakıyordum. *Yaptığını beğendin mi?* der gibi bakıyordu kahve gözleri.

Gözlüklü çocuk yine gözlüğünü gözüne doğru iterek konuştu. "İlk Jumanji filminde bir oyun var, ilk önce bir çocuk bu oyuna hapsoluyor ve ailesi onun evden kaçtığını sanıyor. Yirmi beş yılın ardından eve yeni birileri taşınıyor. İki çocuk oyunu buluyor. Oyunu oynamaya başladıklarında zarlarda çıkan şeyler dünyaya gelmeye başlıyor, ayrıca yirmi beş yıl önce oyuna ışınlanan çocuk da büyümüş ve yaşlanmış şekilde oyunun içinden çıkıyor. Oyunda sinekler, maymunlar, kaplan, hatta daha bir sürü vahşi hayvan vardı."

Herkes onu dinlerken Herkül merakla çocuğa baktı. "Adın neydi abiciğim, sen çok bilgili birine benziyorsun?"

"Anıl," dedi genç adam. Genelde insanlarla göz teması kurmaktan kaçınıyordu, çekingendi ve bu sebeple bilgilerini pek

söylemiyordu. Hubble Sabiti'nde Halil ve Şakir'in savunmasız görüp üstüne gittikleri genç adamdı Anıl.

"Ama ben Jumanji'deki gibi olacağını sanmıyorum," dedi Janberk.

Herkül sanırım biraz erken konuşmuştu, Korindon onu değil ama Janberk'i ciddi bir striptizciye benzetmişti. Hayır, siyah deri pantolonu ya da siyah atleti değildi bunu düşünmeme neden olan. Kaslı kollarında siyah kemerler vardı. Aynı kemer deri atletinin üstünde de vardı ve bedenini sarıyordu.

"Neden ilk filmi baz alıyoruz ki? Belki de yeni versiyonları gibi olacak?" dedi Yekta yemek yerken lokmasını yutabildiğinde.

"Çünkü genelde yetmişlerden ve eski şeylerden gidiyoruz," dedi İpek de.

Sözleri herkese mantıklı gelmişti. Herkes iştahla yemek yiyordu, o kadar iştahlı olmayan üç kişi vardı. Derin, ben ve Alp.

Burada bizi tamamen aç bırakmıyordu, barakalarda yemek yeme şansımız oluyordu. Ben Tufan sayesinde hep iyi barakaya denk gelmiştim ama benim kadar şanslı olmayanlar da vardı. O yüzden herkes çok açtı.

Derin başını hafifçe bana doğru eğdi. "Buradan çıkmak istiyorsak iyi beslenmeliyiz, benim de hiç yiyelim yok ama güç toplamamız gerek. O yüzden ye." Hiç itiraz etmedim, başımı salladım.

Et yemekleri, çorbalar, aperatifler, ne ararsan vardı masada. Herkesin tabağının yanına bir bardak su ve koyu renkli bir sıvı konulmuştu. Kokladım ama kokusu ne şaraba ne de vişne suyuna benziyordu.

"Bence bunu içmeyin," dedi Yekta içeceği koklarken.

O sırada Tufan yarılanmış bardağını havaya kaldırdı. "Bize bir şey vermek istese zaten tüm yemeklerimizi o veriyor, ekstra bir şey içirmesine gerek yok. Ensemizdeki çipi de hatırlatırım. O yüzden yemek zorundayız."

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Janberk.

Herkes onları dinlerken Yekta, Tufan’a kısık gözleriyle baktı, ardından o da içmeye başladı.

“En son bize rahat bir alan verdiğinde üstümüze zombiler saldı,” dedi Mükremin gergince. Sözleri insanların iştahını kaçırmıştı.

“Bebeğim,” dedi İpek onun kolunu okşayarak.

“Aşkım...”

“Burada bir ton derdimiz var, bir de sizin gibi aşk böceklerinin flörtünü izliyoruz, şaka gibi,” dedi bir öğrenci tersçe.

“Sensin böcek.” İpek ters ters ona bakıp Mükremin’in elini tuttuğunda Mükremin ağzındaki lokmayı çiğnerken gülümsedi.

“Kıskanma,” dedi lokmasını yuttuğundaysa da.

“Yani her dakika aramızdan biri ölüyor, başımızda bir ton bela var, kimsenin sizi kıskandığı yok.” Bu konuşan da Hale’ydi.

“Asıl böcek konuştu,” dedi Derin homurtuyla.

“Benimle uğraşmayı kes, senin kardeşin daha yeni ölmedi mi?” Hale’nin sözüyle Derin kafasını korkutucu bir sakinlikle ona çevirdi.

Hale hemen oturduğu yere sinerek yutkundu. Derin ne yerinden kalktı ne hakaret etti ama ürkütücü bir sakinlikle söyledikleri Hale’yi korkudan titretti. “Söz veriyorum, sıradaki sen olacaksın.”

Yemeğin sonlarına doğru gelirken Tufan’a arada kaçamak bakışlar atmadan edemiyordum ve her seferinde o da bana bakıyordu.

“Bizim böyle süslenmemizin sebebi ne acaba.” Alp yorgunca arkasına yaslandı.

“Çıkar birazdan kokusu,” dedi Aras geldiğimizden beri yine ilk defa konuşarak.

Ceren Melek

Onun kıyafetleri biraz daha şatafatlıydı, kolları geniş gömleği ve kahve tonlarındaki pantolonuyla eski zamanlardan gelmiş gibi görünüyordu.

“Canım.” Yekta’nın seslenmesiyle ona baktım. Beni görmek için başını eğmişti ama Derin de onunla birlikte eğdiği için göremedi.

Sonra arkadan bakmak için doğruldu ama Derin de doğrulduğunda oflayarak Derin’e baktı. Derin yemeğini yerken hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordu.

“Korindon yine başlamadan önce,” dedi Tufan tüm bakışları kendisine çekerken. “Biraz konuşalım, bunun için bir daha pek vaktimiz olmayabilir.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Yekta yine şaşırtmamıştı.

“Ananın a...” Herkül yine Tunç’un ağzını kapatarak sansür uygulamıştı.

“Aramızdan birilerinin buna vaktinin olmayacağı oldukça belli değil mi?” dedi Tufan küçümseyici bir tonla.

Yekta susarken ona öfkeyle bakıyordu. Tufan’dan neden bu kadar nefret ediyordu?

“Bizden şimdi tam olarak ne isteyeceğini bilmiyoruz, gelecek aşamalarda da ama...” Dirseklerini masaya yasladığında beyaz gömleği bedenine biraz daha yapıştı. “Bizi birbirimize düşürmeye çalışacak, büyük ihtimalle bir daha önümüze böyle bir yemek sunmayacak. Şakir’in yaptığı şeyi bir daha kimse yapmayacak. Hepimiz yaşamak istiyoruz ama bunu birinin canını alarak yapmayacağız.” Aslında profesörün istediği huzur ortamını sağlamaya çalışıyordu.

“Onu şu kıza söyleyin, herkesi öldürecekmiş gibi bakıyor ki birini döverek de öldürdü,” dedi erkek bir öğrenci bağırarak.

Derin gözlerini kısarak ona baktı. “Sıradaki olmak istemiyorsan çeneni kapat.”

“Keyfinden öldürmedi!” Bağıran Tunç’tu.

Derin bir an Tunç’a baktı ama Tunç, Derin’den bile daha korkutucu şekilde o öğrenciye bakıyordu.

“Şakir bunu hak etmişti, kimsenin canı diğerinden daha değerli değil,” dedi Herkül de sinirle.

“Bence benimki Yekta’nınkinden değerli bu arada.” Derin yine duramamıştı.

“Bu kız çok tehlikeli.” Bağıran tanımadığım bir öğrenciydi.

“Tahmin bile edemezsin,” dedi Derin de yine kışkırtarak.

“Tamam, Derin.” Tufan’ın uyarısıyla önüne döndü Derin.

Bu sırada bir ses duyuldu, bir vurma sesi gibiydi.

“Aynı filmdeki gibi, oyun bizi çağırıyor,” dedi gözlüklü çocuk gözlüğünü gözüne iterken.

Masanın üstündeki peçeteyle ağzımı sildim ve herkesle birlikte ayağa kalktım.

Yemek odasının içinde bir kapı daha vardı ve ses oradan geliyordu. Tufan ve Janberk en öndeydi. Kapıyı açtıklarında gördüğümüz görüntüyle şaşkınca durduk.

Burası boş bir salondu, tüm zemin damalıydı ama asıl olay burada değildi. Damalı zeminin üstünde koca bir oyun tahtası vardı.

Hayır, bizi şaşırtan bu değildi.

Oyun tahtasının üstünde minyatür taşlar duruyordu ama bu taşlar öylesine taşlar değildi. Her öğrenci için bir taş vardı. Ve taşlar öğrencilerin şeklindeydi. Herkes tahtanın etrafında toplanınırken gördüğüm beyaz taşla durdum.

Bir elin büyüklüğünü geçmeyecek kadardı hepsi. Önünde durduğum beyaz elbiseli kadın aynı bana benziyordu. Bizi neden böyle giydirdiğini şimdi anlamıştım. Bizi taşlara, taşları da bizlere benzetmişti.

Bu sırada ABBA grubunun “Gimme! Gimme!” şarkısı tüm alanı doldurmaya başladı.

Tahtanın üstünde iki adet zar vardı.

Tahtanın ortasına siyah, yuvarlak bir ekran yerleştirilmişti. Ekranın üstünde bir yazı çıktı.

Zarları atıp oyuna başlayın.

Bir erkek öğrencinin üstünde olduğu damalı zemin yeşil renkle parladı. Genç adam öne çıktı, zarları eline aldı.

Bu sırada herkes şaşkınca kendi minyatür taşma bakıyordu.

Öğrenci zarları elinde sallayıp attığında dört iki gelmişti. Önce o öğrencinin minyatür taşı zeminde hareket etti, tam altı blok ilerledi. Bu Monopoly oyunu gibiydi, tek farkı üstünde yazılar yoktu.

Tahtanın ortasındaki ekranda şöyle yazdı: *Alev alev yanarsan, anlarsın hatanı. Cehenneme hoş geldin.*

Genç adam ne olduğunu anlamayarak etrafına bakarken birden üstünde olduğu damalı zeminden alevler çıktı ve tüm vücudunu sarmaya başladı.

Çılgılık çılgılığa kaçmaya çalışıyordu ama sanki alevler onu takip ediyordu.

“Sikeyim! Yanıyor adam!” Tunç bağıırken ona yardım etmeye çalıştı ama şu an ona kimse yardım edemezdi çünkü alevler çok şiddetliydi.

Ekranıda yine bir yazı çıktı: *Mevcut öğrenciyi kurtarmak için sıradaki devam etsin.*

Yanındaki kırklarındaki öğrenci korkudan titreyen elleriyle zarlara uzandı. Ve zarları ortaya attı. Attığı an az önce yanan öğrencinin üstündeki alevler yukarıdan akan suyla sönerken öğrenci acıyla bayıldı.

Ona üç bir gelmişti. Minyatür taşı dört kez ilerledi ve durduğunda şöyle yazdı: *İçtiği su zehir olur, panzehri bulursa belki şansı olur.*

Kırklarındaki öğrencinin rengi birden kızarıırken gözpınarlarından kan gelmeye başladı. Bize verdiği yiyeceklerde bir şey

vardı, odada içtiğim suyu hatırladım. Adamın elleri boğazına giderken acıyla inliyordu. Damarları belirginleşmişti, gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

Tufan o öğrencinin hemen yanındaydı ve hızla zarlara uzanıp hiç düşünmeden attı. Üç dört çıkmıştı. Onun taşı tam yedi adım ilerledi.

Bu sefer şöyle yazıyordu ekranda: *Canavar prensesi kurtarırsa dönüşür prence. Kurtaramazsa prensesi kurt kapar sivri dişleriyle.*

Ben ne olduğunu anlamazken Tufan telaşla bana baktı, üstünde olduğum damalı zeminin beyaz kısmından birden sarmaşıklar çıkıp ayaklarıma dolandığında dengemi kaybettim.

Damalı zemin beni içine çekerken korkuyla etrafıma baktım.

Bu sırada kükreme sesi duyuldu, kapının ağzında bir kurt belirdi. Derin önüme geçmeye çalıştı ama benim ayağıma dolanan sarmaşıklar gibi onların da ayaklarına demir bir bileklik takıldı.

Kurt nereden gelmişti, bilmiyordum ama ağzından salyalar akarken bana doğru koşuyordu. Korkunç yüzü, hırslı gözleriyle beni parçalamaya geliyordu.

Korkuyla gözlerimi kapatıp ellerimi havaya kaldırdım. Kötü kokusu ve nefes sesi gittikçe yaklaşıyordu. Derin'in ve diğerlerinin bağırdıklarını duyuyordum ama ne dediklerini algılayamıyordum.

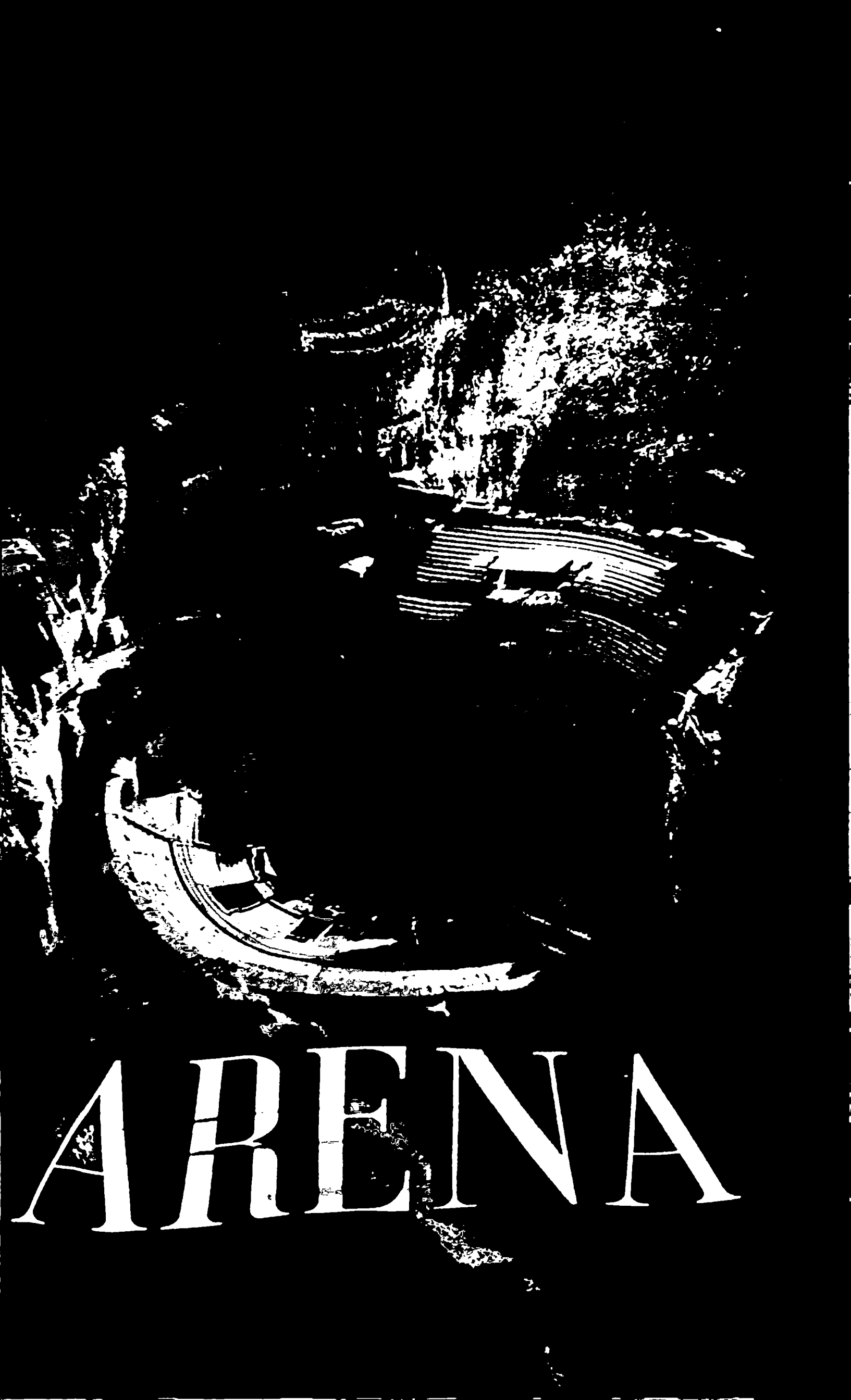
Kalbim korkuyla atarken Korindon'da bir kez daha ölümle yüzleştim. Bir gün bu yüzleşme son olacaktı, o gün bugün müydü, bilmiyordum ama bir şey biliyordum.

Korindon'un vahşeti bizim hayal dünyamızın sınırlarının çok ötesindeydi.

Ya Korindon kazanacaktı ya biz.

Ama karşımızda böylesine zeki, duygusuz ve yenilmez bir suçlu varken biz zaten çoktan kaybetmiştik.

ARENA

*“Dostu ölmesin diye ölen de vardır,
Dostunu yarı yolda bırakanlar da.
Dostunu sırtında taşıyan da,
Dostunu çıkarı için öldüren de.
Bazıları sadece dost gibi görünen düşmanlardır,
bazılarıysa düşmanı bile kendi rengine boyayan
kahramanlardır.”*

10. BÖLÜM

ARENA

Keskin bir diş hissetmeyi bekledim, acı bekledim. Havadaki ellerim tir tir titrerken bir pençe darbesiyle ölmeyi bekledim.

Ama ölmedim.

Onun yerine bir kükreme sesi duydum. Önüme geçen birinin yarattığı rüzgârı hissettim.

Bedenim korkuyla zangır zangır titrerken ağır ağır açtım gözlerimi. Gördüğüm şey bana saldıracak olan kurt değildi.

TTA'ydı.

Çok yakınımdaydı. Sadece sırtını ve beyaz gömleğinin içinde havaya kaldırdığı kolunu görüyordum.

Korkuyla titriyor, o önümde olduğu için başka bir şey göremiyordum. Kendimi korumak için havaya kaldırdığım kollarım ağırca düşerken Tufan elindekini havaya kaldırdı.

Gümüş bir şeydi.

Bu, yemek yerken bize verilen bıçaktı. Bıçak kana bulanmıştı. Kaldırdığı gibi geri indirdi, tekrar ve tekrar.

Kurdun ölü bedenini bacağıyla iterek benden uzaklaştırdı ve omzunun üstünden bana baktı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “İyi misin?” Bunu sorarken bakışları da iyi olup olmadığımı anlamak için üstümde geziniyordu.

Hiç düşünmeden önüme geçmiş ve bana saldırmak üzere olan bir kurdu öldürmüştü...

Kuçu Kıym

Yaşlarla dolu gözlerimi kırıştırarak başımı olumlu anlamda salladım. Bu sırada ayağımda beni tutan sarmaşıklar geri çekildi.

Bakışları diğerlerine kaydı. Hâlâ hepsinin ayak bileklerinde kelepçeler vardı.

İlk zarı atan öğrencinin yandığı ateş çoktan sönmüştü ama yaşıyor muydu bilmiyordum, yerde yatıyordu.

Gözünden kan akanla kırklarındaki adam da dizleri üstünde acı içinde kıvranmaya devam ediyordu. “Su,” dedi Tufan adamı incelerken. “Odadaki suyu içtin mi?” Tufan’ın bağırışıyla başını salladı.

“İçtiği su zehir olur, panzehri bulursa belki şansı olur,” diyerek onun sırasında çıkan sözleri tekrarladı Janberk. “Panzehir masada olmalı. Yemek masasında.”

“Evet, o kırmızı içecek,” dedi Tufan da. “O içeceği içtin mi?” Bağıırıyordu ama adam o kadar kötü bir haldeydi ki cevap veremiyordu.

Resmen kanında boğuluyordu.

Tufan ayakları bağlı olmadığı için hızla yemek odasına koştu. Döndüğünde elinde dolu bir kadeh vardı. Kırmızı içeceği adama içirdiğinde adam kan kusmayı kesti ve aniden nefes almaya başladı. Bir yandan da minnetle Tufan’ın kolunu tutuyordu.

“Yanan çocuk hâlâ yaşıyor gibi, ayağımızdaki şu şeyi açsa ona bakacağım,” dedi Janberk çaresizce.

“Kurt nereden geldi acaba?” diye sordu Hale de korkuyla.

Sıradaki kişi zar atmadan önce herkesin bir soluklanmaya ihtiyacı vardı.

Biraz ilerimde duran ölü kurda kaydı gözlerim, kafasında ve vücudunda derin bıçak izleri vardı. Gözleri kapanmıştı ama bu haliyle bile fazlasıyla korkunç duruyordu. Önüme döndüğümde Derin’in bana baktığını hissederek ona döndüm.

“İyi misin?” Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

“Her tur böyle olacaksa, işimiz yaş,” dedi Herkül saçlarını karıştırarak. “Hiçbirimiz yaşayamayız ki.”

“Evet, bence bir hilesi olmalı,” dedi Tunç da. “Farkındaysanız bu diğer aşamalar gibi değil.”

Mükremin iki elini havaya kaldırıp konuştu. “Profesör olsa şöyle derdi: ‘Öncelikle sakinliğimizi koruyoruz.’ Evet, biz de öyle yapacağız.”

Sıradaki öğrenci pek tanımadığım ama adını bildiğim Tuna’ydı. Tuna zarlari eline aldığı anda herkesin ayağındaki kelepçe birden açıldı ve insanları özgür bıraktı.

Tuna derin bir of çekip zarlari tahtaya attı.

Altı beş gelmişti, bu zamana kadar çıkan en büyük sayıydı. Tuna’nın minyatür taşı tam on bir adım ilerledi ve ekranda yeni bir yazı çıktı.

Her taraf keskin bıçak, bir can alana kadar durmayacak.

“Sikeyim, ne bu?” diye bağırdı Tuna.

Yanındaki ondan epey kısa ve cılız olan arkadaşı bağırdı. “Tuna kaç!” Bu öğrenciyi tanıımıyordum ama Tuna’yla sürekli birliktelerdi.

Tavan çok yüksekte ve karanlık olduğu için o tavanda ne olduğunu göremiyorduk. Ama birden bir bıçak düşmeye başladı.

Tuna arkadaşının uyarısıyla son anda kaçarken bu sefer kaçtığı yerden başka bir bıçak düşmeye başladı. Kaçtığı tüm yerlere keskin bıçaklar dik şekilde saplanıyordu.

Tuna salonun diğer tarafına kadar koştu ama bıçaklar onu öldürmek için her şeyi yapıyordu.

“Herkes eğilsin!” diye bağırdı Tufan. Hepimiz yere eğildik Tufan’ın komutuyla. “Onu yakalamaya çalışırken bize gelebilir!”

“Ne yapacağım!” diye bağırdı Tuna.

Kuğu Kıyım

“Çıkışa koş!” diye bağırdı Janberk ama aynı anda çıkış kapısı sertçe kapandı.

Tuna küfürler savurmaya devam ederken bize doğru koştu. Bana yaklaştı. “Buraya yaklaşırsan seni o bıçaklardan önce öldürürüm!” diye bağırdı Derin.

Tuna başka yöne koşarken düşen bıçaklardan biri omzuna saplandı. Yine de kaçmaya devam etti.

Zeminde şimdiden ondan fazla bıçak vardı.

Can alana kadar durmayacak yazmıştı. Yani Tuna ölmek zorunda değildi ama biri kesin ölecekti. Tuna yanan adama koştu, onu kendi bedenine siper etti.

Bıçak, yanan genç adamın alnına saplandı, bir an bittiğini zannederek rahatlayacaktı ama tekrardan başına düşmeye başlayan bıçağı görünce sürünerek kaçtı.

“Ne yapacağım?” diye bağırdı çaresizce.

“Sakin ol Tuna, kaçmaya devam et, buna sonsuza dek devam edemez!” diye bağırdı arkadaşı da ona destek olmaya çalışarak.

Tuna omzuna saplanan bıçağı çıkarırken ayağa kalkıp odanın içinde koşmaya devam etti. “Yok, öldürecek beni!”

Kimse ona yardım edemiyordu, ona yaklaşmak bile çok tehlikeliydi.

Tuna en sonunda koşarken bir bıçak yine ona isabet edecekti ki yakınında duran arkadaşına baktı.

“Üzgünüm,” dedi ve daha arkadaşı ne olduğunu anlayamadan arkadaşını omzundan tutup bıçağın altına çekti.

Tam bıçak aşağı indiği sırada yaptığı için arkadaşının kaçmaya şansı olmamıştı. Bıçak başının üstüne sertçe saplanırken saniyeler içinde öldü.

Tuna onun bedenini bıraktığında hepimiz dehşet içinde Tuna'ya ve ölümüne sebep olduğu arkadaşına bakıyorduk.

“Ne yaptın lan sen?” diye bağırdı Herkül.

Tuna başını eğdi. “Mecburdum.”

Can aldığı için artık bıçak yağmaya devam etmiyordu.

“Lan sen ölseydin!” diye bağırdı Tunç da. “Adam mısın lan sen?”

“Bir de onun için endişelenip bağırıyordu,” dedi Derin öfkeyle Tuna’ya bakarak.

Hepimiz geri ayağa kalkmıştık ama olayın şokunu atlatamıyorduk.

“Sen arkadaşını öldürdün,” dedi Alp de sinirle.

Tuna başını kaldırdı. “Yapmak zorundaydım! Biri ölecekti ve o ben olmayacağım!”

Tufan’ın bahsettiği tehlike tam olarak bu noktada başlıyordu, insanların vahşileceği o nokta...

Arkadaşlarını bile öldürecekleri...

Korkuyla ağlayan Hale’ye baktım. Eğer Tuna’nın yerinde olsaydı hiç şüphesiz beni o bıçağın altına atar mıydı? Atardı...

Belki bıçak yemedim, belki bu bıçağı ilk defa da hissetmedim ama bu farkındalıkla sırtıma bir bıçak yemiş gibi irkildim.

O da bana baktığında bunu düşündüğümü anlamış olacak ki suçlulukla başını eğdi.

“Böyle insanlarla devam edemeyiz, bunlar bizi de öldürür,” dedi Mükremin sinirle.

“Olay bu değil mi? Azaphan’ın az önce yemekte yok birlikmiş beraberlikmiş hikâyeleri tamamen fasa fiso! Burada yaşamak istiyorsak bunu yapmak zorundayız!” Bağıran Halil’di. Zaten ondan başkası da olamazdı.

“Her zar birbirinden daha tehlikeli şeyler getiriyor, böyle devam ederse cidden kimse hayatta kalamaz ki,” dedi Janberk eli çenesinde gezinirken düşünceli şekilde.

Kuğu Kıyım

Sıradaki öğrenci Herkül'dü. "Böyle piçler buradan çıkamayacak," dedi zarları eline alırken. "Ben dünyadaki en iyi tavla oynayan insanım, bana hep çift gelir. İnsanlar zar tuttuğumu zanneder. Umarım burada çift atmak iyidir."

Herkes yerine geçti, az önce kan kusan öğrenci ölmemişti ama baygın halde yerde yatıyordu.

Herkül zarı attığında cidden de çift geldi, hem de altı altı. Onun minyatür taşı da kendisi gibi hafif iriydi ve diğer figürlerden biraz daha büyük duruyordu.

Elleri ensesinin arkasına gitmiş, merakla ekrana bakıyordu ama ekrana bakan yalnızca o değildi.

"Harbiden zar tutmuyormuş he," dedi Tunç şaşkınca abisine bakarken.

Ekranda şöyle yazdı: *Çift gelirse taş ilerler ama cezası verilmez. Çift atan kişi bir kez daha atar.*

Herkül şaşkınca kaldırdı kafasını. Taşı tam on iki blok ilerledi. Şu an tüm diğer taşların önünde duruyordu.

Onun sırasında hiçbir şey çıkmadı ve bir kez daha zarları eline aldı. "Acaba birimizin taşı tahtanın sonuna ulaştığında mı bitecek?" diye sordu Alp düşünceli şekilde.

Tufan başını salladı. "Bence tam olarak öyle olacak."

"O zaman çift yüksek atması bizi epey öne çekti," dedi Mükrem'in de.

İpek onun elini tuttu. "Evet bebeğim, aynen öyle."

"Yine çift atarsan oyunun sonuna ulaşmış olacaksın," dedi Tufan, Herkül'e bakarken.

"Benim çiftlerimi bilirsin." Herkül konuşurken kendini de buna ikna etmeye çalışırmış gibiydi.

Tufan ona gülümsedi. "Bilirim, sen oyunun başından sonuna kadar bile çift atarsın. Şanslı adamsın." Herkül onun sözleriyle inançla başını salladı.

“Burada da zar mı tutuyor acaba?” dedi Tunç abisine kısık sesle.

Herkül ona ters ters baktığında Herkül’e gülümsedi.

Tufan kısa bir an kardeşine baktı. “Hayır, öyle olsa hile olarak görürdü, kabullen.”

Herkül zarları tekrar attı.

Hepimiz nefesimizi tutmuş bekliyor, zarda çıkan sayılara bakmaya korkuyordum.

“Oha! Yine attı!” Mükremin’in bağırışıyla rahatlayarak Herkül’e baktım.

Sahiden yine atmıştı, hem de yine altı altı gelmişti zar.

“Vay be,” dedi Tunç abisine bakarak. “Adamın günahını almışım, görüyor musun?”

Şu an Herkül’e sürekli çift gelmesinden daha önemli bir konu vardı. Herkül’ün taşı en sona ulaştığında ne olacaktı?

Taşı yine on iki adım ilerledi ve tahtanın final noktasına ulaştı.

Tahtanın ortasındaki ekranda şöyle bir yazı çıktı: *Finale ulaşan kişi sayesinde hepinizin toplu bir şansı olacak.*

Ekran dar olduğu için bu yazı kısa bir süre kaldıktan sonra değişti ve devamı yazdı. *Herkes bahçede narını bulacak ve malikânenin kapıları kapanmadan malikâneye dönmesi gerekecek. Dönemeyenler elenecek, dönenlerse kazanan olacak.*

“Nar mı?” diye sordu biri kafası karışmış şekilde. “Meyve olan nar mı yoksa yine metafor falan mı yapıyor?”

İçinde bulunduğumuz salondan dışarı doğru bir kapı açıldı. Açılana kadar burada bir kapı olduğu dahi anlaşılmıyordu, sadece duvar olduğunu zannediyordum.

Ekranda dijital bir kum saati çıktı, kumlar hızla aşağı doğru akıyordu.

“Vakit kaybetmeyelim, koşun,” dedi Tufan gözlerini ekrandan ayırmadan.

Kuğu Kıyım

Herkes koşmaya başlarken yine en arkada kalmıştım çünkü ayağımdaki ayakkabılar düz taban da olsa çok rahatsızdı.

Yekta yavaşladı ve elimi tuttu.

Tam bu sırada Tufan etrafına bakınırken beni gördü. Bu çok kısa, saniyelik bir bakışmaydı ama hızla kafasını önüne çevirdi ve dışarı koştu.

Elimi Yekta'dan çektim ama onunla koştum. "Neden en önden kaçmadın?"

"Bu sefer farklı demiştim sana," dedi beni inandırmaya çalışarak.

Bu sefer farklı mıydı, bilmiyordum ama artık bunun bir önemi olduğunu zannetmiyordum.

Bahçeye çıktığımızda herkes başka bir tarafa koşturuyordu, nar derken ne bulmalıydık, bilmiyordum.

Yekta hızla koşarken ben arkada kalmıştım. Omzunun üstünden bana baktı. "Acele etsene Peri!"

Çaresizce bağırdım. "Ediyorum!" Ama üstümdeki elbise rahat koşmamı engellerken ayakkabılar da bu durumu hiç kolaylaştırmıyordu.

Herkes bir yana koşmuştu ve etrafta Yekta dışında tanıdık kimseyi göremiyordum.

Yekta'yla birlikte ormanın içine girdik. Koşarken ayağım sürekli bir dal parçasına takılıyordu, elbisemin etekleri de sürekli takılacak bir yer buluyordu.

Ayağım bir dala takıldığında bağırdım. "Yekta!" Orman çok karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordum.

Cevap vermedi, ne kadar uzaklaştığını bilmiyordum. Kalbim acıyla çarparken ayağımı çekmek için tüm gücümü kullandım ama çekemedim.

En sonunda ayakkabımı çıkardım ve tüm gücümle dala asılarak kurtuldum.

Etrafıma bakındım, sadece ağaçlar vardı. Çok karanlıktı. Nereden geldiğimi hatırlamıyordum, tüm yönler birbirine girmişti.

Ayakkabıyı tekrar ayağıma geçirdim ve koşmaya devam ettim.

Ormanın içinde biri bağırdı. “Yerler çöküyor, acele edin!” Bu kimin sesiydi, bilmiyordum ama tanıdık gelmemişti.

Koşmaya devam ettim.

Hızla koşarken bir kez daha karanlıkta göremediğim bir dala takılarak yere düştüm. Çenemi çarparken acıyla yüzümü buruşturdum, çarpmanın etkisinde gözlerimi açarken gördüğüm şeyle gözlerim irileşti.

Burada bir nar vardı.

Ağaçların dibinde, siyah lekeleriyle bir nar duruyordu. Onu görmemi sağlayan tek şey ayışığının verdiği yansımada hafifçe parlayan kırmızı kısımlarıydı.

Narı aldığım gibi tekrar koşmaya başladım.

Ne ara bu kadar uzaklaşmışım, bilmiyordum ama ne kadar koşsam da açıklığa ulaşamıyordum.

Tüm gücümle bağırdım. “Derin!” Ses yoktu. “Tufan!” Demek sesimi duyamayacak kadar uzaktalardı. “Herkül!” Ses yoktu. “Mükremin!”

Koşmaya devam ediyordum, eğer şu an yönü yanlış tahmin ediyorsam kapı kapanmadan önce yetişme ihtimalim yoktu.

Kısa bir an duraksadım. “Peri!” Bu Derin’in sesiydi. Koştüğüm yönden geliyordu. “Neredesin Peri?”

“Geliyorum!”

“Koş! Kapı kapanıyor!”

Koştum, tüm gücümle, yapabildiğim en hızlı şekilde koştum.

Sonunda açık alana çıktığımda yapabileceğimi görmenin heyecanıyla daha da hızlı koştum.

Kuğu Kıyım

“Yetişmek üzeresin! Yapabilirsin!” Derin kapının ağzından bana bağıırıyordu. Yalnız da değildi. Tufan, Tunç, Herkül, hepsi ulaşmıştı.

Koşmaya devam ederken birden ayağımın altından kayan yerle çığlık attım. Toprak zemin çökmüştü. Nereye çöktüğünü bilmiyordum ama düşerken son anda toprağa saplanmış bir dal parçasına tutundum.

Derin’in çığlığı her tarafı inletmişti. Duyabildiğim tek ses buydu.

Aşağı baktığımda gördüğüm manzarayla kalbim korkuyla tekleli. Bu gerçekten de bir obruktu, ucu bucağı yoktu ve ben tam ucunda sadece incecik bir dalla tutunuyordum.

Nar olan elimi yukarı atmaya çalışırken daldan bir çıt sesi geldi, dayanmıyordu, düşecektim.

“Peri!” Bu ses Yekta’ya aitti.

Yukarıdan aşağıya baktığında sevinçle bağırdım. “Yekta!”

Elini bana doğru uzattı ama bu sırada tuttuğum dal biraz daha aşağı kaydı.

Yekta omzunun üstünden arkaya baktı, ardından gözlerime. “Üzgünüm canım.” Söylediği tek şey buydu. *Üzgünüm canım.*

Birden arkasını dönüp gittiğinde öyle bir şok yaşadım ki hiçbir tepki veremedim.

Yekta beni ölüme terk etmişti.

İki yıllık sevgilim beni ölüme terk etmişti.

Hayal kırıklığını daha önce hissettiğimi ve bildiğimi zanne diyordum. Ama ben hayal kırıklığını tam da bu saniye en acı şekilde öğrendim.

Kapı kapanmış olmalıydı, tutunduğum tek dal kırılmak üzereydi ve ölüm artık kaçınılmazdı.

Ölümü beklerken bir el bileğime sarıldı.

Kafamı kaldırdığımda gördüğüm kişiyle oturup hıçkırma hıçkırma ağlamak istedim.

TTA'ydı.

Evet, yine Tufan'dı.

İki yıllık sevgilim beni ölüme terk etmişti, onun düşmanıysa kendi canı pahasına beni kurtarmaya gelmişti.

Beni tek bir hareketle yukarı çekti, sanki bir bebekmişim gibi kucağına aldığımda hiçbir tepki veremiyordum. Şok içindeydim.

Kapı kapanmak üzereydi, kapanırsa ikimiz de ölecektik. "Yetiştiniz, daha hızlı!" diye bağıırıyordu Derin.

Tufan daha hızlı koşarken sıkıca omzuna sardım kollarımı. Onun ellerini de sırtımda hissediyordum.

Kapı tam kapanmak üzereydi ki Tufan son anda bizi içeri atmayı başardı. Son anda yetişmek için aralıktan zıplamıştı ve benimle birlikte içeri atmıştı kendisini.

Bu hızlı hareketiyle ikimiz de yere düştük. Tufan üstümde kalırken bedenim titriyordu.

Ölümle bir kez daha burun buruna gelmiştim.

Yekta...

İki yıl boyunca âşık olduğuma inandığım, güvendiğim ve bir gün evlenmeyi hayal ettiğim adam... Beni bir kez daha ölümün kıyısına bırakmıştı ama bu sefer sadece ölümün kıyısına değil, direkt ölüme bırakmıştı.

Gözümünden bir damla yaş süzülürken Tufan üstümdeydi, eli saçlarıma gitti. Gücünü üstüme vermemeye çalıştığı için kolları başımın iki yanındaydı ve dirseklerinden güç alıyordu.

Bir de Tufan vardı işte... TTA.

Her seferinde beni bir şekilde kurtaran o adam.

Yutkundu. "İyi misin?" Titreyen çenemle başımı salladığımda bedenini yanıma attı.

Kuğu Kıym

Kalbim acıyla kasılırken Tufan nefes nefese yattığı yerden kafasını bana çevirdi. Gözümden akan yaşı gözüyle takip etti.

Herkes sessizdi, kimseden çıt çıkmıyordu.

Ta ki Derin, Yekta'yı yakalarından tutup duvara yaslayana kadar. "Lan piç! Senin adi bir göt olduğunu biliyordum ama bu kadarı beni bile şaşırttı!"

Tufan beni izlerken yerden zorlukla doğruldum, başım dönerken gözlerimi kırıştırdım.

Yekta bu sefer hiçbir açıklamada bulunmadı, sadece Derin'i kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ayağa kalktığımda hafifçe sarsıldım. "Bırak onu Derin." Derin *bu kadarı da olmaz* dercesine omzunun üstünden bana baktı ama o kadar sinirlendi ki Yekta'yı bıraktı.

Yekta'nın karşısında durdum, gözlerine bakmaya çalıştım ama o gözlerini benden kaçırıyordu. "Bıraktın beni, ölüme terk ettin."

Yutkundum, zorlukla başını kaldırıp gözlerime baktı.

Ama bu sırada elimi kaldırdım, yüzüne sert bir tokat attığımda tenlerimiz arasından çıkan ses salonu inletti.

Elim sızlarken Yekta'nın başı diğer tarafa düşmüştü.

Zorlukla başını kaldırıp bana baktığında başımı iki yana salladım. "Sen iğrençsin! Sen korkunç birisin. İki yıl boyunca seni seven kendime acıyorum. Sana da acıyorum! Bu kadar âciz bir insan olmak korkunç olmalı." Konuşurken ağlamaktan nefret ediyordum.

Hayatım boyunca ilk kez birisine tokat atmıştım.

Az önce ona tokat attığım elimle Tufan'ı işaret ettim. "Düşmanınmış! Beni manipüle ediyormuş! Beni Tufan kurtardı. Sen beni bıraktın, sen beni ölüme terk ettin. *Üzgünüm canım* dedin! Beni Tufan kurtardı!" Neredeyse çığlık atıyordum ve Yekta ilk kez karşımda sessizdi.

Artık bahane edeceği korkaklığı bile yoktu Tufan'ın yüreği karşısında.

Ellerim yakalarına gitti. "Hiç mi sevmedin sen beni? Hiç mi değer vermedin?"

Gözlerime baktı yine utanmadan, bir zamanlar o çok sevdiğim mavi gözleriyle...

"Senden iğreniyorum ama senden daha çok kendimden iğreniyorum. Yüzüne tüküresim geliyor ama tükürüğüme bile değmezsin sen. O manipülatör dediğin adamın tırnağı edemezsin sen." İki elimle göğsüne sertçe vurdum ve bileklerim sızlarken geri çekildim.

Yekta tek kelime etmedi. Yekta Tozkoparan ilk defa bu kadar sessizdi ve ilk defa açıklaması yoku. "Yazıklar olsun. Kalıbına kandım, bana da yazıklar olsun."

Yekta başını kaldırıp bana baktı, gözleri kızarmıştı ama bunun üzüntüden olmadığını artık biliyordum. Sadece öfkedendi, onu insanların içinde küçük düşürdüğüm içindi.

Bizim seslerimiz dışında bir ses duyuldu. O mekanik ses. "*Kazanan tüm öğrencileri tebrik ederiz, bu gece istirahat etme şansını elde ettiniz.*" Yekta bunu duymasıyla kaçarcasına gitti. Öğrenciler de dağılmaya başlamıştı ama gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Ben öylece ayakta durmaya devam ediyordum. Hıçkırıklarla ağlıyordum ve bunu durduramıyordum. Ellerim başıma gitti, avuçlarımla şakaklarımın iki yanına vururken fısıldıyordum. "Aptal, aptal, aptalsın sen!"

"Peri." Derin'in sesini duydum ama ona cevap veremedim.

"Aptalsın sen." Alnıma vururken bir el bileklerimi tuttu. Tufan sandım ama değildi, Herkül'dü.

"Tamam, minik Peri, kendi üstüne gitme çok, en azından bir itten kurtulduk," dedi gülmeye çalışarak.

Fısıldadım. "Aptalım ben."

Kuğu Kıyım

“Birazcık, yani biraz.” Yaşlarım hızlanırken kolunu omzuma attı, beni insanlardan uzaklaştırırken deli gibi titriyordum.

“Beni bıraktı.”

“Seni daha önce de bırakmıştı ki,” dedi ama ağlamam şiddetlenince duraksadı. “Sen sanırım çok pamuk kalplisin, insanların bu kadar korkunç olması seni şaşırttı. Ama insanlar böyle minik Peri. İnsanlar bazen korkunçtur.”

Durdum ben de onunla birlikte, salondan çıkmış ve yemek odasına girmiştik. Diğerleri salonda kaldığı için burada sadece ikimiz vardık.

Ona baktım. “Bazen de sizin gibidir, Tufan gibi, senin gibi.”

Başını salladı. “Aynen öyle, o yüzden kötü insanların senden aldıkları için üzülme. Onlara harcadığın zaman için üzülme çünkü bilemezdin. Sen hiç onlar gibi olmadın ki nereden bilesin?”

Ağlayışım hafiflerken bana gülümsedi.

Diğerleri de salondan çıkıp yemek odasına girmeye başlamıştı. Derin yanımıza ulaştı. “Sen hayırdır benim kuzenimi alıp kaçırıyorsun?” dedi Derin, Herkül’le arama girerek. “Neyse olumlu taraflarından bakalım Peri, ben iki yıldır bunun için kendimi yırtıyordum. Ne demiş atalarımız, bir musibet bin nasihatten iyidir. Gerçi seninki bin musibet oldu da neyse.”

Derin’in sözleriyle tekrar çenem titremeye başladığımda Herkül ona baktı *al işte yaptığını beğendin mi?* dercesine.

Zorlukla konuştum titreyen sesimle. “Herkes iyi mi?”

“İyi iyi, öğrencilerden birkaçı yetişemedi gerçi,” dedi Tunç da.

Herkül elindeki nara baktı. “O değil de bu narları neden istedi bizden?”

En son Tufan girdi içeri, bakışları duvarlarda gezindi. “Narlar, salondaki şeytanın olduğu tabloda yerde duruyordu. Bence anlamlı bir şey değil, daha çok sembolik bir şey.” Konuşurken en sonunda bakışları beni buldu.

Başı hafifçe sağa düştü ve kısık gözleriyle beni inceledi.

“Teşekkür ederim,” dedi Derin ona içtenlikle. “Kapıya ulaşmıştın, kimse geri dönmezdi. Sen gitmesen ben dönerdim ama senin kadar hızlı olamazdım ve büyük ihtimalle ikimiz de öldürdük. Teşekkür ederim.”

“Ben de senin için gelirdim bu arada, bunda bir şey yok ki,” dedi Tunç dirseğini abisinin omzuna yaslarken.

Derin göz devirdi. Tunç’sa sırttı.

“Buradan çıkarsa bizim gibiler çıkacak, Yekta gibiler değil, Tuna gibiler de değil,” dedi Tufan sanki yaptığı önemsiz bir şeymiş gibi başını sallayarak. “Sadece kendi canımızı düşünmeyeceğiz, hain olmayacağız ama durup o hainlerin oyununa da gelmeyeceğiz. Korindon vahşileştikçe insanlar da vahşileşiyor. Bu bir bakıma bizim için olumlu, kimin ne olduğunu anlıyoruz.”

Konuşmasının sonunda bakışları beni buldu ve devam etti. “Bazen en kötü tecrübe bile bizi daha doğru bir yola sokmak içindir.” Bakışlarını benden ayırdı. “O yüzden aynı şekilde devam edeceğiz, tüm gücümüzle.”

Tunç, abisine büyük bir gururla baktı ve omzuna iki kez vurdu. “Vay be, abim be, konuş be.” Abisine bakarken resmen gözleri parlıyordu ama haklıydı da.

Onun gibi bir adama hayranlık duymamak çok zordu.

“Hadi şimdi dinlenelim, yorucu bir gündü,” dedi Janberk yüzünü sıvazlayarak.

“Janberk sen dinlenme,” dedi Herkül tersçe. “Yarım saatlik boşlukta Korindon’daki tüm kızlar tek tek kapısını tıklattı. Ölmek üzere olmasak hayran buluşması falan yapacaklar.”

“Ne yapabilirim ki seviliyorum, özellikle hanımlar tarafından.” Mütevazı bir sırıtışla omuz silkti. Sezen onu izledi kısa bir an, ardından bakışlarını kaçırdı.

Kuğu Kıyım

Mükremin heyecanla İpek'e döndü. "Harbiden kızlardan biri dedi ki *ölmek üzereyken bile seninle aynı yerde olmak gurur verici.*"

"Ya şapşal, gel buraya." İpek onu elinden tutup götürürken Mükremin'in keyfi oldukça yerinde görünüyordu, Korindon'a rağmen.

Tufan boğazını temizleyip tablolara baktı. "Malikânedeki tablolar öylesine değil, geleceğimizi resmeden tablolar," dedi ve durup en köşedeki tabloya baktı.

Diğerlerini biraz da olsa incelemiştim ama bunu ilk kez görüyordum çünkü karanlıkta kalıyordu.

Beyazlar içinde bir kadın vardı, kollarını havaya kaldırdığı için yüzü gözükmüyordu ama karşısında ona saldırmak üzere olan bir kurt vardı. Aralarındaysa kadını kurtarmaya gelen bir adam.

Tufan'la birbirimize baktık kısa bir an. "Oha bu az önce," dedi Herkül önümüze geçip görüşümüzü kapatarak. "Bugün aynı bir kez daha oldu, üçümüzün tabloya baktığı zaman. Tufan ve Tunç'la üçümüzü çizmişti."

Tunç düşünceli gözlerle abisine baktı. "Sence önceden olanları mı resmediyor yoksa olacakları mı?"

"Bence hepsini," dedi Tufan soğukkanlılıkla.

"O zaman resimleri inceleyip kendimize gelecek aşamalar için ipucu toplayabiliriz, değil mi?" Derin düşünceli şekilde konuşurken Tufan başını iki yana salladı.

"Sanmıyorum, Korindon aptal değil, aksine hepimizden zeki. Kendinden açık vermez ama belki küçük ipuçları verir bizim zekâmızı test etmek için."

Tunç abisine gururla bakarken başını salladı. "Abimin IQ seviyesi yüz altmış da," dedi Tunç göğsünü gere gere. Sezen *vay be* dercesine başını salladı.

“Ben biraz tabloları inceleyeceğim, hali olan bana eşlik et-sin, diğerleri de dinlensin. Bu odalarda bulabileceğimiz rahatlığı başka bir yerde bulabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Janberk Tufan’a bakarken.

“Evet, dinlenin. Biz biraz daha bakalım, enteresan bir şey görürseniz haber verin. Korindon sadece plan kurmuyor, aynı zamanda bizi dinliyor.” Tufan’ın son sözüyle Herkül ona döndü.

“Nasıl yani?”

“Şöyle ki Peri’yle aşağı inerken aramızda bir konuşma geç-mişti. Prenses olmasıyla ilgili, canavarla ilgili falan filan işte.” Tufan konuşmamızın detaylarını vermek istemese de konuyu anlatırken istemediği kadar vermişti.

Derin, Aras, Herkül, Tunç, Janberk ve Sezen ona merakla ba-karken devam etti. “Ve sonra bana gelen zarda, prensesi kurtar-mamı istedi. Prenses Peri’ydi. Diğer zar atan üç kişide de konu tamamen kendileriyle ilgiliydi ama bende Peri’yle ilgiliydi.”

“*Canavar prensesi kurtarırsa dönüşür prence. Kurtaramazsa kurt kapar sivri dişleriyle,*” dedi Derin ekranda yazan şeyi hatırlayarak.

“Hee Fiona ondan dedin sen.” Tunç büyük bir aydınlanma yaşayarak abisine baktı. Tufan gözlerini kaçırdı.

“Fiona canavara âşık olmuştu,” dedi Sezen de heyecanla.

“Tamam, konu bu değil, konuyu saptırmayın. Konu Korin-don’un bizi dinliyor ve izliyor olması.” Tufan konuyu toparla-maya çalışsa da Herkül çoktan imalı bakışlarını Tufan’a dikmişti. “Hadi gidin, dinlenin!”

Ben artık daha sessiz ağlıyordum ama Derin elimi tuttu ve beni salondan çıkardı.

“Ağlama artık Peri, mahvoldun.”

Ağladığım tek şey Yekta’nın beni yarı yolda bırakması değil-di. Burada olan her şeydi, Doruk’u kaybetmemizdi...

Kuçu Kıyım

Merdivenleri çıkarken derin bir nefes almaya çalıştım. “Bak, onun gerçek yüzünü sonunda gördün. Ve artık *iki yıllık ilişki-mize saygı duyuyorum, onu hâlâ seviyorum* saçmalıkların şükür ki bitti.”

“Derin...” Zorlukla konuştum çatallı sesimle.

“İnsanlara güvenmemelisin, bak seni yarı yolda bıraktı. Üstelik sana ayrıca kızgıyım, Yekta’ya güvendiğin için değil. Kendine güvenmediğin için. Tamam, Tufan seni kurtardı ama kurtarmayabilirdi. Bir kahramanın seni korumasını beklemeyi acilen kesmeli ve kendine güvenmelisin. Yoksa hayatta kalamazsın, buradan çıkamazsın!” Sonlara doğru iyice öfkelenmiş ve sesi yükselmişti.

“Çıkacağım ki,” dedim elimin tersiyle yaşları silmeye çalışarak.

“Böyle yaparsan çıkamazsın! Güçlenmek zorundasın.” Güçsüzlüğüm onun sinirlerini bozuyordu, anlıyordum çünkü o hep çok güçlüydü. “Bu zamana kadar sana kızdığım çok nokta oldu; saflığın, insanlara hemen güvenmen gibi. Güçsüz değilsin, ben- ce en büyük güç yaşamı senin gibi sevmek ve ne olursa olsun inanmak. Ama burada bu yeterli değil. Savaşmak zorundasın, kendine inanmak zorundasın.”

“Ama düştüm, yukarı çıkmaya çalıştım, gerçekten.”

“Biliyorum ama fiziki olarak daha da güçlenmen gerek. Birkaç günde bu pek mümkün gözükmüyor ama yine de elinden geleni yapacaksın.” Durdu ve kollarımı tuttu. “Peri bak, bir kayıp daha vermeye tahammülüm yok! Sen ölürsen ben de ölürüm! Doruk’tan sonra seni de kaybedemem. Anlıyor musun beni?”

Ağlayarak başımı salladığımda eli bu sefer yüzüme çıktı. “Seni de kaybedemem.” Bu sefer sesi yorgundu.

“Kaybetmeyeceksin.” İnançla baktım gözlerine.

“Güzel.” Merdivenleri çıkmaya devam ettik.

Üçüncü kata geldiğimizde odasına girmeden önce bana baktı. “Geleyim mi yanına?” Derin için konfor alanı ve günün belli bir süresinde yalnız kalmak çok önemliydi. Korindon’a geldiğimizden beri böyle bir lüksü yoktu ve onu kendi dertlerimle meşgul etmek istemiyordum.

“Yok yok, dinlen sen. İyiyim ben, gerçekten.” İnanması için ağlamamı kısa bir süre de olsa durdurabilmişim.

O odasına geçerken ben de bana verilen odaya geçtim. Üstümdeki beyaz elbisenin fermuarım tek başıma çekebilmişim.

Hemen bu elbiseden kurtulmak istiyordum ama ağlamaktan hiçbir şey göremiyordum. Sessiz ağlamaya çalıştığım için de boğazım düğümleniyordu.

En sonunda elbisenin fermuarını açmayı başardım. Banyoya girdim. Burası epey lükstü. Genelde beyaz ve altın renkler ağırlıktaydı. Elbiseyi bir kenara attığımda banyo kapısının arkasına asılmış bornozu ve beyaz saten geceliği görmek beni şaşırttı.

Korindon cidden her şeyi düşünüyordu.

Bu sefer kısa bir duş almadım, aksine uzun uzun banyo yaptım. Bir sürü farklı şampuan, duş jeli ve krem vardı. Hepsi yine sevdiğim ürünlerdi.

Korindon’a geldiğimizden beri ilk kez bu kadar rahatlayarak banyo yaptım ama bu bile bana vicdan azabı veriyordu. Doruk olsa Doruk da yapardı.

Peki ya Yekta?

Nasıl da bırakmıştı öyle beni. *Üzgünüm canım!* Bunu demiş ve kaçmıştı.

Bir tur da banyoda ağladım.

Çıktığımda saç kurutma makinesi aradım ama yoktu. Saçlarımı taradım ve odanın bana verdiği beyaz saten geceliği giyindim.

Kuçu Kıyım

Yatağa girdiğimde yumuşaklığı tüm gergin bedenimi rahatlatı. Beyaz tüllerin arasında, bu geniş odada sanki Korindon'da değil de çok huzur verici bir yerdeymişim gibi görünüyordum.

Derin bir uykuya çok ihtiyacım vardı ama ağlamaktan dalmıyordum. Yastığa biraz daha sarıldım.

Odamın kapısı tıklatıldığını merakla kaldırdım başımı. "Gel."

Kapıyı açan kişi Tufan'dı. O da banyo yapmış olacak ki nemli saçları alnına dökülmüştü. Altında bir eşofman vardı ama üst bedeni tamamen çıplaktı.

Aralık kapıdan kafasını uzatarak bana baktı. "Müsait misin?"

Hevesle salladım başımı. "Çok müsaitim," dedim çatallı sesimle.

Bunu duymasıyla tamamen içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yatağa yürüdüğünde yataktan kalkmadım, onun yanıma gelmesini bekledim.

"Odaya geçerken ağlıyordun, belki ağlamaktan yorulup dalarsın diye bekledim ama dalmadın," dedi yatağa yürürken.

Odadaki loş ışık esmer teninde parlıyordu. İnkâr edemeyeceğim kadar iyi görünüyordu o iri bedeniyle.

"Seni rahatsız mı ettim?" diye sorduğumda göğsünden bir ses yükseldi, gülmeye benzerdi ama tam olarak değildi.

"Bana mümkün olan sorular sor." Sonunda yatağa ulaşmıştı.

Heyecanla yana kaydım yanıma gelmesi için, o da bunu fark ederek kısa bir an duraksadı.

Dizini yatağa yasladı, bana yaklaştığı ve ben yatarak ona baktığım için iri bedeni gittikçe daha da büyümüştü gözümde.

Hafifçe sırtarak yanıma uzandı. "Bana neden öyle bakıyorsun?" dedi parlayan kahverengi gözleri yüzümde gezinirken.

"Nasıl bakıyorum?"

"Böyle işte, tatlı tatlı, heyecanlı, sabırsız."

Dudaklarım aralandı. “Öyle mi bakıyorum?” Kızardığımı hissederek derin bir nefes aldım.

“Artık ağlamıyorsun neyse ki.”

Ağladığımı bile unutmuştum.

Dilim damağım kurumuştu. Başını yastığa yasladı ama bakışları üstümdeydi. “Çok mu üzüldün sen?”

Başımı salladım. “Çok...” Yine çatallı çıkmıştı sesim. “Kendime çok kızıyorum, biliyor musun?” Sessizce ve merakla beni dinliyordu. “Bu kadar aptal olduğum için kendime çok kızıyorum.”

Çatık kaşları düzeldi. “Kendine hakaret etmeyi kes.”

“Ama öyle, aptalım ben. Yoksa nasıl böyle bir adamla sevgili olurum ki? Hem de iki yıl! Yaptığı her şeyi kendime açıklıyordum.”

Dudakları hafifçe büzülmüştü beni dinlerken.

“Çok çocuksu giyindiğimi söyleyip duruyordu, bazen yanına yakışmadığımı söylüyordu ama bunu öyle bir söylüyordu ki suçlu hep benim sandım. Annesi beni aşağılıyordu, oğlunun bana nasıl baktığına şaşırdığını söylüyordu. O da bunları duyuyor ve annesine tek bir kelime etmiyordu. Tam sinirlerim artık gerildiği an geri adım atıyordu, neredede duracağını iyi biliyordu. Sonra da kendi yaptığı güzel şeyleri yüzüme vuruyordu, benim için yaptıklarını söylüyordu. Beni böyle bir kısır döngünün içine almıştı. Ben de beni sevdiğini zannediyordum. Beni sevdiği için yaptığını zannediyordum, o beni hiç sevmemiş ki.”

Üstümde hiç sevmediğini fark etmenin verdiği bir acı, hüznün ve pişmanlık vardı.

“Piçi gidip dövesim geldi yine.” Sinirle bir şeyler mırıldandı ama çok kısık sesle söylediği için yine anlamadım.

“Hım?” Yüzüne baktım.

Mırıldandı o da. “Hım?”

Kuçu Kıyım

“Ne kadar salak olduğumu mu düşünüyorsun?” Sorumla başını iki yana salladı.

“Hiç de bile, sadece nasıl bir şeytanın eline düştüğünü görüp hayıflanıyorum. Ah, bir benim elime düşecektin sen...” Son cümlesini yine anlamamıştım.

“Ya Tufan, sen böyle konuşunca anlamıyorum.”

“Anlama diye böyle konuşuyorum zaten.” Göz kırptığında kalp atışlarım hızlandı. “O it seni orada bırakmasaydı yine ona inanmaya devam edecektin sen.” Bu onu kırıyor muydu?

“Belki ama...” Elimi kaldırdım, çıplak kaslı kolunun üstüne koyduğumda gerilmişti.

“Ama?”

“Kalbim artık ona inanmıyordu zaten.” Yatakta kayarak ona biraz yaklaştığımda artık şaşırmıyordu.

“Buraya gelmemeliydim,” dedi kendi kendine.

“İyi ki geldin, ağlamaktan çok yorulmuştum.” Ona biraz daha yaklaştım, başımı yastıktan kaldırıp onun çıplak omzuna yasladığımda yine buz kesti. “Benimle uyumak için mi geldin?”

“Hayır, sadece nasıl olduğuna bakmaya gelmiştim. Yanına yatmak bana da sürpriz oldu.”

“Ya Tufan.” Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Bir daha yanıma yatma demiştin, şimdi geldin sen yattın.”

“Evet, öyle bir hata yaptım.” Bir kolunu kafasının altına yerleştirmişti.

Eli başıma gitti, saçlarımı hafif hafif okşamaya başladığında, çoktan ağırlaşmış gözlerim usul usul kapanmaya başladı.

“Hayatımı yine, yine ve yine kurtardın. Sen olmasaydın şimdiye kadar çoktan ölmüştüm. Beni daha ne kadar koruyacaksın böyle? Kendi canını tehlikeye atıyorsun.”

Derin bir nefes çekti ciğerlerine, aldığı nefesle göğsünün üstündeki başım yukarı doğru kalkmıştı.

“Ömrüm yetene kadar.”

“Deme öyle,” dedim korkuyla. “Tufan, çok teşekkür ederim. Sadece teşekkür etmem yeterli değil ama elimden sadece bu geliyor.”

“Aslında başka bir şey de gelebilir,” dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılırken başımı kaldırdım, bu hareketimle çenem çıplak omzuna yaslanmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Öyle değil ya, yine ne düşündün? Ne kadar fesat bir Peri’sin sen.” Konuşurken bir de sırtıyordu.

Yutkundum ve bozuntuya vermemeye çalıştım. “Ya fesat bir şey anlamadım ki Allah Allah. Ne anlayacağım ki? Asıl fesat sen olmayasın?”

Mırıldandı. “Hımm öyle miyim acaba?”

“Evet evet, asıl fesat sensin!” Konuşurken bir de onu inandırmak için başımı yukarı aşağı salladım. “Ayıp yani, bu kadar fesatlık da.”

Yanağımdan makas aldığında başım hafifçe yana doğru eğildi. Merakla gözlerimi kırıştırdım. “Ne isteyecektin?”

“Şimdi bunu söylersem daha fesat anlayacaksın.”

“Söyle, hadi söyle,” dedim hevesle.

Bakışlarını kaçırıp, lafı ağzında geveledi. “Bir öpücük olabilir.”

“Ne?” Anlamamıştım.

Yine ağzının içinde konuştu. “Öpücük işte.”

“Anlamadım?”

Sonunda gözlerini kaçırmayı bıraktı. Az önce yanağıma sıkan elinin işaret parmağıyla yanağına iki kez hafif hafif dokundu. “Şuraya bir öpücük.”

Şuraya bir dediği kısımdan sonrasını anlamamıştım. “Şuraya bir?”

Kuçu Kıym

“Tamam, ben de karnımdan konuşuyorum da seni de buradan çıkınca bir kulak doktoruna mı götürsek?” Sorusuyla gü-lümsedim.

“Buradan çıkınca yapacak çok işimiz var.”

Başını salladı. “Evet, çok hem de.”

“Yemek yiyeceğiz deniz kenarında, bir tır gül vardı ama gül olmasın, başka şey olsun. Bir de şimdi kulak doktoru çıktı. Başka ne yapacağız?” Soruyla düşündü bir süre.

Bakışları tavana daldı. “Gezeriz, belki başka ülkelere gideriz. Birbirimizi daha yakından tanırız. Arabayla şehir şehir dolaşırız, uzun yolculuklara çıkarız. Belki önce gün doğumunu, sonra da batımını izleriz. Bizimkileri almayız ama... Onları alırsak Herkül’le Tunç çok kafa açar. Derin de seni bana bırakmaz.” O konuşurken gözlerimi yumdum ve hayal ettim. Hayali bile kalbimi tekletti.

“Ama niye sürekli birlikte olacağız ki? Hayatlarımız çok başka sonuçta.”

“Olsun, alıştık bence birbirimize. Buradan çıkınca da illaki birlikte oluruz yine. Yani bence öyle olur. Olmaz mı?”

“Olur olur,” dedim devam etmesini beklerken. “Başka ne yaparız?”

Düşündü. “Başka... Romantik yemek yedik, gül döktük, gezdik.” Duraksadı. “Başka ne yapalım?” Romantik dediği kısım gözümden kaçmamıştı.

“Bilmem, belki birlikte böyle uyuruz,” dediğimde o kadar şaşırdı ki saçlarımı okşamayı kesti. “Okul da var, ben daha birinci sınıfım. Ayrıca anneannemin evinde yaşıyorum, ikinci kattayım ben. Eğer yanıma gelmek istersen ağaçtan tırmanman gerekir, bu çok komik olur ya.” Son kelimelerimle gülüşümü elimle gizlemeye çalıştım.

Ceren Melek

“Çıkarım tabii, ağaç da neymiş.” O anı hayal ederek gülümsediğimde o da gülümsüyordu. Ama birden gülümsemesi kesildi. “O it de tırmanıyor muydu ağaca?”

“Kim? Yekta mı? Bir kez sordum da *elbisemin ürüsü bozulur, pantolonum patlar, ellerimi ağaç çizer* dedi.” Tufan yüzünü buruşturdu.

“Kıl piç ya.” Anlamamam için çok kısık sesle konuşmuştu yine. “Neyse, iyi o zaman.” Duraksadı. “Sen herkese böyle *odama tırman* diyerek akıl mı veriyorsun?”

“Herkes değil ki sevgilimdi.” Ona baktım. “Sen de... Hayatımı kurtaran adamsın.” Tekrar omzuna yasladım başımı. “Hadi, başka ne yaparız anlatsana.”

“Sen ne olsun istiyorsun?” dedi yanağımı hafifçe sıkarak. Dokunuşlarıyla gıdıklanınca durması için başımı eline doğru yasladım.

Devam etti. “O zaman seni evime götürürüm, evim biraz gizlidir. Orası bu malikânedен bile daha güzel. Çok güzel bir bahçem var, bahçeleri seviyorsun galiba. Orada gezdiririm seni. Çok güzel hayvan dostlarım var, seni onlarla tanıştıtırım. Köpeklerim, kedilerim, atlarım var. Hepsi de çok güzeldir. Seni çok severler.” Gözümü açıp hayran hayran bakarken yine kısık sesle konuştu. “Seni de tavşan olarak alacağım bu gidişle, şu tartılığa bak.”

Gözlerimi irileştirdim. “Hım?” Cevap vermedi, böylece yüzümün hakkı. “O zaman çıkınca çok işimiz var. Bir an önce çıksak iyi olacak.” Başımı omzundan kaldırdım, az önce işaret ettiği yanağına uzandım.

Minicik, çok kısa bir öpücük bıraktım yumuşak tenine. Tıraş olduğu için yüzü pürüzsüzdü ve losyonu çok güzel kokuyordu. Teninin verdiği hissiyat dudaklarımı uyuştururken kendimi zorlukla geri çektim.

Kuçu Kıym

“Teşekkür öpücüğüm.”

Tufan gözlerini yummuştu.

“Anlamışsın işte?” dedi gözlerini açmadan.

“Hımm anlamışım.” Onu seyretmeye devam ettim. Kirpiklerinin gölgesi gözünün altına düşüyordu, buğday teninde yanakları bugün gözüme biraz al geliyordu. Dudakları da hafif pembeydi. Onu sürekli böyle seyredesim geliyordu.

“Gideyim ben en iyisi.” dedi eli saçlarımda gezinirken gözünü açmadan.

“Yatak ikimize yeter bence.” Sözlerimle tek gözünü açıp bana baktı.

“Sen bana böyle şeyler dersin yetmez.” Yine lafı ağzında gevelemişti.

“Tufan.”

“Efendim?”

“Çıkacağımız gün için şimdiden çok heyecanlıyım. Sen de heyecanlandın mı?”

Hevesli soruma başını sallayarak cevap verdi. “Çok.” O harfini uzatmıştı. “Hadi geç oldu, dinlenmen gerek.”

“Tek başıma kaldığımda sürekli düşünüyorum ve ağlıyorum. İyi ki geldin ya Tufan. Sen nasıl bir adamsın böyle? Beni her geçen gün daha da şaşırtıyorsun. Gitme ama yanımda kal. Ben uykuya dalana kadar sohbet edelim. Şimdiden mayışmaya başladım.”

Gözlerimi huzurla yumdum. Korindon’da gözümü huzurla yumacağımı aklımın ucundan geçiremezdim.

Saçlarımı okşarken bir şeyler söyledi ama ben çoktan uykuya dalmıştım.

*Korindon’un gözü onlardan uzaklaştı, odadan çıktı ve koridor-
da ilerledi.*

Ninova

Ceren Melek

Malikânenin duvarlarında henüz hiç görmedikleri tablolar vardı.

Bir tablo şöyleydi: Yarı çıplak bir adam yatakta uzanıyordu, adamın göğsüne beyaz saten gecelik giyinmiş bir kadın başını yaslamıştı. İkisi de huzurla gözlerini kapatmıştı. Ama duvarda bir göz vardı ve bu göz tam olarak onları izliyordu.

Bir tablo daha vardı: Siyah kısa saçları olan bir kadın vardı. Yatan bir adamın yanındaydı ve onu öpüyordu.

Bir başka tablodaysa bir kadın vardı, kan içinde ve gözleri kapalı bir kadın. Siyah saçlı bir adam onu acıyla kucagında taşıyordu. Onlar ilk tablodaki kişilerdi.

Göz başka bir tabloya gitti ama birden kesildi.

Derin'in bağırışıyla gözlerimi açıp hemencecik kendime geldim ama aptallaşarak etrafa bakındım.

Tufan'ın çıplak göğsünde yatıyordum. Tufan da uyku sersemi uyanmış ve kırıştırdığı gözleriyle neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Beni gördüğünde çatık kaşları düzeldi. "Günaydın," dedi sanki Derin başımızda bağırmiyormuş gibi.

Bu hareketine gülümsedim. "Günaydın."

Onun yanında güne başlamak ne kadar da güzel bir şeymiş. Onunla aynı yatakta...

"Aa ben kime diyorum?" Derin'in bağırışıyla bakışlarımızı birbirimizden ayırabildik.

"Ne oldu?" dedi Tufan ona dönerek.

"Ebenin körü oldu, sen ne yapıyorsun Peri'nin yanında, hem de çıplak?" Üstümüzü örttüğümüz için sadece çıplak üst kısmı gözüküyordu.

Kuçu Kıyım

“Çıplak değilim,” dedi Tufan üstündeki yorganı biraz daha çıplak göğsüne çekerken.

“Bana çıplakmışsın gibi geldi! Peri! Ya sen ne oynak çıktın?” Derin’in sözleriyle elim şaşkınlıkla ağızıma gitti.

“Ya Derin.” Utanmaktan bayılacaktım şimdi.

“Uyuduk, abartma lütfen,” dedi Tufan ama Derin o kadar keskin bakıyordu ki bakışlarını kaçırmıştı.

Derin’in bağıırışı odanın kapısına diğerlerini de toplamıştı. Herkül ve Tunç merakla içeri bakıyordu. Tufan bunu fark ederek yorganı biraz daha üstüme çekti çünkü saten geceliğimin tek kolu düşmüştü ve üstüm epey çıplaktı.

Düşündüm, onunla Yekta’yı kıyaslamak istemiyordum ama elimde değildi. Yekta asla bunu yapmazdı. Ki daha önce benzeri bir durum olmuştu. Böyle yatakta değildik ama evindeydik, bluzum açılmıştı ve farkında değildim.

O sırada eve Halil’le Şakir gelmişti. Şakir bana bakarak pis pis sırtıtmıştı, Yekta’nın umurunda bile olmamıştı.

Allah’ım, ben ne kadar salaktım!

“Sorun ne tam olarak?” diye sordu Herkül merakla.

“Sizin bu arkadaşınız.” Derin sinirle konuşurken eliyle Tufan’ı işaret ediyordu. “Buldu bizim saf Peri’yi, kenarda köşede kızın aklını çeliyor.”

Tufan’ın ağızı şaşkınlıkla aralanırken ne diyeceğini bilemiyor-muş gibiydi.

“Koskoca insanlar, karışmasan mı? Yani sanki Peri de aklının çelinmesine meyilli gibi ama bilemedim,” dedi Tunç kalçasını kapının pervazına yaslarken.

Başımı hevesle salladım ama neye salladığımı anlamayarak hepsi bana baktı. “Koskocayım diye salladım.” Konuşurken bakışlarımı yatağa dikip saçımı kulağımanın arkasına sıkıştırdım.

“Sen karışma, zaten bu kız toksik bir ilişkiden yeni kurtuldu.” Derin sinirle Tunç’a baktı.

“Yalnız benim abim toksik falan değildir, adam yürüyen *green flag*! Hatta *forest*!” Abimi kimseye yedirmem. Evet, bakma hiç öyle, sana bile.” Son cümlesiyle Derin sinirli de olsa dudakları hafifçe yana kıvrıldı ama bunu hızla sinirli ifadesiyle düzeltti.

Tunç konuşurken bize bakıyordu ama son cümlesiyle hafiften Derin’e bakmış ve hoşuna gittiğini görünce göz süzerek tekrar bize bakmıştı.

“Tamam, sorun ne yani sonuç olarak?” Herkül kafası karışmış halde bizi süzdü.

“Tamam, çıkın da kalkalım biz de,” dedi Tufan daha fazla dayanamayarak.

“Neden çikalım? Tamamen mi çıplaksın?” Derin yine hiddetlenmişti.

Tufan sabır çekerek bana baktı. “Hep böyle midir?” Fısıldayarak sorduğu soruya başımı hızlı hızlı sallayarak cevap verdim.

Tufan, Derin’in keskin bakışlarına dayanamadı ve benim üstümü açmamaya özen göstererek yataktan kalktı. Kollarını açıp kendisini gösterdi. “Oldu mu? Tamam mı?”

“Tamam, çık şimdi,” dedi Derin kapıyı işaret ederek.

Tufan teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ve bana arkasını döndü.

“Abiciğim sen hayırdır,” dedi Tunç kapının eşiğinden.

“Ya şurada iki dakika sonramızın garantisi yok, bu yapılır mı be? Ne ketum karısın he,” dedi Herkül burnunu kırıstırarak Derin’e bakarken.

* İlişkilerde olumlu ve güvenilir özellikleri ifade eden bir terimdir. -ed.n.

** (İng.) Orman. -ed.n.

“Kes, bir daha karı marı dersen senin iki saniye sonranın garantisi olmaz.” Derin korkunç gözlerle bakarken bir de öfkeyle bir adım attığında Herkül geriye gitti.

“Korkunç da ya, neyle beslediler bu kızı? Ne bu şiddet bu celal, anlamıyorum ki.” Herkül söylenirken Tunç sırtarak Derin’i süzüyordu.

“Çok havalı, epey...” Ne diyecekse yuttu onu.

Derin ona omzunun üstünden baktığında göz kırpıp Tufan’la birlikte çıkmak için arkasını döndü.

Odadan çıkarken kapıyı da kapatmışlardı. Derin bir eli belinde bana gergince bakarken altdudağı mı ısırırım. “Ne? Ne oldu? Niye kızdın şimdi?”

“Ah Peri! Çıldırtacaksın beni!” Sinirle yatağa oturdu. Üzerinde dün buraya gelirken giyindiğimiz spor kıyafetler vardı. “Erkeksiz duramıyor musun kızım sen?” Şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldı ama o devam etti. “İlla biri mi olması lazım, nedir yani?”

“Ya Derin aşk olsun, laflara bak.”

“Ya sen daha bir şerefsizden yeni kurtuldun. Tamam, Tufan’ı gözüm tuttu, epey iyi adam, hayatını kurtarıyor ama Korindon fingirdeşilecek yer mi ya?”

“Aa fingirdeşmedik ki.” Gözlerini dikerek bana bakmaya devam ettiğinde omuz silktim. “Sadece yanağını öptüm ve çıplak göğsünde uyudum. Çok da güzeldi, mis gibi uyudum.”

“Peri, adamla olma demiyorum. Hatta bence illa biri olacaksa o yüzde yüz Tufan olmalı. Ama senin ilişkin çok taze bitti, çok manipüle edildin. Hele de böyle kanla dolu bir yerdeyken biriyle bu kadar yakınlık kurman sağlıklı değil.” O hep olduğu gibi beni düşünüyordu.

“Evet, haklısın ama burada da bir saat sonramızın bile garantisi yok. Yanlış bir şey yapmıyoruz ki.”

“Elbette yapmıyorsunuz ama burada sevmek güçsüzlük demek.” Ellerimi tuttu. “O senin hayatını kurtardı, bunun için ona minnettarım. Sen de öylesin. Sadece hayatını kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda sürekli yanında oldu. Böyle yaparak ona değer vermene neden oluyor. Böyle bir yerde birisine değer vermek başına gelebilecek en kötü şey, Peri. Burada sevgi güçsüzlük.” Derin, Tufan ya da başka biri için fedakârlık yapmamdan korkuyordu. Tüm öfkesi bunaydı.

“Sevgi güçsüzlük olur mu hiç?” Elimin üstündeki elini, diğer elimle tuttum. “Aksine, güçtür Derin. Deme öyle.”

“Burada değil işte! Yine Perilik yapma bana.”

Başımı kendimden emin şekilde iki yana salladım. “Sevgi en büyük güç Derin, aksini bana inandıramazsın. Buradan çıkarsak da sevgi sayesinde çıkacağız.” Derin göz devirdi.

“Tamam, tamam ama sen dediklerimi dinle, olur mu?”

“Olur, endişelenme artık benim için. Çocuk değilim ya.”

“O zaman öyle davran,” dedi uyarırcasına.

“Tamam tamam.” Ona sıkıca sarıldım. “Korkma, bana bir şey olmayacak.” En azından sevgi yüzünden... Ayrıldığımızda yüzüne baktım. “Doruk...” Tam konuşacaktım ki elini kaldırarak beni susturdu.

“Deme Peri, onu hatırlarsam devam edemem. Sanki bir tatile gitmiş gibi düşüneceğim yoksa yaşayamam. Devam edemem.” Sustum.

Ondan bahsetmekten kaçınıyorduk ikimiz de çünkü bunun yükünü taşıyamıyorduk.

Kalktığımda dünkü spor giysileri giydim ben de. Siyah, kenarlarında beyaz çizgiler olan bir dalgıç kumaş eşofman, beyaz sporcu atleti ve yine dalgıç kumaş bir hırkaydı. Spor ayakkabıları da ayağıma geçirdim.

Derin’le odadan çıktığımızda Tufan’ın odasının kapısı açıktı. Tunç, Herköl, Mükremin, Janberk, İpek, Alp, Sezen ve Aras hepsi buradaydı.

Biz içeri girerken Aras konuşuyordu. “Gerçekten tablolar bizim yaşadıklarımızın resmedilmiş haliydi.”

“Malikâne çok büyük, tüm tablolara bakmak istedim ama mümkün değil gibi,” dedi Janberk de.

“İyi dinlendiniz mi?” diye sordu Tufan, yatağının kenarındaki ahşap direğe omzunu yaslamıştı.

“Dinlendik ya, çok güzel dinlendik.” Fazlasıyla rahatlamış ve bulutların üstündeymiş gibi konuşan kişi elbette Mükremin’di.

İpek bir elini onun omzuna koydu, diğer elini de çenesine götürüp severcesine sıktı. Aras onların bu sevgi pıtırıcığı hallerine yüzünü buruşturdu.

“Herkes hazırsa aşağı inelim, bakalım Korindon yine ne isteyecek,” dedi Herköl bir eli belinde gergince.

Herkes dünkü elbiselerden kurtulmuş ve spor kıyafetlerine dönmüştü. Onlar odadan çıkarken Tufan ağır ilerleyip yanımda yürüdü. “Güzel dinlenmiş misin?”

Hevesle salladım başımı. “ok güzel, sen?”

“Ben de.”

Birlikte merdivenlerden inerken en arkada kalmıştık. Pek konuşmuyorduk ama onunla böyle sessiz sessiz yürümek bile tuhaf şekilde huzur veriyordu.

Ama büyük sorun vardı, sürekli izleniyormuş gibi hissediyordum. Sırtımda hissettiğim bakışlarla kısa bir an omzumun üstünden arkaya baktım. Ben yavaşladığım için Tufan da yavaşladı.

“Sorun ne?”

“Sanki biri bizi izliyormuş gibi hissediyorum.” Aslında bunu tüm Korindon boyunca hissetmiştim ama bazen sanki daha baskın oluyordu.

“Gibisi fazla, bizi izliyor. O her yerde.” En kötüsüye beynimizdeydi. Elim enseme gitti, huzursuzca önüme döndüm. “Korkma, korkarsan bana bak.”

Başımı salladım. “Tamam, öyle yapayım.”

Öğrenciler tek tük de olsa uyanmaya başlamıştı. “Dünkü yemek odasında kahvaltı hazırlanmış,” dedi gözlüklü çocuk, yani Anıl.

Herkül elini havaya kaldırarak teşekkür etti. Ardından bize döndü. “Sizce bu şeyleri kim hazırlıyor? Birileri mi girip çıkıyor?”

Janberk ve Tufan arasında geçen bakışma dikkatimden kaçmamıştı.

“Bir şey biliyorsanız söyleyin,” dedi Herkül hemen bozularak. “Siz bakışmalar falan, bu iki üç falan etti bakın. Hayırdır?” Bu sefer sadece Janberk’e baktı. “Sen niye herkesin bu kadar ilgisini çekiyorsun? Ne var oğlum sende? Şeytan tüyü mü?”

“Kıskanma,” dedi Janberk umursamazca omuz silkerek.

“Ne kıskanacağım? Benim de hayranım çoktur.” Herkül bir yandan saçlarını düzeltiyordu.

Bu sırada yemek odasına girmiştik. İçerisi boş değildi. Birkaç öğrenci vardı, onlardan biri Yekta’ydı. Hale de hemen onun yanında oturuyordu.

Onlara hiç bakmadan önüme döndüm.

Herkese bir kahvaltı tabağı hazırlanmıştı. Masadaki sandalye sayısı dün dışarıda kalanların elenmesiyle azalmıştı. Korindon her şeyi sayıyor ve hesaba katıyordu.

Tufan’la Derin’in arasında oturmuştum, Yekta ve Hale karşı çaprazımda kalıyordu. Janberk kalın perdeleri aralayarak camdan dışarı baktı. “Obruklar duruyor, tüm yeşillikler solmuş. Sanki biri onları yakmış gibi.”

Tespitinin ardından o da masaya oturdu.

Yekta ilk kez Tufan’a sataşmıyordu, aksine oldukça sessizdi. Bu sefer konuşan Hale oldu. “Benimkinden de alabilirsin, doydum ben.”

Derin tam ağzına bir peynir parçası götürecekken Hale’nin sözleriyle çatalı havada kaldı. “Kahvaltıda kaşar yok diyordum, varmış.” Tabii laf sokmadan duramamıştı.

Hale sinirle nefesini verdi. Yekta, Hale’nin tabağındakileri yerken pek olayları umursuyor gibi değildi.

“Ağır konuşuyorsun Derin,” dedi Hale bozularak.

“Hadi ya.” Derin alayla ona baktı. “Ne ayıp etmişim. En azından arkadaşımın sevgilisini ayartmaya çalışmıyorum. Ben demiştim ama, ben senin varoluğunun çok önceden farkındaydım da işte Peri sizi insan sandı.”

Bu muhabbetin uzamasını istemiyordum, onlarla da onlar hakkında da konuşmak istemiyordum.

“Derin!” Hale sinirle bağırdığında Derin heyecanla ona baktı. Zaten ona saldırmak için an kolluyordu, kendini cidden öldürtecekti.

“Aman siktir et, bak şu reçel çok güzelmiş,” dedi Tunç yarı dolu ağzıyla.

Tufan kahvaltısını yapıyor ama göz ucuyla da bana bakıyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde göz kırptı. Tebessüm ederek önüme döndüm, kalbim hızlı hızlı atıyordu. Sadece bir bakışmayla kalp atışlarım hızlanamazdı, bence kalbim biraz abartıyordu! Bu kadar da olmazdı.

Yekta kalktığında Hale de peşinden kalkıp yemek odasından çıktı.

Janberk kahvaltısını hızlı yapmıştı ama pek bir şey yememişti. “Şu göz tekrar ortaya çıkmadan ben biraz etrafı gezeceğim,” dedi ağzını silerek.

“Kahvaltı yapmamışsın,” dedi Tunç.

Herkül bu sefer tersçe Tunç'a baktı. "Adam doymuş demek ki." Tunç ona kızdı. "Her şeyi de kıskanma."

"Kıskanmıyorum ama Tufan da sen de hayırdır! Çok yakın arkadaş oldunuz iki günde!" Herkül cidden çok kıskançtı.

Tufan lokmasını yutup Herkül'e baktı. "Kimse sen değil, biliyorsun da işte bazen çocukluğun tutuyor."

Herkül bu sözle hemen yumuşayıp sııttı. "Tabii öyle de yani ne bileyim..."

Tunç kahvaltı bıçağını kaldırıp Herkül'ü işaret etti. "Bu cilvenin onda birini kadınlara yapsan şimdiye çoluk çocuk sahibiydin, bizim gibi Korindon duvarları arasında sürünmüyordun."

Herkül sadece Tufan'ı değil, Tunç'u da epey kıskanıyordu. Biraz komikti çünkü hepsi kocaman adamlardı.

Janberk hafifçe tebessüm etti. "Peynir, zeytin pek sevmem."

"Aa evet, bir röportajında bahsediyordun." Masada hiç tanımadığım bir kızdı konuşan.

Janberk dudaklarını birbirine bastırıp önüne döndü. Ayağa kalktı. "Ben gidiyorum, gelmek isteyen varsa gelebilir."

Aynı kız hevesle elini kaldırdı. "Ben gelebilirim."

Başka bir kız daha el kaldırdı. "Ben de." İkisi de okulda daha önce gördüğüm kızlardı. Epey güzel, bakımlılardı.

Cidden burada bile hayranları vardı. Janberk'in bakışları Sezen'e döndü. "Ben asistanımı alayım yanıma, kahvaltısı bitince."

Sezen'in yediği lokma boğazında kalırken öksürmeye başladı. Bir yandan da şaşırarak işaretparmağını göğsüne yasladı *beni mi* dercesine. Janberk başını sallayarak gözünü açıp kapattı.

Sonunda lokmasını yutabildiğinde konuştu Sezen. "Ben nereden asistanın oldum şimdi?"

"Çabuk kapıyorsun, zekisin. Hadi çok konuşma da kahvaltını bitir." Sezen'de pek iştah kalmamış olacak ki kahvaltısını bitirip kalkması çok uzun sürmedi.

Kuçu Kıyım

O çıktığında Herkül hemen arkasından konuşmaya başladı. “Yani bu da dışarıdan boş beleş bir adam gibi duruyordu. Sadece soyunup şarkı söylüyordu. Adam hem doktor çıktı hem çok zeki. Enteresan.”

Tufan ve Tunç *yok artık* dercesine ona baktı. “Kıskanma lan adamı, ne kadar fenasın sen,” dedi Tunç.

“Kıskanmıyorum, aman be, sizinle de iki lafın belini kıramıyoruz. Minik Peri’yle konuşacağım ben. Haksız mıyım, minik Peri?” Cevap almak için yüzüne baktığında başını ona katıldığını belli ederek salladım. “Bakın aklın yolu bir işte.”

“Aslında Herkül haklı, Janberk fazla zeki geldi bana da. Demek sahnede hep rol yapıyordu,” dedi İpek düşünceli şekilde.

Mükremin hemen ona baktı. “Hımm çok izledin mi sahnelerini?”

İpek sırtıttı. “Bir ara giderdim çıktığı yerlere, oradan biliyorum.”

“Hımm ne güzel.” Mükremin konuşurken başını salladı.

“Evet, bir keresinde çıkarıp fırlattığı tişörtlerden biri kafama gelmişti.” İpek konuşurken bir yandan da keyifle Mükremin’in ifadesini izliyordu.

“Kafana mı gelmişti? Tişörtü? E sen ne yaptın? Sakladın mı?” Mükremin’in tedirgin sözleri İpek’i gülümsetti.

Mükremin ona baktığındaysa yüzünü buruşturdu. “Ne yapacağım elin adamının terli tişörtünü?” Bir de Mükremin’in yanağından makas aldı. “Yanımda çılglık çılgılığa bağırان bir kıza verdim.”

Mükremin rahatlayarak nefesini verdi.

“Adamda öyle bir cazibe var ki hele sahnede, resmen tüm kızları kendinden geçiriyor. Derin seni de unutmuyorum.” Alp belki de Mine’den sonra ilk kez normal sohbet ediyordu.

Tunç ve Herkül merakla Derin'e baktı. Derin de lokmasını çiğnerken arkasına yaslandı. "Yetmişler konserinin hepsini Doruk'un omzunda izledin, çocuğun omzu çıktı." Alp'in sözleri artık keyiften uzaklaşıp durgunlaşmıştı.

Derin yutkundu, gözleri buğulanırken ne kadar zor dayandığını biliyordum.

"Nasıl yani? Derin cidden Janberk'e mi yükseldi?" dedi Herkül konuyu tamamen değiştirerek.

"Evet evet, en son tişörtünü fırlatsın diye bağııyordu." Alp de hatırlatmaktan keyif alıyordu.

Tunç'un kaşları havalandı. "Sahne de olduğu içindir, yoksa oldukça normal bir adam işte."

Herkül, Tunç'a baktı. "Lan hani ben kıskançtım?"

"Tamam da abiciğim, bu kadar abartılacak bir konu değil bu. Ben Derin'in birine *tişörtünü çıkar* diye bağırmasını kafamda canlandıramıyorum." Tunç haklıydı, o ana kadar ben de canlandıramıyordum.

Tufan'ın bakışlarını üstümde hissettiğim de portakal suyundan bir yudum alarak ona baktım. "Sen de bağırдың mı?"

Başımı iki yana salladım. Tufan tam keyiflenecekti ki Derin konuştu. "O sıra Yekta'nın ahtapot kolları içerisindeydi yoksa bence bağırırdı."

"Yok yok, bağırmaıdım bence," dedim yutkunur yutkunmaz.

"Şüpheli." Herkül gıcık vermek istercesine sııttı bir de.

Bu sırada tüm alanı dolduran o ses duyuldu. "*Tüm öğrenciler sıradaki kapıya bekleniyor.*" Bu ses tüylerimi ürpertiordu.

Her seferinde, her bittiğinde bir kâbusmuş gibi hissediyordum ama kâbus falan değildi ve her gün bunu yaşıyorduk.

"Bu sefer bizi ne bekliyor acaba?" Alp düşünceli gözlerle camdan dışarı baktı. "Acaba bu sefer hangimiz gideceğiz?"

“Kimse hiçbir yere gitmiyor!” dedi Herkül insanları sakinleştirmeye çalışarak.

Masadan kalktık, herkes malikânenen çıkıyordu. Dün kapanan kapılar bugün yine ardına kadar açılmıştı.

Biz de malikânenen çıktık. Herkül, Aras’a yaklaştı. Kolunu omzuna attı. “Hiç sigara kalmadı mı ya geçen akşamdan?” Bahsettiği akşam henüz birkaç gün önceydi ama o gün Doruk, profesör ve Mine de hayattaydı.

Aras onun omzunu ittirdi. “Yok, sigara mı bıraktın? Sünger gibi çektin hepsini içine!”

“Belki bir tane kalmıştır, bir fırt olsun, o da yeter.”

“Yok yok,” dedi Aras ondan kaçarak.

“Bir ceplerine falan baksana,” dedi Herkül onun üstüne yürüyerek.

“Arkadaşım yok dedim, yok.” Ellerini ceplerine götürüp cebin astarını dışarı çıkardı.

Herkül ofladı. Tunç’un yanından yürümeye devam etti.

Derin’in yanında yürüyordum ben de. Nereye gideceğimizi biliyorduk çünkü yine yolu bize gösteriyordu.

Dün giriş yaptığımız orman kısmına değil, tam tersi yöne yürüyorduk. Bir patikadaydık, iki tarafa da taşlar dizilmişti ve gideceğimiz yönü gösteriyordu.

Patikanın sonunda yine bir yapı duruyordu, bu sefer gri değil, kum rengi bir duvardı. Duvarın altında koca bir kapı vardı. İki tarafa açılmış, tüm öğrencilerin içeri girmesini bekliyordu.

Derin’le aramızda bir bakışma geçti. Belki konuşmadık ama birbirimize çok şey anlattık. Korkularımızı, endişelerimizi, savaşımızı ve sevgimizi...

Kapıdan geçtik, karşıımızdaki görüntü karşısında yavaşladık ve etrafı izledik. Burası bir zindana benziyordu, her taraf taş duvarlarla kaplıydı.

Son öğrenci de girince girdiğimiz kapı sertçe kapandı.

“Şimdi de bizi Yedikule Zindanları’na mı tıktı, ne yaptı anlamadım ki?” Herkül söylenerek birkaç adım ilerledi.

Taş duvarların arasında ilerledik, içerisi karanlık değildi çünkü dışarıdan büyük bir ışık kaynağı içeri aydınlatıyordu. Böylesine aydınlatan şey güneş olmalıydı. Dışarıyla aramızı kesen parmaklıklar vardı ama kum kaplı zemini görebiliyorduk.

Büyük kayalar yan yana dizilmişti, kayaların üzerlerinde kıyafetler vardı. Kıyafetlerin yarısı gladyatör giysisiydi. Kılıçlı, zırhlı, kaba ve ağır kıyafetlerdi. Diğer yarısıysa sadece beyaz kumaş parçalarıydı.

“Sanırım bunlardan birini seçip giyinmemiz gerekiyor.” Tunç onay almak için abisine baktı. Tufan başını onu onaylayarak salladı. Bu sırada Tunç’un eli gladyatör giysilerine gidecekti ki Tufan durdurdu onu.

“Dur, tam sayımıza eş varlar. Şu beyaz elbiselerle gladyatör giysileri yanı yanına. Yani içinden birini seçmemizi isteyecek ve birini seçersen bence diğerine dönüş olmayacak.” Tufan en önde durmuş düşünüyordu.

Kollarını göğsünün altında birleştirmişti. Sözkonusu kendisinin ve sevdiklerinin hayatı olduğu için yanlış hiçbir şey yapmama çalışıyordu.

“Bunda bence düşünülecek çok şey yok. O beyaz giysilerle korunmasız gezmektense, kılıcımın olmasını tercih ederim,” dedi Yekta Tufan’ın yanına geçerken. Tam eli giysiye gidecekken durup Tufan’a baktı. “Sen niye almıyorsun?”

“Niye beni bekliyorsun?” dedi Tufan aksi şekilde. Yekta elini çekti ve o da karşısındaki giysilere baktı.

“Gladyatör giysileri giyenleri dövüştürebilir,” dedi Janberk.

“Evet.” Tufan da ona katılarak başını salladı.

Janberk devam etti. “Ama diğerklerini, şu beyaz giysileri giyenleri de dahil ederse beyaz giyinenlerin hiç şansı olmaz, silahları bile yok.”

“Bana müsaade edin,” dedi Tufan iki parmağı şakaklarında düşünürken.

“Sen düşün, benim canım değerli.” Halil en önden gidip gladyatör giysilerinden birini eline aldı. Soyunmaya başlayacakken Herkül onun ensesine bir şaplak attı.

“Git ötede giyin lan, kadınlar var burada düdük. Bir insan bu kadar mı ayı olur?” Herkül onu fırlatırcasına uzaklaştırırken Halil de pek karşı koyamamıştı.

Derin’le giysilerin karşısında durduk. “Hangisini seçeceksin?” Sorumla altdudağını sarkıttı.

“Sanırım gladyatör giysilerini.” Bana baktı. “Sen Peri?”

Gladyatör giysilerinin yanındaki kılıçlara baktım, o kılıçların ağırlığı zaten büyük ihtimalle benim yarı kilom kadardı. O giysileri giyinsem bile o kılıcı kullanamazdım ama beyaz elbiseler de sadece çarşaf gibiydi. Onlarla da kesin ölürdüm.

Derin gladyatör giysisini aldı eline.

Kılıç kullanamıyordum ama beyaz giysilerle hayatta kalmam imkânsızdı. Elim gladyatör giysisine gitmişti ki Tufan kendinden emin bir şekilde konuştu.

“Gladyatör giysilerini seçenler daha büyük bir tehlikeye girecek. Bu beyaz giysiler Antik Roma dönemi giysileri, onları giyenleri seyirci yapacak olabilir.” Bana baktı. “Beyazları seç.”

Başımı sallayıp beyaz çarşaf parçasını aldım.

“Evet ama bu daha büyük bir tehlike de olabilir, böyle düşüneceğimizi büyük ihtimalle biliyordu,” dedi Janberk eli ensesine giderken.

“Evet, büyük ihtimalle bunu da biliyordu,” dedi Janberk’in söylediğı şeyi kastederek.

Alp sinirle ofladı. Gladyatör giysini aldı. “Düşünseydin,” diye kızdı ona Tufan ama o sadece omuz silkti.

Yekta da bir şey alıp gözden kaybolmuştu ama beyaz elbiselerden mi yoksa gladyatör giysilerinden mi almıştı, görememiştim.

Tufan’ın eli de gladyatör giysisine gitti. “Ne? Madem böyle düşünüyorsun sen neden onu alıyorsun?” diye sordum telaşla.

“Emin değilim,” diyerek düzeltti beni. “Ama öyle bile olsa bu giysileri giyinip bu kılıcı kullanacak kişi sayısı az. Üstümüze vahşi hayvan bile salabilir. Gereksiz can kaybı vermemize gerek yok.”

Herkül de gladyatör giysisine uzandı. “Kardeşim ne alırsa ben de ondan alırım.”

“Hayır Herkül, bana eşlik etmek zorunda değilsin. İçinden hangisi geliyorsa onu seç,” diye azarladı onu Tufan.

“İçimden kardeşimin yanı geçiyor,” dedi Herkül rahatça.

Tufan, Herkül’e büyük bir sevgiyle bakarken sıkıntıyla nefesini verdi.

Janberk gladyatör giysisi alırken Sezen beyaz elbiselerden almıştı. Mükremin ve İpek de beyaz elbiselerden tercih etmişti.

Şu an hepimiz canımızla bir kumar oynuyorduk, gerçi Korindon’a girdiğimiz günden beri bunu yapıyorduk.

Tunç’un karar vermesi uzun sürerken önünde sadece bir tane beyaz elbise kalmıştı. Zaten herkes beyaz giysilerden uzak durmuştu, kılıklı gladyatör giysileri çoğuna daha cazip gelmişti.

Bu sırada köşedeki gladyatör giysisini fark etti. Beyaz elbiseyi geçip eline onu aldı.

Üstümü giyinmek için bir alan ararken birkaç adım atım. “Gel burada giyin,” dedi Tufan üstünü çıkarırken. Gösterdiği kısım epey köşede üç tarafı kapalı bir alandı.

Hırkasını çıkardı, havaya kaldırdığında duvarın kapatamadığı tek bir kısım da kapanıyordu. Hırkayı kendisine çekti geçmem için. Ardından hırkayı tekrar kapattı.

Hatta kafasını eğip sağa sola bakarak da açıkta bir yer kalmış mı diye kontrol etti.

Bu basit hareketi bile o kadar anlamlıydı ki. şaşıırıyordum. Bu kadar ince dūřünceli birini daha önce hiç görmemiştim. En sonunda da başını yukarı kaldırıp gözlerini kapatmıştı. “Rahat rahat giyin, bakmıyorum,” dedi yine de beni rahatlatmak için.

“Biliyorum ama baksan da sorun değil.” Bir an o kadar şaşıır- dı ki neredeyse hırkayı elinden dūřürecekti.

Gözlerini şaşkınca açıp bana baktı. “N-nasıl yani?” TTA ke- kelemiş miydi az önce?

Elim ağzımın üstüne giderken başımı hafifçe eğdim. “Yani henüz soyunmadım, ondan.”

“He ondan,” dedi kendine gelerek.

“Evet, sen ne sandın ki?” Başımı omzuma doğru eğdim. “Fe- sat olan kimmiş?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar başını kaldırıp göz- lerini kapattı. “Tamam tamam, soyun hadi. Aman yani, değiş üstünü. Of Peri, adamda akıl bırakmıyorsun.”

Üstümdeki giysileri çıkarırken bakışlarım onun yüzündeydi. Gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. “Tamam, soyunmaya başladım,” dedim hızlı hareket etmeye çalışırken.

“Lütfen bilgi verme,” dedi daha sıkı kapattığı gözleriyle.

Elbise cidden çarşaf gibiydi, bir omuzdan bağlamak gereki- yordu ama bağlayamıyordum. Yorulunca durup nefes nefese Tu- fan’a baktım. “Giyindim de beceremedim ben bunu ya.”

“Aayım mı gözlerimi?”

“A a,” dedim hemen.

Gözlerini yavaşça açtı. Beyaz kumaşın üstümdeki duruşuna kısa bir an baktı, ardından da çaresizce elbiseyi tutturmak için omzumda kumaşı topladığım elime.

Hırkasını indirdi, tek bir hareketiyle omzuna attı ve önüme geçti. Bunu çok hızlı yaptığı için iri bedeni tüm vücudumu kapatmıştı ve dışarıdan birinin beni görmesi imkânsızdı.

Belimden tutarak kendisine yaklaştırdı, sonra da hafifçe sağa doğru çevirdi. Durduğum yer biraz alçak olduğu için boyu çok uzun kalıyordu.

Ben irileştirdiğim gözlerimle onu incelerken o iki elini de omzuma götürüp kumaşı tuttu. “Böyle iyi mi?”

Başımı olumlu anlamda salladığımda bir düğüm atmaya başladı. “Neden böyle bakıyorsun?” dedi hafifçe sırıtarak.

“Nasıl bakıyorum?”

“Heyecanlı heyecanlı, tatlı tatlı.”

“Hiç farkında değilim ki.”

Ağzında yine lafı geveledi ama bu sefer sesini diğerlerinden bile kısık kullandı. “Yerler ki.”

Kaşlarım havalandı. “Hım?”

“Hım?”

“Tamam, sıra sende, şimdi ben değiştireyim.” Hırkasını bana uzattı. Onunla yer değiştirerek bu sefer hırkayı ben tutmaya başladım. Gerçi ben onun gibi cüsseli olmadığım için pek bir tarafını kapatmıyordum.

Tek bir hareketle önce beyaz sporcu atletini çıkardı, ardından da pantolonunu. Sadece siyah bir *boxer*’la kaldı, ne kadar da güzel bir vücudu vardı. Üst tarafını görmüştüm ama alt kısım da en az üst kısım kadar kaslı ve heybetliydi.

Üstünü değiştirirken bir yandan da konuşuyordu. “Bu sefer bizden ne isteyecek bilmiyorum ama tahminlerim var. Tahminlerin hepsi birbirinden kötü ama...” Neden sustuğunu anlamak için suratına baktım.

Onu izlediğimi fark etmişti, aslında onun izlediğimi ben de onunla birlikte fark etmiştim. “Kapatayım mı gözümü?” dedim irileşen gözlerimle.

Kuçu Kıyım

Güldü. “Çoktan giyinmeye başladım zaten, ayrıca mümkünse gözlerini hiç kapatma.” Gladyatör giysisinin demir askılarını üstüne geçirirken bana bakıp göz kırpmıştı bir de.

Demir giysilerin içinde, giysiyi giyerken dağılan saçlarıyla fazlasıyla güzel duruyordu. Vücudunun zaten yarısından fazlası çıplaktı, demir giysiler sadece göğsünü sarıyordu. Altında kah-verengi bir şort vardı ama şort demirlerin bittiği yerde bitiyordu.

Siyah bir de pelerini vardı.

Pelerini omuzlarından geçirdi, omuzlarındaki ipi bağlamaya çalışırken hırkasını kenara bıraktım. “Yardım edeyim,” dediğim an elleri durdu.

Durup benim bağlamamı bekledi. İlk önce omzundaki demir vatkaya bağladım iplerden birini. Ardından diğerine geçtim. Bu sürede bakışları hep üstümdeydi. Kalbim ağzımda atarken gözlerine baktım.

“Oldu mu?”

“Oldu, çok güzel oldu,” dedi çok kısık bir sesle.

Ben bu beyaz elbisenin, o da bu gladyatör giysilerinin içindeyken Ortaçağ’dan fırlamış gibi duruyorduk.

Bağlamayı bitirdim ama ondan uzaklaşmadım. Ellerim demirle kaplı göğsüne gitti, demirin soğukluğu avuç içlerimi kaşındırmıştı. “Zaten sadece pelerinin eksikti.”

“İltifatların epey tatlı,” dedi yine fısıldayarak.

“Çok değişik olduk. Sanki sen canını kurtarmaya çalışan gladyatörsün de ben de seni gizli gizli seven ve korkuyla hazırlayan biriymişim gibi. Öyle bir film vardı sanki.”

“Evet, evet vardı,” dedi ama filmi pek umursamıyor gibiydi.

“Ne değişik, Korindon bizi şekilden şekle sokuyor.”

“Evet, ne değişik.” Sürekli sözlerimi tekrar ediyordu, merakla gözlerine baktım.

“Sen beni dinliyor musun?”

“Evet, her zaman.” Kenara koyduğu kılıcı tek bir hareketiyle eline aldığı anda ondan uzaklaştım.

“Kılıç kullanmayı biliyor musun?” Sorumla başını olumlu anlamda salladığında gözlerim şaşkınlıkla irileşti. “Ya silahı anladık da kılıç neden?”

“Kötü adamların kılıca ihtiyacı olur diyedir.” Ona daha önce silahlar hakkında söylediğim şeye gönderme yapıyordu.

“Kahramanların da olur,” dediğimde gözlerini kırptırdı, ardından gülüşünü saklamak için başını eğdi.

Aramızdaki bu büyülü anı bölen kişi Herkül oldu. “Arkadaşlar benim galiba götüme açıkta kaldı.” Bir eli arkasındaydı ve üstündeki giysiyi düzeltmeye çalışıyordu.

Tufan nefesini verdi. “Şapşal herif ya,” dedi ama bunu sevgiyle söylemişti.

“Bu benim götüme yetmedi, bakın hava giriyor aşağıdan.”

“Bakmak istemiyorum,” dedi Tunç da üstünü giyinmiş şekilde yanımıza gelirken. İkisi de savaşçı giysilerinin içinde en az Tufan kadar iyi gözüküyordu.

Derin de üstünü değiştirmiş şekilde yanımıza geldiğinde gözlerimi ondan alamadım. Üstündeki demir giysiler sadece göğüslerini ve bedeninin ön kısmını kapatmıştı ama yanları açıktaydı. Demirin bittiği yerde onun da şortu bittiği için sadece demir bir elbise giyinmiş gibi duruyordu. Kılıcı da elindeydi.

Tunç ve Herkül onu incelerken Herkül hâlâ bir yandan kışının açılmasından şüpheleniyor olacak ki poposunu tutuyordu.

“Nefes al abim,” dedi Tufan kardeşine.

“Alayım alayım abi.” Tunç yutkunarak başını salladı.

Hayranlıkla konuştum. “Vay be, hepinize çok yakıştı, gözümü sizden alamıyorum. Derin Amazon kadınlarına benzemiş, çok yakışmış.”

Kuçu Kıyım

“Birazdan Korindon ebemizi bellediğinde bunların bize yakışıyor olması bir şey ifade etmeyecek ama çok tatlısın, Peri. Sen de beyazlar içinde çok güzel olmuşsun.” Klasik bir Derin iltifatıydı.

“Korindon, Korindon olalı böyle bir güzellik görmedi,” dedi Tunç onu süzerken. Derin ona yandan bir bakış attı. Çaktırmasa da o da kısaca Tunç’u süzmüştü.

Herkül hâlâ poposunu tutuyordu. “Bakın, benim cidden kışım açıkta kalmış olabilir.” Herkül bize arkasını döndüğünde Tufan sabır çekti.

Tunç da sinirle söylendi. “İlla gösterecek.”

Poposu açıkta değildi ama çok iri olduğu için demir elbisesi de şortu da ona epey kısa olmuştu.

“Kışın açıkta değil, dar olmuş biraz ama etek gibi düşün,” dedi Derin onun poposuna bakarken.

Tunç bir adım öne çıkıp Herkül’ün poposunu görmesini engelledi.

“Etek gibi düşün ne? Etek giyen bir tipe mi benziyorum?” dedi Herkül alınganlıkla.

“Aman erkekliği incindi.” Derin sesini incelterek onunla alay ettiğinde Herkül bozularak bize döndü.

“Tamam, açıkta değil de bir eğilsem her tarafım görünecek. Bir bakın bakayım görünüyor mu? Rezil olmayayım milletin içinde.” Herkül bunu gerçekten büyük dert edinmişti.

“İnan bu kadar samimi değiliz,” dedi Derin.

“Diyorum ya, illa gösterecek. Yok açıkta bir yerin arkadaşım, yok. Biraz daha zorlarsan görünecek ama her şey!” Tunç’un sözleriyle doğrulup üstünü düzeltmeye çalıştı ama bir tarafı çekiştirildiğinde başka taraf açılıyordu. En sonunda bıkkınlıkla ofladı.

“Tamam, size güveniyorum.” Duraksadı ve Tufan’a baktı. Sanırım o kadar da güvenmediğine karar vermişti. Tufan *sorun yok* dercesine başını salladığında anca rahatlayabildi.

Herkes giyinip ortada toplandı. Hale de gladyatör giysisi giyinmişti, benden sonra edindiği arkadaşı da. Yekta beyaz elbiselerden giyinmişti.

“Demir parmaklıklar açılıyor!” diye bağırdı biri.

İçinde bulunduğumuz zindan gibi yerin kapısındaki parmaklıklar yukarı doğru kalktı ve biz içine yürüdük.

Burası gerçekten de koca bir arenaydı.

Roma zamanında gladyatörlerin dövüştüğü ve insanların izlediği o arenalardandı.

Kum bir alana çıkmıştık. “Bu da ne be?” dedi Halil en önden yürüyüp kum alanın ortasında dururken.

Hepimiz kum alana toplandık. Arena çok büyüktü.

İzleyicilerin oturması için yukarı doğru amfi şeklinde uzanan çok geniş alanlar vardı. Hiçbir seyirci yoktu.

Ama Korindon öyle bir his yaratıyordu ki sanki o koltukların hepsi doluymuş gibi hissediyordum. Ürpererek önüme döndüm.

Arenanın ortasında, kum alanda bir fanus vardı. Hepimiz bu fanusun etrafına toplanmıştık. Tam bu sırada göz yine belirdi. Arenanın duvarlarından birinde belirmişti.

“Arena’ya hoş geldiniz,” dedi Korindon’un mekanik sesi. “Buraya kadar gelmeyi başaran tüm öğrencileri kutluyoruz.”

Hepimiz merakla onu dinliyorduk.

“Beyaz elbiseleri seçenler seyirciler olacak, onları şarkı başladığı an amfiye alacağız. Beyaz elbiselilerin alana girmesi katiyen yasaktır. Gladyatör giysileri seçenlerse savaşçılar olacak, ortadaki fanustan her bir savaşçı bir kâğıt seçecek. Kâğıtlarında aynı sembol gelen savaşçılar birbirlerine rakip olacaklar. Aynı sembolden sadece bir kazanan çıkacak, mağlup kişi ölene kadar devam edecek. Biri kum sahadan çıktığı takdirde iki savaşçı da elenecek. Seçilen kâğıtların değişilmesi yasaktır. Sırasıyla hangi sembollerin başlayacağı sizlere gösterilecektir, bu sırayı takip edeceksiniz. Herkese bol şans.”

Kuçu Kıym

Bu korkunçtu, bu akılalmaz derecede vahşiydi. Bu kıymdı!
Onlara birbirilerini öldürteceklerdi!

Tufan, Tunç ve Herkül dehşetle birbirlerine baktı.

Derin Alp'le bakışırken ben hepsine korkuyla bakıyordum.
Janberk de onlarlaydı, Sezen beyaz giysilerden seçmişti.

Beşinden birinin, birbirine gelme şansı çok yüksek değildi
ama vardı.

Hale ve benden sonraki yeni arkadaşı da gladyatör giysileri-
nin içindeydi.

Derin hepsine tek tek bakıp öne çıktı, fanustan ilk kâğıdı
çekip açan o oldu. Ona altıgen şekli gelmişti.

Derin'in ardından diğerleri de seçerken herkes çok gergindi.
Mükremin ve İpek gladyatör olmasalar da el ele tutuşmuş, bü-
yük bir korkuyla onları izliyordu.

Benim de elim kalbimdeydi, bu sefer heyecandan değil, kor-
kudan yerinden çıkacak gibiydi.

Herkes tek tek kâğıtlarını açarken Derin'e çıkan kişiyi gördü-
ğümde kanım dondu. Tuna'ya da altıgen çıkmıştı. Tuna iri bir
adamdı, kaslı ve yapılıydı. Daha dün hayatta kalmak için yakın
arkadaşını öldürmüştü.

Derin'e baktım ama onun gözlerinde hiç korku yoktu.

Janberk'e çıkan öğrenciyi tanımıyordum ama o da iriydi. Jan-
berk'e bakarak yere tükürdü.

Alp'e de dişli bir rakip çıktı, iri bir öğrenciydi yine.

Tunç elindeki kâğıdı kaldırdı. "Daire," dedi ve etrafına baktı
rakibini görmek için.

Anıl... O çok çelimsiz, gözlüklü ama zeki çocuk Anıl. Anıl
elindeki kâğıdı kaldırırken bile eli titriyordu çünkü Tunç'un kar-
şısında hiç şansının olmadığını biliyordu.

"Dikdörtgen," dedi Hale de korkuyla.

Yeni arkadaşı korkuyla ona baktı, ikisi eş olmuştu. Hale gergince önüne döndü, kız hafif balıketiydi ve boy olarak da ondan uzundu.

Tufan kâğıdını kaldırdı. “Üçgen.”

Bakışları diğerlerinin üstünde gezinirken Herkül bir adım geriledi. Bunu fark eden Tufan ilk önce bir şok yaşadı. Hiçbir tepki veremedi.

Herkül hiçbir şey söylemedi, yavaşça elindeki kâğıdı kaldırdı. Üçgendi.

“Hayır, hayır, hayır, yapma,” dedi Tufan başını iki yana sallayarak.

Herkül belki de ilk defa ona göre daha soğukkanlı duruyordu. Yine de kızaran gözlerini gizleyemedi. “İyi olan kazansın,” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Hayır Herkül, hayır.” Tufan arkasını dönüp yanımızdan uzaklaşırken Herkül öylece elindeki kâğıda bakıyordu.

Tunç da çökük omuzlarıyla ikisini izliyordu.

Herkes eşleşirken Tufan ne yapacağını bilemez bir halde kum alanda dört dönüyordu.

Derin bana baktığında korkuyla ona bir adım attım. “Derin, o çok iri,” dediğimde elleri omuzlarıma gitti.

“Korkma, baş ederim.”

“Ama...”

“Şşt, korkma. Bana bak Peri.” Ona baktım, omuzlarımı sıktı. “Ne olursa olsun dik tut omuzlarını. Ağlama, başını da dik tut. Tamam mı?”

“Derin...” Ağlamadan duramıyordum ki.

“Merak etme, seni burada bırakmayacağım, inan bana.” Hıçkırarak ona sarıldığımda o da bana sıkıca sarıldı. Belki de Derin ilk kez bana bu kadar sıkı sıkı sarıldı. Öyle ki bir an nefesimin kesildiğini bile hissettim ama bu ağlamaktan da olabilirdi.

Şarkı çalmaya başladı. Quuen “We Will Rock You” çalıyordu. Artık kum arenadan çıkıp izleyici kısmına geçmemiz gerekiyordu.

Aras beyaz elbiseyi tercih etmişti, eli omzuma gitti. “Gitmemiz gerek,” dediğinde burnumu çektim.

Zorlukla Derin’den ayrılıp yürürken Herkül’e baktım. “İri Herkül.”

“Minik Peri,” dedi yüzünde şokun getirdiği aptal bir sırıtışla.

“Seni çok sevdim, çok. Henüz seni çok tanımıyorum ama bil.” Gözümden yaşlar hızla dökülürken başı hafifçe omzuna doğru düştü.

“Ben de seni minik Peri, bence senden çok güzel bir savaşçı olacak.” Hıçkırdım.

“Peri,” dedi Mükremin de çatallı sesiyle bana bakarak. “Bu sadece daha çok acı veriyor, hadi gel.” Beni yürütmesine izin verdim.

Amfiye giderken kum alanda dönüp duran Tufan’la denk geldik. Öfkeyle dönüyordu, Herkül’le rakip olmayı kabullene-miyordu. “Tufan.”

Sesimi duymasıyla kafasını kaldırdı. “Tufan, hiçbiriniz ölme-yin,” dediğimde bakışlarını kaçırdı.

“Kapat gözlerini, izleme.”

Başımı iki yana salladım.

Ona doğru koştum ve kollarımı boynuna sardım. “Lütfen öl-meyin, sen de Herkül de.” Sarılışıma karşılık verdi ama bu sefer hiçbir şey için söz vermedi.

“Yum gözlerini.”

“Yumamam, yumamam, Tufan. Siz de bırakmayın beni, Tufan gitmeyin.” Yalvarırken ağlıyordum.

Beni daha sıkı sardı çıplak kollarıyla. “Gitmemiz gerek,” dedi İpek boğuk sesiyle.

Ceren Melek

Tufan'dan ayrılmadan önce saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığını hissettim ama bu çok belli belirsizdi.

"Tufan," dedi İpek de hüzünle.

"Hadi, geçin siz." Tufan sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu.

Öyle bir durumdu ki kimse hiçbir şey söyleyemiyordu.

Amfiye geçtik. Beyaz elbiseliler buraya dizilmişti. Yekta en başta oturmuştu, gladyatör giysisi seçmediği oldukça keyifli gözüküyordu.

Seyircilerin olduğu kısımda üzümler, değişik kadehler ve narlar vardı. Narlar süs amaçlı konulmuştu, açık değillerdi.

Onları rahat görmek için en önde oturdum. Tufan arkadaşıyla rakip olmayacağını bağırsa da bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Göz giderken yerini X almıştı. X'in yanındaki ekranda ilk işaret çıktı. Bu elips şekliydi.

İki kız kılıçlarını alarak öne çıktı ve kum sahanın tam ortasında durdu. Koca bir dairenin içindelerdi. Biri sabah Janberk'le konuşmaya çalışanlardandı.

Kızların ikisi de çok korkuyordu, ne atağa geçiyor ne de konuşuyorlardı, ikisi de buz kesmişti.

"Ben bunu yapamam, ben bunu yapamam. Mahvettiniz bizi! Mahvettiniz! Öldürdünüz zaten, ölmeden öldürdünüz! Böyle acı olur mu? Yeter artık!" Kızlardan biri hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Sakin ol," dedi diğeri.

"Ne sakın olması? Halimize bak!" Çığlık atarcasına bağırırken bir kriz geçiriyor gibiydi. "Dayanamıyorum, ben buna dayanamıyorum." Kız elindeki kılıcı fırlatarak tribünlere koştu.

Önümdeki alçak duvara çıkmaya çalışırken bir yandan da hıçkırıklarla ağlıyordu. Bunu yaparken birden kafası patladı. Kanı yüzüme sıçrarken artık ağlayamıyordum bile.

Tek onun değil, diğerrinin de kafası patladı.

"Diğerrine de sebep oldu," dedi İpek stresle.

Kuğu Kıyım

Mükremin üzüntüyle gözlerini yumdu. “Kriz geçirdi.”

Yüzümdeki kanları ellerimin tersiyle silerken iki elim de titriyordu. Yüzümü temizleyememiş, sadece daha çok kan yapmıştım.

Kızın bedeni öylece duvarın arkasına düşmüştü, vıcık ve tortulu kan pıhtıları da tam önümdeydi.

Aras kolumdan tutarak beni daha temiz bir yere çekmeye çalıştı ama olan hiçbir şeyi algılayamıyordum.

Onlar elendikten sonra daire çıktı. Daire Tunç’undu. Tunç’un rakibi de Anıl’dı. Tunç ortaya yürürken Anıl da yürüyordu ama o kadar titriyordu ki adım atmakta bile zorlanıyordu.

En son ikisi de ortada durduklarında Tunç kılıcına baktı, ardından korkuyla ona bakan Anıl’a. “Hadi kaldır,” dedi Tunç kılıcı göstererek.

Anıl kaldırmaya çalıştı ama başaramadı, elleri çok titrediği için bir türlü kılıcı tutamıyordu.

“Korkma, kaldır. Dövüş benimle.” Tunç onu ikna etmeye çalışıyordu ama Anıl korkmak dışında hiçbir tepki vermiyordu. “Anıl hadi! Bana karşı koy yoksa seni öldüreceğim.”

“Her türlü öldüreceksin,” dedi korkuyla bir adım geri giderken.

Anıl’ın korkusu ve çabasızlığı Tunç’u mahvetti. Kılıç elinden düşerken dolu gözleri ne yapacağını bilemez şekilde etrafta gezinip abisini aradı. Ama abisinin de bu noktada gücü yetemezdi.

“Hadi lütfen, lütfen dövüş benimle,” dedi Tunç yalvarırcasına.

Anıl tepki vermedi, birkaç adım daha geriledi korkuyla. “Anıl, Anıl yalvarırım!” Tunç yürüdükçe Anıl korkuyla yere diz çöktü, kollarını havaya kaldırdı.

Tunç yaşlı gözleriyle başını havaya kaldırdı, çaresizce verdi nefesini.

Anıl'ın titreyen bedenini, korkuyla alıp verdiği nefes sesini buradan bile duyabiliyordum. Tunç da onun önünde diz çöktü. "Lütfen, lütfen savaş benimle."

Anıl başını iki yana salladı. "Zaten yeneceksin," dedi zorlukla.

"Olsun, olsun dene. Elinden geleni yap. Anıl hadi!" Tunç onu omuzlarından tutarak sarstı. "Lütfen, biraz karşı koy. Biraz savaş benimle, sana yalvarırım, Anıl. Ben bununla yaşayamam."

Anıl kollarını bacaklarına sarmıştı, Tunç'un yakarışlarına daha fazla kayıtsız kalamadı. Dizleri üstünde birkaç adım atıp ürkekçe kılıcını eline aldı. Tunç hevesle başını salladı. "Evet, evet böyle."

Tunç diz çöktüğü yerden kalktı, o da kılıcını aldı. Anıl zorlukla ayağa kalktığı anda karşı karşıya durdular.

Tunç kılıcını hafifçe Anıl'ın kılıcına dokundurttu, bu asla bir savaş hamlesi değildi, sadece onu alıştırmaya çalışıyordu. Ama bu basit hareketle bile Anıl sarsıldı.

Tunç ağlayarak başını çevirdi. "Savaş benimle, yalvarırım Anıl. Yapamam, yapamam." Çaresizce yine abisine baktı. "Abi..." Öyle bir abi demişti ki gözünden akan yaşlar hızlanmıştı.

"Abim," dedi Tufan da ama onun da gözleri buğuluydu.

"Abi ne yapacağım ben?" dedi dirseğinin iç kısmıyla gözündeki yaşları silmeye çalışarak.

"Zorundasın," dedi Tufan sadece ama sesi çok zor çıkmıştı. "Zorundasın abim."

Tunç önüne döndü, Anıl'a kılıcını kaldırdı ama Anıl korkuyla bir adım geriledi. "Abi karşılık vermiyor," dedi Tunç gözyaşları arasında.

Tufan hiçbir şey söyleyemedi.

"Tamam tamam, elimden geleni yapacağım." Anıl cesaretini toplayıp kılıcını kaldırdı. Anıl da ağlıyordu.

Kuğu Kıyım

İkisi de kılıcını kaldırıp birbirleriyle çarpıştı ama Tunç gücünü bile vermiyordu. Tunç kılıcını çekti ve dik şekilde kaldırdı.

Bu sırada Anıl'ın bacaklarının arasından bir ıslaklık kuma damlamaya başladı. Anıl korkudan altına kaçırmıştı...

Tunç elindeki kılıcı yere fırlattı, hıçkırıklarla ağlayarak dizleri üstüne çöktü. "Yapamam abi, yapamam." Dirseklerini kuma yasladığında artık yüzünü göremiyorduk, sadece acıyla sarsılan omuzları vardı. "Yapamam abi, ben öleyim."

Tufan korkuyla bağırdı. "Hayır, hayır Tunç!"

"İkimiz de ölelim abi, bırak öleyim, öleyim daha iyi abi, öleyim."

"Hayır! Olmaz Tunç! Olmaz abim, hadi kalk."

"Nasıl kalkayım abi!"

"Tunç hadi kalk," diye bağırdı Herkül acıyla.

Aras da yanımdan bağırdı. "Başka seçeneğiniz yok!"

İpek de onlara doğru seslendi. "Tunç! Yoksa ikiniz de öleceksiniz!"

"Haklılar, devam etmelisin," dedi Anıl da gözlerini silerek. "Sadece... Annem." Anıl'ın sözleri sanki mümkünmüş gibi Tunç'u biraz daha mahvetti. "Buradan çık ve onu ne kadar sevdiğimi, elimden geleni yaptığımı söyle."

Tunç kafasını kaldırıp ona baktı. Ağlaması şiddetlenmişti.

"Hadi abim, biliyorum, çok zor ama başka seçeneğin yok," dedi Tufan da.

Tunç zorlukla ayağa kalktı, kılıcını tekrar eline alıp Anıl'ın karşısında durdu. "Özür dilerim, çok özür dilerim." Gözyaşları arasında konuşurken Anıl ölümü çoktan kabullenerek başını salladı.

Anıl dizleri üstüne çöktü, gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Boynumu kes, çabuk ve acısız olur," dedi Tunç'a. Bu Tunç'u daha da mahvetti.

Tunç acıyla ne yapacağını bilemeyerek bağırdı. Tüm arenayı onun acılı sesi inletti. Anıl gözlerini kapattı.

Tunç kılıcı kaldırdı ve acı haykırışlar arasında Anıl'ın boynunu kesti. Anıl saniyeler içinde ölürken Tunç acı acı bağırdı.

Kılıç elinden düşerken Anıl'ın cansız bedeni de yere düştü. Tunç hıçkırıklarla ağlayarak abisine yürüdü. Her adımı acı doluydu, her adımda sanki biraz daha çöküyordu.

Daireden çıkıp Tufan'a ulaştığında Tufan ona sıkıca sarıldı. "Abi, ne yaptım ben abi?"

"Geçti, geçti abim," dedi Tufan da onun saçlarını okşayarak.

Tufan ve Herkül birbirlerinden en uzak köşede duruyordu, korkudan ve acıdan birbirlerine bakamıyorlardı.

"Senin yapabileceğın bir şey yoktu, Tunç," dedi Derin de zorlukla.

Sıradaki altıgendi. Derin'in sembolü. Rakibi Tuna fazlasıyla özgüvenli bir şekilde ortaya doğru yürürken Derin'i küçümsüyordu. Hem de onun çıplak elleriyle bir adamı nasıl döverek öldürdüğünü görmesine rağmen.

"Kendisini pek sevmem ama Derin'e basıyorum ben, şu bakışıyla bile öldürdü adamı," dedi Yekta hiçbir şeyi umursamayıp üzüm yerken. Ona baktığını fark edince üzüm tabağını bana doğru uzattı. "Yesene, kan yapar."

Korkunçtu, korkunç kelimesinden bile daha korkunçtu.

"Siktir git!" dediğimde yüzüme şaşkınca bakakaldı. Ağzına yeni attığı üzüm ağzından yere düştü.

Belki Korindon'dan bile daha çok şaşırmıştı küfretmeme çünkü daha önce hiç duymamıştı. Hayatımda ettiğım ikinci küfür olmalıydı, ilkini çok küçükken etmiştim.

"Şanslıyım he," dedi Tuna kılıcını elinde sallayarak. "Bana minik bir kız geldi, burada yumruklar yok, kılıç var." Bir de kışkırtıyordu!

Kuçu Kıymı

Derin boynunu geriye doğru attı, bir tur döndürerek kemiklerini kütletti, ardından bir tur da omuzlarını geriye doğru çevirdi.

“Bu minik kız birazdan senin ırzına geçecek,” dedi Derin keyifle.

O da Tuna’yı kışkırtıyordu. Tuna sinirle güldü. Özgüveninde haklı olabilirdi, çok iriydi ama Derin’in karşısında şansı yoktu.

Umarım yoktu...

Tuna kılıcı Derin’e doğru salladığında Derin hızla yere eğildi. Yere eğilirken onun bacaklarında bir kesik açmak için hamle yaptı, Tunç kendisini arkaya doğru atarak bu kılıç darbesinden kurtuldu.

Düştüğü gibi hızla kalktı. Sinirle bağırarak Derin’e doğru koştu, kılıcı direkt Derin’in göğsüne hedef almıştı ama Derin ondan daha hızlıydı. Yine kaçtı kılıç darbesinden.

Tuna sabrını kaybederek daha da büyük bir hücumla geçti, Derin’in üstüne doğru koşarken Derin kılıcını kaldırıp onun kılıç darbesini engelledi.

İkisi de birbirine karşılarında en büyük düşmanı varmış gibi öfkeyle bakıyordu. Biri diğerinin katili olacaktı, zaten artık en büyük düşmanlardı.

Derin’i yaşlarla dolu gözlerimle izlerken yapabileceğim tek şeyi yaparak dua ediyordum.

Derin güçlüydü ama Tuna da güçlüydü ve Derin zorlanıyordu. Tuna’nın kılıcı üsteydi ve Derin’in üstüne doğru eğiliyordu.

Tam bu sırada Derin onun kasıklarına sert bir tekme attı. O geri çekilirken kılıcını kafasına doğru savurdu. Kaçtı ama omzu boylu boyuna çizilirken Tuna’nın bağıışı tüm arenayı inletti. “Öldüreceğim seni!”

“Hadi, durma,” dedi Derin onu kışkırtarak etrafında dönerken.

Öfkeyle kılıcı Derin’e salladığında Derin ilkinden hızla kaçtı ama ikinciye o kadar hızlı indirmişti ki Derin kaçmakta geç

Ceren Melek

kaldı. Bacağını havaya kaldırıp tekme atarak darbeyi durdurmaya çalıştı ama bu sefer üst baldırı boylu boyunca derince kesildi.

Acıdan bağırmadı bile, hızla diğer bacağının üstünde durdu. Herkes benim gibi nefesini tutmuş onları izliyordu.

Derin, gözünün önüne gelen saçlarını tek bir hareketle arkaya doğru savurdu.

Tuna yine boş durmayarak kılıcını salladı, Derin kılıcı son anda fark ederek başını geriye doğru attı. Yere düştü ama bu sırada Tuna'nın bacaklarını öyle derin kesti ki Tuna'nın acı çığılığı bir kez daha yankılandı.

Derin onun vücuduna bir tekme attı, tekmesi kılıçtan bile daha keskin olurken Tuna'nın bir an nefesi kesildi. "Arkadaşını öldüren biri olarak daha kötü ölmeliydin ama bu kadarıyla yetineceğiz." Yüzüne öyle sert bir tekme attı ki kırılan burnunun sesi buraya kadar geldi.

"Al şimdi sana, tatlı minik kız." Kılıcını kaldırdı, Tuna'nın yüzüne baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Ve sertçe kılıcın keskin ucunu Tuna'nın göğsüne indirdi.

Tuna saniyeler içinde ölürken Derin yorgunca elindeki kılıcı kenara fırlattı. Bakışları direkt beni buldu, *sorun yok* dercesine gözünü açıp kapattığında içimdeki rahatlama kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar fazlaydı.

Kum alanda, artık her tarafta ceset vardı...

"Arenaların zemini bilerek kum yapılır, kanı çekmesi için," dedi Yekta çok önemli bir bilgi veriyormuş gibi. Sanki şu an bunun bir önemi vardı.

Bu sefer ekranda üçgen işareti çıktı. Herkül ve Tufan çaresizce baktı.

Alanın ortasına doğru adım atıyorlardı ama sanki ağır çekimde yürüyorlardı. Karşılıklı durduklarında kafalarını kaldırıp birbirlerine baktılar.

Kuçu Kıyım

Tufan dayanamıyormuş gibi elindeki kılıcı yere fırlattı. “Kardeşimle savaşmayacağım, öleceksek birlikte.” Tufan’ın sözleriyle korkuyla ayağa kalktım.

Sadece ben değil, amfide olan beyaz elbiseli herkes gerginlikten ayağa kalkmıştı. Yekta da kalkmıştı ama onunki meraktandı.

“Tufan,” dedi Herkül gülümsemeye çalışarak. “Neden ikimiz de ölüyoruz, sen de zekisin ama arada böyle oluyorsun, neden anlamadım ki. Birimiz yaşayalım işte abi, ne bu tatava?” Herkül dalgaya vuruyordu.

Tufan ne kadar gerginse o da o kadar sakindi.

“Olmaz, kardeşimle savaşmam,” dedi Tufan başını şiddetle iki yana sallayarak.

“Tufan,” dedi Herkül elinden kılıcı indirmeyerek ama Tufan’a doğrultmamıştı, öylece havada duruyordu.

Tufan dolu gözlerini kırptırdı.

Profesörün vefatı ardından onu yıkılmış gördüğümü sanmıştım ama onu tam olarak şimdi yıkılmış görmüştüm. Omuzları çöküktü, kahve gözleri parlaklığını yitirmişti, artık sadece yaşların verdiği parlaklık vardı.

Çaresizdi.

Bu öyle bir çaresizlikti ki bir yanda kendi canı diğer yanda da canından bile çok sevdiği arkadaşının canı vardı.

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Alay mı ediyorsun bizimle? Keyif mi alıyorsun halimizden? Sana isteyeceğin keyfi vermeyeceğiz!” Tufan sinirle bağırırken Herkül başını eğdi.

“Son dakikalarımızı bağırarak geçirmeyelim, siktir et.” Herkül küfretmişti, artık Korindon’un öfkelenmesinden korkmuyordu.

Tufan başını iki yana salladı. “Herkül,” dedi acıyla.

“Tufan bilirsin, benim hiç kardeşim olmadı, tek çocuk olmaktan hayıflanırdım hep. Sonra seninle tanıştım, Tunç’la

tanıştım. Benim hem kardeşim hem ailem oldunuz. Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?” Son sorusuyla başını kaldırıp gülümsemişti.

“Hatırlıyorum tabii,” dedi Tufan boğuk sesiyle. “Yandaki eve ziyarete gelmiştiniz, kaybolup bizim eve gelmiştin. Kum havuzunda tanışmıştık, benim oyuncaklarımla oynuyordun.” Tufan acıyla gülümsüyordu.

“Evet, hiç de kızmamıştın. Tunç seni o kadar bıktırmıştı ki onun dışında bir arkadaş edinme fikri seni çok heyecanlandırmıştı.” Herkül göz ucuyla bakarak köşede ağlayan Tunç’a laf sokuyordu.

“Puşt ya,” dedi Tunç yaşlarını silmeye çalışırken. Derin onun yanında durmuş, omzunu tutarak destek oluyordu.

“O günden sonra da hep birlikteydik çünkü sen beni o kadar sevmiştin ki yanıma gelmek için evden kaçmıştın. Annen de artık seni her gün bize getirmek zorunda kalmıştı,” dedi Tufan eskiyi büyük bir özlemle hatırlayarak.

“Evet, sen benim ilk dostumdu, hep de öyle kalacaksın. Kan kardeşi bile olduk ya biz, ne salaktık küçükken.” Herkül gözünden akan yaşı bileğinin tersiyle sildi. “İnsan kan kardeşini satar mı lan?”

Herkül, birkaç adım atıp Tufan’a sarıldığında o da sarılışına karşılık verdi.

Uzunca bir süre sarıldılar. “Birlikte, madem birimizin yaşaması gerekiyor o zaman...” Tufan konuşurken Herkül başını iki yana salladı. “Seninle savaşmam kardeşim,” dedi Tufan yine.

Herkül’se ondan uzaklaştı, hatta epey uzaklaştı. “Ben de seninle savaşmam.”

“O zaman, bitirelim bu saçma işi.”

Herkül gülümsedi. “Bitirelim kardeşim.”

Kuğu Kıym

“Abi, Herkül,” diye bağırdı Tunç çaresizce. “Madem ikiniz de gidecektiniz, bana niye çocuğu öldürttünüz?”

Tufan acıyla kardeşine baktı, bakışları Herkül’e döneceği an beni gördü. Gözümden süzülen yaşlara baktı, başı hafifçe omzuna düştü ama hiçbir şey söyleyemedi.

“Tufan, buradan biri çıkacaksa o sensin,” dedi Herkül ondan biraz daha uzaklaşarak. Kılıcı da elindeydi. “Buradan çık, minik Peri’yi de al, çok yakıştınız.” Başını kaldırıp havaya baktı. “Ah Korindon, biz de böyle olabilirdik de sen bana kıymayı seçtin.”

Mükremin, İpek’in omzundan kaldırdı başını ve gözyaşları arasından bağırdı. “Salak, öleceksin, hâlâ espri peşindesin!”

Tufan şiddetle başını iki yana salladı. “Herkül, aklımdan ne geçiyorsa yapma.”

“Dostumla mı savaşacağım?” dedi Herkül gücenmiş gibi. “Kardeşimin karşısında mı duracağım? Kan kardeşimin?” Başını iki yana salladı. “Tüm dünya birleşsin, beni senin karşına alamaz ki Tufan.”

Tufan ona birkaç adım attı ama o da geriye adım atarak ondan kaçtı. “Herkül, yapma! Sakın! Ben yaşayamam, ben sağ kalırsam yaşar mıyım zannediyorsun?”

“Yaşarsın, Janberk’le de iyi kanki oldunuz zaten,” dedi triple.

Janberk onları izlerken dayanamıyormuş gibi başını başka yöne çevirdi.

“Saçmalama, kimse sen eder mi?”

Herkül gülümsedi. “Biliyorum ki. Tufan, seni seviyorum kardeşim. Yaşa, buradan çık ve yaşa. Diğerlerini de kurtar, ayrıca şaka yapıyorum, güzel dostlar edin.”

“Benimle vedalaşma! Bırak elindeki kılıcı!” Herkül onu dinlemedi.

Herkül ondan kaçarken amfiye yaklaşmıştı, biraz ileride dururken bana oldukça yakındı. “İri Herkül,” dedim ağlayarak.

Gülümsedi. “Minik Peri, Tufan sana emanet.”

Tufan ona doğru yürürken Herkül başını hafifçe eğerek kısa bir reverans yaptı.

“Sizlerle olmak çok keyifliydi, sakın yas tutmayın, mümkünse ağlamayın bile. Sadece buradan çıkmaya bakın. Ne demişti Doruk, çok havalıydı...” Düşünürmüş gibi durup bize baktı. “Korindon’da bana ayrılan sürenin sonuna geldik.”

Herkül aniden kılıcı kaldırıp kalbine saplarken Tufan ona yetişemedi. Her şey çok hızlıydı ama bir o kadar da yavaştı. Beynim bu görüntüleri zihnime işlemeyi reddediyordu.

“Herkül!” Tufan’ın bağıırışı tüm arenayı inletirken Herkül yere düşmeden önce onu yakaladı.

Yere yumuşakça indirdi, Herkül’ün gözleri açıktı, ağzından kan akarken Tufan’a baktı. “Kan kardeşim, şimdi ve...” Devamını söylemeye gücü yetmedi.

Tufan devam etti büyük bir acıyla. “Ve sonsuza kadar.”

Herkül gözlerini yumdu.

Tufan’ın acı haykırışı tüm arenayı inletti.

Korindon birimizi daha aldı.

Geri kalanlarımız yaşıyor gibi görünüyorduk ama çoktan Korindon’un gri duvarları arasında ışığımızı kaybetmiştik.

Herkül de gitmişti.

Herkül arkadaşı için hiç düşünmeden kendi canını feda etmişti.

Bu Korindon’un bizden aldığı ilk can değildi ve son da olmayacaktı.

Tufan ve Herkül’ün bir kum havuzunda başlayan kardeşlikleri bir kan havuzunda son bulmuştu.

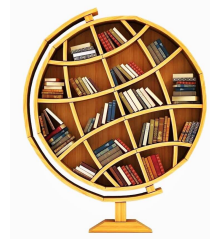
Korindon’un gözü onlardan hızla uzaklaştı, malikâneye döndü ve dün göstermediği tabloyu gösterdi.

Kuğu Kıyım

Tabloda iki adam resmedilmişti, ikisinin üstünde de gladyatör giysileri vardı. Biri yerde yatıyor, diğeri de başında duruyordu. Yerde yatanın göğsünde bir kılıç vardı, başında duranın acısıysa boyalarla bile tabloya yansımıştı.

*Devam edecek...^*

Ninova

2000 yılında İstanbul'da doğan Ceren Melek her zaman hayaller kuran ve o hayallerinin peşinden gitmek için cesaret gösterebilen genç bir yazardır. İlk kitabı

Kalıntı 2021 yılında basılmış ve yazar o günden beri profesyonel olarak yazarlığa geçiş yapmıştır.

Nişantaşı Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü öğrencisidir.

Kuşu Kıyım- Simora yazarın yayımlanmış on ikinci kitabıdır.

 cerenmelek

indigo